

DỊ THẠNH NHÂN

M U S Ā T

*Cánh của bóng tối sắp mở ra
Là giết chóc
Hay là cứu vớt?*

AI UN

NHÀ XUẤT BẢN THANH NIÊN

Mục lục

Giới thiệu:

Phần 1 Nàng tiên cá Cốc Hải

Chương 1: Ma quỷ

Chương 2: Chiếc di động bị mất

Chương 3: Tình một đêm

Chương 4: Một hung thủ khác

Chương 5: Bạn gái và gái điếm

Chương 6: Thỏa mộng

Chương 7: Căn Phòng Xanh

Chương 8: Mụ Phù Thủy

Chương 9: Một Cái Xác Thối Rữa

Chương 10 Vở Cỗ TíchQuái Dị

Chương 11 Khách Thuê

Chương 12 Cái Chết Lan Truyền

Chương 13 Linh HồnCao Ngạo

Chương 14 Mỡ

Phần 2 Chiếc Áo Mới Của Cách Cách

Chương 15 Cô Gái Áo Đỏ

Chương 16 Dạ Oanh

Chương 17 Đêm Giết Người

Chương 18 Vết Máu

Chương 19 Rì Rầm BênTai

Chương 20 Manh Mối

Chương 21 Tiên Âm Phủ

Chương 22 Mộng Du

Chương 23 Gọi Hồn

Chương 24 Cách Cách Diên Loạn

Chương 25 Ác Mộng

Chương 26 Kim ThiênThoát Xác

Chương 27 Băng Mỹ Nhân

Chương 28 Đoán HungThủ

Chương 29 Mộng Mị

Chương 30 Thuốc, Thuốc, Thuốc

Chương 31 Mất KiểmSoát

Chương 32 Luân Hồi VôTận

Chương 33 Lăn Theo Dấu Vết

Chương 34 Ký ức

Chương 35 Thù

Chương 36 Tội

Chương 37 Bí Mật

Chương 38 Chọn Lựa

Chương 39 Ma Ám

Chương 40 Không Rõ Sống Chết

Chương 41 Ngàn Cân Treo Sợi Tóc

Chương 42 Hối Cải

Chương 43 Bức Ảnh Cũ

Chương 44 Thuốc Mê

Chương 45 Đi Tìm Thôn U Linh

Chương 46 Tội Lỗi Và Sắc Đẹp

Chương 47 Khởi Đầu Sau Kết Thúc

Giới thiệu:

Đêm, tĩnh lặng như tờ.

Vài ba ngôi sao đính rải rác trên bầu trời, mảnh trăng lưỡi liềm treo lơ lửng, dường như chị Hằng đang ôm Thỏ Ngọc, tựa bên cung trăng dõi về phương xa...

Xa kia là biển, mặt biển lặng sóng.

Biển này có tên Cốc Hải, trải dài từ đông sang tây, chia thành phố thành hai nửa. Hai bên bờ được nối với nhau bằng một cây cầu lớn dài đến ngàn mét. Cây cầu có tên là Cốc Phong, ý nói ngũ cốc bội thu, điềm báo phúc lành.

Gần nửa đêm, mấy gã say rượu đi trên cầu hò hét ầm ĩ. Theo sau bọn họ là một chiếc xe màu đỏ của một cô gái trẻ. Cô lái xe đến giữa cầu thì dừng lại, đôi mắt vẫn chăm chú quan sát mấy gã say kia qua cửa kính. Đến khi họ đã đi khuất, cô mới nhảy xuống xe, sau đó hí hục nhảy về phía mép cầu.

Cô nhảy một cách khó nhọc, cứ vài bước lại dừng lại nghỉ một chút.

Trang phục của cô cũng có phần kì quái. Thân trên chỉ mặc độc một chiếc áo ngực màu xanh lam, gần giống màu nước biển, bên dưới là một chiếc váy dài cũng màu xanh lam, đuôi váy may kín, bó chặt đôi

chân bên trong, thân váy dính rất nhiều mảnh bạc sáng lấp lánh, nơi gấu váy còn có rất nhiều sợi chỉ bạc.

Nếu đó là một diễn viên đang đứng trên sân khấu thì ăn vận như thế âu cũng chẳng lấy gì làm lạ, nhưng ở đây lại là biển, ngay trên cầu nên mọi chiếc xe khi chạy ngang qua đều không kìm được giảm tốc độ, người trong xe không khỏi liếc nhìn về phía thân hình kiều diễm của cô gái qua cửa kính.

Đêm khuya, mọi người đều đã mệt mỏi, khung cảnh mãn nhãn như thế không khác gì liều thuốc khiến người ta vui vẻ, tươi tỉnh hẳn lên.

Cô gái đã nhảy đến mép cầu, ngó nghiêng xung quanh rồi lấy di động ra, ngón tay thon thả bấm thoăn thoắt trên bàn phím. Một hồi sau, cô ngẩng đầu, nhìn vầng trăng cong cong giữa trời. Ánh trăng chiếu xuống gương mặt không mấy ưa nhìn của cô, má trái hơi chảy xệ, giống như có một miếng thịt thừa đang đưa trên mặt, trông có chút ghê tởm.

Hằng Nga ôm Thỏ Ngọc lạnh lùng ngắm nhìn cảnh sắc nên thơ chốn nhân gian, tựa hồ chẳng phát hiện có một cô gái phàm trần đang mỉm cười với mình. Nụ cười ấy có chút bất lực, pha lẫn chút tuyệt vọng và mong đợi.

“Tạm biệt, Hoàng tử mà em yêu nhất.”
Cô gái dang rộng đôi tay, thét to câu nói cuối cùng của cuộc đời mình. Dứt lời, cô loạng choạng trèo qua thành cầu, nhảy ùm xuống biển.

Gió điên cuồng gào thét bên tai, cơ thể cô dừng lại giữa không trung trong tích tắc rồi ngay lập tức rơi thẳng xuống, chưa đầy năm giây sau, ùm, mặt biển dấy lên vô số bọt sóng. Cơ thể bị nước biển nhấn chìm trong phút chốc, sau một hồi vùng vẫy, cuối cùng cô trở nên yên tĩnh.

Chiếc váy đã mang vàng hào quang xinh đẹp đến cho cô gái, những mảnh bạc phát sáng lấp lánh dưới ánh đèn, những sợi

chỉ bạc bông bênh dưới gấu váy, tạo thành một chiếc đuôi cá tuyệt đẹp.

Thời khắc này, vẻ đẹp của cô không ai sánh bằng, đến cả Hằng Nga cũng thấy mặc cảm mà ôm Ngọc Thỏ trốn sau áng mây đen. Trong phút chốc, mặt biển nổi cuồng phong, sóng cuộn cuộn vỗ vào cô gái, không đến nửa khắc sau, thân xác cô đã dạt ra xa cầu, hướng về phía vực sâu thăm thẳm...

Phần 1 Nàng tiên cá Cốc Hải

Chương 1: Ma quỷ

Đình Tiểu Tiểu va vào một gã say rượu.

“Thằng khốn, không có mắt hả?”

“Xin lỗi.”

“Ê, cứ vậy mà đòi bỏ đi à? Qua đây, qua đây.”

“Tôi đã xin lỗi anh rồi.”

“Chỉ thế thôi sao? Mà y đụng gãy tay tao rồi, cũng nên bồi thường chút chi phí thuốc men chứ nhỉ?”

“Anh đang vùi tiền tôi ư?”

“Ừ đây, anh mày vùi tiền đây.” Gã say rượu cười hô hố, vụt túm lấy cổ áo Đinh Tiểu Tiêu, tay còn lại thụi mạnh vào bụng hắn. “Mày làm gì được tao nào?”

Cú đâm rất mạnh khiến Đinh Tiểu Tiêu suýt nôn mửa, hồi lâu không gượng dậy nổi.

“Mày chọn đi, muốn bị dân một trận hay đưa bốn, năm trăm ngàn cho tao đi khám bệnh?” Vừa nói, gã vừa lão đảo đi tới vệ đường nhặt một cục gạch. Đinh Tiểu Tiêu co gập người, một tay ôm bụng, tay kia thò vào túi, mắt tóe lửa nhìn gã chằm chằm.

Gã say rượu dường như hoảng sợ trước ánh mắt ấy, trở nên rụt rè. Gã tiến tới trước mặt Đinh Tiểu Tiểu, chậm rãi và dè chừng, một tay giơ cao cục gạch, tay còn lại thò vào túi Đinh Tiểu Tiểu mò mẫm, sau đó móc ra một chiếc ví màu đen.

“Chỉ có nhiều đây tiền, mẹ kiếp! Thôi kệ, xem như hôm nay may gặp may.” Gã rút hết tiền mặt trong ví rồi vội lùi vài bước, giữ khoảng cách nhất định với Đinh Tiểu Tiểu, nói tiếp: “Đồ bún thiêu, lần sau đừng để ông gặp lại mày.” Nói rồi, gã ném cục gạch đi, miệng ngâm nga, chân nam đá chân chiêu rời khỏi.

“Là may gặp may thì có.” Nhìn theo bóng lưng gã, Đinh Tiểu Tiểu hần học nói, sau đó cúi xuống nhặt lại ví, rồi tựa lưng vào tường nghỉ một lát. Khoảng vài phút sau, hần lại đứng dậy, đi tiếp.

Điểm đến của hần là khu chung cư nhỏ ở cách đó vài con phố, có tên “Hoa viên Tịnh Ngữ”.

Đừng hiểu lầm, hần không phải đang vội về nhà, mà là vội đi giết một người.

Nhưng chẳng cần phải quá lo lắng cho Đinh Tiểu Tiểu, thực ra hần đã vạch kế hoạch đâu ra đấy hết rồi. Nếu không phải ban này xảy ra chút trục trặc bất ngờ, giờ

này hẳn ắt đã đến nơi. Vì vậy hẳn buộc phải nhanh chân hơn, nhanh hơn nữa. Cuối cùng, hẳn cũng đến trước cửa Hoa viên Tịnh Ngữ đúng thời gian đã định.

Chỗ hẳn đang đứng là cổng sau của hoa viên.

Cổng sau đã bị bỏ hoang, không có camera, hơn nữa giờ này cũng chẳng có ma nào đi ngang qua chỗ này.

Sau khi quan sát xung quanh một lượt, Đinh Tiểu Tiêu liền chộp lấy hàng rào sắt, hai chân giậm mạnh một cái, bật người nhảy qua rồi an toàn đáp xuống đất. Hẳn không dừng lại quá lâu mà

nhanh chóng lén vào trốn sau một tòa nhà, dựa vào tường nghỉ. Vài giây sau, hấn hít thở sâu vài hơi, nhanh chân chạy về phía tòa nhà đối diện.

Đến trước tòa nhà số chín của Hoa viên Tịnh Ngữ, Đinh Tiểu Tiểu dừng lại, đảo dác ngó quanh, sau đó nhanh như chớp lẩn vào trong chung cư, nấp trong cầu thang bộ rồi lại nhanh như sóc chạy lên lầu.

Tầng năm là đích đến của Đinh Tiểu Tiểu.

Hấn mở cửa thoát hiểm, thò đầu ra quan sát, thấy không có ai đi ra ngoài bèn rón

rén bước đến trước cửa căn hộ số 502. Đinh Tiểu Tiểu lấy một chiếc chìa khóa tra vào ổ, xoay tới xoay lui vài cái, cửa liền bật mở.

Mọi thứ đều thuận lợi đến mức khó tin. Thực ra trong nửa tháng qua, Đinh Tiểu Tiểu đã suy tính đủ mọi sự cố bất ngờ có thể xảy ra lẫn cách thức xử lý. Chẳng hạn khi hắ mở cửa, lỡ người ở nhà kế bên đi ra thì làm sao? Hoặc hắ mang nhầm chìa khóa, không mở được cửa thì sao? Hay như trên đường đi đến đây, hắ bị người khác phát hiện thì phải giải quyết thế nào?...

Cánh cửa mở ra, bên trong tối đen như

mục.

Đinh Tiểu Tiểu nghiêng chặt răng, nhón chân đi vào, khẽ khàng đóng cửa lại rồi rút một chiếc đèn pin nhỏ ra. Đó là loại đèn tụ quang, ánh sáng không lan quá rộng. Hắn bật đèn pin, soi xung quanh một lượt, sau đó đi về phía phòng ngủ.

Đối với hắn, căn hộ này chẳng xa lạ gì, dù trong bóng tối, hắn cũng có thể dễ dàng tìm ra vị trí phòng ngủ. Đinh Tiểu Tiểu đi vào phòng, dùng một tay che ánh sáng đèn pin rồi khẽ khàng tiến tới giường. Trên giường ngồn ngang nào chần nào gối, thấp thoáng thấy được người đang nằm bên trong. Không chút

do dự, Đinh Tiểu Tiểu rút một khẩu súng tự chế ra, chĩa thẳng họng súng vào người đang nằm trên giường, cố gắng hít sâu vài lần, cuối cùng bóp cò...

“Đoàng!” Sau một tiếng nổ không lớn lắm, Đinh Tiểu Tiểu vội chạy đến, vén tấm chăn lên, sau đó hắt liền há hốc mồm... Không có ai nằm dưới lớp chăn cả. Cú bắn ban nãy trúng ngay cái gối, hắt cầm đèn pin lên soi, trên chiếc gối kẻ sọc lộ rõ một cái lỗ nhỏ bằng ngón tay cái.

Gã đâu? Đi đâu mất rồi? Đinh Tiểu Tiểu bỗng chốc rơi vào hoảng loạn. Không thể nào, không thể nào! Mấy tiếng trước

chính mắt hắn đã trông thấy gã về nhà, hơn nữa hắn còn đợi đến khi gã tắt hết đèn mới rời khỏi mà. Đầu óc Đinh Tiểu Tiểu nóng phừng phừng, hắn đã dày công lên kế hoạch nhưng lại không hề tính đến sự cố ngoài ý muốn này...

Không được, phải mau chóng rời khỏi đây!

Đinh Tiểu Tiểu ra sức không chế hơi thở và nhịp tim đang đập loạn xạ của mình. Tuy nhiên, đúng lúc hắn định xoay người đi ra khỏi phòng ngủ thì sau lưng bỗng vang lên một tiếng “két”, Đinh Tiểu Tiểu giật mình khiếp đảm, hắn xoay phắt người lại, thấy một bóng đen đang nhào

về phía mình. Ngay lập tức, hấn giơ bàn tay cầm báng súng lên đập thẳng vào đầu kẻ đó.

Cú đánh ấy quả thực có tác dụng. Kẻ đó chưa kịp phản kháng đã đổ “rầm” xuống sàn. Thấy thế, Đinh Tiểu Tiểu liền giơ chân bồi thêm vài cú, sau khi xác định đối phương đã hoàn toàn không còn năng lực phản kháng, hấn mới lùi về sau hai bước, ngồi phịch xuống mép giường, cầm đèn pin chiếu vào kẻ đó.

Người nằm gục trên sàn là một gã đàn ông, ước chừng cao một mét tám mươi, gương mặt trắng trẻo, trên huyết thái dương có một mảng đỏ thẫm do bị Đinh

Tiểu Tiểu dùng báng súng đánh trúng. Gã cũng chính là đối tượng mà hắn định giết tối nay. Đinh Tiểu Tiểu ngồi trên giường nghỉ chốc lát, sau đó ngồi thụp xuống cạnh đối phương, đặt ngón tay dưới mũi gã để xem gã còn thở không, rồi lại cúi người áp tai lên tim gã để nghe thử.

Chết rồi. Gã chết thật rồi. Hóa ra giết một người lại dễ thế này.

Đinh Tiểu Tiểu có phần phấn khích. Hắn chống người đứng dậy, trên môi lướt qua một nụ cười gian ác, sau đó như chưa hả giận, hắn lại giơ chân đá vài cú vào bụng cái xác. Kế tiếp, hắn làm theo kế hoạch, lau sạch những chỗ có khả năng lưu lại

dầu vân tay như tay nắm cửa và sàn nhà, rồi mới theo lối đã vạch sẵn rời khỏi căn hộ, đi ra khỏi Hoa viên Tịnh Ngữ. Gió đêm thổi rất mát, hắn điên cuồng chạy một mạch băng qua mấy con phố, lau sạch sẽ khẩu súng rồi chôn nó trong một công xưởng bỏ hoang.

Xong xuôi, Đinh Tiểu Tiểu nhìn đồng hồ rồi chạy một mạch về nhà.

Trong nhà nồng nặc mùi bia rượu, một thanh niên ăn mặc sành điệu khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi đang nằm bẹp trên sofa. Anh chàng đã say quắc cần câu. Điều này cũng chẳng có gì lạ, vài tiếng trước chính Đinh Tiểu Tiểu đã cùng

anh ta nốc hết hai chai rượu trắng to tướng, chỉ là anh chàng không biết rằng, thứ anh ta uống là rượu, còn thứ Đinh Tiểu Tiểu uống là nước lọc đã được chuẩn bị từ trước.

Đinh Tiểu Tiểu chạy về phòng tắm rửa, thay quần áo sạch sẽ, sau đó tiến tới gần sofa, cầm chai bia trên bàn lên tu ừng ực. Hắn uống liên tù tì mấy chai, đã thấy ngà ngà say nhưng dường như vẫn chưa đủ, bèn lấy thêm một chai rượu trắng, cầm lên tu vài ngụm lớn...

Chất cồn nhanh chóng khuếch tán trong người, không lâu sau, hắn đã say mềm, ý thức càng lúc càng mơ hồ, chân tay cũng

bắt đầu không kiểm soát nổi. Sau cùng, hấn ngã rầm xuống sàn, cố mở mắt nhìn gian phòng khách mờ mờ ảo ảo trước mặt.

Trong mắt Đinh Tiểu Tiểu, chiếc đèn treo trên trần nhà cứ đong đưa qua lại y như con lắc đồng hồ, bức tường trắng xóa lúc thì biến thành màu xanh lam, khi lại hóa ra xanh lá, lát sau lại xuất hiện một bóng đen. Bóng đen ấy giương nanh múa vuốt trên tường, ngay sau đó bức tường rạn nứt, một bàn tay đầy máu từ bên trong thò ra. Vết nứt càng lúc càng rộng, một bóng người từ trong lách ra, mặt mũi hung tợn, gào thét xông về phía hấn.

Chương 2: Chiếc di động bị mất

Đầu Đinh Tiểu Tiểu đau như búa bổ!

Có một giọng nói cứ quanh quẩn bên tai nhưng hắn chẳng nghe rõ được nó nói gì, như phảng phất vọng về từ nơi nào đó rất xa, lại dường như rất gần.

Tiếp theo, hắn cảm thấy có một bàn tay trườn lên vai. Hắn giật nảy mình, phút chốc bừng tỉnh, quay ngoắt đầu nhìn ra sau. Sau lưng hắn, anh chàng sành điệu đầu tóc bù xù, sắc mặt trắng bệch đang giương to mắt nhìn hắn.

“Ông làm cái quái gì thế hả?” Đinh Tiểu Tiểu thở phào một hơi, xoay xoay cái cổ cứng đờ, hỏi.

“Đừng ngủ nữa, xem mấy giờ rồi, mau dậy rửa mặt rồi đi làm.” Anh ta nói.

Đinh Tiểu Tiểu ngẩng đầu nhìn đồng hồ rồi lại nằm xuống, một tay day day huyết thái dương. “Còn sớm chán, để tôi ngủ thêm một lát.”

“Vậy tôi đi trước.” Anh chàng sành điệu đứng dậy, soi gương sửa sang lại cái đầu tổ quạ rồi chạy vào toilet rửa mặt, khi quay lại phòng khách, anh ta nói: “Ông

đừng ngủ quá giấc đó, có chuyện gì thì gọi cho tôi.” Dứt lời, anh ta đi ra cửa, bước chân hơi xiêu vẹo, vừa đi vừa làu bàu: “Tôi qua nhậu đến mức, mẹ nó, suýt chết luôn, tôi thề từ nay cai rượu...”

Sau khi anh chàng kia đi khỏi, Đinh Tiểu Tiểu nằm trên sofa ngủ thiếp đi một lúc, đến tận tám giờ mới gắng gượng bò dậy. Hắn vẫn chưa hoàn toàn tỉnh rượu, dạ dày trống rỗng đến khó chịu, đầu đau như bị xé toạc làm hai, cảm thấy cảnh vật trước mắt vẫn có phần không chân thật lắm. Hắn dùng nước lạnh rửa mặt rồi ra khỏi nhà.

Đinh Tiểu Tiểu làm việc ở một công ty

nhà nước trong thành phố, đảm nhiệm chức tổ trưởng, thu nhập rất khá.

Công việc này là hấn dùng tiền “chạy” được, ngay đến cái ghế tổ trưởng cón con này cũng là “chạy” nốt, tồn không ít tiền của. Bố mẹ hấn đều là cán bộ công chức, trong nhà cũng tạm coi là có chút của cải. Đúng chín giờ, Đinh Tiểu Tiểu lái xe vào công ty, đỗ xe xong thì chạy lên văn phòng. Người mà hấn giết đêm qua làm cùng công ty với hấn và cũng là một tổ trưởng, chỉ khác bộ phận mà thôi. Đinh Tiểu Tiểu làm bên phòng Thị trường, còn đối phương ở phòng Bán hàng.

Đinh Tiểu Tiểu không vội về văn phòng của mình, khi đi ngang qua phòng Bán hàng, hần bước vào trong, mỉm cười với cô lễ tân xinh đẹp ở gần cửa, hỏi: “Xin hỏi Lữ Tân đến chưa?”

“Chưa đến.” Cô nàng lạnh nhạt trả lời.

Lữ Tân chính là người mà Đinh Tiểu Tiểu giết tới qua, không những hôm nay không tới mà từ nay về sau, gã vĩnh viễn không tới được nữa rồi... Nghe xong câu trả lời, Đinh Tiểu Tiểu cười thâm trong bụng, nhưng ngoài mặt vẫn rất nghiêm túc, nói: “Tôi là Đinh Tiểu Tiểu, tổ trưởng của phòng Thị trường. Nếu Lữ Tân đến công ty, bảo anh ta qua tìm tôi

có chút việc nhé.”

Hôm nay tâm trạng của hắn rất tốt, giải quyết xong công việc, hắn bèn ngồi trên ghế xoay ngấm nhìn bầu trời xanh thẳm bên ngoài cửa sổ kính lớn. Bỗng Đinh Tiểu Tiểu nảy ra ý muốn hẹn bạn gái đi chơi, hắn liền thò tay vào túi lấy di động, nhưng mò mãi chẳng thấy đâu. Hắn lại tìm quanh bàn làm việc một lượt, lục lọi khắp các ngăn kéo lẫn mọi ngóc ngách trong văn phòng, sau cùng vẫn không thấy.

Tâm trạng phoir phoir thoát chuyển thành hoảng sợ, trán hắn ướt đẫm mồ hôi lạnh. Hắn cố trấn tĩnh, nhớ lại tung tích của

chiếc điện thoại. Những kí ức của cả ngày hôm qua, bắt đầu từ lúc hấn thức dậy dần dần hiện ra trong đầu, từng chút từng chút một... Hôm qua, hấn dùng điện thoại liên lạc với tên bán súng tự chế, hai người hẹn gặp ở quảng trường Thế Mậu. Hấn để tiền trong một cái túi, bỏ nó vào một thùng rác theo như yêu cầu của người bán. Cách thùng rác đó không xa có một cái thùng rác khác. Bỏ tiền xong, hấn đi đến chỗ cái thùng rác kia, bên trong cũng có một cái túi đen, trong túi đựng công cụ giết người mà hấn cần. Sau đó hấn còn dùng di động liên lạc với đồng nghiệp trong công ty, buổi chiều còn gọi điện hẹn ăn cơm tối với Trần Ngôn. Ăn cơm xong tạm biệt bạn gái, hấn

bèn chạy đi theo dõi Lữ Tân, sau khi xác định gã đã về đến nhà, hắn lại gọi điện hẹn anh chàng sành điệu kia đến nhà mình nhậu nhẹt, kể từ lúc đó hắn không hề lấy di động ra thêm lần nào nữa...

Sau lần cuối cùng dùng điện thoại, hắn đã tiện tay nhét nó vào túi quần jean.

Đình Tiểu Tiểu vội chạy đi gặp giám đốc, viện cớ xin nghỉ phép rồi lật đật lái xe về nhà. Trong nhà vẫn còn mùi rượu, hắn chạy xộc vào toilet, cầm chiếc quần jean mới thay tời qua lên mò mẫm. Thế rồi trong phút chốc, hắn gần như suy sụp, đứng ngây như trời trồng, đầu óc rối tinh rối mù. Mười mấy phút trôi qua, hắn mới

định thân lại, vứt quần jean xuống rồi lao ra khỏi cửa.

Hắn nhớ tối qua có va phải một gã say rượu, lẽ nào trong lúc dây dưa với tên đó, điện thoại đã rơi mất? Đinh Tiểu Tiểu đi tới con hẻm mà tối qua hắn đụng phải gã say, tìm khắp một lượt, hỏi cả lao công phụ trách khu vực đó nhưng vẫn không thấy tung tích của chiếc điện thoại đâu. Hắn lại chạy đến công xưởng, nơi tối qua vứt súng, nhưng tìm mãi vẫn không thấy. Cuối cùng, chỉ còn lại một chỗ, nơi mà hắn không mong điện thoại rơi ở đó nhất... chung cư của Lữ Tân.

Lẽ nào hắn đã đánh rơi trong lúc xung

đột với Lữ Tân? Nếu đúng vậy thì gay to. Đinh Tiểu Tiểu bước đi trên đường, trong đầu chỉ nghĩ nên làm thế nào mới phải. Sau khi lang thang qua vài giao lộ, cuối cùng hắn quyết định đến Hoa viên Tịnh Ngữ do thám tình hình trước. Nếu vẫn chưa có ai phát hiện Lữ Tân đã chết, nếu cảnh sát vẫn chưa phát hiện ra thì thế gã thì hắn có thể nhân lúc trời tối, lẻn vào nhà gã tìm lại điện thoại của mình.

Đinh Tiểu Tiểu đến trước Hoa viên Tịnh Ngữ, đứng ở con phố đối diện nhìn về phía khu chung cư. Ở đó không có xe cảnh sát, không có đám đông bu lại xem, có nghĩa là bây giờ ngoài hắn ra chẳng ai biết Lữ Tân đã chết.

“Quả là ông Trời cũng giúp mình.” Đinh Tiểu Tiểu thở phào.

Ở gần Hoa viên Tịnh Ngữ có một quán net, Đinh Tiểu Tiểu vào trong quán thuê một máy. Chơi đến gần mười hai giờ đêm, hần mới đứng dậy, ôm bụng bước đến trước quầy thu ngân, hỏi cô nhân viên đang ngồi phía trong: “Người đẹp, anh hỏi cái, gần đây có quán ăn nào còn mở cửa không? Anh hơi đói rồi.”

“Ra cửa rẽ trái, cách đây không xa có quán thịt xiên nướng chắc còn mở.” Cô nhân viên đáp.

“Cảm ơn nhé.” Đinh Tiểu Tiểu ra khỏi

quán net nhưng không đến quán thịt xiên nướng mà y theo lối hôm qua tới cổng sau của Hoa viên Tịnh Ngữ. Hắn trèo qua hàng rào sắt, lần mò lên tầng năm của tòa nhà số chín, lại dùng chìa khóa mở cửa căn hộ 502. Trong nhà nồng nặc mùi máu tanh lợm giọng khiến hắn suýt nôn mửa. Hắn cố kìm nén cơn buồn nôn, lấy đèn pin ra, từng bước mò mẫm vào phòng ngủ.

Trong phòng ngủ, xác Lữ Tân vẫn nằm trên sàn nhà. Đinh Tiểu Tiểu cố tránh nhìn về phía cái xác đó, hoảng loạn tìm khắp trên giường lẫn dưới sàn nhưng vẫn không thấy bóng dáng chiếc di động, cuối cùng hắn đưa mắt nhìn về phía cái xác...

Lẽ nào điện thoại bị đè bên dưới cái xác? Nghĩ thế, Đinh Tiểu Tiểu liền đưa một tay lên bóp chặt mũi, tay kia thò xuống bên dưới cái xác, mò mẫm một hồi. Hắn sờ soạng từ má của cái xác đến cánh tay, rồi lại chân nhưng vẫn không tìm thấy di động. Hắn không bỏ cuộc, lại tiếp tục mò mẫm. Lần này, khi sờ đến chỗ cổ cái xác, hắn đột nhiên phát hiện có chút bất thường.

Chương 3: Tình một đêm

Có một cô gái đã đem lòng yêu Lữ Tân.

Quá trình đại khái thế này: Một ngày nào đó của nửa năm trước, Lữ Tân vừa tan ca ra khỏi công ty, đi chưa được bao xa thì bắt gặp một cô gái thất thểu đứng bên vệ đường. Đúng lúc ấy, có một chiếc xe bị mất lái đang lao về phía cô gái, chỉ còn cách chừng vài mét, thấy thế, Lữ Tân vội chạy tới đẩy cô ta ra.

Trước khi từ biệt, cô gái đó hỏi xin số điện thoại của Lữ Tân, bảo một ngày nào đó sẽ đến cảm tạ.

Gã nghĩ đó chỉ là lời nói khách sáo nên cũng chẳng để tâm, nào ngờ mấy hôm sau, gã nhận được điện thoại của cô ta.

Hai người hẹn gặp ở quán Xuyên Vương Phủ ăn lẩu. Tối đó cô gái kia có vẻ không vui, uống rất nhiều rượu, sau cùng lăn ra ngủ mê man, Lữ Tân đành đưa cô ta về nhà mình...

Kì thực Lữ Tân cũng chẳng phải hạng chính nhân quân tử gì, thường ngày gã thích dụ dỗ các thiếu nữ ngây thơ cùng mình chơi trò tình một đêm. Nhưng đêm đó gã không làm gì cô gái cả, tuy muốn nhưng gã đã kiềm chế, bởi gã cảm thấy cô gái như thiên sứ lạc xuống phàm trần, không am hiểu sự đời khiến người ta không nhẫn tâm ức hiếp. Có lẽ cũng bởi vậy mà cô gái có ấn tượng rất tốt về gã.

Sau đó, thỉnh thoảng cô gái lại hẹn Lữ Tân cùng đi ăn uống, tản bộ, dần dần hai người trở thành bạn bè.

Một tối nọ, cô gái chủ động đến nhà Lữ Tân nấu cơm, chuẩn bị cả một bàn thịnh soạn đầy các món ngon. Khi ăn xong thì trời cũng đã khuya.

Lữ Tân nói: “Đề anh đưa em về.”

“Đêm nay em ở lại đây... được không?” Cô gái khẽ khàng hỏi nhưng hai tay đã mơn trớn trên người Lữ Tân một cách khác thường. Tuy rất đổi kinh ngạc nhưng gã không ngăn lại. Khi cô ta vô tình chạm vào nơi căng cứng nhất trên người gã lúc

ấy, rào chắn tâm lý trong gã sụp đổ tan tành, ngọn lửa dục vọng bùng lên mãnh liệt. Hắn thô bạo ném cô ta lên giường, rồi như một con dã thú điên cuồng, gã nhào tới không chút khách khí.

Đêm khuya thanh vắng, dưới ngọn đèn mờ tối, hai cơ thể trẻ trung chẳng khác gì củi khô gặp lửa, chỉ một đốm nhỏ thôi cũng có thể bùng lên thiêu trụi tất cả, huống hồ lần này là cô gái kia chủ động trêu chọc gã, khiến dục vọng của gã càng đạt đến đỉnh điểm.

Sau khi mây mưa, cô gái nằm trên giường, nói: “Em có bạn trai rồi.”

“Anh cũng có bạn gái rồi.” Lữ Tân đáp.

“Cô ấy có đẹp không?”

“Đẹp.”

“Thế anh thích kiểu con gái nào?” Cô gái lại hỏi tiếp.

“Giống Thôi Cách Cách ấy.” Lữ Tân nói.

Thôi Cách Cách là ca sĩ trực thuộc công ty Hoa Long Diễn Dịch, album đầu tay Thế giới bên ngoài truyện cổ tích vừa được phát hành liền nhanh chóng gây xôn xao. Hình tượng cá nhân của Thôi Cách Cách không phải dạng người đẹp mình

hạc xương mai mà có phần mồm mĩm dễ thương, khuôn mặt bầu bĩnh, thuộc típ người trong sáng, ngọt ngào.

“Cô ta là ngôi sao, dù thích anh cũng chẳng đời nào cura nổi.” Cô gái cười.

“Cũng chưa chắc.” Lữ Tân chồm tới ghé sát tai cô ta, phẩn khích nói. “Kể cho em nghe một bí mật, thực ra trước khi thành danh, Thôi Cách Cách là bạn gái của anh, chỉ có điều khi nổi tiếng rồi, cô ta lại đá anh.”

“Anh cứ bốc phét.” Cô gái không tin. Lữ Tân im lặng, cô ta nói tiếp: “Để em làm người đàn bà của anh nhé.”

“Hình tượng của em chỉ thích hợp làm người tình thôi.” Lữ Tân bông đùa. “Hơn nữa em quá dễ thích một người, chúng ta mới gặp nhau vài lần, em đã định bỏ bạn trai để theo anh. Thế thì sau này cũng khó tránh khỏi việc em gặp người khác rồi đá anh, nên anh chẳng muốn làm gã bạn trai xui xẻo của em đâu.”

“Tình yêu có liên quan đến thời gian quen nhau sao?”

Lữ Tân không trả lời, hỏi vặn lại: “Em thích anh thật à?”

Cô gái gật đầu. “Em cũng thấy kì lạ lắm,

kể từ lần đầu gặp, em đã nảy sinh thiện cảm với anh, cũng không rõ vì sao, thực ra trong lòng em rất áy náy, cảm thấy có lỗi với bạn trai hiện tại, nên hôm đó em đã uống hơi nhiều...”

Mới đầu, Lữ Tân ngỡ rằng cô ta chỉ nhất thời kích động, nhưng thời gian trôi qua, gã phát hiện cô gái quả thực đã hoàn toàn lún sâu vào mối tình này. Sau đó hai người cũng gặp nhau vài lần. Trong quãng thời gian ấy, Lữ Tân luôn do dự, một mặt gã hy vọng có một cô gái như vậy ở bên cạnh mình những lúc cô đơn, mặt khác gã biết mối tình này sớm muộn cũng sẽ kết thúc, đến lúc ấy, đối với cô gái mà nói, chắc chắn là một sự tổn

thương vô cùng lớn.

Lữ Tân không muốn làm tổn thương cô ta, ngay từ đầu đã không muốn.

Gã không thể trơ mắt nhìn cô ta ngày càng lún sâu vào mối tình này, đó không phải chuyện tốt. Cuối cùng gã hạ quyết tâm đổi số điện thoại, dù cô ta có chạy đến nhà tìm, gã cũng vờ như vắng nhà, không ra mở cửa. Cứ như thế gần một tháng trôi qua, cô gái biến mất...

Cuộc sống của Lữ Tân dần dần trở lại quỹ đạo, thế nhưng ngày tháng bình yên không duy trì được bao lâu.

Hôm đó sau khi tan ca ra khỏi công ty, Lữ Tân luôn cảm thấy có một đôi mắt cứ nhìn chăm chăm vào lưng mình. Gã nhìn quanh quất nhưng chẳng phát hiện ra ai. Lúc đầu gã cứ ngỡ là mình đa nghi, cũng chẳng nghĩ ngợi nhiều, nhưng trên đường về nhà, cảm giác ấy càng lúc càng mãnh liệt. Thi thoảng gã lại ngoái đầu nhìn, nhưng cũng chẳng thấy bóng ai. Cảm giác ấy khiến gã vô cùng khó chịu.

Cũng trong đêm đó, Lữ Tân mơ thấy một giấc mơ rất kì quái.

Trong mơ xuất hiện rất nhiều cô gái, đều là những cô bạn gái cũ mà gã từng hẹn hò. Mới đầu gã nhiệt tình hưởng thụ việc

hẹn hò với họ, rồi bỗng một hôm, họ đồng loạt kéo tới nhà hắn, xếp thành một hàng đứng ở phòng khách, nét mặt y chang nhau, mỉm cười đầy ẩn ý. Nhìn quanh một lượt để so sánh, Lữ Tân kinh ngạc phát hiện, những cô gái đó có khuôn mặt giống nhau như đúc.

Gã giật mình choàng tỉnh. Lúc này trời đã hưng hửng sáng. Gã dậy đánh răng rửa mặt, định xuống lầu ăn sáng như thường lệ, nhưng khi đi ngang qua bếp, gã sững sốt phát hiện trên bàn ăn đã để sẵn đồ ăn sáng, có sữa đậu nành, cháo quẩy và đĩa dưa muối, ngoài ra còn có một mảnh giấy dán bên cạnh, trên đó ghi mấy chữ: “Ăn hết nhé.”

Lữ Tân nào còn bụng dạ ăn uống, đồng đồ ăn sáng bất ngờ ấy khiến hồn vía gã lên mây, gã luống cuống không biết phải làm sao.

Người nấu số đồ ăn sáng này có thể là ai chứ? Suốt cả ngày Lữ Tân cứ vò đầu bứt tai suy nghĩ về vấn đề ấy. Đến khi sắp tan ca, gã mới sực nhớ ra một chuyện.

Chuyện là nửa năm trước, có một lần gã hẹn cô gái kia đến nhà mình. Hôm sau, khi cô ta đã đi, gã phát hiện không thấy chìa khóa nhà đâu cả, gã còn gọi điện hỏi cô ta nhưng cô ta bảo không lấy. Lúc đó tuy có nghi ngờ nhưng gã cũng chẳng nghĩ nhiều, liền đến chỗ bạn lấy chìa khóa dự phòng. Nhưng giờ nghĩ lại, chìa khóa nhà

gã rất có khả năng đã bị cô gái đó lên trộm mất.

Sau khi về nhà, Lữ Tân lập tức nhờ thợ sửa khóa đổi ổ khóa mới. Xong xuôi, gã hẹn vài người bạn đến hộp đêm uống rượu. Đêm đó gã và bạn bè đều “bội thu”, “cưa” được mấy em xinh tươi để cùng qua đêm. Sau khi rời khỏi hộp đêm, bọn họ lại kéo nhau vào quán karaoke làm tăng hai. Nào ngờ giữa chừng, cô nàng mà gã mới cưa cầm được đột nhiên bảo có chuyện, đứng dậy bỏ về.

“Mẹ kiếp, mất hết cả hứng.” Lữ Tân lau bầu rửa vài câu rồi ngồi ở góc phòng nốc rượu không ngừng, cuối cùng thấy đã ngà

ngà say, gã bèn cáo từ về trước. Về đến nhà, gã lảo đảo vào phòng ngủ, nằm vật ra giường, thò tay định kéo chăn đắp, bất ngờ phát hiện cái chăn đã được gấp lại gọn gàng.

Lữ Tân ngay lập tức bật khỏi giường, tỉnh luôn cả rượu, lo lắng quan sát xung quanh. Gã phát hiện không chỉ chăn màn được gấp gọn mà cả đồng quần áo bản để ở góc phòng cũng biến mất. Gã liền mở tủ áo thì thấy chúng đã được giặt sạch sẽ và xếp gọn gàng, ngay ngắn bên trong. Gã như muốn phát điên, rõ ràng gã đã thay ổ khóa, tại sao vẫn có người vào nhà được? Hay gã đã nhầm, người mỗi ngày giúp gã chuẩn bị thức ăn sáng và

gấp quần áo không phải cô gái kia, mà là một “con ma”? Con ma đó nhân lúc gã ra khỏi nhà thì xuất hiện, đi rồi khi gã quay về, nó lại hóa thành một làn khói, nấp trong bóng tối lặng lẽ quan sát gã.

Càng nghĩ càng khiếp sợ, Lữ Tân thậm chí cảm thấy lúc này ngoài gã, dường như trong phòng còn có người khác nữa. Gã lục tung mọi góc ngách trong nhà, ném toàn bộ bữa sáng và bữa tối để sẵn trên bàn bếp vào sọt rác. Sau khi quay lại phòng ngủ, gã quyết định bằng mọi giá phải lôi “con ma” ấy ra.

Hôm sau, Lữ Tân không đi làm. Sau khi thức dậy, gã xuống lầu ăn sáng rồi giả bộ

đi làm, gã ra ngoài đảo một vòng, xong lại len lén chạy về nhà. Để “con ma” đó không phát hiện ra, gã nấp vào trong tủ áo.

Chương 4: Một hung thủ khác

Mồ hôi thấm đẫm cổ áo, đôi tay run lẩy bẩy của Đinh Tiểu Tiểu sờ thấy một vật cứng cứng, vật đó nằm ở ngay cổ Lữ Tân, hình như là một con dao găm.

Hắn cố nén nỗi sợ hãi trong lòng, cầm đèn pin chiếu vào.

Gương mặt xác chết đã có dấu hiệu phân hủy. Đinh Tiểu Tiểu nôn ọe vài cái, sau đó cắn chặt răng, dùng sức đẩy đầu thi thể qua một bên, chăm chú nhìn vào cổ gã, mới phát hiện trên cổ Lữ Tân quả thực có cắm một con dao.

Tại sao lại có con dao ở đây?

Đinh Tiểu Tiểu hốt hoảng đứng dậy, hẩn như quên sạch mục đích vì sao mình đến đây, bắt đầu đi tới đi lui trong phòng, đồng thời, những mảnh kí ức rải rác vào tối hôm giết người bắt đầu hiện lên trong đầu... Đinh Tiểu Tiểu giết Lữ Tân, vũ khí là một khẩu súng, hơn nữa hẩn không hề nổ súng, chỉ dùng báng súng đập mạnh

vào đầu đôi phương, vậy mà bây giờ bỗng dưng trên cổ xác chết lại có thêm một con dao, chuyện này là thế nào? Con dao xuất hiện khi nào? Là trước hay sau khi hắc giết Lữ Tân? Hắc cố gắng hồi tưởng lại nhưng nghĩ mãi vẫn không tìm ra được nguyên do. Khi đó hắc quá hồi hộp, lúc Lữ Tân bất thành linh xuất hiện sau lưng, hắc sợ đến hồn bay phách lạc, hoàn toàn không để ý lúc đó đôi phương rốt cuộc còn sống hay đã chết, nhưng giờ ngẫm nghĩ lại, hắc vẫn cảm thấy quá trình giết Lữ Tân thật sự đơn giản đến kì lạ.

Đinh Tiểu Tiểu cố gắng lấy lại bình tĩnh, dùng đèn pin chiếu xung quanh quan sát một hồi, hắc phát hiện trong phòng chỉ có

đúng một thứ đồ gia dụng, chính là chiếc tủ áo. Hơn nữa tủ áo lại ở bên cạnh xác chết, cửa tủ mở toang, bên trong xếp đầy quần áo, màu đậm, màu nhạt có đủ, mỗi bộ quần áo ít nhiều đều dính máu.

Nói Lữ Tân không phải do Đinh Tiểu Tiểu giết hay là do Đinh Tiểu Tiểu giết đều đúng, bởi hắn cũng chẳng cách nào xác định được trước khi mình đến, Lữ Tân còn sống hãy đã chết. Nhưng có thể chắc chắn một điều cơ bản nhất, trước khi hắn đến giết Lữ Tân, gã đã bị trọng thương, bị người nào đó đâm dao vào cổ và nhét vào trong tủ áo.

Ra tay tàn độc như thế, xem ra đôi

phương cũng có cùng mục đích với hấn, đó là muốn lấy mạng Lữ Tân.

Lữ Tân vốn là con mối của Đinh Tiểu Tiểu, giờ lại bị người khác nắm tay trên. Hơn nữa rốt cuộc ai mới là hung thủ thực sự giết chết Lữ Tân đã trở thành một câu đố hóc búa...

Sự việc đột ngột trở nên nan giải, mọi chuyện đã đi chệch quỹ đạo vốn có. Đinh Tiểu Tiểu tức tối vò đầu bứt tai, thậm chí trách mình có sao lại chọn đúng thời điểm ấy để đến giết Lữ Tân cơ chứ, nếu chậm một ngày hoặc sớm hơn một ngày thì đã không xảy ra tình huống này rồi. Bây giờ điều mà hấn lo lắng là, hôm hấn

đến đây, kẻ sát nhân kia rốt cuộc đã rời đi hay chưa? Rốt cuộc người đó có biết sự tồn tại của hắn hay không? Nếu biết thì khi bị cảnh sát tóm cổ, đối phương thế nào cũng khai ra hắn cho mà xem.

Bây giờ, hắn phải làm sao?

Đinh Tiểu Tiểu lau mồ hôi lạnh rịn ra trên trán, cúi xuống xem đồng hồ điện tử trên cổ tay. Đã gần hai mươi phút trôi qua kể từ lúc hắn rời khỏi quán net, hắn không thể tiếp tục lãng phí quá nhiều thời gian ở đây, nếu không cô thu ngân kia thế nào cũng sinh nghi. Nghĩ vậy, Đinh Tiểu Tiểu quyết định tạm thời gác chuyện kẻ sát nhân kia sang một bên, mục đích

chính bây giờ là phải tìm cho ra chiếc điện thoại, hoặc là xác định nó không có trong căn phòng này, như thế hắn mới có thể yên tâm.

Ban nãy Đinh Tiểu Tiểu đã gần như lục tung cả phòng ngủ, giờ hắn đang nằm sấp xuống sàn, đưa mắt nhìn dưới gầm giường, cũng chẳng thấy dấu tích của chiếc di động đâu, nhưng hắn phát hiện có một viên đạn ghim sâu vào sàn nhà. Hắn bò vào trong, dùng dao găm quân dụng mang theo bên mình gảy viên đạn ra, bỏ vào trong túi.

Lại mười phút trôi qua, Đinh Tiểu Tiểu không thể tiếp tục lãng phí thời gian ở

đây. Hắn cởi áo khoác, dùng nó lau chùi
dấu chân của mình trên sàn nhà, đồng
thời nhân cơ hội đó tìm khắp phòng ngủ
thêm một lượt, cuối cùng khẳng định điện
thoại của mình không có ở nơi này. Xong
xuôi, hắn bước ra khỏi phòng, định rời
khỏi đây trước rồi tính tiếp. Đúng lúc
hắn đi tới cửa thì bất thành lình có tiếng
nhạc vang lên sau lưng.

Giai điệu rất sôi nổi, vui tươi, kết hợp
với bầu không khí hiện tại lại tạo nên
một cảm giác đầy mâu thuẫn.

Em là áng mây đẹp nhất nơi chân trời,
khiến ta muốn giữ em lại, khoan thai hát
khúc dân ca tuyệt vời nhất, để tình yêu

cuốn đi mọi bụi trần...

Cùng với tiếng nhạc, một luồng sáng nhấp nháy cũng đột ngột bùng lên trong gian phòng khách vốn tối đen như mực khiến Đinh Tiểu Tiểu giật nảy mình. Hắn cố gắng trấn tĩnh lại, quay đầu nhìn mới phát hiện thì ra tiếng nhạc đó phát ra từ một chiếc di động đặt trên bàn trà. Nó đang rung liên hồi trên đó.

Đinh Tiểu Tiểu liền hồi hả chạy tới, nhưng rồi thất vọng khi nhìn thấy chiếc di động trên bàn. Nó không phải của hắn. Lúc này, trên màn hình điện thoại đang hiển thị một dãy số lạ. Đinh Tiểu Tiểu nhìn chăm chăm vào số điện thoại đó,

chợt một suy nghĩ lóe lên, có lẽ hắn sẽ tìm ra thông tin liên quan đến kẻ sát nhân kia thông qua chiếc di động này.

Nghĩ vậy, hắn bèn cẩn thận cầm điện thoại lên, nhấn nút từ chối nhận cuộc gọi, tắt máy, nhét nó vào trong túi, xong rồi mới xoay lưng rời đi. Sau khi ra khỏi Hoa viên Tịnh Ngữ, hắn tới quán thịt xiên nướng mà cô thu ngân nói, ăn chút đồ rồi mới quay lại quán net.

“Có tìm thấy quán thịt xiên nướng đó không?” Thấy Đinh Tiểu Tiểu bước vào, cô thu ngân liền hỏi.

“Có.” Hắn gật đầu, vờ như không có

chuyện gì xảy ra, trở về chỗ ngồi chơi game online, mãi đến khi trời sáng, hấn mới uể oải đứng dậy. Để cô thu ngân có ấn tượng sâu sắc về hấn, trước khi rời khỏi đó, Đinh Tiểu Tiểu còn cố tình chọc ghẹo cô ta vài câu.

Hôm nay là thứ Bảy, Đinh Tiểu Tiểu không cần vội đi làm, về tới nhà hấn bèn đi thẳng vào phòng ngủ, mở di động của Lữ Tân ra xem. Đầu tiên hấn xem lịch sử cuộc gọi, trong đó có những cuộc gọi đã nhận và cuộc gọi nhỡ, vài cuộc có tên, vài cuộc không có tên, nhưng không phát hiện có cuộc gọi nào đáng ngờ. Sau đó hấn lại lục xem album ảnh, phát hiện một số hình chụp con gái, trong đó có một cô

gái, khuôn mặt thanh tú xinh đẹp, thân hình cũng rất thon thả.

Cô gái ấy, Đinh Tiểu Tiểu có quen, tên cô ta là Trần Ngôn, cũng chính là bạn gái hắn.

Hắn nhìn bức ảnh bạn gái trong di động của Lữ Tân, không khỏi chau mày, ánh mắt lại tăng thêm vài phần thù hận, nhưng hắn không có hành động gì quá khích, chỉ im lặng xóa bức hình ấy đi rồi lại xem tiếp. Xem xong, Đinh Tiểu Tiểu lại mở mục video trong di động ra xem. Trong đó chỉ có đúng một đoạn clip dài khoảng hai phút, nội dung là một cô gái nằm nghiêng người trong phòng ngủ, mái tóc

dài che hơn nửa khuôn mặt. Khung hình từ xa tiến đến gần, khi cách khuôn mặt cô gái khoảng một thước, một giọng nam vang lên: “Bé yêu, dậy đi nào!” Anh ta vừa dứt lời, cô gái trong clip bèn chậm chậm mở mắt. Đôi mắt ấy dịu dàng như nước, quyến rũ vô cùng.

Vài giây sau, cô gái đưa tay chắn trước ống kính, nũng nịu nói: “Ghét quá, đừng quay nữa.” Nói đoạn, cô rời khỏi giường, người trần như nhộng bước ra khỏi phòng ngủ. Thân hình kiều diễm ấy khiến người xem nóng bừng cả người, Đinh Tiểu Tiểu thậm chí còn thầm hâm mộ cái người đang cầm máy quay... Đến trước cửa toilet, cô gái bỗng đứng lại,

ngoảnh đầu khẽ mỉm cười nhìn người quay phim rồi đóng cửa lại, khung ảnh dừng trước cửa phòng một hồi, sau đó kết thúc.

Đinh Tiểu Tiểu hít sâu một hơi, cảm thấy cô gái trong đoạn clip quen quen, dường như hần đã gặp ở đâu đó rồi thì phải, nhưng lại không tài nào nhớ ra. Thế là hần tua lại đoạn clip xem tới xem lui mấy lần mới sực nhớ ra, cô gái đó chính là Thôi Cách Cách, cô ca sĩ đang nổi như cồn dạo gần đây.

Chỉ khác một điều là Thôi Cách Cách trong này có phần trẻ trung hơn, có lẽ quay hồi mới debut.

Lẽ nào Thôi Cách Cách là người yêu của Lữ Tân? Đinh Tiểu Tiểu lắc đầu, điều đó cũng chưa chắc, nói không chừng Lữ Tân là fan hâm mộ của Thôi Cách Cách nên lên mạng tìm clip cũ của cô ta rồi dùng di động quay lại để làm kỉ niệm.

“Tên Lữ Tân này đúng là biến thái!” Hắn lăm bằm chửi rồi lại tiếp tục xem, nhưng không phát hiện ra thông tin nào khả nghi, bèn tắt máy vứt vào trong ngăn kéo bàn máy vi tính. Tiếp đó hắn nằm vật ra giường, vừa suy nghĩ kẻ sát nhân kia giết Lữ Tân vì mục đích gì vừa lo lắng không biết di động của mình rốt cuộc rơi ở đâu. Miên man nghĩ ngợi một hồi, Đinh Tiểu Tiểu chìm vào giấc ngủ lúc nào không

hay...

Chương 5: Bạn gái và gái điếm

Reng...

Tiếng chuông cửa dồn dập đánh thức
Đình Tiểu Tiểu.

Hắn ra khỏi phòng ngủ, đứng trước cửa
nhà nhìn ra ngoài thông qua mắt mèo.
Ngoài cửa, anh chàng sành điệu đang
nhấn chuông cửa với vẻ mặt đầy sốt ruột,
đôi lông mày nhíu chặt.

Đình Tiểu Tiểu mở cửa, anh ta liền bước thẳng vào phòng khách, mở tủ lạnh, lấy một chai nước khoáng ra tu ừng ực, sau đó mới quay sang nói với hắn: “Có hai chuyện, một tốt một xấu, muốn nghe cái nào trước?”

“Kể tin xấu trước đi.”

“Trần Ngôn mất tích rồi.”

“Xì, ông nói đùa hả...”

“Đứa nào rảnh đi nói đùa với ông, sáng nay đồng nghiệp của cô ấy mới gọi cho tôi, nói từ hôm qua Trần Ngôn đã không đi làm, điện thoại cũng không gọi được,

cô ấy cũng chẳng xin nghỉ.”

“Không thể nào, tối hôm trước tôi còn gặp cô ấy mà.”

“Gì mà không thể với chả có thể, ông mau đến nhà cô ấy tìm thử đi, mong là không xảy ra chuyện gì.”

“Ok, tôi đi ngay bây giờ đây.”

Dứt lời, Đinh Tiểu Tiểu đứng dậy, xoay lưng dợm bước đi, chợt anh chàng sành điệu kia lại gọi giật lại: “Ê khoan đã, ông không muốn nghe tin tốt à?”

“Được rồi, đừng có lấp lửng nữa, mau

nói đi.”

“Hôm nay cảnh sát có gọi cho tôi...”

Vừa nghe thấy hai chữ “cảnh sát”, mặt Đinh Tiểu Tiểu thoát cái đã trắng bệch, ngớ ngàng quay sang nhìn anh ta.

“Nhìn cái mặt căng thẳng của ông kia, gần đây chắc là làm chuyện gì phi pháp rồi hả?”

“Tôi... tôi thì làm nổi chuyện phi pháp gì chứ.”

“Rồi rồi, tôi cũng không dọa ông nữa. Cảnh sát gọi tới, bảo tối hôm trước bọn

họ có tóm được một tên say rượu, phát hiện trong tay hắn có mấy chiếc di động, một trong số đó là của ông, bèn nhờ tôi thông báo cho ông qua đó lãnh về, đồn cảnh sát ở đường Nguyệt Ảnh, khi đi nhớ mang theo chứng minh thư.”

“Đúng là cái tên say rượu đó đã cuỗm mất di động của tôi.”

“Cả hai chuyện tôi đều báo cho ông rồi đó, tôi phải xin nghỉ làm để chạy qua đây, giờ phải quay về.”

Nói xong, anh ta tiến đến bên cạnh Đinh Tiểu Tiểu, vỗ vai hắn đầy ẩn ý, sau đó nói: “Ông mau đi tìm Trần Ngôn đi.”

Trần Ngôn trọ ở một tòa nhà kế bên Cục Điện tín trên đường Hà Khẩu. Đinh Tiểu Tiểu đến nơi, gõ cửa mãi vẫn không thấy ai trả lời, cuối cùng đành sang gõ cửa nhà kế bên. Hắn nhớ Trần Ngôn từng bảo, cô có gửi bên nhà hàng xóm một chiếc chìa khóa dự phòng, đề phòng bị mất chìa khóa không vào nhà được.

Hàng xóm của Trần Ngôn là một cặp vợ chồng già, người mở cửa là một bà cụ tóc bạc phơ. Bà ta quan sát Đinh Tiểu Tiểu một lượt, sau đó hỏi bằng giọng hồ nghi: “Cậu là bạn trai của cô bé ấy à?”

“Vâng, thưa cụ.” Đinh Tiểu Tiểu trả lời.

Bà cụ quay vào nhà, lục lọi trong ngăn kéo một lúc, sau đó lấy ra một chiếc chìa khóa. Cầm nó trong tay, bà cụ nói: “Con bé tốt bụng lắm, thường sang đây trò chuyện cùng bà, nhưng dạo gần đây hình như nó bận lắm thì phải, gần một tuần rồi không thấy sang. Cậu là bạn trai của nó thật à?”

“Thật ạ.”

Trước kia Đinh Tiểu Tiểu từng mong Trần Ngôn đến ở cùng mình, hai người chung sống cũng tiện bề chăm sóc giúp đỡ nhau, nhưng Trần Ngôn không đồng ý, bảo trước khi kết hôn tốt nhất vẫn nên giữ một chút bí ẩn về nhau. Hắn nói

không lại cô, đành giúp cô thuê căn hộ này. Căn hộ gồm một phòng ngủ và một phòng khách, chủ nhà là một bà thím sồn sồn khó tính, lúc đầu đòi tiền thuê mỗi tháng là một ngàn hai trăm tệ, sau đó cò kè mặc cả xuống còn tám trăm tệ. Căn hộ này thật sự chỉ đáng ngàn đó tiền, bên trong hoàn toàn chẳng được sửa sang trang hoàng, dơ bẩn lụp xụp, chất cả đồng đồ hồ lớn y như chuồng lợn, đã thế còn hơi ẩm thấp. Hai người phải mất gần một tuần mới quét dọn xong.

Đinh Tiểu Tiểu rất hiếm khi đến đây, dù có đến cũng chẳng bao giờ ở lại qua đêm.

Trần Ngôn có nguyên tắc riêng, cô không muốn bạn trai chiếm trọn cuộc sống của mình. Cô luôn nhấn mạnh cái gọi là không gian riêng tư. Dần dà, Đinh Tiểu Tiểu cũng quen với chuyện đó, nhiều khi hấn cảm thấy thay vì bảo Trần Ngôn là bạn gái hấn, chi bằng nói là bạn bè thì đúng hơn. Hai người đến giờ vẫn chưa bao giờ vượt quá ranh giới bạn bè, bên nhau tám năm, chưa một lần hôn nhau, nhiều nhất cũng chỉ nắm tay rồi thôi. Những lúc quá thèm muốn, hấn bèn đến tiệm mát xa tìm gái bán hoa, hấn rất hoài cổ, thường chỉ ghé đúng một chỗ, gọi cô gái mình thường gọi.

Cô gái đó tên Lâm Lợi Lợi, hai mươi

tám tuổi, ngoại hình chín chắn, quyến rũ. Ba năm trước khi lần đầu nhìn thấy cô ta, Đinh Tiểu Tiểu liền có cảm giác vừa gặp đã thân. Một cô gái điếm vừa gặp mà như đã quen thân, chẳng phải rất vớ vẩn sao, vì chuyện này mà hấn bị anh chàng sành điệu cười nhạo suốt một tháng trời, nhưng hấn thì chẳng nghĩ thế.

Trần Ngôn biết sự tồn tại của cô gái điếm tên Lâm Lợi Lợi.

Có một câu nói rất đúng, khi yêu, mỗi phụ nữ đều là một thám tử tài ba. Bọn họ biết chính xác ông xã hoặc bạn trai mỗi ngày ở với ai, làm gì, thậm chí nói những gì... Điều đó quả thật rất đáng sợ, Đinh

Tiểu Tiểu không rõ Trần Ngôn bằng cách nào, hoặc thông qua ai mà biết Lâm Lợi Lợi, nhưng cô đích thực đã biết.

Trần Ngôn không quan tâm chuyện Đinh Tiểu Tiểu gặp Lâm Lợi Lợi. Có một lần hắn hỏi đùa: “Trên đời này có cô gái nào chịu nổi việc ông xã đi chơi gái hả? Anh nghi ngờ không biết em có thật sự yêu anh không nữa.”

“Cô ta là điểm.” Trần Ngôn bình thản đáp. “Em chưa đến nỗi phải đi giành chồng với một ả điểm.”

“Không phải là chuyện giành hay không giành, đáng lẽ em ít nhất cũng phải nổi

máu ghen, đồ ky, hoặc nổi giận, đó chẳng phải là phản ứng hợp lý của một cô gái sau khi hay biết chuyện này sao?”

“Nếu anh lừa dối em, đi hẹn hò với người con gái khác, em cũng sẽ nổi ghen, đồ ky, tức giận, nhưng đằng này cô ta chỉ là gái điếm.” Có chút bực mình, Trần Ngôn giải thích tiếp: “Huống hồ em có thể làm gì nào? Anh muốn em phải làm sao? Em bảo anh đừng đi gặp ả nữa, liệu anh có nghe không? Anh có thể kìm nén ham muốn không?”

“Đủ rồi, đừng có hờ chút lại nói cô ấy là điếm nữa.”

“Đó là sự thật rành rành.”

Thực ra Trần Ngôn từng đi gặp Lâm Lợi Lợi. Hai người ngồi trong quán cà phê nói chuyện suốt hai tiếng đồng hồ. Đinh Tiểu Tiêu cực kỳ tò mò, muốn biết rõ cuộc hai người phụ nữ này đã nói với nhau những gì, bèn chạy đi hỏi Lâm Lợi Lợi nhưng cô ta không trả lời. Hắn lại chạy về hỏi Trần Ngôn, Trần Ngôn đáp: “Đó là bí mật của con gái, anh là đàn ông con trai, dò hỏi làm gì!”

Tuy bán tín bán bán nghi nhưng cuối cùng bà cụ vẫn giao chìa khóa cho Đinh Tiểu Tiêu. Hắn mở cửa rồi mang chìa khóa trả lại. Trước khi hắn rời đi, bà cụ

lại hỏi: “Cậu là bạn trai của cô bé đó thật à?”

“Vâng.” Đinh Tiểu Tiểu bất lực xua xua tay. “Bà ơi, cháu không lừa bà đâu.”

“Ta chỉ tò mò thôi.” Vừa nói, bà cụ vừa nhìn chăm chăm vào mắt Đinh Tiểu Tiểu.

“Ta từng xem qua ảnh của bạn trai nó, là một cậu mắt to mày rậm, ôi chao, cũng có thể là ta nhớ nhầm, thực tế mắt có to gì đâu.” Nói rồi, bà cụ đóng cửa, để lại mình Đinh Tiểu Tiểu đứng bên ngoài nghiêng răng trèo treo với vẻ mặt hần học.

Chương 6: Thỏa mộng

Lữ Tân đã nấp trong tủ áo đợi rất lâu!

Từng phút, từng phút trôi qua, trong phòng vẫn im ắng như tờ. Sắp đến giờ tan tầm, Lữ Tân nghĩ, có lẽ “con ma” đã phát hiện ra mình nên không xuất hiện nữa.

Nghĩ vậy, gã bèn nhấc cánh tay, định mở cửa tủ bước ra ngoài, bất thành lình gã nghe thấy tiếng bước chân ngoài phòng khách... Chẳng lẽ cô ta đến rồi? Lữ Tân hơi hồi hộp, vội đóng cửa tủ lại, đưa mắt nhìn ra ngoài thông qua khe hở. Từ chỗ nấp, gã vừa vặn nhìn thấy cái giường, sáng nay sau khi thức dậy, gã đã cố tình bày bừa chăn gối, mục đích là để dẫn dụ

“con ma” núp trong bóng tối ra ánh sáng.

Lữ Tân không dám thở mạnh, tập trung tinh thần nghe ngóng động tĩnh ngoài phòng khách. Tiếng bước chân càng lúc càng gần. Tiếp đó, tiếng bước chân dừng lại, tiếng mở cửa kéo kẹt vang lên, vài giây sau, một cô gái bước vào. Cô ta quay lưng về phía tủ áo, tiến tới bên giường, sau đó bắt đầu gấp chăn. Ngay khi cô ta gấp xong, định rời khỏi phòng, Lữ Tân liền bật tung cửa, bước ra ngoài, quát lớn: “Cô là ai?”

Cô gái giật nảy mình, hốt hải quay lại nhìn Lữ Tân.

Hai người mặt đối mặt, mắt nhìn mắt. Lữ Tân hít một hơi lạnh, sừng sốt hỏi: “Em, Thôi... Cách Cách?”

Cô gái chỉ cười mà không đáp, sau đó uyển chuyển xoay một vòng trước mặt Lữ Tân.

Gã lắc đầu, nói: “Không, cô không phải là Thôi Cách Cách, cô là ai?”

“Em là Trần Ngôn!” Cô gái hớn hờ bước tới trước mặt Lữ Tân, khoác tay gã, dịu dàng đáp: “Em vốn định tìm một cơ hội để gây bất ngờ cho anh, anh đáng ghét lắm, lại đi nấp vào tủ áo.”

Lữ Tân cố gắng lục lọi cái tên Trần Ngôn trong đầu. Kí ức như nước lũ dâng trào, cuối cùng gã đã nhớ ra cái tên ấy, nhưng chẳng thể nhớ ra ngoại hình của cô.

Không phải gã quên, mà là Trần Ngôn trong kí ức của gã hoàn toàn khác với Trần Ngôn đang đứng trước mặt. Trong trí nhớ của gã, Trần Ngôn có thân hình rất mảnh khảnh, thuộc dạng mình hạc xương mai, khuôn mặt trái xoan trông rất ưa nhìn, còn cô gái trước mặt thì có phần mũm mĩm, khuôn mặt vừa giống Thôi Cách Cách, lại có vẻ không giống lắm, trông rất kì cục...

“Anh vui đến mức ngốc luôn rồi à?”
Trần Ngôn nói đùa.

“Em... em...” Lữ Tân nhất thời nghẹn lời, không biết nên nói gì mới phải.

“Xem anh ghê tởm ra kia.” Trần Ngôn đưa tay chọc nhẹ vào trán hắn. “Bây giờ anh không còn lý do nào để từ chối em nữa rồi nhé! Em thật sự rất thích anh, để em làm người đàn bà của anh nhé.”

Hoang đường! Lữ Tân nhìn trân trân vào Trần Ngôn trước mặt, sau đó nhíu chặt mày, hỏi: “Em... phẫu thuật thẩm mỹ à?”

“Không hẳn, em chỉ sử dụng một phương pháp cấp tốc để mình béo lên thôi.” Trần Ngôn nhoẻn miệng cười, đáp. “Không ngờ em béo lên lại trông có vài phần

giống Thôi Cách Cách, đây đúng là thu hoạch bất ngờ.”

Nhìn Trần Ngôn, trong lòng Lữ Tân ngổn ngang cảm xúc, vừa day dứt vừa hối hận, đồng thời len lỏi một chút xôn xang vui mừng. Day dứt là bởi gã cảm thấy có lỗi với cô, người con gái đã cố gắng thay đổi vì gã. Hối hận là vì lúc đầu hẳn không nên chọn cách tránh né, đáng lẽ phải nói rõ ràng với Trần Ngôn, nếu thế có lẽ đã không xảy ra tình cảnh như bây giờ. Vui mừng là bởi cuối cùng gã đã chờ đợi được Thôi Cách Cách, dầu là giả nhưng cũng đủ thỏa mộng rồi.

Trần Ngôn trước mắt chính là Thôi Cách

Cách trong kí ức!

Đôi mắt gã dường như nhòa đi, lẫn lộn giữa quá khứ và hiện thực. Gã tiến tới ôm chầm Thôi Cách Cách (Trần Ngôn) vào lòng, nước mắt trào ra, gã nghẹn ngào nói: “Tám năm rồi, đã tám năm rồi, anh thật sự không thể chịu đựng tiếp được nữa...”

“Chẳng phải bây giờ em đã về rồi sao?”
Trần Ngôn nép vào lòng Lữ Tân, khẽ khàng đáp.

Giây phút này, Trần Ngôn đã trở thành Thôi Cách Cách của Lữ Tân, Lữ Tân trở thành bạn trai của Trần Ngôn. Tối hôm

ấy, gã dẫn Thôi Cách Cách (Trần Ngôn) đến quán ăn mà xưa kia hai người thường ghé. Ăn xong, họ về nhà, hẳn đưa cho Thôi Cách Cách (Trần Ngôn) xem những tấm ảnh chụp hồi trước. Hai người trò chuyện đến khuya, cuối cùng ôm nhau nằm trên giường, im lặng, dường như cả hai đều đắm chìm trong vai trò của mình, không ai muốn bước ra trước.

Lữ Tân đau đầu nhìn Thôi Cách Cách (Trần Ngôn) đang nằm trong lòng, kí ức mười năm trước tựa như những thước phim quay chậm lại hiện lên trong đầu gã.

Đó là cội nguồn của mọi nghiệp chướng!

Mười năm trước, Lữ Tân mười tám tuổi, thi đỗ vào Học viện Kỹ thuật chuyên nghiệp của thành phố Cốc Khê.

Từ nông thôn lên trọ học, mới chân ướt chân ráo bước vào cổng trường đại học, đối với Lữ Tân, mọi thứ ở chốn thị thành đều ngập tràn mới mẻ. Chỉ trong vòng nửa năm, dưới sự “dìu dắt” của đám bạn kí túc xá, gã đã biết đến quán net, biết đến vũ trường, karaoke, biết đi xông hơi, tắm công cộng... Những thứ ấy khiến gã hoa cả mắt, ngỡ rằng đó là cuộc sống của người thành phố.

Gã thích thành phố này, thích mọi thứ

thuộc về nó!

Cách Học viện Kỹ thuật chuyên nghiệp không xa có một quán bar tên là “Quán bar Phụng Phi Yến”. Hằng tuần, Lữ Tân đều cùng bạn bè đến đó vui chơi, dần trở thành khách quen của quán. Gã vẫn còn nhớ mang máng, vào một tối nọ, sau khi kết thúc tiết tự học, gã rủ theo mấy người bạn, định ra ngoài uống vài ly. Cả bọn kéo nhau đến Phụng Phi Yến, ngồi ở vị trí sát tường, gọi chút rượu với hoa quả khô, vừa uống vừa tán gẫu. Lúc sắp về, hắn đã gặp Thôi Cách Cách.

Thôi Cách Cách là ca sĩ mà chủ quán bar mới mời về. Một cô ca sĩ không tên

không tuổi như cô, chủ quán chẳng đời nào lại xếp cho hát trong khung giờ tốt nhất. Hôm đó cũng do Lữ Tân cùng bạn bè uống rất vui vẻ nên về muộn hơn mọi lần, vừa khéo được nghe Thôi Cách Cách hát. Khi ấy trong quán chỉ còn lác đác vài người khách, cô bước lên bục, tay cầm micro, đưa mắt đảo quanh một vòng dưới sân khấu rồi cất tiếng hát bài Chu sa vũ. Đó là bài hát mà Liễu Thanh Thanh, cô ca sĩ đang nổi như cồn dạo ấy, từng hát lúc mới ra mắt, và cũng chính bài hát đó đã giúp Liễu Thanh Thanh giành được giải Ca sĩ xuất sắc nhất của năm.

Bao lần mơ thấy chàng và em có được

thế giới của hai người, bao lần mộng tưởng chàng cùng em bước vào cõi thiên thai, buổi diễn hát ca, người khốn khổ vì tình lặng ngắm từ xa, tiếng reo hò tán thưởng, kẻ tổn thương vì yêu lặng lẽ lắng nghe, lắng nghe...

Bài hát kết thúc, Lữ Tân đem lòng yêu Thôi Cách Cách.

Thực ra cô không xinh đẹp lắm, chỉ thuộc loại ưa nhìn, khuôn mặt phúng phính, khi cười trông rất đáng yêu.

Chương 7: Căn Phòng Xanh

Mày rậm mắt to, chính là Lữ Tân!

Trần Ngôn đã cho bà cụ xem bức ảnh của gã.

Tuy Lữ Tân đã chết nhưng nghe thấy câu nói của bà cụ, Đinh Tiểu Tiểu vẫn tức tối nghĩ rằng trèo tre.

"Già rồi, trí nhớ cũng không còn tốt nữa, cậu đừng trách nhé." Bà cụ chân chày đứng ở cửa một lúc rồi đi vào nhà, đóng cửa lại. Đinh Tiểu Tiểu siết chặt nắm tay, đứng yên gần một phút mới dần được cơn bức tức nơi lồng ngực xuống, xoay người bước vào căn hộ mà Trần Ngôn thuê. Bên trong chẳng có vật dụng gì, phòng khách đặt hai cái ghế, một cái bàn và một chiếc tivi màu trên bệ cửa sổ. Tất cả đều là đồ hẩn mua giúp cô.

"Trần Ngôn, em có nhà không?" Đinh Tiểu Tiểu đứng ở phòng khách, hướng về phía phòng ngủ, gọi to.

Ngày thường Trần Ngôn ghét nhất việc Đinh Tiểu Tiểu tự tiện vào phòng khi chưa được sự cho phép của cô. Bởi vì chuyện này mà hai người từng cãi nhau không dưới một lần, nhưng sau cùng người thỏa hiệp vẫn là hắn. Trong nhà im ắng vô cùng, tiếng gọi của Đinh Tiểu Tiểu vang lên rồi lại vọng ngược vào tai hắn. Thấy không có ai trả lời, hắn nhíu chặt lông mày, đi vào phòng ngủ.

Bên trong tối đen như mực, tạo nên sự đối lập rõ rệt với phòng khách.

Đinh Tiểu Tiểu đưa tay mò mẫm bật đèn. Khi ngọn đèn trên trần nhà chớp tắt hai

cái rồi bật sáng, cảnh tượng hiện ra trước mắt khiến hấn sững sốt... Đập vào mắt hấn là một màu xanh lá cây đậm, từ tường, trần, cho đến sàn nhà, cửa sổ, chăn ga gối đệm, thậm chí cả vật dụng trong phòng cũng rất một màu xanh khiến người ta không khỏi nảy sinh cảm giác mình đang ở giữa thế giới ảo.

"Trần Ngôn nói conđiên gì thế này?"

Trong phòng nồng nặc mùi sơn, Đinh Tiểu Tiểu đưa một tay lên bóp mũi, tay kia sờ rầm bức tường bên cạnh. Xác định sơn đã khô, hấn mới dè dặt bước vào.

Ở góc phòng có mộtthùng sơn và cọ, nước sơn trong thùng vẫn còn phân nửa. Đinh Tiểu Tiểu đứng cạnh giường, lại đưa mắt quan sát xung quanh một lần

nữa, phát hiện trong phòng không phải chỉ rất một màu xanh, mà trên bức tường kế bên cửa có vẽ một bức tranh bằng các loại màu nhuộm, chỉ có điều nó nghịch ngoạc, xiêu vẹo, chẳng nhìn ra được hình thù gì.

Định Tiểu Tiểu ngắm nghía bức tranh một hồi, sau đó chuyển ánh mắt sang bàn trang điểm. Nó cũng bị nhuộm màu xanh lá cây đậm, bên trên bày các chai hộp mỹ phẩm đủ màu, ngoài ra còn có một chiếc gương to hình tròn. Trên mặt gương viết rất nhiều chữ bằng son môi, trông có phần quái dị, câu trước chẳng ăn nhập với câu sau, đọc lên nghe rất kì quặc.

Thương định y thủy ước ngô cữu, ái lộ ngô thâm ngô, bố quyền tước cữu thâm ái

thậm, bộ thi lưu ái lộ, thệ tam sinh bất
sinh nhĩ khí, thu ngô ninh nhĩ phát, phát
thệ y cữu khứ diệc lưu, cữu tán cữu cữu
tán, cữu tán cữu cữu tán...79

79 Đoạn văn này đọc lên nghe giống như
một bài thơ, nói về tình yêu sâu đậm của
một cô gái dành cho một chàng trai,
nguyện ba kiếp được ở bên chàng, mãi
mãi không rời. Vì đoạn văn này có liên
quan đến tình tiết sau này của truyện nên
xin được giữ nguyên văn tiếng Hán Việt.
Một bài thơ ư? Không giống, có vẻ như
các chữ được tùy tiện sắp xếp cạnh nhau
thì đúng hơn, nhưng có vài câu đọc lên
quả thực rất có tính thơ. Đinh Tiểu Tiểu
đọc đi đọc lại mấy lần, vẫn không hiểu
nội ý của Trần Ngôn khi viết những chữ

này, nhưng từ đáy lòng hấn mơ hồ dâng lên một dự cảm chẳng lành.

Hấn đứng ngây ra trước bàn trang điểm, nhớ lại những lời mà anh chàng sành điệu đã nói, rồi còn căn phòng màu xanh lá cây, bức tranh kì quái và những câu chữ trúc trắc kia, hấn bắt đầu cảm thấy lo lắng. Nhưng lạ là, chiều hôm trước hấn mới cùng Trần Ngôn ăn tối với nhau, liệu có chuyện gì xảy ra được chứ?

Cứ đứng đây nghĩ ngợi cũng chẳng ích gì, Đinh Tiểu Tiểu quyết định đi hỏi người thân và bạn bè của Trần Ngôn. Hấn rút tay vào túi, mò mẫm theo thói quen, phát hiện trong túi trống không, mới sực nhớ di động của mình hiện đang nằm ở đồn công an... Phải làm sao đây? Số điện

thoại của bạn bè và người thân của Trần Ngôn đều được lưu trong chiếc điện thoại đó, ngặt nỗi nó lại đang ở đồn công an, mà giờ hấn sợ nhất là gặp công an, chẳng may lúc đi lấy bị công an phát hiện ra sơ hở thì phải làm sao? Nhưng nếu không đi lấy thì chẳng có cách nào liên lạc với những người kia.

Đinh Tiểu Tiểu bỗng rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, hấn đi tới đi lui trong phòng. Sau khi đã đi được vài vòng, cuối cùng hấn bầm bụng nghiêng rằng, lảm bảm: "Chết thì chết, tìm Trần Ngôn quan trọng hơn." Quyết định xong, hấn đi ra phòng khách, vừa định mở cửa thì như sực nhớ ra gì đó, hấn lại quay trở lại phòng ngủ, tìm giấy bút, ghi lại những

dòng chữ xiêu xiêu vẹo vẹo trên gương
rồi đút vào túi.

Đồn công an trên đường Nguyệt Ảnh nằm
ở phía bắc thành phố, phải đi qua cầu
Cốc Phong. Khi Đinh Tiểu Tiểu đi xe
buýt đến nơi đã là bốn giờ chiều. Hắn
bước vào đồn, đến bàn đón tiếp hỏi
thăm, cuối cùng một cảnh sát dẫn hắn
bằng qua hành lang dài, bước vào phòng
thăm vấn. Anh cảnh sát bảo Đinh Tiểu
Tiểu chờ một lát rồi rời khỏi phòng,
khoảng mười phút sau anh ta quay lại,
trên tay cầm một chiếc di động.

"Anh xem thử cái này có phải của anh
không?"

Đinh Tiểu Tiểu nhận lấy, xem qua, cuối
cùng gật đầu, đáp: "Không sai, đây là

điện thoại của tôi, cảm ơn các anh."

"Chớ vội cảm ơn." Anh ta lấy một tờ khai trong tập hồ sơ ra, đưa cho Đinh Tiểu Tiểu rồi bảo: "Anh điền vào tờ khai này đã, sau đó hãy kể lại tình huống lúc ấy, chúng tôi cần lấy lời khai."

Việc lấy lời khai tốn gần nửa tiếng đồng hồ. Suốt quãng thời gian đó, Đinh Tiểu Tiểu cố gắng che giấu nỗi hoang mang, sợ hãi trong lòng, nhưng kì thực lưng hắn đã ướt đầm mồ hôi. Vừa bước ra khỏi đồn cảnh sát, hắn liền hít sâu vài hơi, tận hưởng bầu không khí trong lành rồi tức tốc chạy đi thật xa, mãi đến khi bình tĩnh trở lại, hắn mới móc điện thoại ra, tìm số di động của "Tả Tả".

Có một đạo Trần Ngôn say mê tiểu thuyết

kinh dị, gia nhập rất nhiều hội nhóm, trong đó có một hội tên là "Hội Cú Đêm". Thành viên trong hội đều là các tác giả viết thể loại tiểu thuyết này, trong đó có Tả Tả. Trần Ngôn và Tả Tả vừa gặp đã tâm đầu ý hợp, lúc đầu hai người tâm sự với nhau trên mạng, sau này dần dần phát triển thành bạn thân trong đời thực.

"Tả Tả, anh là bạn trai của Trần Ngôn."

"Định Tiểu Tiểu?"

"Ừ, anh muốn hỏi Trần Ngôn có ở chỗ em không?"

"Không có, cũng lâu rồi em không gặp cô ấy, xảy ra chuyện gì à?"

"Trần Ngôn mất tích rồi, từ hôm qua cô ấy không đi làm."

"Anh gọi điện chocô ấy chưa?"

"Rồi, nhưng tắt máy."

"Có phải hai người cãi nhau không? Đạo trước em cảm thấy hình như cô ấy có tâm sự, tâm trạng rất xấu."

"Có cãi cộ gì đâu. Thôi, để anh gọi người khác hỏi thử."

"Ừm, anh yên tâm đi, chắc không có chuyện gì đâu."

"Mong là như vậy. À đúng rồi, nếu có tin tức gì của cô ấy thì em báo cho anh biết nhé."

"Nếu cô ấy liên lạc, em sẽ gọi cho anh."

"Được, byebye."

"Bye."

Sau khi cúp máy, Đinh Tiểu Tiểu cảm

thấy vô cùng chán nản. Ở Cốc Hải, bạn bè của Trần Ngôn chỉ đếm trên đầu ngón tay, bình thường người mà cô thân nhất chính là Tả Tả, giờ ngay cả Tả Tả cũng không biết cô đã đi đâu thì còn ai biết được?

Trên đường về, Đinh TiểuTiểu lại gọi điện cho mấy người nữa, nhưng chẳng ai biết tung tích của Trần Ngôn, cuối cùng hấn đành gọi cho bố mẹ cô hỏi thăm. Bố mẹ Trần Ngôn cũng sống ở thành phố này, nhưng từ khi cô tốt nghiệp đại học, tìm được một chân giáo viên ở trường mẫu giáo, cô bèn mượn có nhà xa chỗ làm để dọn ra ngoài. Tuy vậy, hầu như tháng nào cô cũng về nhà thăm bố mẹ. Người bắt máy là bố của Trần Ngôn.

Đinh Tiểu Tiểu hỏi thăm mới biết lần cô về thăm nhà gần nhất đã là nửa tháng trước. Thời gian qua, mẹ cô có gọi điện cho con gái mấy lần nhưng cô luôn tỏ ra cực kỳ bận rộn, lần nào cũng vội vã cúp máy. Rồi bắt đầu từ hôm trước, bà gọi điện mãi nhưng không sao gọi được.

Bố cô có phần lo lắng, hỏi: "Rốt cuộc Ngôn Ngôn đã xảy ra chuyện gì?"

Để ông không quá lo lắng, Đinh Tiểu Tiểu không nhắc đến chuyện Trần Ngôn mất tích, chỉ viện cớ nói gần đây cô gặp chút phiền muộn trong công việc, tâm trạng không tốt lắm, muốn yên tĩnh một mình nên không mở điện thoại. Sau khi cúp máy, hắn lại lục tìm danh bạ, thấy chẳng còn ai có thể hỏi nữa bèn tựa lưng vào

ghế, mắt dõi ra ngoài cửa xe, ngắm nhìn từng tòa nhà, từng cột đèn đường, từng chiếc xe vùn vụt lướt qua, trong lòng càng lúc càng lo lắng cho Trần Ngôn. Một người đang sống sờsờ sao có thể tự dung mất tích?

Lúc về đến phía nam thành phố thì đã gần sáu giờ, Đinh Tiểu Tiểu xuống xe, thất thểu bước đi. Một hồi sau, hấn chợt nhận ra mình đã đứng trước nơi làm việc của Trần Ngôn, trường mẫu giáo Cảnh Tú.

Trường đã tan học, không thấy bóng dáng đứa trẻ nào, có chăng chỉ còn lại mấy thứ đồ chơi như cầu trượt, xích đu, bập bênh, mê cung đang nằm im lìm trong khuôn viên trường... Ánh mắt Đinh Tiểu Tiểu lướt qua những món đồ chơi vô cùng

đáng yêu đó, cuối cùng dừng lại ở một ngôi nhà nhỏ. Ngôi nhà ấy cao một mét, rộng hai mét, tường được sơn màu xanh lá cây đậm, y chang như trong phòng ngủ nhà Trần Ngôn.

Nó dùng để làm gì nhỉ?Đình Tiêu Tiêu tò mò, hấn đi tới trước cổng trường mẫu giáo, hỏi ông lão gác cổng: "Bác ơi, cho cháu hỏi ngôi nhà màu xanh kia dùng để làm gì vậy?"

"Cậu hỏi cái đó hả?" Ông cụ chỉ vào ngôi nhà màu xanh rồi trả lời: "Cho bọn trẻ chơi."

"Chơi thế nào hả bác?" Đình Tiêu Tiêu lại hỏi.

"Trong nhà có bóngnhựa đủ các màu, bọn trẻ bò trong đó chơi đùa ấy mà."

Ông vui vẻ giải thích.

"Bác cho cháu vào trong xem được không?" Hấn dò hỏi.

Ông lão nghe xong, lập tức đánh mặt lại.

"Tan học rồi, người lạ không thể tùy tiện vào trường."

"Cháu..." Đinh Tiểu Tiểu định tiếp tục thuyết phục ông cụ, chợt cách đó không xa bỗng có người hét to "bạn trai Trần Ngôn". Hấn liền ngoảnh đầu lại nhìn. Một cô gái đang đi về phía hấn, cô ta khoảng hai bảy, hai tám tuổi, buộc tóc đuôi gà, đeo cặp kính cận dày cộp. Thấy Đinh Tiểu Tiểu nhìn mình, cô ta hồi hả vầy vầy tay.

Hấn không biết cô gái đó là ai nhưng trông hơi quen mặt, đoán rằng hồi trước

đã từng gặp khi hắn đến đón Trần Ngôn. Cô gái vội vã chạy đến trước mặt Đinh Tiểu Tiêu, thở hồng hộc, hỏi: "Trần Ngôn nhà anh đâu? Cô ấy không xin nghỉ, cũng chẳng đi làm, chuyện là thế nào?"

"Cô là đồng nghiệp của Trần Ngôn?"
Đinh Tiểu Tiêu hỏi ngược lại.

Cô gái gật đầu, tự giới thiệu: "Tôi là Vương Duy. Khụ khụ, có lẽ anh quên mất rồi, có một lần anh đến đón Trần Ngôn, chúng ta từng hàn huyên với nhau vài câu."

"Ồ, là cô à, tôi nhớ ra rồi." Theo phép lịch sự, Đinh Tiểu Tiêu giả vờ như sự nhớ ra, sau đó lái đề tài sang hướng khác. "Tôi đến hỏi về chuyện của Trần Ngôn."

"Ngay cả anh cũng không biết cô ấy đã đi đâu ư?" Vương Duy hơi ngạc nhiên.

"Nếu biết thì tôi đã chẳng tới đây." Hân thở dài vẻ bất đắc dĩ, lại nói tiếp: "Bạn bè, người thân của cô ấy, tôi đều đã hỏi rồi nhưng chẳng ai biết cô ấy đi đâu, nên tôi mới tới đây hỏi thăm xem sao."

"Anh báo cảnh sát chưa?" Vương Duy chau mày, lẩm bẩm: "Có khi nào đã xảy ra..."

"Gần đây, các cô thấy Trần Ngôn có gì bất thường không? Như cử chỉ, lời nói chẳng hạn, hoặc cô ấy có từng kể mình có kế hoạch du lịch gì không?" Đinh Tiểu Tiểu vội vã ngắt lời, không để Vương Duy kịp nói ra chữ "chuyện" kia.

"Thế này đi, anh đợi tôi một chút."

Vương Duy chỉ cửa hàng văn phòng phẩm ở phía đối diện, nói: "Tôi sang đó mua ít đồ, rồi ta từ từ nói chuyện."

Dứt lời, cô ta xoay người dợm bước đi, Đinh Tiểu Tiểu chợt gọi giật cô ta lại, hỏi: "Tôi vào trong trường xem một chút được không?"

"Được." Vương Duy nói gì đó với ông cụ gác cổng rồi vội vã đi sang cửa hàng đối diện, vừa đi vừa nói: "Anh cứ vào trong xem đi, khoảng năm phút sau tôi quay lại."

Đinh Tiểu Tiểu chẳng có bụng dạ nào đi dạo loanh quanh trong trường, vừa bước vào cổng, hần liền đi thẳng tới ngôi nhà màu xanh. Đúng như lời ông cụ nói, ngôi nhà từ trong ra ngoài đều được sơn màu

xanh lá cây, bên trong chứa những quả bóng to nhỏ các loại, đủ mọi màu sắc, trông vô cùng sắc sỡ.

Mặt bên ngôi nhà có một cửa vào, nó cao chưa đầy nửa mét, người lớn không thể chui vừa được.

Đinh Tiểu Tiểu ngồi thụp xuống, thò đầu vào, đưa mắt nhìn quanh ngôi nhà. Hắn phát hiện trên trần nhà có vẽ một bức tranh, trông rất quen, có phần giống với bức tranh trong phòng ngủ của Trần Ngôn, có điều so với bức tranh đó, bức này trông chuyên nghiệp hơn nhiều, cơ bản có thể hiểu được nội dung tranh vẽ cái gì. Phong nền màu xanh lục, bên trên có những sọc ngang màu xanh thẫm, hình như là biển, mấy nàng tiên cá đang nô

đều ở đó, trong số ấy có một nàng ở gần một chàng trai nhất. Chàng ta đứng trên bờ biển, ăn mặc rất sang trọng, có lẽ là một vị hoàng tử. Nhưng éo le thay một kẻ trên bờ, một người dưới biển, Hoàng tử không cách nào nhìn thấy đáy biển, nhưng nàng tiên cá thì có thể nhìn rõ phong cảnh trên bờ. Giữa không trung, mặt trời mọc rồi lặn, trăng tròn rồi khuyết cứ thế lặp lại, mấy chục mùa thu trôi qua. Cuối cùng nàng tiên cá bước lên bờ, trở thành bạn của Hoàng tử. Hai người nói cười vui vẻ, tâm đầu ý hợp. Đến cuối bức tranh, Hoàng tử bỗng đi theo một cô gái khác, nàng tiên cá đứng phía sau, buồn bã trông theo bóng chàng. Và ở sau lưng nàng là một mũ phù thủy

ăn mặc rách rưới, đầu đội chiếc mũ rách, khuôn mặt không thua gì ác quỷ khiến người ta không khỏi kinh tởm, ghê sợ. Trong mỗi câu chuyện cốt tích đều tồn tại ác quỷ.

Hình ảnh mù phù thủy dường như đã gọi lên vô số ký ức thuở ấu thơ của Đinh Tiểu Tiểu, hắn chăm chăm nhìn bức tranh hồi lâu, chợt một giọng nói vang lên cắt ngang dòng suy tư của hắn.

"Nhìn gì mà chăm chú thế?"

Đinh Tiểu Tiểu thu ánh mắt về, rút đầu ra khỏi ngôi nhà màu xanh, ngoảnh lại nhìn Vương Duy đang đứng bên cạnh, tay cô ta cầm một cây bút máy. Hắn vừa đứng dậy, cô ta bèn cúi xuống, lướt nhìn bên trong ngôi nhà, sau đó đứng thẳng dậy,

hỏi: "Anh đang nhìn bức tranh kia à?"

"Ừ, rất thú vị."

"Nó là kiệt tác của Trần Ngôn đấy."

Vương Duy mỉm cười lịch sự, giải thích.

"Hồi ngôi nhà màu xanh này mới được chuyển tới, Trần Ngôn bảo màu sắc của nó đơn điệu quá, bèn vẽ một bức tranh ở bên trong, nội dung là một câu chuyện cổ tích của Andersen. Sau khi vẽ xong, hiệu trưởng còn tấm tắc khen Trần Ngôn, bảo ý tưởng này không tồi, bọn trẻ ở trong đó có thể vừa chơi vừa học."

"Cái này là Trần Ngôn vẽ ư?" Đinh Tiểu Tiểu vẫn chưa kịp định thần, hắn không ngờ bức tranh này và bức tranh ở phòng ngủ của Trần Ngôn đều do chính tay cô vẽ. Biết được chuyện này, hắn lại càng

cảm thấy khó hiểu, cả hai bức đều do một người vẽ nhưng vì sao trình độ kỹ thuật lại khác nhau một trời một vực như vậy?

Nghe nói hội họa có liên quan mật thiết với cảm xúc. Khi vẽ bức tranh trong ngôi nhà màu xanh, trong lòng Trần Ngôn dạt dào tình yêu thương dành cho bọn trẻ, thế thì khi vẽ bức tranh trong phòng ngủ, Trần Ngôn đã nghĩ gì?

"Trong trường, Trần Ngôn vẽ giỏi nhất, hồi trước cô ấy còn định sáng tác sách tranh nữa." Nói đoạn, Vương Duy như chợt nhớ ra điều gì đó, lại tiếp: "Đúng rồi, lúc này anh hỏi tôi gần đây Trần Ngôn có gì khác thường không, trên

đường quay lại đây tôi cũng suy nghĩ, phát hiện ra một số chuyện khác lạ, đi nào, tôi dẫn anh đi xem."

Chương 8: Mụ Phù Thủy

Thôi Cách Cách là Thôi Cách Cách.

Trần Ngôn là Trần Ngôn.

Mới đầu, Lữ Tân coi Trần Ngôn là Thôi Cách Cách, gã trút hết vào cô mọi nhớ nhung dành cho Thôi Cách Cách suốt tám năm qua. Nhưng giờ gã đã tỉnh táo lại, cũng phát hiện hai cô gái tuy hao hao giống nhau nhưng trước sau vẫn là hai người khác biệt.

Gã bước xuống giường, rút một điều thuốc lá, châm lửa, rít sâu vài hơi, cuối cùng quay sang nhìn Trần Ngôn đang ngập tràn hạnh phúc nằm trên giường, gã ngập ngừng muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Gã không muốn phá tan giấc mộng đẹp của Trần Ngôn, nhưng lại không thể không làm. Cuối cùng, sau khi hút xong điều thuốc, gã bước tới ngồi cạnh Trần Ngôn, lặng lẽ nói: "Anh không thể quên được Thôi Cách Cách, không ai có thể thay thế vị trí của cô ấy."

"Em hiểu." Cô chống người ngồi dậy, tựa vào vai Lữ Tân, khẽ đáp. "Cũng giống như việc không ai có thể thay thế vị trí của anh trong lòng em vậy, anh không nỡ làm tổn thương cô ấy, vậy tại sao lại

nhân tâm làm tổn thương em?"

Câu hỏi ấy khiến Lữ Tân không biết nên đáp thế nào. Gã lại châm một điếu thuốc, cúi gằm mặt xuống mà hút, hút xong hẩn dần lòng đẩy Trần Ngôn ra, đứng dậy vừa bước ra khỏi phòng vừa nói: "Sau này đừng đến tìm tôi nữa." Dứt lời, hẩn đóng sầm cửa lại, bước thẳng vào phòng tắm, mở vòi hoa sen, để dòng nước ấm xối xả giội xuống cơ thể.

Nửa tiếng sau, khi Lữ Tân trở về phòng ngủ, Trần Ngôn đã bỏ đi. Hẩn nằm xuống giường, hít sâu một hơi rồi chậm chậm nhắm mắt lại. Trong không khí vẫn còn phảng phất mùi thơm của Trần Ngôn khiến cho hẩn say đắm, thậm chí là cuồng si, những kỉ niệm của tám năm trước

cũng hòa theo mùi hương đó mà cuộn cuộn trào dâng.

Mùi hương này là của TrầnNgôn, lại không phải là của Trần Ngôn...

Suốt đêm, Lữ Tân ngấtngây trong hương thơm ấy, không sao dứt ra được.

Hôm sau, khi trời vừahưng hửng sáng, hương thơm thoang thoảng còn sót lại cũng đã biến mất. Như một chú chó nghiệp vụ được huấn luyện chuyên nghiệp, gã lùng sục hít hà khắp mọi góc ngách trong phòng, nhưng cũng chẳng tìm được mùi hương đó. Cuối cùng, gã như phát điên, đập vỡ hàng loạt đồ đạc trong phòng, mãi đến khi kiệt sức, gã mới uể oải ngồi phịch xuống sofa, miệng thở hồng hộc, nhân nút mở tivi.

Kênh truyền hình CốcKhê đang phát sóng chương trình âm nhạc, nữ biên tập viên đang giới thiệu ca khúc Thế giới bên ngoài truyện cổ tích của Thôi Cách Cách. Sau lời giới thiệu, tiếng nhạc cất lên, giai điệu quen thuộc khiến đáy lòng vừa mới tĩnh lặng của Lữ Tân lại một lần nữa dậy sóng. Gã chăm chú nhìn Thôi Cách Cách trong MV, hồi tưởng lại tám năm mòn mỏi đợi chờ, cuối cùng đã quyết định, một quyết định mà đáng lẽ gã phải đưa ra từ sớm.

Lữ Tân không muốn đợi, cũng không sao đợi được nữa. Thôi Cách Cách không đến tìm gã, thế thì gã sẽ đi tìm cô. Gã muốn hỏi, muốn nói chuyện rõ ràng, gã muốn giành lấy hạnh phúc đáng lẽ phải

thuộc về mình. Quyết định xong, Lữ Tân bèn mở máy vi tính, tìm kiếm những video nói về Thôi Cách Cách, biết được thứ Năm tuần này cô có buổi ra mắt album mới ở quảng trường Thế Phù trong thành phố. Đây đúng là cơ hội tốt để hai người gặp nhau.

Hôm nay đã là thứ Hai.

Lữ Tân vẫn đi làm như mọi ngày, trong lòng khắp khởi mong ngóng đến thứ Năm.

Cuối cùng thứ Năm cũng tới.

Sáng sớm hôm đó, Lữ Tân mặc bộ vest đã là phẳng phiu từ hôm trước, xuống tiệm cắt tóc dưới nhà cắt một kiểu tóc mới. Đúng tám giờ, gã xuất phát. Lúc băng qua một con hẻm, gã cảm thấy có

người theo dõi phía sau, cảm giác ấy giống hệt như lúc Trần Ngôn theo dõi gã. Lẽ nào Trần Ngôn lại theo dõi gã sao? Lữ Tân cố tình ngoảnh lại nhìn mấy lần nhưng vẫn không thấy ai cả. Ra khỏi con hẻm, gã cố tình chọn đường lớn rộng rãi, đi một hồi, rồi bất thành lình ngoảnh đầu lại...

Lữ Tân trông thấy một cô gái, cô ta vừa thấy gã quay đầu lại liền hốt hoảng nép vào một điện thoại công cộng, dáng dấp trông rất giống Trần Ngôn. Gã nhíu chặt lông mày, định bụng đến cảnh cáo cô, nhưng rồi gã từ bỏ ý định đó bởi gã có việc quan trọng hơn cần làm, không thể để mấy chuyện vặt vãnh này ảnh hưởng tới tâm trạng được.

Bầu trời buổi sáng lấp ló vài cụm mây đen, gió thổi lạnh buốt. Lúc gần đến nơi, trên quảng trường đã có không ít người đứng đợi, nam nữ đủ cả, đa số là học sinh còn đang cấp sách tới trường. Lữ Tân đứng sau đám đông, ngó nghiêng xung quanh. Hai tiếng sau, Thôi Cách Cách đến. Cô vừa xuống xe, một đám người lập tức ủa đến vây quanh, hét to khẩu hiệu, đại loại là "Bộ lạc Cách Cách yêu Cách Cách".

Dưới sự bảo vệ của nhân viên an ninh, Thôi Cách Cách bước lên sân khấu, bắt đầu hoạt động quảng bá cho bài hát mới. Lữ Tân chẳng buồn quan tâm cô đang nói gì, chỉ đi qua đi lại trên quảng trường, mãi mê suy nghĩ làm thế nào để bắt

chuyện với cô sau khi hoạt động kết thúc. Khi hoạt động quảng bá tiến hành được một nửa, rốt cuộc gã cũng nghĩ ra một kế hoạch hoàn mỹ. Trước tiên, gã không thể xông thẳng lên sân khấu gặp Thôi Cách Cách được. Nếu làm thế, thế nào cũng trở thành mục tiêu cho các báo đài ngày mai đưa tin, gã không muốn gây ra bất kì ảnh hưởng tiêu cực nào cho Thôi Cách Cách. Nhưng gã cũng không thể đứng cạnh xe mà chờ đợi được, vì ở đó có cả nhân viên an ninh lẫn vệ sĩ, khả năng tiếp cận Thôi Cách Cách hoàn toàn bằng không. Cách tốt nhất là lát nữa, gã sẽ ngồi taxi bám theo xe của cô, tìm ra khách sạn mà cô đang ở rồi nhân lúc không có phóng viên, gã sẽ lén vào

phòng cô, sau đó...

Cứ quyết định như vậy đi. Lữ Tân búng tay, trên môi nở nụ cười vui vẻ, nhưng ngay khi gã vừa ngẩng đầu nhìn lên sân khấu, nụ cười đó lập tức tắt ngấm. Trên sân khấu, ngoài MC và Thôi Cách Cách, không biết tự lúc nào lại có thêm một cô gái nữa, đó là người mà hắn quen biết, Trần Ngôn.

Tuy đứng hơi xa, không nhìn rõ được khuôn mặt cô gái nhưng từ dáng dấp, kiểu tóc, gã có thể đoán ra người đó chính là Trần Ngôn. Cô ta lên đó làm gì? Lữ Tân bỗng trở nên căng thẳng, nhìn chằm chằm vào Trần Ngôn đang đứng trên sân khấu. Còn cô thì không hề nhìn thấy hắn, mà ghé sát vào tai Thôi Cách

Cách, thậm thì điều gì đó. Chắc chắn cô ta chẳng nói được câu gì hay ho. Gã cảm thấy chuyện này càng lúc càng bất thường, phải nhanh chóng ra tay ngăn cản. Nghĩ vậy, gã liền chen vào đám đông, nhưng khi vừa chen được tới sân khấu thì phát hiện chỉ còn MC và Thôi Cách Cách đang đứng trên đó.

MC nói: "Xin cảm ơn những bạn fan nhiệt tình ban nãy, giờ chúng ta bắt đầu phần tiếp theo nào."

Lữ Tân ngó nghiêng xung quanh, bốn bề đều là đám đông cuồng nhiệt, Trần Ngôn sớm đã mất hút trong biển người rồi.

Rốt cuộc cô ta đã nói gì?

Gã thấp thỏm chờ đến khi kết thúc hoạt động quảng bá. Thôi Cách Cách vừa lên

xe rời đi, gã liền y theo kế hoạch đã định, vội vã bám theo. Chiếc xe kia đảo qua hơn nửa vòng thành phố, sau đó chạy vào một tòa biệt thự. Gã dò hỏi bảo vệ, mới biết chủ nhân biệt thự chính là Thôi Cách Cách.

Thì ra cô sống trong một biệt thự ở Cốc Khê, vậy mà trước giờ, Lữ Tân cứ ngỡ rằng cô sống tại thành phố Thanh Uyên. Biết được điều này, trong lòng gã cảm thấy chua xót, vô số thắc mắc cũng theo đó mà bật ra. Thôi Cách Cách sống ở Cốc Khê, tại sao cô không đến tìm gã? Hai người ở gần nhau thế, lẽ nào cô không thể dành ra chút thời gian đến thăm gã hay sao? Hay là cô đã quên mất mối tình dang dở năm xưa?

Câu hỏi không có lời giải đáp. Cảm giác ấy đủ khiến con người ta suy sụp.

Lữ Tân vốn định đêm nay mới lên vào biệt thự gặp Thôi Cách Cách, nhưng hàng loạt câu hỏi dâng lên trong đầu khiến gã cảm thấy không thể đợi được nữa. Gã muốn gặp cô ngay lập tức, để đòi đáp án cho những câu hỏi đã luôn dằn vặt gã suốt tám năm qua. Siết chặt tay, thậm chí kích lệ bản thân, hắn chạy tới nói với bảo vệ: "Anh bảo vệ, tôi muốn vào trong gặp Thôi Cách Cách."

"Anh là gì của cô ấy?" Bảo vệ nghiêm túc hỏi.

"Bạn." Hắn tự giới thiệu. "Tôi tên là Lữ Tân, anh cứ nói tên tôi là cô ấy khắc biết."

"Anh đợi một chút." Bảo vệ quan sát Lữ Tân theo thói quen nghề nghiệp, rồi đi vào phòng bảo vệ, cầm điện thoại lên nói mấy câu, vài phút sau lại quay ra, nghiêm túc nói: "Anh có thể vào trong được rồi."

Thấp thóm từ nãy tới giờ, cuối cùng gã cũng thấy yên lòng, rồi rít cảm ơn anh bảo vệ rồi nhanh chân bước qua cổng, đi dọc con đường nhỏ đến trước cửa biệt thự, nhấn chuông. Vài giây sau, cửa mở, một phụ nữ khoảng hơn bốn mươi tuổi, mặc quần áo dành cho người giúp việc xuất hiện. Bà ta dẫn Lữ Tân vào biệt thự, lên gác, đến một căn phòng.

Người giúp việc bảo: "Cô Thôi đang đợi anh trong phòng."

Lữ Tân đứng thẳng người, hít sâu vài hơi, chỉnh lại áo vest, sau đó giơ hai tay đẩy cửa vào. Đây có lẽ là phòng làm việc của Thôi Cách Cách, bên trong bày rất nhiều thiết bị và dụng cụ. Gã bước vào, chẳng thấy cô đâu, vừa định mở miệng gọi thì Thôi Cách Cách từ buồng trong bước ra.

Lần gặp mặt đầu tiên sau tám năm.

Cả hai sững sờ nhìn nhau gần một phút. Chưa đợi Lữ Tân lên tiếng, Thôi Cách Cách đã bất ngờ chạy tới, nhào vào lòng gã, nước mắt tuôn rơi. Gã cũng dang tay ghì chặt lấy cô. Hai người im lặng hồi lâu, cứ thế ôm siết nhau, khoảng năm phút sau, Thôi Cách Cách hỏi: "Anh vẫn khỏe chứ?"

"Khỏe." Lữ Tân bỗng cảm thấy đã có được đáp án cho câu hỏi luôn dằn vặt gã suốt tám năm qua. Gã vui mừng khôn xiết, lâng lâng như đang đi vào giấc mộng, một giấc mộng vô cùng chân thực.

"Em nhớ anh lắm, em cứ tưởng suốt đời này không gặp được anh nữa." Thôi Cách Cách xúc động nói.

"Anh cũng tưởng sẽ không được gặp lại em nữa." Lữ Tân cố nén nước mắt, cúi đầu khẽ hôn lên trán cô, mừng rỡ nói.

"Em biết không, sau khi em đi, anh đã thuê lại căn hộ mà em từng ở, vì sợ có một ngày em không tìm được anh. Suốt tám năm qua, anh vẫn luôn đợi em, đợi mãi, cuối cùng cũng đợi được ngày hôm nay."

"Em xin lỗi đã đợi lâu như thế."
Thôi Cách Cách lau nước mắt, ngẩng đầu
ngắm nhìn gương mặt gã, buồn bã giải
thích: "Sau khi thành danh, có quá nhiều
chuyện em không thể làm theo ý mình,
em không dám gặp anh, cũng không thể
gặp anh, nhưng em xin thề, tám năm qua
không giây phút nào mà em không nhớ
đến anh, em thật sự rất nhớ..."

"Đừng nói nữa." Lữ Tân đưa tay chặn
trước miệng cô, trù mến nói. "Anh biết,
anh biết cả, em không phải loại con gái
thấy lợi quên nghĩa, bởi vậy anh mới
cam tâm tình nguyện đợi em, dù phải đợi
thêm tám năm nữa, anh cũng bằng lòng."

"Anh thật tốt." Cô mỉm cười ngọt ngào,
tiếp tục rúc vào lòng gã.

Lữ Tân và Thôi CáchCách ở trong phòng làm việc suốt năm tiếng đồng hồ.

Hai người tâm sự với nhau rất nhiều, từ chuyện quá khứ, hiện tại cho tới tương lai. Đến khi trời tối, gã mới bịn rịn ra về. Sau khi bước ra khỏi biệt thự, hắn bắt taxi về nhà, trên đường đi cứ ngây ngô cười mãi. Gần tới Hoa viên Tịnh Ngũ, xe taxi bắt buộc phải chạy qua một con hẻm, hắn vô tình nhìn ra ngoài cửa kính, bất ngờ trông thấy Trần Ngôn.

Cô đứng ở cuối hẻm, hơi cúi đầu, khuôn mặt ngập tràn oán hận. Khi taxi chạy ngang qua chỗ Trần Ngôn, cuối cùng Lữ Tân cũng nhìn rõ được gương mặt có phần béo ra của cô. Gương mặt đó xấu xí kinh khủng, hoàn toàn khác so với mấy

hôm trước. Lốp da trên má hơi chùng xuống, làm cho cả khuôn mặt trông hơi giống... giống... chó Sa Bì79 .

(*)Sa bì có nghĩa là da cát. Đây là giống chó có nguồn gốc từ Trung Quốc, được nuôi làm chó giữ nhà.

Taxi vụt lướt qua TrầnNgôn, Lữ Tân ngỡ mình nhìn nhầm, bèn thò đầu ra cửa sổ xe nhìn lại, nhưng không còn thấy bóng dáng của Trần Ngôn trong con hẻm tối tăm ấy nữa.

Y như một bóng ma!

Gương mặt đỏ khiến gã khiếp đảm. Sau khi xuống xe ở Hoa viên Tịnh Ngũ, gã cuống cuống chạy về nhà. Chưa được mấy bước, chợt xuất hiện một bà lão chắn ngang đường gã. Bà lão ăn mặc có

phần quái dị, đầu đội một chiếc mũ tròn màu đen, trên người khoác một chiếc áo choàng cũng màu đen nốt. Những nếp nhăn trên mặt bà ta dồn ứ vào nhau, trông giống khuôn mặt của Trần Ngôn...

"Chàng trai, ấn đường của cậu tối đen, sắp gặp họa lớn rồi." Bà lão nhìn chăm chăm vào mặt gã, nói.

Câu nói kì quặc ấy khiến Lữ Tân nhúu chặt mày lại, gã cảm thấy bà lão rất giống mục phù thủy trong truyện cổ tích, không những ăn mặc quái dị mà đến nói năng cũng khiến người ta chẳng biết đâu mà lần.

"Hôm nay tôi may mắn vô cùng, lấy đâu ra tai họa?"

Lữ Tân chẳng buồn để tâm, chỉ muốn

nhANH chóng thoát khỏi "mụ phù thủy" này, nhưng vừa đi được vài bước, "mụ phù thủy" lại gọi giật hắN lại, nói: "Cậu hãy nghe lời bà già này, tối nay tốt nhất đừng về nhà, có lẽ sẽ tránh được tai họa này."

"Được rồi bà ơi, bà đừng có ở đây giả thần giả quỷ nữa."

"Chàng trai, cậu..."

"Mụ phù thủy" còn định nói gì đó, bỗng ngật ngùNg rồi lại thôi. Bà ta lo lắng nhìn về phía tòa chung cư vài giây, sau đó mặt biến sắc, hốt ha hốt hải quay người bỏ đi.

"Đúng là quái thai." Lữ Tân lắc đầu, đi vào chung cư, lên nhà của mình.

Trong nhà im ắng như tờ, gã ngồi xuống

sofa, lấy di động ra, mở nhạc rồi để lên bàn trà. Nghe nhạc một hồi, gã đứng dậy đi vào phòng tắm. Cửa phòng tắm làm bằng kính mờ. Đang tắm, bỗng gã trông thấy có bóng người đứng ngoài cửa. Gã sợ hết hồn, vội hét lên: "Ai đó?"

Không có ai trả lời, bóng người cũng biến mất.

Lữ Tân quần khăn tắm, mở cửa thò đầu ra xem, chẳng thấy ai, gã bèn đóng cửa tiếp tục tắm. Tắm xong, gã sấy khô tóc rồi trở về phòng ngủ. Nằm trên giường, gã bắt đầu nghĩ về chuyện của mình và Thôi Cách Cách, càng nghĩ càng thấy vui sướng, hạnh phúc.

Tối đó gã không ngủ được, cứ trằn trọc mãi, cuối cùng quyết định thức cả đêm.

Gã ngồi tựa vào thành giường châm thuốc, hút hết điếu này đến điếu khác. Một tiếng sau, khi đã hút hết cả bao thuốc lá, hắn cũng thấy hơi mệt, bèn nằm xuống giường, định ngủ một giấc. Bất thình lình, cánh cửa tủ áo trong phòng vang lên một tiếng "két", gã vội quay sang nhìn, thấy cánh cửa tự động mở ra, rồi tự động đóng lại.

Lữ Tân bật dậy, sững sờ vài giây, sau đó khẽ hỏi: "Trần Ngôn phải không?"

Dứt lời, không có tiếng trả lời. Gã hơi bức mình, gã ghét nhất là bị Trần Ngôn bám riết như bóng ma, liền đứng dậy, đi đến trước tủ áo, vừa mở cửa ra vừa nói: "Trần Ngôn, tôi nói bao nhiêu lần cô mới chịu hiểu, hai chúng ta không thể ở cùng

nhau đầu, vả lại Thôi Cách Cách đã..." Chưa kịp nói hết câu, cánh cửa tử đã bật tung ra, gã trợn mắt, chưa kịp hiểu là chuyện gì thì một con dao sáng loáng đã bất ngờ lao tới, cắm phập vào cổ gã. Gã hốt hoảng tóm lấy cổ tay đối phương, đôi mắt mở trừng trừng. Chỉ vùn vùn có vài giây, Lữ Tân đã ngửi thấy mùi của thần Chết, ý thức của gã dần trở nên mơ hồ, cảnh vật trước mắt cũng trở nên nhạt nhòa hư ảo, cuối cùng gã không còn sức để chống đỡ nữa, cơ thể to lớn, cứng đờ của gã đổ gục xuống.

Thấy Lữ Tân đã ngã gục, kẻ trốn trong tủ áo liền bước ra ngoài, ngồi thụp xuống, đưa tay hươ hươ trước mặt gã. Lúc này Lữ Tân vẫn chưa tắt thở, gã lơ mơ trông

thấy gương mặt của kẻ đó, không phải Trần Ngôn mà là một chiếc mặt nạ quý. Hắn là ai? Là ai? Là ai?

Lữ Tân mang theo câu hỏi ấy, vĩnh viễn rời khỏi nhân gian!

Hắn là ai?

Chương 9: Một Cái Xác Thối Rữa

Thối.

Trong phòng nồng nặc mùi hôi thối tanh tưởi.

Từ lúc phá cửa xông vào đến giờ, nữ

cảnh sát Vương Quỳnh đã nôn thốc nôn tháo không dưới năm lần. Lúc này cô đã đeo những hai cái khẩu trang nhưng vẫn ngửi thấy mùi hôi thối tởm lợm đó.

Sáng sớm tinh mơ, ngoài cửa sổ là bầu trời ảm đạm, dường như thành phố vẫn chìm sâu trong giấc ngủ. Vương Quỳnh mở cửa sổ, thò đầu ra ngoài, tham lam hít lấy hít để luồng không khí trong lành, rồi lại đóng cửa, mặt mũi tiêu tụy nhìn thi thể nằm trên sàn nhà. Nó đã thối rữa đến mức không nhìn rõ mặt mũi nữa rồi .

Vương Quỳnh lại thấy buồn nôn, cô cuống cuống chạy ra khỏi phòng, dừng lại bên cạnh kệ tivi ở phòng khách, nghỉ một chút.

"Lần đầu đi làm nhiệm vụ nên chưa quen

hả?"

Người hỏi câu đó là Chu Hạo, một cảnh sát đứng tuổi. Ông đang ngồi trên sofa, xem một quyển album ảnh một cách thản nhiên. Những cảnh tượng thế này ông đã nhìn thấy nhiều đến mức quen rồi.

Vương Quỳ không trả lời mà chỉ vào quyển album kia, hỏi: "Trong album có manh mối ă?"

"Cách nhanh nhất để tìm hiểu quá khứ của một người chính là xem album ảnh." Chu Hạo đáp, cũng chẳng buồn ngẩng đầu lên. "Thế sếp đã có phát hiện gì chưa?"

Vương Quỳ hỏi tiếp.

Chu Hạo đặt quyển album xuống bàn, chỉ vào một tấm ảnh trong đó, thủng thẳng nói: "Bối cảnh đằng sau bức ảnh này là

một tòa nhà, cô xem, trên tòa nhà có chữ "Công ty Hóa chất Phú Long", nó là một doanh nghiệp nhà nước ở Cốc Khê.

Trong album có rất nhiều ảnh được chụp tại địa điểm này, có thể thấy nạn nhân làm việc ở đó. Còn nữa, cô xem tấm này, và cả những tấm này nữa, chúng đều được chụp cách đây rất nhiều năm, khi ấy nạn nhân vẫn còn đang đi học..."

"Có gì không ổn sao?" Vương Quỳ thắc mắc.

Chu Hạo gấp quyển album lại, đứng dậy, hai tay đút vào túi quần, vừa đi về phía phòng ngủ vừa trả lời: "Chẳng có gì không ổn cả."

Vương Quỳ nhìn Chu Hạo đi vào phòng ngủ, bĩu môi, lẩm bẩm: "Không có gì thì

nói làm quái gì, đúng là...!"

Tuổi của Chu Hạo đã xấp xỉ lục tuần, sắp đến lúc về hưu, có lẽ do thời trẻ quá lao lực nên tóc ông giờ đã chuyển màu hoa râm, trông giống một cụ già tám mươi tuổi hơn. Có thâm niên, ngoại hình lại già chát già chúa nên ông ta thường trưng ra dáng vẻ từng trải để dạy dỗ đám lính mới, cũng không quên tỏ ra nghiêm khắc trước mặt họ.

Vương Quỳ là "ma mới", nửa năm trước mới vào Sở Cảnh sát. Ban đầu cô làm công việc bàn giấy hơn nửa tháng trời, sau đó bị điều đến tổ của Chu Hạo để tiếp tục công việc văn thư. Dạo trước, một cảnh sát gặp tai nạn giao thông, hai chân bị nghiền đứt không thể tiếp tục làm

việc, trong tổ bỗng chốc thiếu người, cấp trên lại không thể lập tức điều người xuống, Vương Quý bèn chủ động xin chuyển từ công việc bàn giấy sang điều tra hiện trường.

Thực ra, từ nhỏ Vương Quý đã rất thích xem tiểu thuyết trinh thám, tuy không tinh thông lắm nhưng cũng rất hứng thú với chuyện điều tra phá án, chỉ có điều cô không ngờ, lần đầu ra ngoài làm nhiệm vụ lại gặp ngay cái xác thối rữa kia...

Vừa nghĩ đến cái xác, Vương Quý lại vô thức nôn khan vài cái, sau đó nắm lấy khẩu trang, giậm chân, bấm bụng đi vào phòng ngủ.

Trong đó, Chu Hạo đang nói chuyện với nhân viên pháp y.

Nhân viên pháp y nói: "Hung khí là một con dao, vết thương chí mạng ngay ở cổ, trước khi chết nạn nhân chắc chắn đã vật lộn với người khác, xương cổ tay và lồng ngực đều bị gãy, còn nữa anh xem chỗ này, mấy vết bầm trên quần áo của nạn nhân trông rất giống dấu chân."

Chu Hạo hỏi: "Nhìn mức độ phân hủy, chắc đã chết gần một tuần rồi nhỉ?"

Nhân viên pháp y trả lời: "Theo quan sát sơ bộ là ba đến bốn ngày, cụ thể thì còn phải mang về tiến hành khám nghiệm mới biết được."

Vương Quỷ nấp sau lưng Chu Hạo, cô không còn tí dũng khí nào để nhìn cái xác đó một lần nữa, nên chỉ còn cách ngó nghiêng xung quanh để phân tán sự chú ý.

Cạnh giường có một chiếc đèn nhỏ, được thiết kế giống bông hoa hướng dương, trông rất tinh tế, cạnh cái đèn còn có vài quyển sách về ngành công nghiệp hóa chất, trên chồng sách là một chùm chìa khóa. Vương Quỳnh bước đến đó, lấy túi đựng vật chứng ra, bỏ chùm chìa khóa vào trong, kéo khóa lại rồi nhìn sang phía giường.

Trên giường bừa bộn nàochăn nào gối. Vương Quỳnh phát hiện trên chiếc gối có một cái lỗ nhỏ bằng ngón tay cái, ban đầu cô nghĩ rằng đó là dấu vết do đầu thuốc lá đốt cháy tạo thành, đến gần hơn mới phát hiện thì ra không phải. Cô cầm cái gối lên, thấy lớp chăn nệm bên dưới chiếc gối cũng có một cái lỗ giống hệt,

xuyên thẳng xuống sàn nhà dưới gầm giường.

"Sếp Chu, sếp lại đây xem này." Vương Quỳ gọi.

Chu Hạo đi đến, cô chỉ vào cái lỗ trên sàn, nói: "Sếp xem cái lỗ này có giống vết đầu đạn không?"

"Giống." Chu Hạo cúi người kiểm tra cái giường một hồi, sau đó đứng thẳng dậy, nói: "Tiểu Vương, cô thu thập lớp bột còn sót lại bên cạnh lỗ đạn, chúng ta có thể dựa vào chút bột ấy để tìm ra nguồn gốc khẩu súng." Nói đoạn, ông quay lại nói với nhân viên pháp y đang đứng cạnh cái xác: "Ngoài vết thương bằng dao, trên người nạn nhân còn có vết thương nào do bị bắn không?"

Nhân viên pháp y lắc đầu, Chu Hạo chau mày, mắt nhìn đau đáu ra ngoài cửa sổ, khẽ nói: "Nếu trong tay hung thủ có súng, tại sao lại dùng dao giết người chứ?"

"Điều đó cũng dễ giải thích, dao thì khó tra ra nguồn gốc, còn súng thì rất dễ tra." Vương Quỳ đáp.

"Nói cũng đúng." Chu Hạo quay sang nhìn Vương Quỳ, hỏi: "Thi thể được phát hiện như thế nào?"

Vương Quỳ cúi người, vừa cẩn thận thu thập lớp bột trên sàn vừa nói: "Từ chiều qua, hàng xóm bắt đầu ngửi thấy mùi hôi thối, hôm nay càng bốc mùi nặng hơn, nên bà ta định qua hỏi chủ nhà rốt cuộc đang làm cái gì, nhưng gõ cửa mãi không thấy ai trả lời. Sau đó bà ta đi tìm ban

quản lý, người quản lý mở cửa phát hiện xác chết bèn báo cảnh sát."

"Sao lại là hàng xóm phát hiện, chẳng lẽ nạn nhân chết trong phòng đã mấy hôm rồi mà chẳng có người nào đến tìm anh ta ư?" Nói xong, Chu Hạo cầm túi vật chứng đặt trên cái bàn kê bên giường lên xem, bên trong là một chiếc ví, trong ví có một ít tiền mặt, vài tấm thẻ tín dụng và một thẻ chứng minh thư. Ông rút chứng minh thư ra, khẽ đọc: "Lữ Tân..."

"Đúng, nạn nhân tên là Lữ Tân. Em đã hỏi hàng xóm, họ đều bảo không thân thiết với anh ta lắm, căn bản là không qua lại với nhau, nhưng họ nói anh ta rất lẳng nhăng, có vài lần họ nhìn thấy Lữ Tân dẫn những cô gái khác nhau về ngủ qua

đêm." Vương Quỳ kéo khóa túi vật chứng lại, đặt cạnh giường, đứng thẳng dậy, nói tiếp: "Anh ta là một gã Sở Khanh chính cống, có khi mất mạng vì tình cũng nên."

"Giết người vì tình không khả thi lắm, bởi đó thường chỉ do nhất thời kích động mà gây ra hành động điên rồ. Nhưng tại hiện trường xuất hiện vết đạn, chứng tỏ hung thủ có chuẩn bị từ trước và từng bắn một phát súng, còn đập mấy cú khiến nạn nhân gãy xương sườn, đây không phải là chuyện mà một phụ nữ bình thường có thể làm được. Ngoài ra cô có phát hiện không? Cả căn phòng hầu như không có vết tích ấu đả, có thể nói hung thủ đã một dao lấy mạng nạn nhân, thủ pháp chuyên nghiệp như thế chắc chắn là đã được

huấn luyện, hoặc đã mưu tính từ rất lâu rồi." Nói đoạn, ông nhìn quanh phòng một lượt rồi bổ sung: "Xem ra hung thủ cũng chẳng để lại mấy manh mối như vân tay cho chúng ta điều tra đâu..."

"Vậy chúng ta nên bắt đầu điều tra từ đâu?" Vương Quỳ nghiêm túc hỏi.

"Bất kì ai có liên quan đến Lữ Tân đều là đối tượng điều tra của chúng ta."

Ông đặt ví tiền xuống, hai tay đút vào túi quần. "Đồng nghiệp trong công ty, bạn học, bạn bè, người nhà, bạn gái, cho tới quán bar, nhà hàng quán ăn, siêu thị mà anh ta thường ghé..., không được bỏ qua bất kì chi tiết nào vì chúng đều có thể trở thành manh mối."

Nhân viên pháp y dùng vải trắng phủ kín

xác chết rồi đặt lên cang khiêng ra ngoài. Cái xác được mang đi, mùi hôi thối trong phòng cũng bớt hẳn, Vương Quý tháo khẩu trang xuống, sắp xếp lại mấy túi vật chứng, lại cùng Chu Hạo đi quanh phòng kiểm tra kỹ lưỡng một lần nữa, sau khi xác định không bỏ sót manh mối nào mới rời khỏi hiện trường.

Vương Quý không quay về Sở Cảnh sát mà cùng với Khương Bằng, một cảnh sát khác, đi thẳng tới Công ty hóa chất Phú Long. Lúc này là tám giờ, các nhân viên đang lục tục đi làm. Hai người hỏi thăm rất lâu mới biết nạn nhân hiện đang là tổ trưởng phòng Bán hàng. Cả hai lập tức tìm đến phòng Bán hàng. Nhân lúc Khương Bằng đi tìm trưởng phòng,

Vương Quỳ dò hỏi đồng nghiệp của Lữ Tân mới hay mấy ngày trước anh ta đã xin nghỉ phép dài hạn với lý do mẹ lâm bệnh nặng, thế nên những người quen biết đều nghĩ rằng anh ta đã về quê. Điều đó cũng giải thích tại sao Lữ Tân chết trong nhà những mấy hôm mà không có ai phát hiện có điều bất ổn.

Trưởng phòng Bán hàng là một người đàn ông trung niên đầu hói, mặt mày dữ tợn, khi nghiêm túc trông có phần đáng sợ.

"Xin hỏi ông có nhận xét gì về Lữ Tân?"
Khương Bằng hỏi.

Trưởng phòng nhíu mày ngẫm nghĩ, sau đó hỏi dò: "Có phải anh ta đã gây chuyện gì rồi?"

"Anh ta..." Khương Bằng thở dài, hơi hạ

thấp giọng, khẽ nói: "Anh ta chết rồi."

"Chết?" Vừanghe thấy chữ đó, Trưởng phòng bỗng trở nên hơi kích động, đứng phắt dậy, nhưng sau đó dường như cảm thấy hành động của mình có phần quá khích, ông ta liền cười gượng, ngồi lại xuống ghế, nói: "Mấy hôm trước anh ta mới xin nghỉ phép dài hạn, bảo về quê thăm mẹ, sao lại chết rồi?"

"Nếu chúng tôi biết vì sao anh ta chết thì đã chẳng đến đây làm phiền ông."

Khương Bằng đáp, giọng lạnh băng.

Trưởng phòng tuy tò mò nhưng cũng không tiện hỏi thêm, cúi gằm xuống suy nghĩ hồi lâu, sau đó mới nói: "Lữ Tân bình thường làm việc cũng tạm được, không xuất sắc nhưng cũng chẳng tệ, có

vẻ như anh ta cũng chẳng có kế hoạch nghề nghiệp gì, nhưng thực ra công ty nhà nước nào mà chẳng như vậy, vào đây làm chẳng qua là muốn an phận sống qua ngày..."

"Ồ chỗ các ông, người như thế mà cũng có thể làm tổ trưởng ư?" Khương Bằng nghi hoặc hỏi.

"Anh ta có ô dù, chức tổ trưởng là do cấp trên cất cử." Trưởng phòng có vẻ bất lực nói. "Hoàn toàn chẳng thông qua tôi, mà nghe nói anh ta dùng tiền chạy chức.

Nhưng anh thử nghĩ xem, lúc đó anh ta mới tốt nghiệp đại học, lấy đâu ra tiền? Và lại sau đó chúng tôi cũng biết được điều kiện kinh tế nhà anh ta cũng chẳng tốt lắm, anh ta đào đâu ra số tiền lớn như

thể để chạy việc chứ?"

"Ý ông muốn nói là gì?" Vương Quý không kìm được hỏi.

"Tôi cũng chẳng rào trước đón sau nữa, trong công ty có tin đồn Lữ Tân làm trai bao của một quý bà nào đó, công việc là do bà ta mua cho. Hơn nữa, trong công ty ai cũng biết Lữ Tân không có bạn gái, suốt ngày ở ngoài trăng hoa, còn không phải là một gã trai bao điển hình sao?" Ông ta dường như đã quên mất thân phận của mình, nói toạc móng heo. "Chuyện này không chỉ có tôi, mà toàn công ty đều biết."

"Thế theo ông, quan hệ giữa anh ta và các đồng nghiệp khác như thế nào? Có mâu thuẫn gì không?" Khương Bằng hỏi tiếp.

Trưởng phòng chau mày đáp: "Cái này thì không, anh ta rất biết cách cư xử với người khác, trong đám đồng nghiệp, ai cũng bị lời ngon tiếng ngọt của anh ta dụ dỗ, nhưng tôi cũng không rõ sau lưng họ có mâu thuẫn hay không."

"Bình thường trong công ty, ai có quan hệ tốt với Lữ Tân?" Khương Bằng lại hỏi.

"Tiêu Lâm. Bình thường cô ta khá gần gũi với anh ta." Nói rồi, Trưởng phòng nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ chiếc bàn cạnh cửa ra vào. "Chính là cái cô tóc ngắn kia kia, tên cô ta là Tiêu Lâm."

Sau khi ra khỏi phòng làm việc của Trưởng phòng, Vương Quỳnh và Khương Bằng đi tìm Tiêu Lâm. Lần này đổi thành Khương Bằng ghi chép, còn Vương Quỳnh

hỏi. Cô thoáng nhìn Tiêu Lâm một lượt rồi mới hỏi: "Cô có quan hệ gì với Lữ Tân?"

"Thì là bạn bè." Lúc này Tiêu Lâm vẫn chưa biết Lữ Tân đã chết, ngơ ngác nhìn hai vị cảnh sát trước mặt.

"Chỉ đơn thuần là bạn bè thôi ư?" Vương Quỳ lại hỏi.

Tiêu Lâm bỗng dung lắp bắp: "Đúng... đúng... chỉ là bạn thôi."

"Tốt nhất cô hãy khai thật, nếu chúng tôi phát hiện khẩu cung của cô có vấn đề, sẽ truy cứu trách nhiệm hình sự với cô vì tội cản trở người thi hành công vụ."

Khương Bằng ngồi bên cạnh nghiêm khắc nhắc nhở.

Nghe thấy thế Tiêu Lâm bèn tỏ ra do dự,

vài giây sau mới hỏi: "Hai người có thể cho tôi biết Lữ Tân đã xảy ra chuyện gì không?"

Vương Quỳ và Khương Bằng đưa mắt nhìn nhau, sau đó Vương Quỳ đáp: "Lữ Tân, từ nay về sau sẽ không đi làm nữa."

"Anh ấy thôi việc rồi sao?" Tiêu Lâm ngạc nhiên.

"Anh ta chết rồi." Khương Bằng thẳng thừng đáp. "Chết trong nhà, bị người khác giết..."

Hơi thở của Tiêu Lâm trở nên gấp gáp, ánh mắt cũng có phần đờ đẫn, đến gần một phút sau cô ta mới lấy lại bình tĩnh, khẽ nói: "Tôi và Lữ Tân quả thực không chỉ có quan hệ bạn bè, nhưng tôi nói điều này cho các vị, mong các vị đừng truyền

ra ngoài, tôi còn muốn tiếp tục làm việc ở đây..."

"Cô yên tâm, chúng tôi sẽ không công khai khẩu cung của cô đâu." Vương Quỳnh đồng ý.

"Thực ra tôi và Lữ Tân cũng không hẳn là người yêu của nhau, tôi có bạn trai rồi, hai chúng tôi chỉ là kiểu quan hệ an ủi nhau những lúc cô đơn mà thôi. Thường ngày ở công ty thì cư xử với nhau như bạn bè, thỉnh thoảng tôi đến nhà anh ấy, cũng có khi anh ấy đến nhà tôi." Tiêu Lâm cúi gầm xuống, có phần xấu hổ, nói. "Thế gần đây hai người có gặp mặt riêng không?" Vương Quỳnh hỏi.

"Không." Tiêu Lâm lắc đầu, cương quyết đáp. "Chúng tôi không gặp riêng nhau

gần nửa năm rồi, bạn trai tôi hình như đã phát hiện ra chuyện này nên tôi luôn cố gắng tránh tiếp xúc riêng với anh ấy. Thực ra tôi rất yêu bạn trai mình. Nghe Lữ Tân bảo, gần đây anh ấy mới vừa được một cô bạn gái mới, nghe đồn là giáo viên mầm non, nhưng cụ thể thế nào thì tôi không rõ."

"Thế theo như hiểu biết của cô về Lữ Tân, anh ta có kẻ thù nào không?" Vương Quỳnh không khỏi cảm thấy kinh tởm trước những lời khai của Tiêu Lâm, nhưng cô không thể hiện ra mà hỏi tiếp.

"Chắc là không có." Tiêu Lâm thoáng nghĩ ngợi. "Con người anh ta rất biết cách đối nhân xử thế, nhưng theo tôi biết thì kẻ thù duy nhất của anh ta chính là

Trưởng phòng. Mấy năm trước, Lữ Tân vào công ty không thông qua ông ấy nên ông ấy cảm thấy mất mặt, luôn tìm cách áp bức Lữ Tân. Thực tế, Lữ Tân đối xử với ai cũng tốt, chỉ khinh thường mỗi Trưởng phòng, có một thời gian hai người đấu đá nhau rất dữ dội, Trưởng phòng cũng chẳng thể đuổi việc anh ta nên trong lòng luôn ghi nhớ mối thù này."

"Có khi nào vì lý do đó mà Trưởng phòng giết người không?" Vương Quỳnh hỏi tiếp.

"Cái đó thì chắc là không đâu. Các vị đừng thấy ngoài mặt Trưởng phòng hung hăng跋扈, thực ra lá gan của ông ấy cũng chẳng lớn lắm đâu, có lẽ vẫn chưa đủ để có thể giết người. Huống hồ Lữ Tân và ông ấy chỉ có xích mích trong

công việc mà thôi, cũng chưa đến mức là ân oán cá nhân nên không có khả năng giết người."

"À đúng rồi, chuyện của Lữ Tân và cô giáo mầm non, cô biết được bao nhiêu?"
Vương Quỳ lại hỏi.

"Không nhiều lắm." Tiêu Lâm đáp.

"Trước đây, có lúc tán gẫu với nhau, Lữ Tân có nhắc tới cô ấy, nhưng sau đó lại bảo là đã chia tay rồi, dần dần không thấy anh ấy nhắc đến nữa. Thực ra, nhìn Lữ Tân ngoài mặt trắng hoa ong bướm vậy thôi, chứ anh ấy là người rất nghiêm túc trong chuyện tình cảm. Tôi từng nghe anh ấy kể về cô bạn gái rất lâu về trước, đến giờ anh ấy vẫn không quên được cô ấy. Tôi đoán trước giờ Lữ Tân không có

bạn gái cố định chắc cũng vì nguyên nhân này."

"Anh ta có nói người đó là ai không?"
Vương Quỳnh hỏi tiếp.

"Có, nhưng không biết có phải anh ấy nói đùa không." Tiêu Lâm nghĩ ngợi một chút rồi ghé sát vào Vương Quỳnh, nhỏ giọng nói: "Người mà Lữ Tân nói chính là Thôi Cách Cách, cô ca sĩ đang nổi đình nổi đám hiện nay, nhưng tôi cảm thấy chuyện này có chín phần là bốc phét, anh ấy làm sao mà lọt vào mắt xanh của Thôi Cách Cách được chứ? Cô nói có phải không?"

Chương 10 Vở Cỗ Tích Quái Dị

Rời khỏi ngôi nhà màu xanh, Vương Duy dẫn Đinh Tiểu Tiểu đến phòng giáo viên, cô ta lục lọi gì đó trong cái hộp dưới gầm bàn một hồi, sau đó lấy ra một cái đĩa, vừa đút vào máy tính vừa nói: "Hội tết Thiếu nhi, nhà trường tổ chức một buổi liên hoan, yêu cầu mỗi giáo viên phải chuẩn bị một tiết mục, không giới hạn số người biểu diễn, có thể một người, cũng có thể nhiều người."

"Trần Ngôn cũng tham gia biểu diễn à?"
Đinh Tiểu Tiểu thắc mắc.

"Đương nhiên, hôm đó cô ấy cùng hai đồng nghiệp biểu diễn một vở kịch cổ

tích, tên là Người con gái của biển cả. Trần Ngôn đóng vai nàng tiên cá, nội dung vở kịch chính là bức tranh mà anh thấy trong ngôi nhà màu xanh đỏ." Vương Duy đã mở máy vi tính, vào "My computer" tìm ổ đĩa DVD, trong thư mục có sáu đoạn video. Vương Duy ngẫm nghĩ rồi mở đoạn video thứ năm. Mở đầu rất ồn ào, Vương Duy tua qua một đoạn, lúc này trong video có một MC đứng trên sân khấu nói gì đó. Vương Duy phóng to khung hình rồi chỉnh âm lượng lớn hơn. "Nghe nói vở kịch cổ tích này là đề xuất của Trần Ngôn. Lúc luyện tập không có gì bất thường nhưng đến hôm biểu diễn, Trần Ngôn diễn vô cùng nghiêm túc, nhất là nửa đoạn sau, dường

như cô ấy tự coi mình là nàng tiên cá trong truyện, khi nói câu thoại cuối cùng: "Tạm biệt, Hoàng tử của em", cô ấy đã hét đến mức xé tim xé phổi, mọi người đều kinh ngạc đến sửng sờ."

Trần Ngôn thường phải kể truyện cổ tích cho các cô bé, cậu bé trong lớp nghe, nên ngoài giờ học, cô còn mua sách về học thuộc lòng. Dần dà, cô gần như đã thuộc hơn một trăm câu truyện. Nhiều khi hai người hẹn hò, tán gẫu, đến lúc hết đề tài để nói, Trần Ngôn liền chọn đại vài câu truyện nào đó để kể cho Đinh Tiểu Tiểu nghe. Tuy hẳn chẳng có một chút hứng thú với mấy câu truyện đó nhưng lại rất thích dáng vẻ của cô khi kể truyện. Lúc đó, trông cô rất nghiêm túc, gương

mặt tràn ngập hy vọng và mong đợi...

Trong video, MC cuối cùng cũng nói xong, người đầu tiên ra biểu diễn là Trần Ngôn. Cô mặc một bộ đồ tiên cá màu xanh lam, giống với màu nước biển, trên váy còn đính những mảnh bạc sáng lấp lánh trông như vây cá. Lúc này, phong nền sân khấu là biển cả, khi Trần Ngôn đang bơi lội dưới biển, lời dẫn chuyện vang lên. Có thể nhận ra đó là giọng nói của Trần Ngôn, chất giọng trong trẻo khiến người nghe cảm thấy khoan khoái, dễ chịu.

Đây là một trong những truyện cổ tích kinh điển của Andersen, kể về một nàng tiên cá xinh đẹp của Vương quốc Người cá. Nàng đem lòng yêu một hoàng tử khôi

ngô, tuần tú sống trên đất liền. Để theo đuổi tình yêu, nàng không ngại chịu đựng nỗi thống khổ tột cùng, từ bỏ chiếc đuôi cá của mình để biến thành người, nhưng cuối cùng Hoàng tử lại kết hôn với người con gái khác. Mụ phù thủy mách nàng, chỉ cần giết chết Hoàng tử, để máu của chàng chảy lên chân mình, nàng sẽ được quay lại biển cả, sống vô tư vô lo như trước, nhưng nàng tiên cá lại vì hạnh phúc của Hoàng tử mà tự gieo mình xuống biển...

Sau khi lời dẫn chuyện kết thúc, Hoàng tử xuất hiện, nàng tiên cá đã phải trải qua nhiều gian khổ mới đổi được đôi chân để lên bờ, làm bạn với Hoàng tử... Định Tiểu Tiểu xem đến mức gần như mê mẩn,

Trần Ngôn trong video dường như biến thành một người khác, trong cơ thể cô dường như ẩn chứa một nguồn năng lượng to lớn, đã lột tả một cách sống động vai nàng tiên cá. Đặc biệt là đoạn dẫn chuyện của nửa phần sau, giọng của cô bỗng trở nên gay gắt, lúc thì phát ra tràng cười điên dại, khi thì òa khóc nức nở, đau khổ tột cùng, cảm xúc thay đổi rõ rệt. Nhất là sau khi hét lên câu: "Tạm biệt, Hoàng tử của em", cô như lịm đi, gieo mình xuống biển, bị sóng cuốn trôi...

Đoạn video kết thúc, Đinh Tiểu Tiểu xúc động đến mức không dám thở mạnh. Khi nghe Vương Duy kể, hẳn ngỡ mình có thể tưởng tượng ra dáng vẻ của Trần Ngôn

trên sân khấu, nhưng hẳn đã sai, hoàn toàn sai, xem xong video, hẳn bỗng có một cảm giác kì lạ. Hẳn cảm thấy hình như mình chưa từng hiểu con người thật sự của Trần Ngôn.

"Hy vọng cái này có thể giúp ích cho anh." Vương Duy lấy đĩa ra trao cho Đinh Tiểu Tiểu, sau đó cầm cuộn băng ở bên cạnh lên, nói: "Cuộn băng này do Trần Ngôn thu âm, cũng kể về câu chuyện đó, anh cứ mang hai thứ này về đi."

Đinh Tiểu Tiểu nhận lấy đĩa và băng, đút vào túi, sau đó nhíu mày hỏi: "Trần Ngôn thật sự không nói cho các cô nghe cô ấy muốn đi đâu hoặc muốn gặp ai đó à?"

Vương Duy cúi đầu ngẫm nghĩ rồi lắc đầu, đáp: "Thật sự là cô ấy không nói."

"Vậy trong trường, ngoài cô ra, cô ấy còn thân với ai không?" Đinh Tiểu Tiểu tiếp tục hỏi. "Có khi nào cô ấy nói với người khác không?"

"Không thể nào, anh nghĩ xem, hai hôm nay cấp trên gặp ai cũng hỏi Trần Ngôn đi đâu rồi, nếu cô ấy nói với ai mình đi đâu thì người đó ắt hẳn đã báo cho cấp trên rồi." Vương Duy thở dài, cúi xuống xem lịch trong máy vi tính. "Đã qua mấy ngày rồi, nếu không tìm thấy thì anh báo cảnh sát đi, hy vọng cô ấy không làm chuyện gì ngu ngốc."

"Cô ấy thì làm được chuyện gì ngu ngốc chứ?" Đinh Tiểu Tiểu cảm thấy lòng dạ rối bời, tựa vào ghế suy nghĩ hồi lâu mà vẫn không nghĩ ra Trần Ngôn đã đi đâu.

Cô ấy có thể đi đâu chứ? Từ khi bước ra khỏi trường mẫu giáo, trong đầu Đinh Tiểu Tiểu cứ quanh quẩn câu hỏi đó nhưng mãi chẳng nghĩ ra đáp án. Điều đó khiến hấn càng lo lắng cho Trần Ngôn.

Về đến nhà, Đinh Tiểu Tiểu uể oải ngồi xuống sofa, mở danh bạ trong di động ra xem tới xem lui, ngẫm nghĩ xem còn ai mà hấn chưa nghĩ tới, chưa hỏi tới không. Nhưng xem đi xem lại, hấn phát hiện những người nên hỏi đều đã hỏi hết rồi, mà Trần Ngôn thì cứ như bóng ma, bỗng dưng biến mất khỏi thành phố này.

Lẽ nào vì quá buồn bực nên cô đã lẳng lặng đi du lịch một mình? Nhưng dù thế, cô cũng phải xin nghỉ phép ở trường chứ? Hoặc có khi cô không kịp xin

nghĩ...

Đinh Tiểu Tiểu cảm thấy đầu đau như búa bổ, bèn đặt di động xuống, tựa vào lưng ghế, đưa tay day day thái dương. Bỗng trong đầu hần lóe lên một ý nghĩ, hần vội vàng bật dậy, chạy vào phòng ngủ, mở tủ tìm di động của Lữ Tân. Hần mở máy, nhanh nhẹn mở mục tin nhắn ra xem.

Lúc lấy trộm di động của Lữ Tân về, hần vẫn chưa biết Trần Ngôn mất tích nên không chú ý đến những thông tin liên quan đến Trần Ngôn ở trong đó. Nói không chừng, cô đã báo cho Lữ Tân biết tung tích của mình... Trong di động có rất nhiều tin nhắn, hần kéo lên kéo xuống, cuối cùng cũng tìm ra tin nhắn gửi từ một số điện thoại quen thuộc.

Trong máy Lữ Tân không lưu số của Trần Ngôn, cũng chính vì thế mà lần trước xem, Đinh Tiểu Tiểu không chú ý, giờ lục lại, không ngờ Trần Ngôn lại gửi cho Lữ Tân nhiều tin nhắn đến thế.

Tại sao anh không nghe điện thoại của em?

Chẳng lẽ anh thật sự ghét em đến vậy sao?

Trả lời đi.

Anh thích kiểu con gái mũm mĩm, đáng yêu phải không, em có bất ngờ cho anh nè.

Anh không nỡ làm tổn thương cô ấy, có sao lại nhẫn tâm làm tổn thương em?

Em là nàng tiên cá Cốc Hải, đem lòng yêu hoàng tử loài người. Giờ đây nàng

tiên cá không thể mang hạnh phúc đến cho Hoàng tử, em sẽ buông tay.

Trướckhi rời khỏi đây, em có thể nghe giọng nói của anh không?

Tambiệt, Hoàng tử mà em yêu nhất.

Đinh Tiểu Tiểu đọc từngdòng tin nhắn.

Thời gian gửi của chúng cách nhau rất xa, mấy tin đầu là từ nửa năm trước, còn mấy tin sau thì là gần đây, nhất là hai tin cuối, được gửi trong cùng một ngày, tin trước là vào sáu giờ ba mươi phút, tin sau là mười một giờ ba mươi phút, cách nhau những năm tiếng. Và trong suốt năm tiếng ấy, Lữ Tân không hề gọi lại cho Trần Ngôn, cũng có nghĩa là cho đến khi "biến mất", Trần Ngôn vẫn không nghe được giọng nói của Lữ Tân.

Vào lúc mười một giờ ba mươi phút của mấy ngày trước, Đinh Tiểu Tiểu đang lên vào Hoa viên Tịnh Ngữ, đột nhập vào nhà Lữ Tân, trong tay cầm khẩu súng tự chế mà mình đã mua, chĩa về phía giường của gã, bắn phát đầu tiên...

Trời đã tối hẳn. Trong phòng không bật đèn, ánh sáng từ di động hắt lên khuôn mặt hẳn. Khuôn mặt ấy ngồn ngàng cảm xúc, xen lẫn sự giận dữ, tuyệt vọng và cả nghi hoặc. Hẳn ngẩng đầu lên, cả gương mặt chìm trong bóng tối, miệng lẩm bẩm dòng tin nhắn cuối cùng: "Tạm biệt, Hoàng tử mà em yêu nhất", trong đầu nhớ lại câu truyện cổ tích Người con gái của biển cả của Andersen. Kết thúc câu truyện, nàng tiên cá biến thành người, tác

thành cho Hoàng tử và cô gái loài người, nhưng nàng đã mất đuôi cá, không thể trở lại biển cả được nữa, cuối cùng, nàng chọn cách chôn vùi sinh mạng nhỏ bé của mình nơi đáy đại dương bao la.

Đinh Tiểu Tiểu chợt hiểu ra đây rốt cuộc là chuyện gì, siết chặt di động trong tay, hai hàng lông mày chau lại, đôi mắt tóe lên những tia lửa giận dữ. Hắn hận, lòng hắn ngập tràn phẫn nộ. Hắn từng nghĩ, nếu trên đời này không có Lữ Tân, Trần Ngôn sẽ lại đối xử với hắn như xưa, nên hắn đi giết Lữ Tân, nhưng hắn không bao giờ ngờ rằng, Lữ Tân đã bước vào thế giới của Trần Ngôn, hơn nữa, gã đã lấp trọn cái thế giới đó...

Vậy trong mắt TrầnNgôn, hắn là gì? Một

gã ngọc? Một tên đàn độn ư? Hắn làm nhiều việc như thế, chẳng qua cũng vì muốn níu giữ Trần Ngôn, giờ đây hắn đã bừng tỉnh. Nhưng hắn không sao hiểu nổi, con tim hắn như bị khoét rỗng, cuộc sống phút chốc như mất đi trụ cột.

Ánh sáng màn hình di độngvụt tắt, căn phòng chìm vào tăm tối, thành phố chìm vào tăm tối, thế giới chìm vào tăm tối. Bóng tối như nuốt chửng Đinh Tiểu Tiểu, cả căn phòng chỉ còn lại tiếng thở yếu ớt của hắn. Mười mấy phút trôi qua, trong căn phòng tối đen như mực, ngoài tiếng hít thở, bỗng xuất hiện một âm thanh khác.

Âm thanh ấy, nếu khônglắng nghe kĩ thì sẽ chẳng tài nào nghe rõ được, giống như

tiếng bước chân, lại giống như tiếng sột soạt của quần áo. Nó vang lên, rồi ngừng, sau đó lại vang lên, tưởng như có một chú chuột nghịch ngợm nào đó đang đùa giỡn trong phòng. Đinh Tiểu Tiểu không nghe thấy âm thanh đó, hình như hấn đã ngủ thiếp đi, hoặc đang trầm tư suy nghĩ, hấn nằm bất động trên giường, tay nắm chặt di động.

Một lúc lâu sau, Đinh Tiểu Tiểu hình như cũng phát hiện ra điều gì đó, hấn trở mình rồi nhấn nút điện thoại, màn hình lập tức sáng bừng lên. Ánh sáng ấy khiến người ta không khỏi lóa mắt, người ẩn nấp trong bóng tối dường như cũng bị lóa mắt bởi nó, vô thức lùi lại, đụng trúng cửa phòng, phát ra một tiếng "rầm".

"Ai đó?" Đinh Tiểu Tiểu giật mình, hốt hoảng bật dậy, cầm di động chiếu về phía phát ra tiếng động. Cửa phòng kêu cọt két, lắc lư qua lại, nhưng chẳng thấy ai. Hắn tưởng mình nghe nhầm, định nằm xuống giường, bỗng hắn lại nghe thấy tiếng bước chân ngoài phòng khách, tuy rất khẽ nhưng vẫn nghe thấy được. Đinh Tiểu Tiểu hít sâu một hơi, khẽ khàng rời khỏi giường, đưa tay bật đèn phòng ngủ rồi lập tức lao ra ngoài. Nhưng hắn vừa mới bước được một bước, bỗng có một bóng người thành linh xuất hiện trước mặt. Còn chưa đợi Đinh Tiểu Tiểu kịp phản ứng, người đó đã vung tay đâm vào má hắn. Cú đâm đó rất mạnh, khiến hắn nổ đom đóm mắt, người cũng cuống quýt

lùi lại, cuối cùng ngã phịch xuống giường.

Đối phương không để hắncó cơ hội nghỉ ngơi, lập tức xông đến đè hắnxuống, lại vung tay đâm tiếp hai cú. Hai cú đâm ấy khiến Đinh Tiểu Tiểu thoáng mất đi ý thức. Khi tỉnh táo lại, hắnliên giờ di động trong tay lên, đập mạnh vào thái dương của đối phương.

Người đó bị đánh trúng,ngã lắnxuống giường, tức thì gã rút trong thắt lưng ra một con dao găm. Đinh Tiểu Tiểu thấy sự việc không ổn, nhậnlúc kẻ đó không phòng bị liệncuồng cuồng lao xuống giường, chạy ra khỏi phòng ngủ, đóng sập cửa lại rồi ba chân bốn cắrchạy ra khỏi nhà, lao xuống cầu thang, chạy một

mạch đến phòng bảo vệ, gõ cửa rầm rầm, vừa thở hổn hển vừa nói: "Có... có người đột nhập vào nhà tôi."

Mấy người bảo vệ đưa mắt nhìn nhau, sau đó một người khá lớn tuổi đi cùng Đinh Tiểu Tiểu về nhà hấn xem thử. Đến trước cửa nhà, Đinh Tiểu Tiểu không chịu vào. Bảo vệ dường như cũng bị hành động của hấn làm cho căng thẳng, bèn rút cây dùi cui điện bên hông ra, từng bước từng bước thận trọng đi vào trong.

Đinh Tiểu Tiểu vẫn căng thẳng đứng đợi ngoài cửa. Bảo vệ đi ra, mặt lạnh tanh dứt dùi cui điện vào bên hông, nghiêm túc nói: "Trong nhà không có người, xem ra hấn đã bỏ chạy rồi, tốt hơn cậu nên báo cảnh sát đi." Vừa nghe đến ba chữ

"bảo cảnh sát", Đinh Tiểu Tiểu lại càng trở nên căng thẳng, hấn vội lắc đầu, nói: "Không cần, dù sao cũng chưa mất mát gì."

"Vậy cậu nên cẩn thận là tốt nhất, lúc ngủ nhớ khóa cửa kĩ càng." Bảo vệ không yên tâm, nói tiếp: "Tôi nghe nói gần đây có một nhóm thường xuyên đột nhập vào các khu vực an ninh không bảo đảm để cướp bóc. Cảnh sát đã bắt đầu lập hồ sơ điều tra rồi, xem ra khu chung cư này cũng đã trở thành mục tiêu của chúng, tôi cần phải báo cáo với cấp trên, yêu cầu điều động thêm vài bảo vệ đi tuần đêm."

Đinh Tiểu Tiểu đứng trước cửa nói chuyện với bảo vệ vài câu, sau đó mới vào nhà. Bên má vẫn còn hơi đau, hấn

mở tủ lạnh, lấy mấy viên đá, dùng khăn bông bọc lại rồi chườm lên má, sau đó ngồi xuống sofa, hồi tưởng lại chuyện vừa xảy ra. Càng nghĩ hần càng cảm thấy bất thường... Đầu tiên, người đó trông không giống kẻ xông vào nhà cướp bóc, cũng không hề yêu cầu hần giao nộp tiền bạc của cải gì, mà vừa vào đã vung tay đâm hần, đâm xong còn bồi thêm mấy cú. Hành động ấy giống như đến để dần cho hần một trận hơn. Vả lại, ban nãy về nhà, Đinh Tiểu Tiêu đã xem lại ổ khóa trên cửa, nó vẫn bình thường. Từ đó suy ra hai khả năng, một là đối phương có chìa khóa nhà hần, hai là đối phương là một kẻ mở khóa chuyên nghiệp, có bản lĩnh cao cường.

Khả năng thứ nhất có thể loại trừ, Đinh Tiểu Tiểu không phải loại người lẳng nhăng như Lữ Tân, bị đàn bà trộm mất chìa khóa cũng chẳng biết. Đinh Tiểu Tiểu sắp xếp mọi đầu mối với nhau, chắc chắn đối phương là một chuyên gia mở khóa có bản lĩnh, hơn nữa mục đích của gã không phải cướp bóc, đương nhiên cũng không phải là giết hắn. Nếu gã đến để giết hắn, hà tất phải đâm mấy cú kia. Cứ nhân lúc hắn sơ ý, cầm dao đâm xuyên ngực hắn chẳng phải nhanh gọn hơn sao?

Không phải là cướp bóc, cũng chẳng phải giết người, vậy mục đích của đối phương là gì mới được chứ?

Đinh Tiểu Tiểu nhắm mắt, hồi tưởng lại

toàn bộ sự việc một cách kĩ lưỡng, cuối cùng hắn sức nhớ ra một chi tiết... Sau khi đánh Đinh Tiểu Tiểu ngã vật xuống giường, người đó đề lên người hắn bồi thêm mấy cú. Ý thức của hắn trở nên mơ hồ vài giây rồi mới dần tỉnh táo lại, trong vài giây ấy, đối phương đã làm gì? Câu trả lời là, tên đó bện giật lấy chiếc di động mà Đinh Tiểu Tiểu đang cầm. Lúc đó có lẽ là do bản năng, hắn đã siết chặt nó không chịu buông...

Mục đích của đối phương là lấy chiếc di động, mà nó lại là của Lữ Tân.

Xâu chuỗi mọi chi tiết, Đinh Tiểu Tiểu sức nhớ ra con dao tên đó rút ra giống với con dao mà hắn đã phát hiện trên cổ Lữ Tân. Điều đó có chứng tỏ tên đó cũng

chính là hung thủ đã giết chết Lữ Tân?
Nhưng nếu là như vậy, Lữ Tân đã chết rồi, tại sao tên đó còn muốn lấy điện thoại của gã chứ?

Chỉ có một lý do, trong di động của Lữ Tân có cất giấu bí mật mà đối phương buộc phải giành lại bằng mọi giá.

Nghĩ đến đây, Đinh Tiểu Tiểu liền đặt chiếc khăn bông trên má xuống, lấy di động của Lữ Tân ra, lại bấm tới bấm lui xem xét, nhưng không phát hiện có bí mật gì đáng để giết người. Hắn tắt máy, siết chặt nó trong tay, sau đó ngả người tựa vào sofa, mắt nhắm nghiền, cố gắng xâu chuỗi toàn bộ sự việc lại. Thế rồi, hắn nhớ ra một đoạn clip, đoạn clip đó ghi lại hình ảnh nữ ca sĩ nổi tiếng Thôi Cách

Cách sống chung với bạn trai hồi trước, hơn nữa trong clip đó Thôi Cách Cách hoàn toàn không một mảnh vải che thân. Nó mà bị lộ ra ngoài thì sự nghiệp ca hát của cô ta chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng cực lớn. Nếu Thôi Cách Cách biết đến sự tồn tại của đoạn clip ấy, có khi nào cô ta...

Đinh Tiểu Tiểu mở trừng mắt, lẩm bẩm suy đoán: "Mục đích của đối phương không phải chiếc di động mà là đoạn clip trong đó. Không sai, đây mới là mục đích thật sự của kẻ giết người kia khi đến tìm gã."

Chương 11 Khách Thuê

Đinh Tiểu Tiểu đục một cái lỗ trên bức tường đằng sau tủ áo rồi cất di động vào đó.

Một đêm thức trắng. Mười giờ sáng, Đinh Tiểu Tiểu gọi điện tới công ty xin nghỉ, sau đó lái xe tới khu ổ chuột khét tiếng nằm ở phía nam thành phố. Khu ổ chuột ở ngoại ô, xa hơn thành nam một chút. Thực ra đó không phải khu người nghèo tập trung mà là vườn địa đàng hoan lạc của đám lưu manh, gái điếm, trộm xe, cướp giật và tội phạm giết người.

Trong khu ổ chuột không có người tốt, cứ tóm đại một ai đó trên đường, kẻ đó thể nào cũng có tiền án tiền sự, nếu không thì cũng sắp sửa phạm tội.

Đinh Tiểu Tiểu quẹo trái quẹo phải, cuối

cùng dừng xe bên ngoài một nhà xưởng bỏ hoang. Ban ngày cái xưởng này bỏ hoang, đến tối thì trở thành tụ điểm cờ bạc. Trời vừa nhá nhem tối, những cư dân trong khu ổ chuột liền đến đây chơi vài ván, nhưng thực ra mục đích của họ không phải đánh bạc, mà là tìm phi vụ làm ăn.

Chủ nhà xưởng tên là Hoàng Nhiên. Sau khi phá sản, ông ta đã vào trung tâm thành phố, nhảy từ nóc một tòa cao ốc năm mươi tầng xuống một cách vô cùng oanh liệt. Hoàng Nhiên không có vợ nhưng có một cậu con trai tên là Hoàng Quý Phi, từ nhỏ đã quen thói ăn chơi lêu lổng, đánh lộn, nhờ vào tính gan góc, cũng tạm coi là khét tiếng trong giới hắc

đạo, được mệnh danh là "Phi Tử".

"Phi Tử", không phải ý nói Hoàng Quý Phi giống đàn bà, mà là lấy từ chữ đồng âm với tên gã, Hoàng Quý Phi.

Mấy năm trước, Hoàng Quý Phi thu nhận một đám đệ tử rồi dẫn chúng đi thu phí bảo kê trong thành phố. Chúng không dám đụng tới các cửa hàng quán xá mà mục tiêu chủ yếu là học sinh sinh viên. Khi đó Đinh Tiểu Tiểu đang là sinh viên, có hôm tan học về nhà, đi vào một con hẻm thì bị bọn Hoàng Quý Phi chặn đường. Nhưng lúc ấy hấn tuổi trẻ bông bột, dù bị đánh chết cũng không chịu nộp tiền bảo kê.

Hoàng Quý Phi chặn đường Đinh Tiểu Tiểu tổng cộng ba mươi tám lần, cũng

đánh hấn thừa sông thiếu chết ba mươi tám lần, đến khi hấn tốt nghiệp đại học luôn, ấy vậy mà vẫn không moi được một xu nào từ tay hấn. Sau đó gã giơ ngón tay cái lên, quyết định kết bạn với Đinh Tiểu Tiểu. Từ đó về sau, cứ hễ rảnh rỗi, Hoàng Quý Phi lại đến tìm Đinh Tiểu Tiểu. Hai người cùng đi ăn cơm, uống rượu, đánh nhau, cua gái, dần dần thật sự trở thành bạn bè của nhau.

Rồi sau đó, do đánh bay chiếc mũi giả của đối thủ trong lúc đánh nhau, Hoàng Quý Phi bị cảnh sát bắt vào tù. Sau khi ra tù, dường như đã nghĩ thông suốt, hoặc cũng có thể vì không còn sức lặn lội giang hồ nữa, gã bèn trở về cái xưởng mà cha gã để lại, mở một sông bạc bí

mật, nhưng mục đích không phải là lợi nhuận. Cái sòng bạc đó thực chất là một trạm liên lạc, chẳng hạn ai nợ tiền ai, ai có ân oán với ai, đều có thể tìm đến Hoàng Quý Phi. Gã sẽ thương lượng giá cả với khách hàng rồi viết lên một quyển sổ nhỏ. Quyển sổ ấy không có tên khách thuê, chỉ ghi tên người cần giết và giá tiền, ví dụ: giết Cách Cách Lô, hai trăm ngàn tệ. Ai có hứng thú thì dùng bút gạch bỏ nhiệm vụ đó rồi viết tên người nhận ở đằng sau, có nghĩa nhiệm vụ này đã có người nhận. Khi nhiệm vụ hoàn thành, nếu khách thuê hài lòng, họ sẽ trả tiền cho Hoàng Quý Phi, rồi gã chuyển tiền cho sát thủ, sau khi đã trích hai mươi phần trăm số tiền đó làm tiền hoa hồng

cho mình.

Nửa năm trước, Đinh TiểuTiểu phát hiện chuyện của Trần Ngôn và Lữ Tân, hấn bèn tìm đến Hoàng Quý Phi, định nhờ gã kiếm người dạy dỗ Lữ Tân một trận để gã đừng bám theo Trần Ngôn nữa. Hoàng Quý Phi lập tức đồng ý, nhưng hấn đợi mấy tháng trời vẫn không thấy Lữ Tân bị dạy dỗ, ngày ngày gã vẫn mặt mũi hồng hào đi làm rồi lại tan sở... Đinh Tiểu Tiểu tưởng Hoàng Quý Phi đã quên mất chuyện của mình rồi, định đi gặp gã để hỏi thì ngay lúc đó gã gọi tới.

Trong điện thoại, HoàngQuý Phi tỏ ra vô cùng bí mật, nằng nặc bắt Đinh Tiểu Tiểu đến gặp mặt nói chuyện trực tiếp. Khi hấn đến nơi, gã chẳng nói chẳng rằng, mở

cuốn sổ nhỏ ra, vút vào tay hắn.

Trên sổ ghi: giết Lữ Tân, một triệu tệ.

"Là anh em lâu năm, nhiệm vụ này tao cố tình giữ lại cho mày, chẳng tay sát thủ nào biết cả."

"Ai ra giá cao thế này để giết Lữ Tân?"

"Mày mặc kệ đó là ai, vừa có thể tự tay kết liễu kẻ cướp bạn gái lại vừa có tiền, quá ngon."

Hai chữ "giết người" khi thốt ra từ miệng Hoàng Quý Phi cũng bình thường y như hai chữ "ăn cơm". Đinh Tiểu Tiểu nhìn chằm chằm quyển sổ nhỏ hồi lâu, sau cùng lắc đầu, đáp: "Không được, giết người không phải chuyện nhỏ."

"Mày không làm thật à?"

"Dù sao Lữ Tân cũng chết, ai giết mà chả được."

"Thế tao đưa chon người khác đây nhé."

Từ lúc rời khỏi chỗ Hoàng Quý Phi, Đinh Tiểu Tiểu cứ nghĩ mãi về chuyện đó. Về đến nhà, hắn gọi điện cho Trần Ngôn, hẹn cô ra ngoài ăn tối. Hai người hẹn gặp ở nhà hàng quen thuộc. Khi Đinh Tiểu Tiểu đến đó, Trần Ngôn đã ngồi đợi sẵn. Lúc đầu hắn không nhận ra nổi đó là Trần Ngôn, vì cô đã béo lên, khuôn mặt trở nên mũm mĩm, gần như là một người khác so với Trần Ngôn mà hắn từng quen thuộc.

"Mới một tuần không gặp, sao em béo lên nhiều thế?"

"Đẹp không?"

"Không, gây vẩn đục phơn."

"Anh không thích cũng chẳng sao, anh ấy thích là được."

Hai chữ "anh ấy" như một mũi kim đâm mạnh vào tim hắn. Hắn tức sôi máu, hai bàn tay nắm chặt lại, cổ dẫn lửa giận xuống, khẽ hỏi: "Anh ấy... là ai?"

"Anh không biết đâu." Trần Ngôn cười, đáp. "Anh thấy em có giống Thôi Cách Cách không?"

Đinh Tiểu Tiểu không trả lời, lại hỏi tiếp: "Hắn đáng để em làm như vậy sao?"

Trần Ngôn mặt lạnh tanh, đáp: "Đáng."

Sau bữa cơm ấy, Đinh Tiểu Tiểu gọi điện cho Hoàng Quý Phi...

Bên ngoài nhà xưởng là một cánh cửa sắt

to, được khóa bởi một ổ khóa cỡ đại. Trên cửa còn có một cánh cửa sắt nhỏ, đó mới là lối dành cho người đi. Đinh Tiểu Tiểu mở cửa bước vào, nhà xưởng vào ban ngày im phăng phắc, bên trong đặt vài ba bàn mặt chược, vài cái ghế dài, dưới sàn thì vương vãi chai rượu và tàn thuốc.

Hắn đi vào trong, đứng giữa nhà xưởng trống trải, hét to: "Phi Tử, ra đây."

Tiếng hét vang vọng khắp nhà xưởng, cuối cùng mất hút nơi góc khuất nào đó. Hét xong, Đinh Tiểu Tiểu lại đi sâu vào trong, cuối nhà xưởng còn có một căn buồng nhỏ, bình thường Hoàng Quý Phi đều ở trong đó. Hắn đến trước cửa, đưa tay gõ, lại hét: "Phi Tử, là tao, Tiểu Tiểu

đây."

Sống trong căn buồng này, ngoài Hoàng Quý Phi ra còn có một cô gái. Cô ta không phải bạn gái Hoàng Quý Phi, cũng chẳng phải gái điếm, không bao giờ yêu cầu gã bất kì điều gì, chỉ một lòng một dạ đi theo gã. Cô ta là con gái nhà lành, quan hệ xã hội rất ít, cũng không lăng nhăng bậy bạ. Cô ta biết gã có nhiều đàn bà, thậm chí có lúc gã còn dẫn đàn bà về đây rồi đuổi cô ta ra ngoài ở.

Nhưng cô ta chưa bao giờ tức giận, cũng chẳng than thở nửa lời, cô ta biết Hoàng Quý Phi chơi chán rồi, trước sau cũng trở về bên mình.

Hoàng Quý Phi từng nói: "Cái con này đúng thật chẳng phải người, nhưng tao

thích..."

Đình Tiểu Tiểu lại nhớ đến Trần Ngôn. Lần đầu hấn gặp cô là vào năm thứ nhất đại học, khi ấy cô vừa học vừa làm, nhân viên phục vụ trong một quán ăn bên ngoài trường. Hấn cảm thấy Trần Ngôn là một cô gái chất phác, thích hợp để kết hôn, thế là hấn bắt đầu "tấn công" cô bằng đủ mọi cách, mềm có, rắn có, lẳng mạn có, xa xỉ có, kiểu lưu manh có, kiểu sến sẩm cũng có. Cứ thế miệt mài theo đuổi gần hai năm, Trần Ngôn vẫn không đồng ý làm người yêu hấn.

"Em không thích anh ư?"

"Tạm tạm."

"Thế tại sao em không đồng ý?"

"Anh không nhận rau? Hai chúng ta ở hai

thế giới khác nhau, anh không tiến vào được, còn em cũng không thể bước ra."

"Anh đã đứng trước cửa, chỉ là em không chịu mở ra thôi."

"Vả lại, em cảm thấy anh sẽ không thể kiên trì lâu, có thể một năm, hai năm, cũng có thể lâu hơn, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ bỏ cuộc, sẽ chẳng còn hứng thú với em nữa. Đời người dài thế, em không muốn mới đi được nửa chặng đường, cuối cùng hóa ra chỉ còn một mình."

"Em không cho anh cơ hội, làm sao biết được anh sẽ không thể cùng em đi hết chặng đường?"

"Bởi vì anh đã hơi mất kiên nhẫn rồi."

Có lẽ do giận dỗi, có lẽ do sĩ diện, hoặc cũng có thể vì đã thật lòng yêu Trần

Ngôn, Đinh Tiểu Tiểu nhất quyết không từ bỏ, một mực tuân theo nguyên tắc: không oán trách, không than thở, cô bảo gì hần nghe nấy. Cuối cùng vào đêm trước khi tốt nghiệp, cô đã gặt đầu đồng ý, và đó cũng chính là khởi đầu của bi kịch...

Trong buồng có tiếng con gái vang lên. Cô ta nói gì đó, sau đó cửa bật mở, Hoàng Quý Phi tóc tai bờm xờm bước ra, neho mắt liếc nhìn Đinh Tiểu Tiểu một cái, uể oải nói: "Làm gì mà gấp thế, khách thuê còn chưa trả tiền đâu, mai mày tới đi."

"Tiền gì?" Đinh Tiểu Tiểu ngẩn người, chột vớ lẽ. "Ồ, ý mày bảo là tiền thù lao giết Lữ Tân hả? Sao, khách thuê sắp trả

tiền ư? Chẳng phải nói đợi báo đăng tin rồi mới trả sao?"

"Báo đã đăng rồi." Hoàng Quý Phi ngáp dài một cái, ngồi xuống trước bàn mặt chược, cầm tờ báo trên bàn lên quăng cho Đinh Tiểu Tiểu, nói: "Trang nhất luôn, gây xôn xao dư luận ra phết, người thuê chắc chắn sẽ hài lòng."

Đinh Tiểu Tiểu giở báo ra xem, hít sâu một hơi, căng thẳng đáp: "Chưa gì thì thể đã bị phát hiện..."

"Thế này mà nhanh á? Nếu còn không phát hiện, chắc cái xác hóa thành xác ướp luôn mất." Hoàng Quý Phi toét miệng cười, ghé sát vào Đinh Tiểu Tiểu, ra vẻ thần bí, hỏi: "Cảm giác chính tay giết chết tình địch như thế nào? Đã lắm

có phải không?"

"Đã cái con khi,tạo đến đây chính là vì chuyện này." Hấn nhúu chặt mày, nói "Lữ Tân rất có khả năng không phải do tao giết, trước khi tao đến thì đã có sát thủ khác ra tay rồi."

"Mày nghi ngờtao?" Hoàng Quý Phi đánh mặt lại. "Trong nghề này có quy tắc, một nhiệm vụ một sát thủ, may nhờ rủi chịu. Tao đã giao nhiệm vụ cho mày, nếu còn đi tìm sát thủ khác, chuyện này mà đồn ra ngoài thì tao đừng mong tiếp tục lăn lộn trong giới."

"Tao đâu có nói làmày." Đinh Tiểu Tiểu kìm thấp giọng, nói tiếp: "Tao nghi ngờ rằng kẻ đó cũng là sát thủ giết thuê."

"Ý mày là ngườithuê bỏ một triệu ra tìm

tao, rồi lại bỏ tiền ra tìm kẻ khác?" Gã
nhe răng cười khì khì. "Người thuê sát
thủ đâu phải kẻ ngốc, huống hồ giết
người cũng chẳng phải chuyện khó khăn
gì, đâu cần phải tìm nhiều người thế."

"Tao không tranh luận cái này với mày."
Đinh Tiểu Tiểu nhìn gã, nói. "Cho tao
biết người thuê là ai?"

"Miễn bàn, dù ông già tao có hỏi, tao
cũng không thể nói." Hoàng Quý Phi
đứng dậy, định trở về phòng, Đinh Tiểu
Tiểu vụt kéo cổ tay gã, hỏi: "Người thuê
có phải là Thôi Cách Cách không?"

Huỳnh Quý Phi thoáng khựng lại, sau đó
hất Đinh Tiểu Tiểu ra, lạnh lùng đáp:

"Đừng mong tao trả lời."

"Phi Tử, lần này mày phải giúp tao."

Đinh Tiểu Tiểu van nài. "Chắc mày cũng hiểu tình cảnh hiện giờ của tao, cái chết của Lữ Tân có nhiều điểm đáng ngờ, nhưng tao lại phải gánh tội danh giết hấn, người ở chỗ mày giờ ai cũng biết nhiệm vụ này là do tao nhận. Chuyện này không phải đùa, phải ngồi tù đó, tao cần biết rõ rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra."

"May nhờ rủi chịu."Hoàng Quý phi nhấn mạnh bốn chữ đó, quay lại nhìn Đinh Tiểu Tiểu, sau đó thở dài, nói tiếp: "Thế này đi, đợi sau khi nhận được tiền, mày xin nghỉ việc, đi nơi khác lánh tạm một thời gian, sau đó hẵng về."

Chương 12 Cái Chết Lan Truyền

Hoàng Quý Phi giữ kín như bưng, khẳng không chịu nói tên của người thuê sát thủ.

Việc đó cũng khó trách gã, ba trăm sáu mươi nghề mỗi nghề đều có quy củ riêng của nó. Tôn chỉ trong nghề của Hoàng Quý Phi chính là phải bảo vệ khách hàng tránh khỏi mọi liên lụy. Đó cũng xem như đạo đức nghề nghiệp. Dù bị kẻ dao vào cổ cũng thà chết không khai. Người biết tên của khách hàng chỉ có một mình Hoàng Quý Phi, những kẻ nhận nhiệm vụ đều chỉ vì tiền, không bao giờ quan tâm tới cuộc mình đang bán mạng cho ai.

Khác với Đinh Tiểu Tiểu, bọn họ từ lâu đã chẳng màng đến chuyện sống chết nữa.

Nói tóm lại, nếu sống sót thì có thể nhận lấy một khoản tiền rồi cao chạy xa bay, còn nếu bỏ mạng thì chỉ có thể tự trách mình xui xẻo. Cả hai đều là số mệnh!

Đinh Tiểu Tiểu cảm thấy cuộc sống của mình bỗng chốc trở thành một mớ bòng bong, quá nhiều vấn đề đặt ra trước mắt đợi hắn giải quyết, về người thuê sát thủ, về kẻ sát nhân kia, về đoạn clip, về Lữ Tân, về Trần Ngôn, mà những vấn đề ấy rõ ràng không phải một mình Đinh Tiểu Tiểu có thể giải quyết được.

Hắn chỉ là một công chức nhà nước.

Rời khỏi xưởng, Đinh Tiểu Tiểu ngồi vào

xe, cảm thấy trước mắt mịt mờ, không biết nên đi đâu về đâu. Hắn châm một điếu thuốc, bật nhạc, ngả người vào ghế, rít mạnh một hơi rồi chậm chậm nhắm mắt lại.

Di động của Lữ Tân hiện đang nằm trong tay hắn, đoạn clip trong đó là một quả bom nổ chậm, bất cứ lúc nào hắn cũng có thể bị người khác tập kích, sau đó bắt khai ra nơi cất giấu điện thoại. Chính vì thế, hắn càng phải giữ bình tĩnh, càng phải sắp xếp lại các manh mối cho rõ ràng. Tình hình bây giờ là: trước khi hắn đến giết Lữ Tân thì gã đã bị trọng thương, hoặc có lẽ đã chết rồi. Điều này chứng tỏ còn một người khác tồn tại, và mục tiêu của tên đó không phải Lữ Tân

mà là đoạn clip trong di động của gã, và trùng hợp là Đinh Tiểu Tiểu đã lấy nó đi. Và giờ đây, kẻ đó đã nhắm đến Đinh Tiểu Tiểu. Nhưng đối phương làm cách nào lại biết được di động đang nằm trong tay hắn chứ? Nếu đã biết chuyện đó, có phải đối phương cũng biết rằng đêm đó Đinh Tiểu Tiểu từng đến giết Lữ Tân không? Tạm thời suy đoán kẻ đó cũng là một "sát thủ", sau lưng hắn cũng có một "khách hàng", thế thì người thuê hắn liệu có phải là Thôi Cách Cách, nữ chính trong đoạn clip không?

Thực ra có một chuyện Hoàng Quý Phi nói đúng, khách hàng đã tốn tiền nhờ gã thì hà tất còn chi tiền thuê người khác? Làm thế chẳng phải vẽ thêm chuyện sao?

Trừ phi "khách hàng" không tin tưởng người ngoài nên chỉ nhờ Hoàng Quý Phi giết người, chứ không tiết lộ rằng có đoạn clip, nếu vậy thì rất có thể tên "sát thủ" kia chính là thân tín người thuê, thậm chí chính là bản thân người đó. Đối phương muốn tận tay đoạt lại đoạn clip.

Hút xong điếu thuốc, Đinh Tiểu Tiểu lại châm thêm điếu nữa, vừa hút vừa suy nghĩ... Nếu kẻ sát nhân kia chính là người thuê, thế thì không thể nào là Thôi Cách Cách, bởi tối hôm đó, kẻ đột nhập vào nhà hắn là đàn ông. Tuy nhiên Thôi Cách Cách là người nổi tiếng, cây cao dễ bị gió giật, những chuyện thế này cô ta sẽ đích thân ra tay sao?

Càng nghĩ càng rối, Đinh Tiểu Tiểu mở mắt, bực bội đập tắt điều thuốc, định nổ máy rời đi. Bỗng từ trong nhà xưởng có một cô gái hối hả chạy ra. Đó chính là cô gái một lòng một dạ đi theo Hoàng Quý Phi, tên là Cổ Nguyệt, mười tám tuổi, đang theo học tại Học viện Nghệ thuật thành phố Cốc Khê.

Vừa ra khỏi xưởng, Cổ Nguyệt liền vẫy tay với Đinh Tiểu Tiểu lúc này đang định lái xe đi, sau đó chạy về phía hần.

Đinh Tiểu Tiểu hạ cửa kính xe xuống, nhìn cô ta bằng ánh mắt nghi hoặc. Thực ra giữa hần và cô gái này không có bất kì mối liên hệ nào, thậm chí chưa từng nói chuyện với nhau, mọi chuyện về cô, hần đều nghe từ miệng Hoàng Quý Phi.

Cổ Nguyệt chạy tới, luốngcuống nhìn ra sau lưng, căng thẳng nói: "Anh Đinh, em biết anh là người tốt, nên có chuyện này muốn kể cho anh nghe, kì thực Hoàng..."
Cổ Nguyệt chưa kịp nói hết câu, di động của Đinh Tiểu Tiểu bỗng đổ chuông, hấn cầm máy lên nhìn một cái, trên màn hình hiển thị tên "Tả Tả".

Đinh Tiểu Tiểu khẽ cườixin lỗi Cổ Nguyệt rồi bắt máy.

"Tả Tả, có chuyện gì à?"

"Anh đến đây đi, em phát hiện ra một số thứ có liên quan tới Trần Ngôn."

"Trần Ngôn? Em có tin tức của cô ấy à?"

"Anh cứ đến đâytrước đã, trong điện thoại không nói rõ được..."

Sau khi cúp máy, ĐinhTiểu Tiểu có phần

phấn khích, trước đó hẳn còn ngỡ Trần Ngôn sẽ có kết cục như trong Người con gái của biển cả, lựa chọn tự sát để tác thành cho chàng hoàng tử mà mình yêu. Giờ nghe được tin của Tả Tả, hẳn chợt cảm thấy hy vọng dâng trào, cổ tích đầu sao cũng chỉ là cổ tích, có lẽ Trần Ngôn không làm theo kết cục đó mà đã nghĩ thông suốt, lựa chọn một kết cục khác rồi.

"Ừm... anh Đình, nếu anh có việc bận thì cứ đi trước đi." Cổ Nguyệt dè dặt cắt ngang suy nghĩ của Đình Tiểu Tiểu.

"Có phải Phi Tử có chuyện tìm anh không? Em bảo nó gọi điện cho anh, đúng là anh đang có chút việc." Dứt lời, không đợi Cổ Nguyệt trả lời, Đình Tiểu

Tiểu vội vàng nâng kính xe lên, đánh tay lái, chạy ra khỏi nhà xưởng.

Sau khi rời khỏi khu ổ chuột, về tới nội thành, Đinh Tiểu Tiểu không chần chừ lái xe thẳng đến nhà Tả Tả.

Khi Đinh Tiểu Tiểu đến, sắc mặt Tả Tả hơi tái, không có bất kì biểu cảm nào. Nhìn thấy cô như thế, trái tim hắn liền chùng xuống, nếu như có tin tốt, Tả Tả không đời nào lại trưng ra vẻ mặt như vậy. Sau khi vào nhà, Đinh Tiểu Tiểu một mực truy hỏi nhưng Tả Tả không nói không rằng, chỉ ngồi trước máy tính gõ lách cách gì đó. Gần một phút sau, cô mới quay ra, hỏi với giọng trữu nặng: "Gần đây anh có nghe qua cụm từ "nàng tiên cá Cốc Hải" không?"

Đinh Tiểu Tiểu lắc cái đầu cứng đờ.

Tả Tả khẽ cắn môi, cuối cùng như đã hạ quyết tâm, cô nói một mạch: "Dạo này, một nhà văn chuyên viết tiểu thuyết kinh dị tên là Linh Yêu Ngữ đã quay được một đoạn clip khi đang lái xe ngang qua cầu Cốc Phong. Đoạn clip ấy sau khi được đăng lên mạng đã khiến dư luận xôn xao, được vô số cư dân mạng chia sẻ, bình luận, và cô gái trong clip được đặt tên là "nàng tiên cá Cốc Hải". Nhưng chưa đầy một ngày, tất cả các trang web lẫn diễn đàn lớn đều đồng loạt xóa bài về nó, đến nay thì không thể tìm ra bất kì bài đăng hay clip nào về "nàng tiên cá Cốc Hải" nữa..."

"Rốt cuộc em muốn nói gì?" Đinh Tiểu

Tiểu hoi thẳng.

"Em có quen Linh Yêu Ngữ, cô ấy là hội phó hội Cú Đêm, nhưng chúng em không thân lắm, hầu như không nói chuyện mấy. Sáng nay sau khi nghe người khác kể về "nàng tiên cá Cốc Hải", do tò mò nên em đã nhờ cô ấy gửi đoạn clip cho em.

Chính là cái này." Nói đoạn, Tả Tả kích mở clip rồi lại bần khoản nói tiếp:

"Trước khi xem, tốt nhất anh nên chuẩn bị sẵn tâm lý."

Nghe thấy thế, tia hy vọng cuối cùng còn sót lại trong Đinh Tiểu Tiểu chợt vụt tắt. Hắn chờ đợi nhìn sang màn hình... Đoạn clip tên là "Nàng tiên cá bất ngờ xuất hiện ở Cốc Hải, con gái của biển cả cuối cùng đã trở về vòng tay của biển".

Đoạn đầu hơi nhòe, sau khi người quay điều chỉnh lại thì hình ảnh dần rõ nét hơn, lúc này đã có thể thấy rõ trong clip xuất hiện một cô gái. Cô ấy mặc trang phục nàng tiên cá, đứng ở mép cầu Cốc Phong, ngược nhìn bầu trời, không biết đang nghĩ gì. Đoạn clip được quay lại bằng di động, hình ảnh hơi lắc lư, độ nét không cao lắm nên chẳng nhìn rõ được khuôn mặt của cô gái, nhưng bộ trang phục nàng tiên cá ấy thì rõ mồn một. Cô ngẩng đầu nhìn bầu trời vài giây, lại cúi xuống ngáy người vài giây. Lúc này chiếc xe mà người quay clip đang ngồi càng lúc càng cách xa cô, hình ảnh cô cũng càng lúc càng nhỏ dần. Nhưng đúng vào khoảnh khắc trước khi bóng dáng cô

hoàn toàn mất hút, một cảnh tượng kinh
hãi xuất hiện, cô gái bỗng dung bật
người nhảy xuống biển, rồi biến mất giữa
khung hình, sau đó hình ảnh bắt đầu lác
lư dữ dội, giọng một người vang lên:
"Tài xế, mau dừng xe, người đó nhảy
xuống biển rồi..."

Đoạn clip kết thúc!

Tuy Đinh Tiểu Tiểu đã cố gắng kìm nén
cảm xúc nhưng vẫn không sao ngăn được
nước mắt trào ra. Tả Tả tắt đoạn clip,
trầm mặc một hồi, cũng không biết nên an
 ủi người đàn ông này thế nào. Mãi đến
khi Đinh Tiểu Tiểu đã có vẻ bình tĩnh trở
lại, Tả Tả mới nói tiếp giọng khàn khàn:
"Lúc đó người quay clip đã báo cảnh sát,
ngay sau đó đội cứu hộ đến hiện trường

và tiến hành tìm kiếm dọc Cốc Hải nhưng đến nay vẫn chưa tìm thấy xác của Trần Ngôn."

"Trần Ngôn thật ngốc, tại sao lại vì một gã..." Đinh Tiểu Tiểu định nói gì đó nhưng rồi im bặt, sau cùng hấn đầu khổ khôn cùng, nói: "Có chuyện gì thì nói ra mọi người cùng giải quyết, cùng đối mặt, tại sao cứ phải làm chuyện cực đoan như vậy?"

"Chuyện đến nước này em nghĩ giờ vẫn chưa phải lúc để anh đau buồn, bởi em có thứ này muốn cho anh xem." Nói rồi, Tả Tả quay người tìm kiếm gì đó trong máy vi tính, rồi mở một thư mục, nói tiếp: "Chắc anh biết, em là tác giả viết tiểu thuyết kinh dị nên em ủng hộ chủ

nghĩa thần bí, có lòng hiếu kì mạnh mẽ đối với yêu ma quỷ quái và thần linh, nhưng chỉ tin chứ không mê tín. Tiếp theo em sẽ cho anh xem cái này, nó gồm một số câu chuyện ma quái, tin rằng sau khi xem xong anh sẽ có cái nhìn khác về hành động cực đoan của Trần Ngôn."

Thư mục được mở ra, Tả Tả đứng dậy để Đinh Tiểu Tiểu ngồi xuống trước máy tính, còn cô đứng bên cạnh, nói: "Đây là bài viết do một cư dân mạng có thâm niên tổng kết và đăng lên diễn đàn, được dân mạng gọi là hiện tượng "cái chết lan truyền", nội dung thật hay giả thì không biết được."

Tiêu đề của thư mục ấy là: Lời nguyên quái dị của câu truyện cổ tích trăm năm.

Bên trong thư mục là từng tập tin nhỏ, Đinh Tiểu Tiểu cố gắng kéo bản thân thoát khỏi nỗi đau khổ vì sự thật Trần Ngôn đã ra đi, chú tâm đọc nội dung trong máy tính.

1/ Đôi giày đỏ: Giữa năm 1962, một người họ Hồng ở Quảng Châu đã phát hiện một đôi giày màu đỏ trong bụi cỏ ngoài ngoài ô, nó được mang trên một đôi chân cụt. Sau đó người họ Hồng này báo cảnh sát, cảnh sát đã nhanh chóng triển khai điều tra nhưng vẫn không phát hiện chủ nhân của đôi chân cụt đó là ai.

2/ Sách tranh không có tranh: Năm 1982, một họa sĩ trẻ chuyên vẽ tranh sơn dầu tên là Mike chết trong nhà. Lúc được phát hiện, tay anh ta nắm chặt một quyển

sách tranh không có tranh. Thông qua điều tra, cảnh sát biết được quyển sách tranh của Mike xuất bản trong thời gian đó bị chỉ trích là bắt chước ba mươi ba câu chuyện nhỏ trong Sách tranh không có tranh của Andersen. Cuối cùng, cảnh sát kết luận rằng cái chết của Mike là "tự sát". Nhưng bạn gái của Mike lại nói rằng cảnh sát đã kết án chóng vánh, thực chất cái chết của Mike vẫn còn là điều bí ẩn.

3/ Người tuyết: Vào Đông chí năm 2002, ở đầu con phố đi bộ ở thành phố Thanh Uyên xuất hiện một người tuyết cao hai mét, người đi đường ồ ạt tới chụp ảnh chung và dày công trang trí cho nó. Người tuyết đứng ở đó suốt mấy tháng,

cuối cùng đã sụp đổ. Khi đó, rất nhiều người đang qua lại trên phố đã tận mắt nhìn thấy một thi thể lộ ra từ bên trong người tuyết. Sự kiện này đã thu hút sự quan tâm rất lớn của dư luận, cảnh sát cũng thành lập tổ chuyên án tiến hành điều tra, cuối cùng tổ trưởng tổ chuyên án đưa ra quan điểm rằng đó là một vụ giết người hàng loạt, đồng thời chứng minh các vụ án quả thực có điểm giống nhau. Nhưng sau hai năm rầm rộ điều tra, cuối cùng tổ chuyên án vẫn không thể đưa ra sự thật cho quần chúng, ngược lại họ chọn cách ém nhẹm mọi tin tức liên quan đến những vụ án ấy. Từ đó chuyện này trôi vào dĩ vãng.

4/ Ngày cuối cùng: Chuyện này xảy ra

vào Đông chí 2004, hai năm sau sự kiện người tuyết, vợ của tổ trưởng tổ chuyên án bỗng chết bất đắc kì tử trong nhà. Khi đó có quyển truyện cổ tích Andersen được đặt bên cạnh xác bà ta và mở ngay trang truyện Ngày cuối cùng, trong đó có một câu "Hỡi linh hồn của con người, người mãi mãi là thiêng liêng, hạnh phúc, hiền lành và bất diệt" được gạch chân bằng bút đỏ.

5/ Người con gái của biển cả: Đầu năm tận thế 2012, tiểu thuyết gia kinh dị Linh Yêu Ngữ đi ngang qua cầu Cốc Phong đã quay được một cảnh tượng kinh hồn, một cô gái mặc trang phục nàng tiên cá nhảy từ trên cầu xuống biển. Sau khi hay tin, cảnh sát đã phái thuyền cứu hộ tìm kiếm

đọc bờ biển Cốc Hải mấy hôm liền nhưng vẫn không tìm được thi thể, hơn nữa đoạn clip vừa được đăng lên mạng chưa bao lâu bỗng dưng đồng loạt bị xóa bỏ, tuy nhiên đến nay vẫn chưa nhận được bất kì thông tin nào từ phía cảnh sát. Tình huống dường như tương tự với mấy vụ án trước, không khỏi khiến người ta đặt ra nghi vấn, rốt cuộc cảnh sát đang che giấu điều gì?

Đinh Tiểu Tiểu đọc từ đầu đến cuối, lúc đọc tới vụ "Người con gái của biển cả", những giọt nước mắt vừa mới lau khô lại bắt đầu tuôn trào. Hắn hít sâu một hơi, đọc đi đọc lại mấy lần đoạn cuối, sau đó quay sang nhìn Tả Tả, hỏi: "Nếu căn cứ theo những gì bài viết này nói, chưa chắc

Trần Ngôn đã tự sát?"

"Không phải churachắc, mà là chắc chắn không phải." Tả Tả quả quyết nói rồi mở ngăn kéo, lấy ra một phong thư. "Anh xem cái này đi."

Mở phong thư ra, bên trong có hai tấm vé xem live show Tôi yêu Thành Đô, sẽ diễn ra từ ngày Hai mươi một đến ngày Hai mươi tư tháng Sáu, nhưng giờ mới là ngày Mười một tháng Sáu, vẫn còn cách ngày diễn mười ngày.

"Vé này là do Trần Ngôn đặt trên mạng, bởi vì bọn em đều khá là thích Thôi Cách Cách, hơn nữa nghe đồn trong live show lần này, Thôi Cách Cách sẽ lần đầu tiên hát live bài Chiếc áo mới của Cách Cách, ca khúc chủ đạo trong album mới,

nên bọn em đã hẹn sẽ cùng nhau đi xem." Tả Tả cầm lấy tám vé trong tay Đinh Tiểu Tiểu, dăm chiêu nói tiếp: "Hai tám này được đặt mua từ nửa tháng trước, hôm nay bên chuyển phát nhanh mới gửi đến tay em, trong nửa tháng qua rốt cuộc Trần Ngôn đã trải qua những chuyện gì?" Trần Ngôn đã tham giabuổi Liên hoan Quốc tế thiếu nhi do trường mẫu giáo tổ chức, lên sân khấu đóng vai nàng tiên cá dưới đáy biển, trải qua trăm ngàn đau khổ để lên bờ tìm hoàng tử. Cô lại bỗng dưng sơn hết căn phòng của mình thành màu xanh lục, vẽ bức tranh Người con gái của biển cả lên tường. Cô còn viết những dòng chữ kì lạ lên gương, những dòng chữ ấy đã được Đinh Tiểu Tiểu

chép lại và đang cất trong túi.

Hắn rút tay vào túi, lấy ra mảnh giấy đỏ, mặt tái nhợt nhìn sang Tả Tả, nói: "Đây là những chữ anh chép từ trên tấm gương trong nhà Trần Ngôn, anh không hiểu ý nghĩa của nó, em giúp anh xem xem."

Tả Tả đặt vé xuống, cầm lấy mảnh giấy, lần lần đọc từng chữ trên đó: Thương định y thủy ước ngô cữu, ái lộ ngô thâm ngộ, bố quyền tước cữu thâm ái thậm, bộ thi lưu ái lộ, thệ tam sinh bất sinh nhĩ khí, thu ngô ninh nhĩ phát, phát thệ y cữu khứ diệc lưu, cửu tán cửu cửu tán, cửu tán cửu cửu tán...

"Anh thấy nó giống giống một bài thơ, nhưng cũng thấy nó chỉ là viết đại."

Đình Tiểu Tiểu nói.

"Cái này không phải thơ, cũng không phải tùy tiện viết đại." Tả Tả ngược lên nhìn hấn, chau mày, đáp. "Nếu em đoán không nhầm, đây là số Pi..."

"Số Pi?" Đinh Tiểu Tiểu ngạc nhiên hỏi.

"Không sai, đây là những chữ Hán tương ứng với số Pi, "thương định y thủy ức ngô cữu" tương ứng với 3.14159, những chữ sau đều tương ứng với các chữ số của số Pi 79." Tả Tả giải thích.

(*) Trong tiếng Trung, những chữ này có phát âm gần giống với cách phát âm các chữ số của số Pi.

"Tại sao Trần Ngôn lại viết những chữ này lên gương?" Hấn lắc đầu, lấy làm khó hiểu trước hành động của Trần Ngôn.

"Thực ra..." Tả Tả thoáng ngừng lại, sau

đó khẽ đáp: "Thực ra có người ví số Pi với tình yêu, vô hạn không tuần hoàn."

"Nghĩa là sao?" Đinh Tiểu Tiểu vẫn không hiểu.

"Nghĩa là TrầnNgôn đã bị tình yêu vây hãm rồi." Nói đoạn, Tả Tả cầm mảnh giấy đưa cho Đinh Tiểu Tiểu, chỉ vào câu cuối cùng trên đó. "Anh đọc câu này đi, cứ tán cứ cứ tán, cô ấy viết nhữnghai lần, có thể thấy câu này đã gợi nên sự đồng cảm trong cô ấy."

Cứ tán cứ cứ tán, chẳng phải nghĩa là rời xa sao?

Trần Ngôn đã mãi mãi rời xa rồi.

Chương 13 Linh Hồn Cao Ngạo

Vương Quỷ đi giày cao gót, băng qua một hành lang tối tăm, cuối cùng bước vào một căn phòng. Quanh phòng đặt rất nhiều máy móc, ở giữa là một cái giường đầy. Trên giường được phủ một tấm vải trắng đã nhuộm máu, tấm vải trắng gồ lên, hiện ra hình dáng một người. Đó chính là thi thể của Lữ Tân. Tuy lúc này không nhìn thấy hình dạng của cái xác, nhưng nhớ lại cảnh tượng nơi hiện trường vụ án, cô vẫn không khỏi cảm thấy lạnh sống lưng.

Nơi này chính là phòng giải phẫu của bộ Pháp chứng.

Nửa tiếng trước, Vương Quỳ nhận được điện thoại của nhân viên pháp y Trần Thần. Anh ta thông báo đã có báo cáo khám nghiệm tử thi của Lữ Tân, bảo cô phái người đến lấy. Vương Quỳ vốn định nhờ ai đó đi nhưng thời gian này mọi người đều đã ra ngoài điều tra, bắt đặc dĩ cô mới phải bậm bụng tới đây.

Đây là lần đầu tiên Vương Quỳ đến phòng giải phẫu. Quanh phòng bày la liệt những bộ phận của cơ thể người. Một khung xương hoàn chỉnh đứng ngay góc phòng, hai hốc mắt to bằng nắm tay đang trừng trừng nhìn cô, trên bức tường bên trái khung xương còn dán đầy hình giải phẫu học cơ thể người, sang trái nữa là một chiếc bàn, trên đó đặt một mô hình đàn

ông, nhìn y như thật, mắt mũi đầy đủ, làn da trông chân thật vô cùng...

"Cô đang nhìn gì thế?" Mô hình bỗng dựng cất tiếng nói. Vương Quỳnh thét lên kinh hãi, cuống quýt lùi lại mấy bước, hoàn toàn mất đi sự điềm tĩnh phải có của một cảnh sát.

Thấy phản ứng của Vương Quỳnh, mô hình đó không nhin được cúi xuống khẽ cười, rồi ngẩng lên, bước xuống bàn, hai tay đút vào túi quần, đi tới trước mặt cô, hỏi: "Cô đến lấy báo cáo khám nghiệm tử thi à?"

"Vâng." Vương Quỳnh đã bình tĩnh trở lại, xác nhận đối phương là người thật liền đưa tay vỗ vỗ trống ngực đang đập thình thịch. "Làm tôi hết hồn hết vía, sao anh

lại ngồi bất động ở đó, báo hại tôi còn tưởng là mô hình."

"Cô thấy mô hình nào đẹp trai thế này chưa?" Trần Thần giũ giũ áo blouse đang mặc trên người, lấy trong túi áo ra một cặp kính rồi đi tới trước chiếc giường, quay sang nhìn Vương Quỳnh, nói: "Cô chính là nữ cảnh sát mới chuyển tới tổ của Chu Hạo đó hả? Đúng là... nhát gan như lời đồn."

"Anh chính là Trần Thần bên phòng Pháp y đó hả?" Vương Quỳnh bữu môi đáp trả: "Đúng là... biến thái như lời đồn."

"Quá khen, quá khen." Anh ta cười hì hì rồi tức thì đánh mặt lại, bước tới bàn cầm một bản báo cáo lên, sau đó quay trở lại, nói với Vương Quỳnh: "Đây là lần

đầu cô đến chỗ này à? Thế thì sắp tới sẽ vất vả cho cô lắm đó, qua đây..."

"Qua đó làm gì?" Vương Quý cảnh giác hỏi.

"Đương nhiên là giải thích kết quả khám nghiệm tử thi cho cô nghe rồi."

Trần Thần trả lời.

Nghe thế, Vương Quý liền lùi về sau mấy bước, đứng cạnh cửa, đáp: "Không, có đánh chết tôi cũng không qua, tôi không muốn lại thêm mấy ngày nuốt không trôi cơm, anh cứ đứng đó nói đi, còn tôi đứng đây nghe."

Trần Thần lắc đầu nga ngán rồi giở tấm vải trắng lên, nghiêm túc nói: "Vết thương chí mạng của nạn nhân nằm bên dưới xương hàm, mũi dao chém nát

xương c^ổ, xem ra sức lực của hung thủ không nhỏ. Có thể khẳng định rằng trước khi chết, nạn nhân không hề bị ngoại thương, hung thủ gần như một dao l^{ấy} mạng anh ta. Vết thương ở thái dương có vẻ như bị va đập mà ra. Nó và những vết bầm khác trên người đều được gây ra sau khi nạn nhân chết. Đặc biệt là vết thương ở thái dương, tôi đã phát hiện ra một ít sơn, sau khi phân tích tôi phát hiện chúng thuộc lớp màng oxi hóa, được dùng chủ yếu trong việc chống gỉ sét cho súng ống, cũng có nghĩa, vật gây ra vết thương đó rất có khả năng là một khẩu súng."

"Từ mảnh vỡ còn sót lại của đầu đạn mà tôi lấy ở hiện trường, người bên khoa Kiểm chứng súng đạn cũng đã xác nhận,

vũ khí của hung thủ rất có thể là một khẩu súng tự chế. Bọn họ đã đo đường kính lần hỏa lực của đầu đạn, chắc sẽ nhanh chóng phân tích ra khẩu súng thuộc chủng loại nào." Nói đoạn, Vương Quỳnh liếc nhìn cái xác trên giường, rồi lập tức cúi xuống hỏi: "Còn có phát hiện gì khác không?"

"Có, trước khi chết nạn nhân có hút thuốc, phổi đen xì chẳng khác gì cục than. Hơn nữa nạn nhân bị yếu thận."

"Cái đó mà cũng phát hiện ra được sao?" Vương Quỳnh ngạc nhiên hỏi.

"Đương nhiên, không tin cô có thể qua đây xem." Trần Thần cười gian xảo.

"Chẳng lẽ ở phòng Pháp y, ai nấy đều thiếu đứng đắn như anh sao?" Vương

Quỳ ném cái nhìn căm ghét về phía Trần Thần. "Nếu anh nói xong rồi thì đưa báo cáo cho tôi, tôi còn bận đi điều tra vụ án."

"Còn một câu." Trần Thần mang bản báo cáo đến trước cửa, đưa cho Vương Quỳ rồi cúi xuống, nói: "Cô không thích hợp điều tra phá án đâu, có hứng thú sang phòng Pháp y giúp một tay không?"

"Xin kiêu, tôi không muốn suốt ngày phải hện hò với xác chết" Nói rồi, cô xoay gót bỏ đi.

Trở về phòng làm việc, Vương Quỳ chăm chú nghiên cứu bản báo cáo hết lần này đến lần khác, tưởng tượng lại quá trình xảy ra vụ án từng chút từng chút một, cuối cùng phát hiện hung thủ rất có thể là

hai người, một người cầm dao, còn một người dùng súng. Hai người này lần lượt đột nhập vào nhà Lữ Tân để tiến hành vụ mưu sát. Kẻ cầm dao đã đâm xuyên cổ nạn nhân khiến nạn nhân tắt thở. Sau đó tên dùng súng lại giết anh ta thêm một lần nữa, hơn nữa người này hình như có thâm thù đại hận với anh ta, nếu không sao lại bồi thêm mấy cú đá vào cái xác? Còn nữa, thủ pháp của người cầm dao gọn ghẽ, dứt khoát, hầu như không để lại bất kì chứng cứ nào có thể làm lộ thân phận, trong khi tên dùng súng thì ngược lại, cực kì nghiệp dư.

Tại sao hai hung thủ lại trái ngược nhau đến thế?

Hôm trước, Vương Quý cùng đồng nghiệp

đã đến công ty của Lữ Tân. Căn cứ vào khẩu cung của Tiêu Lâm, Lữ Tân không có nhiều kẻ thù, sao đột nhiên lại có đến hai người muốn lấy mạng anh ta?

Nghĩ đến đây, Vương Quỳsực nhớ tới một câu nói của Tiêu Lâm. Cô ta nói: "Nghe Lữ Tân bảo, gần đây anh ấy mới vừa được một cô bạn gái mới, nghe đồn là giáo viên mầm non, nhưng cụ thể thế nào thì tôi không rõ..." Nếu tìm được cô giáo mầm non đó, vụ án sẽ được làm sáng tỏ chẳng?

Khi Chu Hạo trở về, Vương Quỳ kể cho ông nghe về bản báo cáo khám nghiệm tử thi và kết quả phân tích vụ án. Nghe xong, ông cầm tách trà đứng bên cửa sổ, mắt nhìn xa xăm, như đang suy tư điều gì

đó.

"Sếp Chu, mấu chốt của vụ án này là cô giáo viên mầm non từng tiếp xúc với Lữ Tân, nghe nói Khương Bằng đã dẫn người đi điều tra, đã tra ra gì chưa?"
Vương Quỳnh hỏi.

Chu Hạo không đáp, chỉ nâng tách trà lên ngang mũi hít hà, ánh mắt vẫn nhìn về nơi xa xăm, gần một phút sau, ông mới ngoảnh lại nhìn Vương Quỳnh, như chợt vỡ lẽ, hỏi: "Còn nhớ cuốn album ảnh mà tôi xem ở nhà Lữ Tân không?"

"Nhớ, lúc đó sếp bảo không có gì bất thường mà." Vương Quỳnh đáp.

"Trong đó có một tấm hình chụp lúc Lữ Tân còn đi học, là chụp chung với một cô gái, trước đó tôi chỉ cảm thấy cô gái

đó quen quen..." Chu Hạo đặt tách trà xuống, ngồi xuống ghế, nói tiếp: "Ban nãy tôi về nhà nấu cơm cho con, mãi đến khi trông thấy tấm poster ngôi sao nữ dán trong phòng con mới sực nhận ra cô gái trong tấm ảnh đó chẳng phải ai khác, chính là cô ca sĩ Thôi Cách Cách mới nổi mấy năm gần đây."

"A!" Vương Quỳ cũng sực nhớ ra điều gì đó, vội nói: "Tiêu Lâm cũng từng nói, trong lòng Lữ Tân trước giờ luôn có một cô gái, và cô ta cũng từng nghe Lữ Tân kể, cô gái đó chính là Thôi Cách Cách."

"Nào, chúng ta đi gặp Thôi Cách Cách." Chu Hạo đứng dậy, nói.

Vương Quỳ cũng là fan của Thôi Cách Cách, nghe thấy câu ấy, trong lòng liền

khấp khởi mừng thầm, vội vàng đi theo Chu Hạo ra khỏi văn phòng. Công ty chủ quản của Thôi Cách Cách đặt trụ sở ở thành phố Thanh Uyển, nhưng cũng có chi nhánh tại Cốc Khê. Văn phòng của nó là nguyên một tòa cao ốc. Lúc Chu Hạo và Vương Quỳnh đến nơi thì được nhân viên cho biết, Thôi Cách Cách đang thu ca khúc mới trong phòng thu âm.

"Phòng thu âm ở đâu?" Chu Hạo hỏi.

"Tầng mười ba." Nhân viên đáp.

Hai người đi thang máy lên tầng mười ba, bước vào phòng thu âm. Căn phòng được ngăn thành hai nửa bằng một cửa kính rất to, Thôi Cách Cách đang đeo tai nghe, đứng trước micro ở bên trong cửa kính. Bên ngoài là một số nhân viên đang hí

hoáy với các thiết bị thu âm, ngoài ra còn có một cô gái trẻ khoảng hơn hai mươi tuổi đang ngồi trên sofa, chắc là trợ lý hoặc người quản lý của Thôi Cách Cách.

Chu Hạo bước tới, nói rõ thân phận của mình cho cô gái biết và yêu cầu Thôi Cách Cách hợp tác để điều tra vụ án. Quản lý nhìn Chu Hạo một lượt từ đầu tới chân, lại nghiêng đầu dò xét Vương Quỳ một hồi, xong mới ghé tai nhân viên thì thầm vài câu, sau đó cầm micro nói với Thôi Cách Cách đang đứng phía sau cửa kính: "Cách Cách, có hai vị cảnh sát tìm chị."

Thôi Cách Cách ngược mắt nhìn về phía này, đáp: "Không thấy chị đang bận sao?"

Bảo họ đợi chút đi..."

Chu Hạo tuổi đã cao, bình thường không mấy khi nổi giận nhưng vừa nghe thấy câu từ chối thẳng thừng ấy liền sải bước đến trước mặt người quản lý, nói: "Cô bảo với Thôi Cách Cách, đây là án mạng, chậm trễ giây nào thì hung thủ được ung dung ngoài vòng pháp luật giây đó. Vả lại, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra án mạng tiếp theo, trách nhiệm này liệu cô ta có gánh nổi không!"

Cô gái kia bèn chuyển lời của Chu Hạo đến Thôi Cách Cách. Thôi Cách Cách cúi kính bước ra, đứng trước mặt Chu Hạo, dáng vẻ cao ngạo, nói: "Thời gian của tôi rất quý báu, có gì cần tôi hợp tác thì phiền ông nói nhanh cho."

Chu Hạo nhìn Vương Quỳ đang đứng bên cạnh, cố dần cơn lửa giận xuống, mặt đanh lại, lấy trong túi ra một tấm ảnh, hỏi: "Cô có quen người này không?"

"Không quen." Thôi Cách Cách chẳng buồn liếc tấm ảnh lấy một cái, lập tức phủ nhận.

"Chàng trai này tên là Lữ Tân. Bức ảnh này anh ta chụp hồi đi học, cô nhìn cô gái đứng cạnh anh ta đi." Vừa nói, Chu Hạo vừa giơ tấm ảnh lên trước mặt Thôi Cách Cách. "Cô hãy nhớ kĩ lại, cô có quen người này không?"

Thôi Cách Cách nhìn bức ảnh, khựng lại gần nửa phút, sau đó quay sang nói với trợ lý: "Dẫn hai vị cảnh sát này đến phòng tiếp khách, tôi sẽ tới ngay." Dứt

lời, Thôi Cách Cách lướt qua Chu Hạo, bước ra ngoài phòng thu âm. Chu Hạo và Vương Quỳnh đi theo cô gái kia đến phòng tiếp khách, ngồi đợi gần nửa tiếng đồng hồ mới thấy Thôi Cách Cách bước vào. Cô đã thay quần áo, trông thoải mái hơn hẳn. Sau khi đi vào, cô bảo trợ lý ra ngoài đợi rồi nói với Chu Hạo: "Anh chàng trong bức ảnh là người tôi quen trước khi debut, anh ta là bạn trai lúc đó của tôi, nhưng đã rất lâu rồi chúng tôi không liên lạc với nhau."

"Anh ta đã bị giết chết trong nhà, cô có biết không?" Chu Hạo dò hỏi.

"Biết." Thôi Cách Cách đáp. "Tôi đã đọc trên báo, quả thật khó mà tin nổi."

"Cô hãy nói suy nghĩ của mình về Lữ Tân

đi." Vương Quỳnh nói.

Thôi Cách Cách ngẫm nghĩ giây lát rồi thở dài, đáp: "Con người Lữ Tân không tệ, mấy năm trước cũng nhờ anh ta kiên trì giới thiệu ca khúc của tôi với công ty nên tôi mới có được cơ hội trở thành Thôi Cách Cách như ngày hôm nay. Nhưng sau này, vì một số chuyện, tôi đã chia tay anh ta rồi."

"Sau đó hai người có gặp lại nhau không?"

"Có, mới gặp cách đây mấy ngày. Anh ta lén lút đến tìm tôi, cầu xin tôi tha thứ, muốn cùng tôi nối lại tình xưa. Nhưng sau khi bị tôi từ chối thì anh ta đã ra về."

"Chỉ đơn giản vậy thôi?"

"Chỉ đơn giản vậy. Anh ta cũng thật ngây

thơ, tôi giờ đã là Thôi Cách Cách giàu có, nổi tiếng, sao có thể hẹn hò với anh ta được?" Cô cười khinh miệt, rồi lại nói tiếp: "Tôi chỉ biết bấy nhiêu thôi, nếu không còn vấn đề gì khác thì mời hai vị về cho."

"Còn một câu hỏi cuối cùng." Vương Quỳnh mở sổ ghi chép ra, hỏi: "Lữ Tân có cô bạn gái là giáo viên mầm non, anh ta có từng nhắc đến người này với cô không?"

Thôi Cách Cách bất chợt im bặt, cúi xuống suy nghĩ vài giây rồi mới ngược lên đáp: "Tôi biết cô giáo mầm non đó. Cô ta tên là Trần Ngôn, trước khi Lữ Tân đến tìm tôi, cô ta đã từng tìm gặp tôi. Cô ta có vấn đề thần kinh thì phải, vừa gặp liền tóm lấy tay tôi, kích động nói mấy

câu đại loại như bảo tôi nhường Lữ Tân cho cô ta."

"Trần Ngôn?" Vương Quỳnh hít một hơi lạnh, kinh ngạc nói. "Sếp Chu, Trần Ngôn chính là "nàng tiên cá Cốc Hải" đang gây xôn xao trên mạng, chính là cô gái đã nhảy xuống biển từ cầu Cốc Phong đó. Trời ơi, không ngờ bạn gái của Lữ Tân lại là cô ấy..."

Nghe xong, mặt Chu Hạovụt biến sắc. Ông lập tức quay sang nhìn Vương Quỳnh rồi quay lại lịch sự nói với Thôi Cách Cách: "Chúng tôi tạm thời không còn câu hỏi nào khác, cảm ơn cô đã hợp tác với cảnh sát."

Thôi Cách Cách đứng dậy, quay người rời khỏi phòng với vẻ mặt vô cảm. Sau

khi cô đi rồi, Vương Quỳnh liền nói với Chu Hạo: "Trần Ngôn là bạn gái của Lữ Tân, Lữ Tân bị giết, Trần Ngôn thì nhảy xuống biển. Đúng là sự trùng hợp kì lạ." "Ý cô là sao?" Chu Hạo hỏi.

"Em cảm thấy vụ Trần Ngôn nhảy xuống biển cũng rất có vấn đề." Vương Quỳnh nghiêm túc suy luận. "Trong báo cáo khám nghiệm tử thi có ghi, thời gian tử vong của Lữ Tân là tám mươi sáu tiếng. Nếu thế thì nó gần như trùng khớp với thời gian Trần Ngôn nhảy cầu. Hai vụ án này chắc chắn có liên hệ với nhau, nói không chừng Trần Ngôn cũng là bị người khác mưu sát."

"Đám trẻ các cô toàn nghĩ mấy thứ vớ vẩn." Chu Hạo lại trưng ra điệu bộ của

"người lớn tuổi", nói: "Cô không xem đoạn clip hả? Toàn bộ quá trình cô gái đó nhảy cầu đều được quay lại rõ ràng, cô thấy có người đẩy cô ta xuống ư? Hay là thấy có người kéo cô ta xuống? Là do cô ta tự nhảy xuống, cũng có nghĩa là hành động nhảy cầu bắt nguồn từ ý thức, từ suy nghĩ của chính cô ta.

Đối với hành vi này, pháp luật chỉ có một định nghĩa duy nhất, đó là tự sát."

"Em cũng chỉ thử suy luận thôi mà. Để trở thành một cảnh sát đủ tiêu chuẩn, việc phát hiện ra những nghi vấn không phải là điều quan trọng sao?" Có vẻ không phục, Vương Quỳnh môi nói: "Chính sếp dạy em chứ ai."

"Tôi..." Chu Hạo đang định nói gì đó,

bỗng chuông điện thoại vang lên. Ông móc di động ra nghe, "ừm, à" vài câu rồi cúp máy, nói: "Có người đến Sở Cảnh sát cung cấp manh mối, chúng ta về thôi."

Rời khỏi công ty của Thôi Cách Cách, hai người về Sở Cảnh sát gặp người tự xưng là đến để cung cấp manh mối. Đó là một bà lão trông có vẻ đã hơn bảy mươi tuổi, ăn mặc cổ quái, khoác áo choàng dài, đầu đội một chiếc mũ đen có đỉnh nhọn hoắt, dưới vành mũ treo một mảnh vải đen che hết khuôn mặt nhưng vẫn có thể thấp thoáng nhìn thấy đằng sau nó là một khuôn mặt nhăn nhúm hom hem.

Ngoại hình, trang phục, cộng thêm gương mặt có phần quái dị, trông bà cụ giống

hết mù phù thủy bước ra từ truyện cổ tích.

Vương Quỷ thoáng sửngngờ, sau đó bắt đầu hỏi: "Thưa cụ, nghe nói cụ đến cung cấp manh mối?"

"Vâng, tui đã từnggặp chàng trai kia, tui bảo cậu ta đừng về nhà nhưng cậu ta cứ nằng nặc không nghe..."

"Phiền cụ kể rõhơn ạ."

"Tui sống ở tầngtrên nhà cậu ta, đầu đuôi sự việc là thế này, cái thang máy chỗ chung cư chúng tôi chỉ có số lẻ chứ không có số chẵn. Tối đó sau khi ăn cơm xong, tui định ra phòng khám gần nhà mua thuốc nên xuống tầng năm để đi thang máy. Lúc tui đi về phía thang máy thì chợt nghe thấy tiếng một người đàn

ông đang gọi điện thoại, có nói câu "em đến rồi, yên tâm đi, chắc chắn sẽ tìm được". Vì tò mò, tui bèn thò đầu qua ngó một cái thì thấy một người đang mở cửa nhà cậu ta." Bà cụ dường như không biết nên giải thích sự việc thế nào cho rõ ràng, mạch suy nghĩ có hơi hỗn loạn.

"Tui biết cái cậu đã chết kia, tui từng gặp cậu ta trong thang máy, cũng biết cậu ta sống ở tầng đó, nhưng người đàn ông tối hôm đó thì tui không có quen. Lúc tui định rời khỏi đó thì bị gã phát hiện, mới đầu gã rất ngạc nhiên, khuôn mặt hơi méo mó nhưng sau đó gã liền quát: "Bà già chết tiệt, nhìn cái gì mà nhìn, có tin tôi giết bà không", tui sợ hết hồn hết vía, hốt hải đi ra. Đứng trong thang máy, tui càng

nghĩ càng thấy có vấn đề. Nào ngờ trùng hợp làm sao, vừa ra khỏi chung cư liền chạm mặt anh chàng kia, tui bèn nói tới nay cậu ta sẽ gặp nạn, khuyên cậu ta tốt nhất đừng về nhà, nhưng cậu ta nhất quyết không nghe. Tui vừa định kể cho cậu ta nghe chuyện mình phát hiện ban nãy thì thấy gã kia cũng đã xuống lầu, còn đưa tay làm động tác cắt cổ cho tui coi. Tui không dám nói tiếp, xoay người bỏ đi. Mua thuốc xong quay về, tui thấy cửa nhà cậu ta đã khóa, bèn áp tai lên cửa, nghe ngóng bên trong. Tui nghe thấy có tiếng nhạc nên không nghĩ ngợi gì nhiều, lên lầu về nhà."

Bà cụ diễn đạt rất lộnxộn, có những câu còn lẫn cả tiếng địa phương. Vương Quỷ

ngật mặt ra một lúc, sau đó hỏi: "Ý cụ là ngay tối hôm xảy ra chuyện, cụ từng thấy một người lén la lén lút đứng trước cửa nhà Lữ Tân phải không?"

"Đúng đúng, cũng là một chàng trai, ngó tương bậm trợn, hung dữ lắm." Bà cụ đáp.

"Nói thế nghĩa là, cụ từng nhìn thấy mặt người đó? Vậy thì phiền cụ giúp chúng cháu phác họa chân dung nhé." Vương Quỳnh nói.

"Phác họa là sao?" Bà cụ nghiêm túc hỏi.

"Thì là cụ miêu tả hình dáng người đó để bọn cháu phác họa chân dung, bọn cháu sẽ căn cứ vào đó để tìm người." Vương Quỳnh giải thích.

"Nhưng tui không có nhớ khuôn mặt

người đó." Bà cụ nói.

Vương Quỳnh kiên nhẫn hỏi: "Cụ ơi, không phải ban nãy cụ vừa nói người đó hung dữ, bặm trợn lắm sao?"

"Ừ, thì là hung dữ, bặm trợn." Bà cụ cuống đến nỗi dùng tiếng địa phương giải thích. "Là chiếc mặt nạ người đó đeo, trông rất hung dữ, bặm trợn."

Chương 14 Mỡ

Vừa mở cửa bước vào nhà, Đình Tiểu Tiểu liền sững người.

Đồ đạc trong nhà bị lộn tung lên, kệ tivi ngã chổng chơ trên sàn, quần áo, giấy tờ

vương vãi khắp nơi.

"Chết tiệt!" Đinh Tiểu Tiểu hồi hải chạy vào phòng ngủ, đẩy tủ áo ra, sờ sờ mảnh tường đằng sau rồi gảy một cục gạch ra, thò tay vào trong, khi ngón tay chạm vào màn hình lạnh lẽo của di động, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Tay cầm điện thoại, hắn đi lòng vòng trong phòng một hồi, cảm thấy sự việc cứ tiếp tục thế này chắc chắn không ổn, di động để ở chỗ hắn trước sau vẫn là màn họa. Nhưng nếu giao cho hung thủ thì hắn sẽ không thể nào tìm ra thân phận thật của "người thuê". Nghĩ tới nghĩ lui, hắn chợt nghĩ ra một cách, liền hồi hải chạy xuống quán net dưới lầu, cầm theo một chiếc USB có thể kết nối với thẻ nhớ.

Hắn copy đoạn clip vào di động của mình, sau đó xóa đoạn clip trong máy của Lữ Tân.

Xong xuôi đầu đuôi, Đinh Tiểu Tiểu trở về nhà, đặt lại điện thoại vào cái hộc trong bức tường, nhưng lần này hắn cố tình để lộ cục gạch có thể gãy ra kia một chút, đồng thời cố tình không đẩy tủ áo che lại, mục đích là để kẻ đang tìm chiếc di động có thể phát hiện ra nơi cất giấu nó.

Trong nhà không an toàn, hắn thật sự không muốn một lần nữa phải đổi mặt với tên hung thủ như hôm qua. Tại thành phố này, Đinh Tiểu Tiểu cũng chẳng có người thân nào khác. Trừ Trần Ngôn ra, hắn chỉ có mình anh chàng sành điệu kia là bạn, còn lại đều là đồng nghiệp. Hắn

không thể đến ở nhờ chỗ đồng nghiệp vì bất tiện; cũng không thể đến ở ké nhà anh chàng sành điệu, cũng vì bất tiện nốt, cuối cùng hắn chọn nhà Trần Ngôn.

Lần này, hàng xóm của Trần Ngôn không làm khó dễ Đinh Tiểu Tiểu như lần trước, bà vui vẻ đưa chìa khóa cho hắn. Hắn mở cửa, bước vào căn phòng ngủ màu xanh lục, nằm vật xuống giường, ngắm nhìn bức tranh quái dị trên tường, những lời Tả Tả nói hôm trước bất chợt hiện lên trong đầu.

"Có thật là Trần Ngôn không tự sát?"
Đinh Tiểu Tiểu nhú chặt lông mày, bước xuống giường, đứng trước bàn trang điểm, nhìn chăm chăm những dòng chữ trên gương. Một lúc sau, hắn đưa tay mở

ngăn kéo bàn trang điểm ra. Trong ngăn kéo có rất nhiều đồ trang sức, ngoài ra còn có một quyển sách được cất bên dưới.

Quyển sách ấy trông rất sắc sảo, ngoài bìa ghi dòng chữ màu trắng: Truyện cổ Andersen.

Đinh Tiểu Tiểu nhìn trân trân mấy chữ ấy hồi lâu, cuối cùng hít sâu một hơi, cầm lên xem tới xem lui, chợt phát hiện giữa quyển sách có một chỗ gồ lên. Hắn bèn gỡ nó ra, thấy có một mảnh giấy được kẹp trong trang sách đó, bên dưới mảnh giấy chính là câu truyện cổ tích mà Trần Ngôn hằng yêu thích, Người con gái của biển cả.

Nhắc tới truyện cổ tích, đáng lẽ phải cảm

thấy tươi đẹp mới đúng, nhưng giờ đây Đinh Tiểu Tiểu chỉ cảm thấy nỗi sợ hãi khôn cùng. Hắn đặt sách xuống, mở mảnh giấy ra xem, trên đó ghi một số điện thoại, 1369918xxxx.

Đinh Tiểu Tiểu lật đật lấy di động gọi theo số đó.

Đầu dây bên kia vang lên vài tiếng "tút... tút...", sau đó một giọng đàn ông uể oải cất lên: "A lô."

"Xin hỏi là ai đang nói vậy?" Đinh Tiểu Tiểu dò hỏi.

"Anh hỏi làm cái khỉ gì?" Đối phương bỗng dưng trở nên cảnh giác.

"Đây là số điện thoại tôi phát hiện trong di động của bạn gái, gần đây cô ấy rất kì lạ, tôi muốn tìm hiểu xem thời gian này

cô ấy qua lại với ai." Đinh Tiểu Tiểu cười cười, nói tiếp: "Anh bạn, chắc anh hiểu..."

"Đây là Thẩm mỹ viện Hoa thị." Dứt lời, đôi phương cúp máy cái rụp.

Đinh Tiểu Tiểu cầm điện thoại, thoáng sững sờ, sực nhớ chuyện Trần Ngôn béo lên, chẳng lẽ cô đã đi phẫu thuật thẩm mỹ ư? Trong nhà Trần Ngôn có một chiếc laptop, Đinh Tiểu Tiểu bật máy, cắm dây mạng vào, tìm địa chỉ của "Thẩm mỹ viện Hoa thị", ngay sau đó đứng dậy chạy một mạch ra ngoài.

Thẩm mỹ viện Hoa thị nằm trong hẻm Thanh Giác, nhưng khi đến đó, Đinh Tiểu Tiểu tìm mãi mà chẳng thấy nó đâu. Cuối cùng hấn hỏi người đi đường mới biết,

hóa ra thẩm mỹ viện đó là một cửa tiệm chui, không bằng hiệu không giấy phép không mặt bằng, tuy gọi là thẩm mỹ viện nhưng chẳng qua chỉ là một căn phòng rộng chưa tới hai mươi mét vuông, bên trong bần thủ, máy móc chất xó trong góc, có cái còn gỉ sét.

Chủ thẩm mỹ viện là một người đàn ông trên dưới ba mươi tuổi. Chân gầy hơi thọt, thân hình mập mạp, nặng nề, trông cách ăn mặc thì giống người bán thịt heo bên lề đường hơn. Vừa nhắc thấy Đinh Tiểu Tiểu bước tới, gã liền cảnh giác hỏi:

"Cậu tìm tôi có chuyện gì?"

"Tôi muốn hỏi có phải từng có một khách hàng nữ tên là Trần Ngôn đến chỗ anh làm phẫu thuật không." Nói đoạn, Đinh

Tiểu Tiểu tự giới thiệu về mình: "Tôi là bạn trai của Trần Ngôn."

"Không có." Gã hồ hững đáp.

"Phiền anh giúp tôi tra thử được không?"

Vừa nói xong, Đinh Tiểu Tiểu vô tình liếc thấy mấy bức ảnh treo trên tường, trong đó có một bức gã chủ chụp chung với Hoàng Quý Phi, trông hai người có vẻ thân thiết lắm, bèn nói tiếp: "Thực ra tôi cũng quen Hoàng Quý Phi, bạn bè mấy năm rồi, chính anh ta cho tôi biết địa chỉ của anh."

"Chú mày là bạn của anh Phi?" Gã quan sát Đinh Tiểu Tiểu từ trên xuống dưới một lượt. "Hóa ra là người nhà à?"

"Ừ đúng, người nhà, người nhà." Đinh Tiểu Tiểu ngượng ngùng cười, đáp.

Gã chủ giờ tay ra, giọng trầm thấp, nói:
"Anh là Vinh béo, từng theo anh Phi lăn
lộn mấy năm trời, lần trước anh Phi vào
bóc lịch, anh đánh nhau với người ta, xui
xẻo bị què chân, nên đành rút khỏi giang
hồ, ra mở cái trung tâm này."

"Anh Vinh, em thường nghe anh Phi nhắc
tới anh." Đinh Tiểu Tiểu khách sáo nói,
xong lại hỏi: "Cô gái tên Trần Ngôn mà
em mới nói ban nãy, phiền anh giúp em
tra thử."

"Không thành vấn đề." Vinh béo quay
người lấy một quyển sổ đăng kí dày cộp,
hỏi tiếp: "Có biết cô ấy đến làm phẫu
thuật gì không?"

Đinh Tiểu Tiểu ngẫm nghĩ, nói: "Chắc
là... tăng cân."

"Tặng cân?" Vinh béo hỏi lại rồi ném toẹt cuốn sổ sang một bên, nói: "Người chú mày nói có phải là một cô gái gầy gầy? Anh nhớ ra cô ta rồi, từ hồi mở cái thẩm mỹ viện này tới giờ, lần đầu tiên anh mày gặp người đòi phẫu thuật để béo lên đó."

"Anh còn nhớ tình hình lúc đó không?"
Đinh Tiểu Tiểu vội hỏi.

"Đương nhiên nhớ." Vinh béo đưa mắt nhìn góc tường, kể: "Mới đầu cô ấy gọi điện cho anh, hỏi có cách gì để tăng cân không. Cô ấy nói đã hỏi khắp các bệnh viện ở Cốc Khê, ai cũng bảo không có cách, bắt đắc dĩ lắm mới thử đi đường tắt xem sao. Chú mày cũng biết bọn anh đó, có tiền, phẫu thuật gì mà chẳng làm."
"Sau đó cô ấy đến làm thật à?"

"Ừ, mấy hôm sau cô ấy tới, tỏ ra hơi căng thẳng, lo lắng liệu có thất bại không. Anh bèn giải thích với cô ấy đã là phẫu thuật thì chẳng có ca nào mà không tồn tại xác suất thất bại cả. Sau đó cô ấy hỏi anh dùng cách gì, anh mày bèn trả lời là tiêm mỡ vào trong cơ thể, lấp đầy bên dưới da, tự nhiên sẽ béo lên thôi. Nói thật với chú, anh cũng là đánh bạo làm bừa thôi..."

Vừa nghe xong những lời của Vĩnh béo, Đinh Tiểu Tiểu rất muốn vung tay đâm thẳng vào mặt gã một cú, nhưng hấn cổ dần cơn kích động xuống, hỏi tiếp: "Lúc cô ấy đến làm phẫu thuật, anh có phát hiện tâm trạng của cô ấy có vấn đề gì không?"

"Tâm trạngà?" Vinh béo hồi tưởng một hồi rồi nói: "Không có, chỉ là hơi lo lắng thôi. Phẫu thuật chia ra làm mấy lần, làm xong cô ấy hài lòng lắm, ngoài số tiền đã thỏa thuận trước đó còn đặc biệt tặng anh mày một bao lì xì nữa đó.

Nhưng..."

"Nhưng sao?"

"Lúc đó anh mayskhông biết cô ấy là người đàn bà của chú, nếu biết thì dù nói thế nào anh cũng nhất quyết không làm loại phẫu thuật đó cho cô ấy đâu." Vinh béo tỏ ra áy náy. "Chỉ mấy ngày sau thì ca phẫu thuật của cô ấy xuất hiện tác dụng phụ, mỗ trong người bắt đầu chảy lộn xộn, tràn ra ngoài qua mắt mũi, một bên mặt cũng bị chảy xệ xuống."

"Chuyện đó là lúc nào?"

"Cũng mới hai ngày trước, cô ấy đến tìm anh, anh mày xem qua, thấy không còn cách nào khắc phục, cô ấy bèn la lối om sòm ở chỗ anh, cuối cùng có lẽ do quá mệt nên bỏ về." Nói đoạn, Vinh béo tiến đến gần Đinh Tiểu Tiểu, nói: "Nhưng lúc đó cô ấy vẫn còn cơ hội cứu chữa, anh có khuyên cô ấy đến bệnh viện hút đồng mỡ trong người ra, làm co lại lớp da bề mặt, chắc vẫn có thể khôi phục lại dáng vẻ trước khi phẫu thuật."

"Các người biến một cô gái xinh xắn thành ra như thế rồi mặc kệ sao?" Cuối cùng không kiềm chế được nữa, Đinh Tiểu Tiểu vụt túm lấy cổ áo Vinh béo, quát to: "Chính vì phẫu thuật thất bại, cô

ấy đã tự sát, còn anh vẫn nhớn nhơ như chẳng có chuyện gì xảy ra, như thế công bằng hay sao?"

"Này chú em, đừng kích động." Vĩnh béo hất tay Đinh Tiểu Tiểu ra, đi đến cầm quyển sổ dày cộp kia lên, nói: "Chú mày có thấy quyển sổ này không? Trong này đều là những người đến chỗ anh mày làm phẫu thuật, ờ thì anh thừa nhận cũng có ca thất bại, nhưng tại sao vẫn có lắm kẻ tìm tới đây? Bệnh viện chui sỏ dĩ tồn tại là có lý do riêng của nó, hưởng hồ cũng là khách tự nguyện tìm đến, trước khi tiến hành bọn anh cũng nói trước hậu quả tự chịu còn gì. Nên dù anh mày có bị cảnh sát tóm thì cùng lắm cũng chỉ bị khép tội kinh doanh trái phép thôi."

Khi Đinh Tiểu Tiểu rakhỏi con hẻm Thanh Giác thì trời cũng đã tối. Trên đường lái xe về nhà, trong đầu hấn không ngừng lặp lại những lời của Vinh béo, nhớ lại dáng vẻ mũm mĩm của Trần Ngôn, càng nghĩ càng thấy kinh tởm, càng nghĩ càng trở nên tức giận, ngọn lửa giận phừng phừng thiêu đốt ruột gan hấn. Cuối cùng cơn thịnh nộ ấy đã hoàn toàn không chế Đinh Tiểu Tiểu, thiêu trụi mọi lý trí trong hấn, hấn đạp phanh vòng xe quay lại hẻm Thanh Giác, quay lại thăm mỹ viện Hoa thị.

Đến nơi, Đinh Tiểu Tiểu lấy trong cốp sau ra một thùng đựng xăng, rút xăng xe cho vào thùng, sau đó hất hết vào cửa thăm mỹ viện, hấn châm một điếu thuốc,

rít vài hơi, sau đó búng tàn thuốc đi...
Tàn thuốc vừa tiếp xúc với xăng, tức thì
bùng lên cháy hùng hực. Ngọn lửa lan
rộng một cách hung hãn như ma quỷ.
Đình Tiểu Tiểu đứng cách đó không xa,
ngẩng đầu nhìn mặt trăng treo lơ lửng nơi
chân trời.

Mặt trăng tròn vành vạnh, Hằng Nga vẫn
cùng Thỏ Ngọc trốn trong cung trăng,
lạnh lùng dõi mắt nhìn xuống thế gian...

Phần 2 Chiếc Áo Mới Của Cách Cách

Chương 15 Cô Gái Áo Đỏ

Thành phố không ngủ.

Trong bóng đêm, mọi người vung vẩy gây
huỳnh quang trong tay. Sân vận động biến
thành dải ngân hà mênh mông, sân khấu
rực rỡ biến thành hành tinh rực sáng nhất
trong dải ngân hà. Tiếng gào thét, tiếng
reo hò vang dội không ngừng. Thôi Cách
Cách nhón gót, duyên dáng bước đi dưới

ánh đèn như một chú mèo Ba Tư kiêu kỳ.
Âm nhạc vang lên.

Từ trung tâm dải ngân hà, tiếng hát vút
cao.

Bài hát dường như chứa chứa một ma lực
nào đó, vô số fan ngất ngây điên cuồng,
phút chốc đưa một ca sĩ vô danh chen
chân vào hàng ngũ danh ca hạng nhất, trở
thành huyền thoại của làng âm nhạc, trở
thành thần thoại của giới ca sĩ.

Trời tối rồi chim oanh đã hót

Hạnh phúc đã nở hoa

Lắng nghe, hãy lắng nghe

Hoàng tử đã tìm được nàng

Nàng đã yêu hoàng tử

Những quán quýt bên nhau dưới ngọn đèn

đường

Khuôn mặt quen thuộc

Thành phố cô độc

Mãi mãi là bao xa?

Bài hát kết thúc, Thôi Cách Cách bước xuống sân khấu, rời khỏi sân vận động dưới sự bảo vệ của các vệ sĩ.

Đây là một live show trong vô số live show của Thôi Cách Cách. Cô đã không còn cảm giác gì trước khung cảnh này, đã không còn tìm lại được sự nhiệt thành thuở ban đầu. Cô bây giờ là thần, nhất cử nhất động đều ảnh hưởng tới hàng triệu người, không ai dám phản bác cô, không ai dám yêu cầu cô. Ở nơi này, cô có thể mặc sức làm gì tùy ý, có thể ung dung ngoài vòng pháp luật, chỉ cần cô thích.

Xe chở cô quay về biệt thự.

Lúc này đêm đã khuya, người giúp việc giúp cô hâm nóng thức ăn khuya rồi trở về phòng ngủ.

Cả gian phòng khách rộng lớn chỉ còn lại mình Thôi Cách Cách, cô mở một chai vang đỏ, bật bản nhạc êm dịu, tay cầm ly rượu, uyển chuyển nhảy múa trên thảm đỏ. Không lâu sau nhạc dừng, Thôi Cách Cách ngồi xuống sofa, nhấp một ngụm rượu, tựa lưng vào ghế, im lặng lắng nghe.

Cô đang lắng nghe thế giới bên ngoài ngôi biệt thự, ngoài đó có một chú dạ oanh, mỗi đêm đều hót riu rít. Âm thanh ấy giúp lòng người thư thái, tĩnh lặng. Ca khúc Thế giới bên ngoài truyện cổ tích

cũng là do cô nghe tiếng hót của nó mà viết ra. Hồi trước Thôi Cách Cách không ở đây, nơi này cũng chẳng có chim dạ oanh, nó đã đuổi theo Thôi Cách Cách đến đây.

Đêm nay, cô không nghe thấy tiếng hót của dạ oanh.

Bên ngoài biệt thự, gió đang gào thét, tiếng sấm rền vang nơi xa, một đêm thế này, định sẵn sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Không nghe thấy tiếng hót của dạ oanh, Thôi Cách Cách có phần hụt hẫng. Cô đặt ly rượu bên kệ, kiễng chân, uyển chuyển lên lầu trở về phòng ngủ. Phòng ngủ được trang trí theo gam màu xanh dương, tạo cảm giác giống như đang dạo bước dưới đáy biển sâu. Thôi Cách

Cách thích cái cảm giác này, cô ngất ngây khiêu vũ trong phòng. Khi đến bên cửa sổ, cô đưa mắt nhìn xuống dưới lầu, chợt trông thấy một cô gái mặc áo đỏ đang đứng cạnh bể bơi.

Trông cô ta đầu bù tóc rối, đang ngẩng đầu nhìn lên lầu bằng ánh mắt oán hận.

Thôi Cách Cách nhìn đồng hồ, đúng mười hai giờ đêm.

Cô điềm tĩnh rời khỏi cửa sổ, đến bên giường nhắc điện thoại lên gọi. Sau vài hồi chuông, đầu dây bên kia có người bắt máy, Thôi Cách Cách hạ thấp giọng, nói: "Cô ta tới rồi." Dứt lời, Thôi Cách Cách cúp máy, lại bước đến bên cửa sổ... Cô gái áo đỏ đã biến mất!

Đây không phải lần đầu tiên cô gái áo đỏ

xuất hiện. Bắt đầu từ tuần trước, cô ta cứ như bóng ma, liên tục xuất hiện trong tầm mắt của Thôi Cách Cách. Mới đầu, Thôi Cách Cách ngỡ cô ta là hồn ma, bèn mời đạo sĩ Mao Sơn nổi tiếng ở Cốc Khê đến làm phép, sau đó thì cô gái áo đỏ biến mất vài hôm. Đúng lúc Thôi Cách Cách tưởng mình sẽ không còn nhìn thấy cô ta nữa, thì cô ta lại xuất hiện.

Có lúc, cô ta đứng dưới tòa cao ốc của công ty; có khi, cô ta xuất hiện bên dưới biệt thự, có lúc, lại lẫn trong đám đông fan hâm mộ của Thôi Cách Cách. Cô kể chuyện này cho quản lý nghe, quản lý bèn thuê vài vệ sĩ có thân thủ cao cường đến bảo vệ cô. Những vệ sĩ đó, ban ngày luôn kè kè bên cạnh Thôi Cách Cách,

ban đêm thì nấu mình trong các góc khuất của ngôi biệt thự.

Sau mấy hôm biến mất, đêm nay, cô ta lại xuất hiện.

Ban này, người mà Thôi Cách Cách gọi điện chính là đội trưởng của nhóm vệ sĩ này. Lúc này, đã có vài vệ sĩ chạy đến hồ bơi, còn các vệ sĩ khác thì lục soát xung quanh, chỉ cần ả không phải là ma quỷ, đêm nay chắc chắn tóm được ả.

Thôi Cách Cách kiên nhẫn ngồi đợi trong phòng ngủ. Nửa tiếng sau, điện thoại đổ chuông, cô vội vàng bắt máy. Người gọi là đội trưởng, anh ta thấp giọng nói: "Bắt được rồi, cô ta muốn gặp cô."

"Dẫn cô ta đến đây." Thôi Cách Cách đáp.

Mười phút sau, cô gái áo đỏ đã đứng trước mặt cô.

Thôi Cách Cách bảo vệ sĩ đứng chờ ngoài cửa, trong phòng chỉ còn lại cô và cô gái áo đỏ.

Hai người nhìn nhau vài giây, Thôi Cách Cách lên tiếng: "Tại sao lại theo dõi tôi?"

Cô gái áo đỏ không trả lời mà hỏi ngược lại: "Cô còn yêu Lữ Tân không?"

Thôi Cách Cách ngẩn người, cảm thấy cái tên này quen quen nhưng không nhớ ra mình đã nghe ở đâu. Cô ngẫm nghĩ một hồi, cuối cùng mới sực nhớ ra Lữ Tân là ai... Cái tên ấy lại lần nữa xuất hiện sau tám năm khiến Thôi Cách Cách rất đổi ngạc nhiên. Cô quan sát cô gái áo đỏ một

lượt, cuối cùng hỏi: "Cô là gì của anh ta?"

"Bạn gái." Cô gái áo đỏ đáp. "Anh ấy vẫn chưa chấp nhận tôi, bởi trái tim anh ấy đã bị cô chiếm trọn rồi."

"Nói bậy, chúng tôi đã lâu lắm rồi không liên lạc với nhau." Thôi Cách Cách nhìn cô gái trước mặt, nói.

"Nhưng anh ấy vẫn một lòng một dạ đợi cô." Về mặt vô cảm, cô gái áo đỏ tiếp lời. "Anh ấy vẫn sống trong căn hộ mà cô từng thuê, trong di động vẫn lưu giữ đoạn clip của cô và anh ấy."

Vừa nghe đến hai chữ "đoạn clip", tim Thôi Cách Cách bỗng giật thót lên, chuyện mà cô lo lắng cuối cùng đã xảy ra. Tám năm trước, Thôi Cách Cách rời

bỏ Lữ Tân, chạy đến thành phố Thanh Uyển để phát triển sự nghiệp ca hát. Có một hôm, cô đang đi trên đường thì tình cờ gặp một ông thầy bói già. Ông cụ râu tóc bạc phơ, từ khí chất cho đến ngoại hình đều khiến người ta liên tưởng đến tiên nhân trong thần thoại.

Thôi Cách Cách nhờ ôngta bói cho một quẻ.

Ông lão nói: "Cônư giao long xuất thủy, thế không thể cản, sau này ắt sẽ nổi danh từ nam chí bắc, nhưng trong mệnh cô có một đại kiếp. Nó rất có thể sẽ cướp đi mọi thứ mà cô có được, bao gồm tiền tài, danh vọng, người yêu..."

Thôi Cách Cách hỏi: "Đại kiếp đó sinh ra từ đâu và có cách phá giải không?"

Ông thầy bói đáp: "Đại kiếp này sinh ra từ quá khứ, nếu phá giải, ắt có thương vong."

Thực ra, lúc đó Thôi Cách Cách chỉ cảm thấy thú vị nên bói chơi một quẻ, nào ngờ không lâu sau, cô trở nên nổi tiếng thật. Sau khi nổi tiếng, Thôi Cách Cách mới bắt đầu nhớ lại những lời của thầy bói nói, càng nghĩ càng thấy ông ta bói rất chuẩn, bèn bắt đầu lục lại quá khứ, cuối cùng nhớ ra sự tồn tại của đoạn clip đó.

Trên đời này, thứ duy nhất uy hiếp được Thôi Cách Cách chính là đoạn clip đó.

"Cô nói Lữ Tân vẫn còn giữ đoạn clip kia ư?" Thôi Cách Cách hỏi.

Cô gái áo đỏ nhìn chằm chằm vào Thôi

Cách Cách, đáp: "Nếu cô không còn yêu anh ấy thì đừng quay lại tìm anh ấy, có được không?"

Nghe vậy, Thôi CáchCách đột nhiên nhoẻn miệng cười, nói: "Cô nghĩ với thân phận của tôi bây giờ mà lại quay về tìm anh ta ư?"

"Hy vọng cô nói được làm được." Cô gái áo đỏ sa sầm mặt, nhàn nhạt tiếp lời: "Tôi sẽ canh chừng cô."

Thôi Cách Cách thả cô gái áo đỏ đi, sau đó bí mật phái vệ sĩ điều tra, biết được cô ta tên là Trần Ngôn, giáo viên một trường mầm non, bạn trai của cô ta không phải là Lữ Tân nhưng quả thật cô ta có quan hệ dây mơ rễ má với gã, những lời cô ta nói đều là thật.

Từ khi gặp mặt cô gái áo đỏ, ngày nào Thôi Cách Cách cũng mơ thấy ác mộng. Ông cụ tóc bạc cũng xuất hiện trong mơ, tay vuốt vuốt chòm râu, nói: "Đại kiếp này sinh ra từ quá khứ, nếu phá giải, ắt có thương vong."

Thôi Cách Cách càng ngày càng sợ hãi, thậm chí còn tưởng tượng ra tình cảnh sau khi đoạn clip ấy bị lộ. Không được, không thể để yên như vậy được, không thể để sự việc rơi vào tình thế không thể cứu vãn, tiên hạ thủ vi cường⁷⁹, cô phải ra tay tiêu diệt cơn ác mộng ấy, trước khi sự việc trở nên tồi tệ hơn...

(*)Người ra tay trước là kẻ mạnh.

Chương 16 Dạ Oanh

Thôi Cách Cách đã nảy ra ý định ra tay trước để diệt trừ ác mộng, nhưng bằng cách nào, đó lại là một vấn đề nan giải. Nghĩ tới nghĩ lui, cô sực nhớ tới Hoàng Quý Phi, người mà mình đã kết giao trong một buổi dạ tiệc vào nửa năm trước.

Còn nhớ trong buổi dạ tiệc hôm đó, Tổng giám đốc Hoa Long Diễn Dịch đã dẫn Hoàng Quý Phi đến trước bàn Thôi Cách Cách đang ngồi, giới thiệu hai người với nhau. Trước khi rời đi, Tổng giám đốc còn kéo tay Thôi Cách Cách, nói: "Đây là huynh đệ của tôi, tôi nay nhớ hầu hạ

anh ta thật tốt..."

Đêm đó Tổng giám đốc uốngsay, đẩy Hoàng Quý Phi cho Thôi Cách Cách. Lúc ấy cô không rõ thân phận thật của Hoàng Quý Phi, cũng không dám đắc tội gã. Hai người ngồi uống rượu, tán gẫu với nhau. Tiệc tan, Thôi Cách Cách đã say mềm, sáng hôm sau tỉnh dậy thì đã thấy mình nằm trên giường ở nhà, kế bên có một tấm danh thiếp với mấy chữ: "Công ty Hỗ trợ", bên dưới còn có một dòng chữ nhỏ: "Nếu quý khách có bất kì vấn đề gì không thể giải quyết, đều có thể tìm Công ty Hỗ trợ chúng tôi."

Mới đầu cô không hiểu tạisao một Công ty Hỗ trợ tồi tàn lại có thể xưng anh xưng em với Tổng giám đốc Hoa Long Diễn

Dịch, sau này quản lý mới kể cho cô nghe bằng vẻ rất thần bí: "Trong tay gã Hoàng Quý Phi ấy có nuôi một đám người, hễ có chuyện gì không giải quyết được, từ chuyện nhỏ như đòi nợ đe dọa cho tới chuyện lớn như giết người phóng hỏa, đều có thể tìm gã, chỉ cần giá tiền hợp lý là được. Hơn nữa gã khá có uy tín trong nghề, rất nhiều kẻ tai to mặt lớn đều là khách hàng của gã."

Thôi Cách Cách bèn tìm tằm danh thiếp đó rồi gọi cho Hoàng Quý Phi, ra giá hai triệu tệ, nhờ gã tìm người giết Lữ Tân, sau đó cô chuyển tài liệu về Lữ Tân cho gã.

Một mạng người, hai triệu tệ, không hề đắt.

Không ngờ, Hoàng Quý Phi lại đáp: "Lần đầu hợp tác, tôi giảm giá cho cô, một triệu."

"Ok." Hoàng Quý Phi hào sảng, Thôi Cách Cách cũng chẳng từ chối. "Sau khi xong chuyện, tôi sẽ tặng anh phong bao lì xì thật dày."

Tuy Hoàng Quý Phi khác có uy tín trong giới nhưng dù sao gã cũng xuất thân từ phường lưu manh, vụ đoạn clip giao cho gã, Thôi Cách Cách thấy không yên tâm lắm. Lỡ gã quay lại dùng nó để đe dọa cô thì chuyện lại càng trở nên phiền phức, nhưng phải làm sao để lấy trộm được đoạn clip ấy? Người đi trộm không những phải là người cực kỳ đáng tin cậy mà còn phải xem trọng sự nghiệp của

Thôi Cách Cách như chính sự nghiệp của bản thân, cũng có nghĩa, nếu Thôi Cách Cách xảy ra chuyện, người đó chẳng khác nào mất đi một "ngân hàng". Bên cạnh Thôi Cách Cách chỉ có một người phù hợp với các yêu cầu trên, đó chính là quản lý của cô, Lư Tiểu Nguyệt.

Vừa kết thúc công việc, Thôi Cách Cách bèn mời Lư Tiểu Nguyệt đến nhà mình, kể cho cô nghe chuyện đoạn clip, nhưng không tiết lộ việc mình thuê người mưu sát Lữ Tân. Lư Tiểu Nguyệt nghe xong, nói: "Sao lại có đoạn clip như vậy, trước kia em đâu có nghe thấy chị nói."

"Chị tưởng nó sẽ không bao giờ xuất hiện nữa." Thôi Cách Cách giải thích.

Lư Tiểu Nguyệt đứng dậy, đi lòng vòng

quanh phòng, cuối cùng hỏi: "Ban nầy chị nói mình vẫn còn giữ chìa khóa căn hộ đó?"

"Ừ, vẫn còn." Thôi Cách Cách đáp.

"Thế thì em sẽ nhân lúc Lữ Tân ngủ, lén vào xóa đoạn clip trong di động của anh ta." Lữ Tiểu Nguyệt tiếp lời.

Hôm sau, Thôi Cách Cách có một buổi họp báo tại quảng trường Thế Phù, trong chương trình có một tiết mục giao lưu với người hâm mộ. Khi đó, có vài fan hâm mộ được chọn lên sân khấu, trong số đó có một người khiến Thôi Cách Cách giật mình, chính là cô gái áo đỏ kia.

Song cô ta khác trước rất nhiều, gương mặt như bị mắc bệnh da liễu gì đó, một bên sụp xuống, còn một bên thì mồm

mồm, cực kỳ mất cân đối. Cô ta đến đây làm gì? Trước mặt đám đông, Thôi Cách Cách tỏ ra tự nhiên. Sau khi kết thúc hoạt động, cô gái áo đỏ bước lên ôm Thôi Cách Cách, thì thầm vào tai cô: "Hứa với tôi, trở về bên cạnh Lữ Tân, nếu không, dù hóa thành ma tôi cũng sẽ không buông tha cho cô."

Sau khi rời khỏi sân khấu, cô ta liền hòa lẫn vào đám đông. Câu nói kì quái ấy khiến Thôi Cách Cách thất thần suốt cả buổi họp báo. Họp báo xong, Thôi Cách Cách nhận được điện thoại của Hoàng Quý Phi.

Ở đầu dây bên kia, gã nói: "Sát thủ sẽ hành động vào tối nay, cô hãy đợi điện thoại của tôi."

Trở về nhà, Thôi Cách Cách đã ném lời nói của cô gái áo đỏ đi xa tít tắp, cô tự rót cho mình một ly rượu, mở một bản nhạc vui tươi, uyển chuyển nhảy múa trong phòng khách. Thực ra, gần đây cô luôn thấp thỏm lo âu, sợ xảy ra sự cố bất ngờ, mãi đến khi nhận được điện thoại của Hoàng Quý Phi, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Kết cục đã định, qua đêm nay, chỉ cần qua được đêm nay, trên đời này sẽ không còn bất kì thứ gì có thể uy hiếp cô nữa. Từng phút từng giây chậm rãi trôi qua, bài múa kết thúc, người giúp việc từ trong phòng đi ra, tiến đến bên cạnh Thôi Cách Cách, nói: "Có người xưng là Lữ Tân muốn gặp cô."

"Ai?" Thôi Cách Cách ngỡ rằng mình nghe nhầm.

"Anh ta bảo mình tên là Lữ Tân." Người giúp việc lặp lại.

Thôi Cách Cách đặt ly rượu xuống, cầm một chiếc khăn lụa trắng, khẽ lau khóe miệng rồi đáp: "Dẫn anh ta vào phòng làm việc gặp tôi."

Dù sao Lữ Tân cũng là người tình cũ của cô, nếu lúc đầu không có Lữ Tân, cô cũng sẽ không được như ngày hôm nay, hướng hồ đây sẽ là nguyện vọng cuối cùng của hân trước khi chết, cô có lý do nào để từ chối? Đúng, cô không thể từ chối, cứ xem như tiễn biệt Lữ Tân, cũng xem như hoàn thành lời thỉnh cầu của cô gái áo đỏ.

Vì hai mục đích ấy, Thôi Cách Cách sắm vai một cô gái bi lụy thân bất do kỷ, bị ép phải chia cách người yêu suốt tám năm trời đằng đẳng. Cô diễn xuất y như thật, đến mức ngay cả cô cũng bị chính mình làm cho cảm động.

Hai người trò chuyện với nhau rất lâu trong phòng làm việc, trong đó có không ít lời là dối lòng, đương nhiên cũng lộ ra chút chân tình. Mãi đến khi trời nhá nhem tối, Lữ Tân mới bịn rịn ra về.

Sau khi Lữ Tân đi rồi, chim dạ oanh cũng cất tiếng hót. Chỉ có điều, âm thanh ấy không giống như tiếng hót, ngược lại nghe rất chói tai, gay gắt như đang đưa tang, lại như tiếng gào khóc của trẻ con, khiến người nghe không khỏi sợ hãi.

Nhưng hôm nay, Thôi Cách Cách vô cùng vui vẻ, không mảy may bị âm thanh ấy ảnh hưởng.

Dạ oanh đã lâu lắm rồi không cất tiếng hát. Thực ra trước kia là một đôi dạ oanh gồm con trống và con mái. Quãng thời gian đó, Thôi Cách Cách không có một chút cảm hứng sáng tác nào, có người bảo tiếng hát của dạ oanh thánh thót vô cùng, nếu nghe tiếng hát ấy, thế nào cũng sẽ nảy sinh rất nhiều cảm hứng sáng tác. Cô bèn nhờ bạn bè mua hộ hai con, rồi giết chết con trống ngay trước mặt con mái, cô muốn xem thử đôi tình nhân này sẽ ra sao khi đối diện với sinh ly tử biệt.

Chim trống chết, lúc đầu chim mái rất đổi

yên lặng, sau đó tiếng hát cũng không còn trong trẻo nữa. Thôi Cách Cách bèn thả nó đi, và dựa vào đó để viết nên ca khúc có tên Tiếng hát chim oanh, nói về một đôi chim oanh yêu nhau tha thiết nhưng phải chia ly.

Tuy được thả đi nhưng con chim mái vẫn cứ quanh quẩn chỗ cô, không chịu bay đi, sau đó còn không ngại đường xa, theo chân Thôi Cách Cách đến Cốc Khê, tới tòa biệt thự này, giống như một u hồn luôn bám theo cô.

Kì lạ là, tiếng kêu chới tai của chim oanh mái, ngoài Thôi Cách Cách ra, cô giúp việc, vệ sĩ, bảo vệ đều không nghe thấy, thậm chí cả Lư Tiểu Nguyệt cũng chẳng nghe được.

Bác sĩ tâm lý nói: "Mỗi người đều có hai gương mặt, một thiện, một ác. Hai gương mặt này luôn hiện hữu bằng những phương thức khác nhau để xúi giục cô, nhắc nhở cô. Chú chim oanh đó chính là phần "thiện" ở sâu trong đáy lòng cô. Mỗi lần cái "ác" trong cô xuất hiện, nó sẽ chạy ra nhắc nhở cô, cô càng có nhiều ác niệm, nó càng xuất hiện nhiều."

Làng giải trí là một thế giới quái dị, Thôi Cách Cách ở trong đó, đã sớm không còn phân biệt được cái nào là thiện, cái nào là ác nữa rồi!

Chương 17 Đêm Giết Người

Lư Tiểu Nguyệt đang lên kế hoạch lấy trộm đoạn clip. Cô biết chuyện này càng ít người biết càng tốt nên không dám nhờ người khác giúp đỡ, cũng không dám bàn luận với ai. Hôm nay sau khi tan ca, Lư Tiểu Nguyệt đi qua chợ đêm, liền tạt vào mua một chiếc mặt nạ ở gánh hàng rong. Chiếc mặt nạ màu đỏ, nhẹ nanh một cách hung tợn, mắt thì trợn trừng trừng, trên đầu còn có hai cái sừng đen, trông cực kỳ đáng sợ.

Về đến nhà, cô đeo mặt nạ vào rồi soi gương, lập tức trở nên đáng sợ hơn rất nhiều nhưng có vẻ như vẫn chưa đủ, chỗ

nào chưa đủ nhỉ? Lư Tiểu Nguyệt xoay một vòng trước gương, ngắm nghía, rồi lại xoay thêm một vòng nữa, cuối cùng phát hiện ra một điều, cô là con gái, thân hình mảnh mai, dù có mang mặt nạ dữ dằn thì trông vẫn không ổn.

Lư Tiểu Nguyệt lục lọi tủ áo, cuối cùng lôi ra được một bộ quần áo nam nằm lọt thỏm dưới đáy tủ. Đó là đồ của bạn trai cô để lại, nhưng hai người đã chia tay rồi. Cô lấy nó ra, mặc vào người, hơi rộng, nhưng dù căng mắt ra nhìn, người khác cũng không thể nào nhận ra cô là nữ. Tiếp theo là động tác, cô bắt chước điệu bộ của bạn trai, bước đi ngông nghênh, nói chuyện thô lỗ. Cứ như thế, cô tập luyện gần một tuần.

Hôm đó, sau khi buổi họp báo ở quảng trường Thế Phù kết thúc, Thôi Cách Cách hỏi nhỏ vào tai cô: "Đã giải quyết xong chưa?"

Lư Tiểu Nguyệt lắc đầu, đáp: "Vẫn đang chuẩn bị."

Thôi Cách Cách lo lắng nói: "Còn không hành động thì muộn mất."

Cô không hiểu "muộn mất" trong câu nói của Thôi Cách Cách là gì, cứ tưởng rằng nếu không hành động thì đoạn clip rất có thể sẽ bị phát tán ra ngoài. Vì thế, sau khi về đến nhà, cô tự khích lệ mình, mặc bộ quần áo đàn ông rộng thùng thình vào, sau đó còn dán ria mép, vẽ nếp nhăn, đội tóc giả lên.

Lúc này, trông cô y chang một người đàn

ông.

Khi trời sập tối, Lư Tiểu Nguyệt ra khỏi nhà, cầm theo mặt nạ, đến Hoa viên Tịnh Ngữ theo địa chỉ mà Thôi Cách Cách đưa. Thực ra, dù cô có suy tính nhiều đến mấy cũng vô ích, bởi cô hoàn toàn không biết giờ giấc sinh hoạt của Lữ Tân, không biết mấy giờ gã đi làm, mấy giờ tan sở, có sở thích gì, về nhà thì làm gì, mấy giờ đi ngủ... Nhưng cũng không thể trách Lư Tiểu Nguyệt được, tuy cô là quản lý của Thôi Cách Cách, cũng từng lăn lộn trong thương trường vài năm, có mưu lược, gan góc nhưng hiện tại không phải đang bước vào thương trường, mà là đi gây án. Mặc dù không phải vụ án gì nghiêm trọng nhưng đây là lần đầu tiên.

Lư Tiểu Nguyệt đi vào khu chung cư. Vừa bước vào hành lang, cô bèn đeo mặt nạ lên, gọi điện cho Thôi Cách Cách, thông báo mình đã đến nơi. Leo lên tầng năm, cô tìm đến căn hộ mà Lữ Tân đang ở, móc chìa khóa ra, luống cuống mở cửa. Có lẽ do quá hồi hộp nên loay hoay cả buổi trời, cô vẫn không mở được cửa. Lòng bàn tay thấm đẫm mồ hôi, chìa khóa cứ trượt khỏi tay. Đang chú tâm mở cửa, bỗng nhiên Lư Tiểu Nguyệt nghe thấy vài tiếng động, vừa ngẩng lên liền nhìn thấy một bà lão ăn mặc quái dị đang đứng đằng xa nhìn về phía mình.

Gương mặt của bà cụt năn nheo rúm rỏ, thậm chí trông còn đáng sợ hơn cả chiếc mặt nạ Lư Tiểu Nguyệt đang đeo. Cô giật

lùi vài bước, trấn tĩnh lại rồi đằng hắng hai tiếng, bắt chước giọng nói của bạn trai, thô lỗ quát to: "Bà già chết tiệt, nhìn cái gì mà nhìn, có tin tôi giết bà không?"

Câu quát này quả nhiên có tác dụng, bà cụ nghe xong liền hoảng hốt đi xuống lầu.

Thấy bà cụ đã đi rồi, Lữ Tiểu Nguyệt tiếp tục quay lại mở cửa, cuối cùng cánh cửa cũng mở ra. Cô thở phào, móc cây đèn pin nhỏ đã chuẩn bị sẵn ra, dò dẫm vào phòng ngủ, nhưng chẳng thấy bóng dáng Lữ Tân đâu.

Tiêu rồi, có lẽ Lữ Tân vẫn chưa về nhà.

Lúc này, lưng Lữ Tiểu Nguyệt đã ướt đầm mồ hôi, đầu óc phút chốc trở thành một mảng trắng xóa, cuối cùng cô chạy ra khỏi căn hộ, lao xuống lầu, định bụng tối

nay cứ tạm dừng ở đây, đợi lần sau chuẩn bị kĩ càng hơn sẽ lại tới. Nào ngờ vừa xuống đến lầu dưới, cô chợt trông thấy bà lão ban nãy đang nói chuyện với một chàng trai, mà chàng trai đó chính là Lữ Tân.

Không thể để bà ta kể chuyện ban nãy cho Lữ Tân biết. Nghĩ thế, Lữ Tiểu Nguyệt liền chạy tới chỗ bà cụ có thể nhìn thấy, đưa tay làm động tác cắt cổ. Bà cụ nhìn thấy liền hoảng hồn, vội vã xoay người, run rẩy đi ra khỏi chung cư.

Lữ Tân đứng yên tại chỗ vài giây, sau đó cất bước đi vào chung cư. Thấy vậy, Lữ Tiểu Nguyệt cũng nghiến răng, bấm bụng chạy lên nhà trước gã, cô mở cửa, chui vào nấp trong tủ áo trong phòng ngủ. Cô

im lặng chờ đợi, không lâu sau Lữ Tân bước vào nhà. Hắn ngồi xuống sofa, nghe nhạc một lúc rồi đi vào phòng tắm. Đây là cơ hội tốt. Lữ Tiểu Nguyệt nắm lấy thời cơ, rón rén bước ra khỏi tủ áo, nhón chân đi ra phòng khách, định lấy trộm chiếc di động. Không ngờ khi đi ngang qua phòng tắm, Lữ Tân ở trong đột nhiên hét lên: "Ai đó?"

Tiếng hét khiến Lữ Tiểu Nguyệt sợ hết hồn, cả người toát mồ hôi lạnh, cũng chẳng còn dũng khí đi trộm cái di động kia nữa, hốt ha hốt hải xoay người chạy về nấp vào tủ áo, cố gắng kiềm chế trống ngực đang đập thình thịch. Cô nghe thấy tiếng Lữ Tân mở cửa phòng tắm, lát sau lại quay vào tắm tiếp. Lần này, Lữ Tiểu

Nguyệt không dám liều lĩnh hành động nữa, cô quyết định nấp ở trong tủ, chờ đến khi Lữ Tân ngủ thiếp đi mới bước ra tìm di động rồi xóa đoạn clip kia, sau đó rời khỏi đây.

Lữ Tiểu Nguyệt cảm thấy kế hoạch của mình vô cùng hoàn mỹ, liền trấn tĩnh bản thân, im lặng nghe ngóng.

Lữ Tân đã tắm xong, trở về phòng ngủ, nhưng gã cứ nằm trần trọc trên giường, mãi vẫn không chịu ngủ. Một lúc lâu sau, căn phòng cuối cùng cũng trở nên im ắng. Gã ngủ rồi chẳng? Nghĩ vậy, Lữ Tiểu Nguyệt bèn nghiêng răng nghiêng lợi, khẽ mở hé cửa tủ. Không ngờ cô vừa đẩy nhẹ một cái, cánh cửa liền vang lên tiếng "két". Âm thanh ấy khiến Lữ Tiểu Nguyệt

hoảng hồn, cuống quýt đóng cửa lại, lập tức lại có một tiếng "két" nữa vang lên.

Lữ Tân đang nằm trên giường cũng giật nảy mình bởi âm thanh đó, gã ngồi bật dậy, nhìn căn phòng trống trải, hỏi: "Là Trần Ngôn phải không?"

Lư Tiểu Nguyệt không dám lên tiếng, hơi thở càng trở nên gấp gáp, đầu óc rối như tơ vò, không biết nên làm thế nào. Đúng lúc ấy, Lữ Tân bước xuống giường, chậm rãi đi về phía cô. Nguy hiểm ập tới, Lư Tiểu Nguyệt liền thò tay vào túi quần, móc ra con dao găm mà mình mới mua để phòng thân, nắm chặt trong tay, liên tục lẩm nhẩm trong đầu: "Đừng qua đây! Đừng qua đây! Đừng qua đây!" Ngay khi câu "đừng qua đây" thứ ba được cất lên,

cửa tủ áo bất thành linh mở ra, Lư Tiểu Nguyệt đã hoàn toàn mất đi khả năng suy nghĩ, cuống quýt vung dao đâm về phía trước, mắt nhắm nghiền, thét lên một tiếng. Khi Lư Tiểu Nguyệt lấy lại hồn phách, Lữ Tân đã ngã ngửa ra sau, đổ ập xuống sàn.

Chết rồi sao? Chỉ vậy thôi mà một người đã chết rồi sao? Nhìn Lữ Tân nằm bất động trên sàn, Lư Tiểu Nguyệt càng thêm hoảng loạn, vội vã móc điện thoại ra gọi cho Thôi Cách Cách, vừa thở hổn hển vừa nói: "Cách Cách, xảy ra chuyện rồi, em giết người rồi."

"Em giết ai? Từ từ nói."

"Lữ Tân, em giết chết Lữ Tân rồi, em không cố ý đâu. Bây giờ phải làm sao,

phải làm sao đây chị?"

Ở đầu dây bên kia, Thôi Cách Cách thoáng khựng lại, sau đó lấy giọng bình thản, nói: "Em đừng căng thẳng, trước tiên hãy dọn dẹp hiện trường rồi mau chóng quay về nhà, cứ xem như chưa từng xảy ra chuyện gì."

"Vâng, dọn dẹp hiện trường, dọn dẹp hiện trường." Cúp máy, Lư Tiểu Nguyệt đứng ngây dại nhìn thi thể Lữ Tân một hồi, đầu tiên cô ép bản thân bình tĩnh trở lại rồi khiêng thi thể của gã nhét vào tủ áo, tiếp đó cô cởi áo khoác ra lau sạch sàn nhà, sau đó mới đi ra khỏi phòng ngủ, chạy về phía cửa ra vào.

Tới trước cửa, Lư Tiểu Nguyệt đưa tay định mở, bất chợt tay nắm cửa tự chuyển

động.

Có người...

Phản ứng đầu tiên của Lư Tiểu Nguyệt là vội vàng quay người trốn vào phòng tắm. Quả nhiên, cô vừa nấp vào đó thì nghe thấy có người bước vào nhà.

Tiếng bước chân của đối phương rất khẽ, cũng chẳng bật đèn, khoảng mấy phút sau, cô nghe thấy một tiếng "đoàng" vang lên. Tiếng súng phút chốc phá tan giới hạn chịu đựng của Lư Tiểu Nguyệt, cô bất chấp tất cả, khẽ mở cửa nhà tắm, khom lưng rón rén bước tới mở cửa, lao ra ngoài.

Đêm hôm ấy đặc biệt dài. Lư Tiểu Nguyệt gần như lao một mạch xuống lầu, xông ra ngoài khu chung cư, chạy thục mạng đến

cuối con phố, cuối cùng bổ nhào vào xe, lái về nhà.

Vừa về đến nhà, áo quần còn chưa kịp thay, di động của Lư Tiểu Nguyệt chột đồ chuông, là Thôi Cách Cách gọi.

"Sao rồi?"

"Em về nhà rồi."

"Còn đoạn clip? Đã xóa chưa?"

Đến lúc này, Lư Tiểu Nguyệt mới sực nhớ ra mục đích ban đầu của mình, cô chau mày, kêu lên: "Á, quên mất rồi."

Ở đầu dây bên kia, Thôi Cách Cách không nói tiếng nào, hai người cùng trầm mặc hồi lâu, cuối cùng Lư Tiểu Nguyệt cất tiếng hỏi: "Cách Cách, em giết người rồi, liệu có phải ngồi tù không?"

"Yên tâm đi, còn có chị đây. Tuyệt đối không thể để đoạn clip đó lọt vào tay cảnh sát, như vậy đi, tối mai em hãy quay lại đó tìm chiếc di động và xóa nó đi."

"Phải quay lại à..." Lư Tiểu Nguyệt run rẩy đáp. "Em sợ."

"Có gì phải sợ chứ, dù sao Lữ Tân cũng chết rồi, em có thể thoải mái ra vào chỗ đó."

"Thế nếu ngày mai cảnh sát phát hiện ra cái xác thì sao?"

"Chắc không sớm thế đâu." Thôi Cách Cách thở dài. "Đành nghe theo số trời vậy."

Sau khi cúp máy, Lư Tiểu Nguyệt trốn vào nhà tắm, cởi hết quần áo trên người

lần chiếc mặt nạ ra, đặt chúng vào một chỗ rồi châm lửa đốt. Ngọn lửa từ từ bùng cháy, chiếu đỏ gương mặt của Lư Tiểu Nguyệt, trên gò má thanh tú của cô vẫn còn sót lại một vệt máu đỏ tươi.

Chương 18 Vết Máu

Lư Tiểu Nguyệt viện cớ không khỏe để xin công ty cho nghỉ phép. Ăn xong bữa sáng, cô leo lên giường ngủ bù. Sau khi đánh một giấc khoảng bốn tiếng đồng hồ, cô tỉnh dậy, bật tivi lên, chuyển sang kênh truyền hình Cốc Khê để xem bản tin thời sự buổi trưa.

Bản tin thời sự buổi trưa thường đưa tin

về những sự việc lớn xảy ra vào buổi sáng cùng ngày, ví dụ như giết người, cướp của, cưỡng hiếp, bắt cóc chẳng hạn. Những chuyện như thế hầu như ngày nào cũng có. Bắt đầu bản tin, biên tập viên giới thiệu một đoạn video, nói đó là video về một cô gái ăn mặc kì dị nhảy xuống biển tự vẫn, do người đi đường quay được vào tối qua tại cầu Cốc Phong, hiện cảnh sát đã phái thuyền cứu hộ tìm kiếm thi thể cô gái.

Bản tin ấy chiếm gần mười phút trong thời lượng chương trình, tiếp theo biên tập viên lại đưa tin về mấy vụ tai nạn giao thông, cướp của giết người. Sau khi bản tin kết thúc, Lư Tiểu Nguyệt mở máy tính, xem lịch trình trong ngày của Thôi

Cách Cách. Buổi sáng, Thôi Cách Cách có lịch tập hát tại phòng thu âm, chiều ghi hình talk show với tư cách khách mời, khoảng tám giờ tối thì tham gia một bữa tiệc từ thiện, đồng thời bán một số đồ trang sức nhỏ để quyên góp.

Bữa tiệc từ thiện được tổ chức tại khách sạn Hàn Kinh, rất gần Hoa viên Tịnh Ngữ. Cô định lợi dụng buổi tiệc làm lá chắn, giữa chừng sẽ lẻn ra ngoài, đến nhà Lữ Tân trộm di động, dù sau này có bị cảnh sát nghi ngờ, cô cũng có thể cung cấp chứng cứ ngoại phạm hùng hồn. Đúng, cứ làm như thế. Sau khi Thôi Cách Cách quay xong talk show, Lữ Tiểu Nguyệt bèn gọi cho cô, cả hai cùng đến dạ tiệc từ thiện.

Bữa tiệc quy tụ những nhân vật nổi tiếng thuộc mọi giới trong thành phố.

Giữa bữa tiệc, MC mời Thôi Cách Cách lên sân khấu. Sau khi Thôi Cách Cách lên đó, Lư Tiểu Nguyệt nhìn đồng hồ đeo tay, mười giờ ba mươi sáu phút, thời gian vừa chuẩn. Cô đứng dậy, rời khỏi hội trường, lẳng lặng chạy xuống lầu, men theo cửa sau lên ra ngoài khách sạn rồi đón taxi đến Hoa viên Tịnh Ngữ.

Đến nơi, Lư Tiểu Nguyệt đi vào chung cư theo đường cũ, chạy một mạch lên tầng năm. Vừa định mở cửa, bất chợt cô nghe thấy tiếng nhạc vọng ra từ trong nhà Lữ Tân. Trong nhà có người? Cô lập tức trở nên căng thẳng, nghĩ tới nghĩ lui, cô lại chạy lên tầng sáu, định bụng quan sát một

hỏi xem tình hình thế nào. Kết quả, chẳng bao lâu sau, quả thực có một kẻ lén la lén lút từ trong nhà Lữ Tân đi ra.

Có người đến trước cô một bước...

Sau khi kẻ đó đi xuống lầu, Lữ Tiểu Nguyệt cũng đi xuống, bám theo đối phương qua mấy dãy phố. Cuối cùng, kẻ đó đi vào một quán net, Lữ Tiểu Nguyệt cũng theo hẩn vào trong. Cô đảo một vòng trong quán, giả bộ như đang tìm người nhưng thực ra là liếc mắt nhìn số ghế của đối phương rồi chạy ra quây dò hỏi họ tên lẫn địa chỉ của người đó.

Rời khỏi quán net, Lữ Tiểu Nguyệt quay trở lại Hoa viên Tịnh Ngữ, đột nhập vào nhà Lữ Tân. Cô lục lọi khắp phòng khách nhưng vẫn không tìm ra chiếc di động...

Nếu cô đoán không lầm, chính kẻ ban này đã mang di động của Lữ Tân đi rồi. Trở lại khách sạn Hàn Kinh, phần quyền góp của Thôi Cách Cách đã kết thúc. Hai người cũng chẳng nói chuyện với nhau. Tiệc tan, Lữ Tiểu Nguyệt theo Thôi Cách Cách trở về biệt thự. Sau khi bước vào phòng làm việc, Lữ Tiểu Nguyệt mới lo lắng nói: "Bị người khác nắm tay trên rồi."

"Tức là sao?" Thôi Cách Cách vặn hỏi. Lữ Tiểu Nguyệt lấy mảnh giấy chép tại quán net đưa cho Thôi Cách Cách.

"Chính là người này."

Thôi Cách Cách nhận lấy mảnh giấy, mở ra, lẩm bẩm: "Đỉnh Tiểu Tiểu?"

"Bây giờ ra quán net, bắt buộc phải dùng

chứng minh thư của mình thì mới có thể lên mạng được, nên cái này chẳng làm giả được đâu. Kẻ đã lấy điện thoại chắc chắn là hắn." Lư Tiểu Nguyệt nói chắc như đinh đóng cột rồi nhìn sang Thôi Cách Cách, hỏi: "Tại sao hắn lại lấy trộm di động của Lữ Tân? Chẳng lẽ hắn đã biết bí mật trong đó rồi sao? Nếu đúng vậy thì nguy to."

Thôi Cách Cách ngẫm nghĩ một lúc, cuối cùng cất mẫu giấy đi, nói: "Được rồi, chuyện này đến đây là kết thúc."

"Không tìm lại đoạn clip kia ư? Nó trước sau vẫn là một mối đe dọa." Lư Tiểu Nguyệt tiếp lời.

"Chị tự có cách khác, em đừng lo nữa." Thôi Cách Cách đứng dậy, đưa mắt nhìn

ra ngoài cửa sổ, nghiêm túc nói: "Em nghe kia, chim oanh lại kêu nữa rồi."

"Tiếng chim oanh kêu ở đâu?" Lư Tiểu Nguyệt hỏi, khuôn mặt đầy vẻ nghi hoặc.

Thôi Cách Cách không trả lời, chỉ nói:

"Đêm qua chị mơ thấy một giấc mơ, trong mơ xuất hiện một đôi mắt đen thăm thẳm cứ nhìn chị chòng chọc. Khi chị tỉnh giấc, em đoán đoán xem chị nhìn thấy gì nào?"

"Thấy gì?"

"Để chị cho em xem." Thôi Cách Cách rời khỏi bệ cửa sổ, lấy di động ra, mở album ảnh rồi đưa cho Lư Tiểu Nguyệt.

Lư Tiểu Nguyệt nhận di động, đưa mắt nhìn vào màn hình. Đó là một bức ảnh chụp cửa kính, trên cửa kính phản chiếu

một bóng người, người đó tóc tai bù xù, đôi mắt mở to hoảng sợ khôn cùng. Gương mặt ấy không phải ai khác, chính là Thôi Cách Cách.

"Cách Cách, đây là cái gì?" Lư Tiểu Nguyệt dè dặt hỏi.

"Vết máu ấy mới đó làm sao." Thôi Cách Cách dăm chiêu hỏi: "Em thử đoán xem, vết máu ấy là do ai làm?"

Lư Tiểu Nguyệt lại nhìn bức ảnh, trong đó chỉ có một tấm cửa kính sạch bóng, phản chiếu một bóng hình như ma như quỷ, hoàn toàn chẳng có vết máu nào cả. Cô lập tức ngẩng lên nhìn Thôi Cách Cách, phát hiện biểu cảm của Thôi Cách Cách có phần khó hiểu, hoảng sợ nhưng lại xen lẫn chút ngất ngây.

"Chị... chị nghĩ là ai làm?"

"Oanh, là con chim oanh đó." Thôi Cách Cách lo lắng đáp. "Cuối cùng, nó cũng đến báo thù rồi."

Lư Tiểu Nguyệt không hỏi tiếp nữa mà chuyển sang bàn luận công việc với Thôi Cách Cách một hồi, sau đó cô lại nhắc đến đoạn clip, cuối cùng đứng dậy ra về. Vừa ra khỏi biệt thự, Lư Tiểu Nguyệt liền gọi điện đặt lịch hẹn với bác sĩ tâm lý. Trong thời điểm nhạy cảm này, tuyệt đối không thể để Thôi Cách Cách xảy ra bất cứ bất trắc gì...

Thực ra, từ khi làm quản lý, Lư Tiểu Nguyệt đã kí hợp đồng với tổng cộng năm nghệ sĩ, tư chất của họ đều không tồi, nhưng chỉ có Thôi Cách Cách là tởa

sáng nhất. Sự thành công của cô ấy là điều bất ngờ nhưng cũng không phải ngoài dự đoán. Trước kia Thôi Cách Cách từng là ca sĩ hát quán bar, biết hát lại biết sáng tác nhạc, rất cố gắng vươn lên, hơn nữa lại gặp thời cơ tốt. Thời gian đó, ca sĩ Liễu Thanh Thanh, cây hái tiền số một của Hoa Long Diển Dịch không may gặp nạn, nên công ty mới chịu bỏ tiền lãng xê người mới. Có lẽ đây chính là thiên thời địa lợi nhân hòa, thiếu một yếu tố cũng không được.

Hồi mới debut, Thôi Cách Cách là một cô gái khiêm tốn, lễ phép nhưng từ khi phát hành ca khúc Thế giới bên ngoài truyện cổ tích, cô thay đổi hẳn, trở thành một người hoàn toàn khác. Sự thay đổi

ấy tất nhiên cũng không phải chỉ trong một đêm, mà là cả một quá trình, và Lu Tiểu Nguyệt chính là người đã tận mắt chứng kiến quá trình đó. Thân là người quản lý, có nhiều lúc cô từng nghĩ, có phải chính tay mình đã hại Thôi Cách Cách không? Thậm chí có lúc cô cảm thấy cắn rứt, nhưng cũng đành chịu. Làng giải trí là một thế giới quái dị, những người bước vào đó, có kẻ vì danh, có kẻ vì lợi, cũng có kẻ vì giấc mộng cao xa hăng ắp ủ trong lòng, song cũng lắm kẻ sau đó không chịu nổi áp lực, chạy theo những cám dỗ để rồi lầm đường lạc lối. Đây âu cũng là quy tắc của làng giải trí, được thì ở lại, không được thì rời khỏi... Thôi Cách Cách đã kiên trì bám trụ, sự

kiên trì của cô phần lớn đến từ may mắn. So với rất nhiều ngôi sao khác, con đường thành danh của cô chẳng gặp ghềnh mấy. Có lẽ vì có được danh vọng tiền tài một cách quá dễ dàng mà cô đã đánh mất chính bản thân mình. Cô bắt đầu có những lo lắng mơ hồ, chẳng hạn ngày nào đó sẽ mất đi tài sản, mất đi danh lợi, mất đi cuộc sống xa hoa như bà hoàng hiện giờ... Những lo lắng ấy đã đẩy cô rơi vào hố sâu do chính mình đào ra.

Còn nhớ một lần, Thôi Cách Cách bất ngờ gọi điện cho Lư Tiểu Nguyệt giữa đêm khuya, yêu cầu cô đến ở cùng cô ấy, thậm chí còn nói có lúc cả đêm cô không sao chợp mắt được. Thôi Cách Cách nói:

"Có một con ma cứ suốt ngày bám theo chị, cô ta bảo sẽ khiến chị mất hết tất cả, chị phải làm sao? Chị phải làm sao đây?"

Lư Tiểu Nguyệt nhận thấy mức độ nghiêm trọng của sự việc, bèn sắp xếp cho cô nghỉ ngơi dài hạn, cùng cô đi khám bác sĩ tâm lý định kỳ. Gần nửa năm sau, tình trạng của Thôi Cách Cách mới có chút chuyển biến tốt, nhưng bây giờ, hình như càng nghiêm trọng hơn rồi...

Thôi Cách Cách là một thương hiệu vàng, cô ấy mà xảy ra chuyện thì Lư Tiểu Nguyệt cũng tiêu tùng theo. Lư Tiểu Nguyệt hiện nay là người quản lý mà nhiều nghệ sĩ mới trình làng muốn kí hợp đồng nhất, và cũng chính vì thế mà cô

được công ty lẫn những người trong nghề công nhận.

Trên đời này không có Thôi Cách Cách thì không có Lư Tiểu Nguyệt, không có Lư Tiểu Nguyệt thì cũng chẳng có Thôi Cách Cách. Hai người như chị em song sinh dính liền nhau, mất ai cũng không được, cho nên cô không muốn chỉ vì một sơ suất nhỏ nào đó mà mất đi "con gà đẻ trứng vàng" này. Chính cô cũng tự biết rằng bản thân không thể nào bồi dưỡng được một Thôi Cách Cách thứ hai để "đẻ trứng vàng" cho mình.

Chương 19 Rì Rầm Bên Tai

Thôi Cách Cách gọi điện cho Hoàng Quý Phi, nhưng người bắt máy không phải gã mà là một cô gái.

"Cô là ai?"

"Cô Nguyệt."

"Người đàn bà của Quý Phi?"

"Đúng. Anh ấy rangoài rồi, quên mang theo di động."

"Hoàng Quý Phi về thì nhắn với hắn rằng, tôi đồng ý trả năm trăm ngàn để nhờ hắn tìm giúp một chiếc di động. Nó hiện đang nằm trong tay một kẻ tên Đinh Tiểu Tiểu."

"Anh Đình?"

"Cô quen hử?"

"Không... không quen, đợi Phi Tử về, tôi sẽ nhắn lại."

Thôi Cách Cách đưa cho Cổ Nguyệt địa chỉ của người tên Đình Tiểu Tiểu, và cả thông số của chiếc di động. Sau khi cúp máy, cô trở lại giường nằm, tai nghe tiếng kêu ai oán của dạ oanh, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Ác mộng ập đến!

Thế giới trong mơ tối đen như mực, giờ tay không thấy được năm ngón, song lại có một đôi mắt xanh lè cứ lẩn quẩn xung quanh Thôi Cách Cách, đồng thời còn có những âm thanh lộn xộn cứ rì rầm mãi bên tai, nào là tiếng đàn ông, tiếng đàn

bà, tiếng người già, tiếng chó sủa, và cả tiếng sói hú. Âm thanh vô cùng hỗn loạn, không tài nào nghe được cụ thể bọn họ đang nói gì.

Thôi Cách Cách chạy thục mạng giữa bóng tối thăm thẳm, chạy trốn đôi mắt ấy. Cuối cùng, trong bóng tối xuất hiện một cô gái. Cô ta mặc áo đỏ quần đỏ, tóc tai bờm xờm, có một con chim oanh quanh quần bên cạnh. Khuôn mặt cô ta chỉ có một nửa là lành lặn, nửa còn lại cực kỳ méo mó, xấu xí. Cô ta khễ khàng tiến đến gần Thôi Cách Cách, nước mắt trào ra từ trong đôi mắt ai oán, cô ta nói: "Tôi bảo cô chăm sóc anh ấy thật tốt, thế mà cô lại giết anh ấy..."

Thôi Cách Cách muốn giải thích gì đó

nhưng không sao mở miệng được, chỉ có thể câm lặng nghe cô gái áo đỏ nói. Cô ta nói tiếp: "Tôi từng bảo, dù có làm ma tôi cũng sẽ không tha cho cô." Dứt lời, cô ta giơ hai bàn tay khô đét lên, bóp chặt cổ Thôi Cách Cách. Thôi Cách Cách nghẹt thở, ý thức dần trở nên mơ hồ. Đúng khoảnh khắc cận kề cái chết, Thôi Cách Cách mở bừng mắt...

Trước mắt, vẫn không phải là hiện thực. Cô bỗng lạc vào một không gian đỏ rực, khắp nơi đều là máu tươi. Con chim oanh kia vỗ cánh bay tới trước mặt cô, dùng tiếng người nói: "Nhìn xem, tôi đã chuẩn bị gì cho cô này."

Dứt lời, dạ oanh đột nhiên ngừng vỗ cánh, rơi phịch xuống đất, nát tan, song

nó vẫn còn sống, cái đầu nảy tung tung vài cái, cuối cùng ngửa lên, ngo ngoậy cái mỏ nhọn hoắt, nói: "Mau xem đi, xem tôi đã chuẩn bị gì cho cô, hi hi hi."

Bừng tỉnh khỏi cơn mơ, Thôi Cách Cách vụt mở mắt.

Thoát khỏi cơn ác mộng để về lại hiện thực, cô lau vàng trán ướt đầm mồ hôi lạnh, đứng dậy nhìn về phía cửa sổ. Trên cửa kính lại có thêm một vệt máu, kế bên còn có một dòng chữ nhỏ viết bằng máu: "Nhìn xem, đây chính là món quà tôi chuẩn bị cho cô đó." Bên dưới dòng chữ có treo một chiếc váy. Chiếc váy đó là kiểu áo dài thời xưa, đẹp vô cùng, thân áo toàn một màu vàng, bên trên có thêu một con rồng bằng chỉ vàng óng ánh,

trước ngực điểm xuyết đá quý màu lam nhạt, nơi gấu váy là tầng tầng lớp lớp mây bông bành xếp chồng lên nhau.

Nỗi sợ hãi ban nãy lập tức tiêu tan, Thôi Cách Cách thậm chí quên phất dòng chữ bằng máu trên cửa kính. Cô ngạc nhiên, không ngờ trên đời lại có chiếc áo đẹp nhường này. Thôi Cách Cách đứng đây, đi tới trước cửa sổ, cầm chiếc áo dài xuống, vội vã mặc vào. Sau đó, cô tha thướt đi tới trước gương, bày ra vài tư thế duyên dáng... Đây là món quà Thượng đế ban cho cô, cái áo cực kỳ hợp với ca khúc Chiếc áo mới của Cách Cách mà cô sắp phát hành. Cô có thể mặc bộ áo dài này, hát ca khúc mới của mình trong live show Tôi yêu Thành Đô vào

ngày Hai mươi một tháng Sáu. Lúc đó chắc chắn cả hội trường sẽ phải sững sờ trước vẻ đẹp lộng lẫy của cô.

Thôi Cách Cách sốt ruột mong ngóng đến ngày toàn thế giới sẽ được chiêm ngưỡng chiếc áo mới của mình. Cô gọi điện cho Lư Tiểu Nguyệt, hào hứng kể cho cô ấy nghe từng chi tiết của chiếc áo, rồi lại chạy xuống nhà, gõ cửa phòng người giúp việc.

Lúc này vừa qua mười hai giờ đêm, bên ngoài mưa to như trút nước. Sau khi bị đánh thức, người giúp việc uể oải đi ra mở cửa, kinh ngạc nhìn Thôi Cách Cách đang đứng trước mặt, cả nửa ngày không thốt ra được câu nào.

"Thím Lý, nhìn cháu đẹp không này?"

Thôi Cách Cách xoay một vòng.

Thím Lý ngăn ra gần một phút, sau đó đáp: "Đẹp, đẹp lắm. Trời lạnh, để tôi khoác thêm cái áo cho cô." Nói đoạn, thím Lý vào phòng, cầm một chiếc áo đưa cho Thôi Cách Cách nhưng lại bị cô tức giận ném phăng xuống sàn, bực bội nói: "Thím đang sỉ nhục chiếc váy mới của cháu."

"Không... không có... chỉ là ở đây lạnh lắm, cô mặc ít thế dễ bị cảm lắm." Thím Lý vội phân trần.

"Cháu chẳng thấy lạnh chút nào." Thôi Cách Cách nhoẻn cười xoay lưng, nhón bước lên lầu, để lại thím Lý ngơ ngác sau lưng. Bà ta thở dài thườn thượt, bất lực nói: "Bọn trẻ bây giờ thật khó

hiều."

Cơn mưa kéo dài mãi đến tảng sáng mới chịu tạnh. Thôi Cách Cách cuối cùng cũng thấm mệt, cô cởi chiếc áo ra, cẩn thận gấp nó lại, xếp vào tủ áo, sau đó nằm xuống giường, tưởng tượng dáng vẻ xinh đẹp lộng lẫy của mình khi khoác chiếc áo đó xuất hiện trong đêm diễn, tưởng tượng những tràng vỗ tay như sấm dậy khi người hâm mộ nhìn thấy cô, rồi từ từ, từ từ chìm vào cõi mộng.

Trong mơ, những âm thanh vẫn rì rầm bên tai...

Chương 20 Mạnh Mỗi

Một thợ khóa họ Vương của công ty mở khóa đến Sở Cảnh sát cung cấp manh mối, Vương Quỳnh phụ trách tiếp đón.

Theo như người họ Vương đó nói, mấy hôm trước Lữ Tân có gọi điện, yêu cầu thay khóa nhà, và ông ta chính là người đến thay khóa. Hôm đó, hai người tán gẫu với nhau, ông ta hỏi Lữ Tân khóa vẫn còn tốt thế kia sao lại phải thay. Lữ Tân bảo, do thấy không an toàn. Lúc đó, ông ta cảm thấy ý thức an toàn của anh chàng cũng hơi quá rồi.

Dù sao anh ta cũng chỉ muốn được yên tâm nên ông ta bèn giả vờ thay khóa mới, nhưng thực chất là tháo cái khóa cũ ra

rồi gắn lại, sau đó đút túi số tiền ba trăm tệ thay khóa, tối hôm đó làm một chuyến tới tiệm mát xa.

Ngoài manh mối của ông Vương, Vương Quý còn phát hiện hai điểm khả nghi mà camera gắn trước cổng chính của Hoa viên Tịnh Ngữ ghi lại. Cô đã không ăn không ngủ suốt hai mươi tư tiếng mới tìm ra hai điểm nghi vấn này.

Đoạn thứ nhất, thời gian là tầm mười giờ, có một người mặc quần áo rộng thùng thình hốt hoảng đi ra cổng chính Hoa viên Tịnh Ngữ, khoảng nửa tiếng sau lại quay trở vào. Người đó vừa đi vừa dáo dác nhìn trái ngó phải, hơn nữa bước chân hoảng loạn, đặc biệt là mặc bộ quần áo rộng hơn nhiều so với cơ thể mình,

căn cứ theo tâm lý học tội phạm, đó đích thị là hành vi phạm tội điển hình.

Đoạn thứ hai là một phụ nữ ăn mặc lộng lẫy, trông như mới trở về từ buổi tiệc thời trang, cũng thậm thà thậm thụt, thần sắc hoang mang.

Vương Quỳ đưa hai đoạn video đó cho tổ phân tích bằng chứng phạm tội để tiến hành phân tích kiểm định, kết quả là hai người trong video có mức độ giống nhau đến tám mươi phần trăm. Phải nói rằng đây là một mức độ khá cao, Vương Quỳ cho rằng hai người đó là một, và là một trong hai kẻ tình nghi.

Hôm Vương Quỳ cùng Chu Hạo đến Hoa Long Diễn Dịch gặp Thôi Cách Cách, cô phát hiện dáng dấp của cô nàng quản lý

có nét hao hao giống hai người trong đoạn video, liền lén chụp hình cô ta, mang về so sánh, kết quả là mức độ giống nhau lên đến chín lăm phẩy năm lăm phần trăm.

Trời ạ, chẳng lẽ một trong hai hung thủ chính là quản lý của Thôi Cách Cách sao?

Vương Quỳnh vội đi gặp Chu Hạo, sốt sắng báo cho ông biết phát hiện quan trọng đó, song ông chẳng mấy để tâm đến đoạn video, ngược lại đứng dậy mặc áo khoác vào, hờ hững nói: "Đi, chúng ta đi tìm hung thủ."

Đây là vụ án đầu tiên Vương Quỳnh tham gia điều tra nên cô cảm thấy rất tự hào khi đã tự mình tìm được manh mối quan

trọng đến thế. Đi theo Chu Hạo ra khỏi Sở Cảnh sát, ngồi vào xe, Vương Quỳnh còn cẩn thận kiểm tra lại súng đạn, thăm nghĩ lát nữa khi truy bắt quản lý của Thôi Cách Cách, biết đâu sẽ phải dùng đến. Nào ngờ xe không chạy về hướng công ty Hoa Long Diễn Dịch mà về phía ngược lại, thẳng ra ngoại ô.

"Không phải chúngta đi bắt hung thủ sao?" Vương Quỳnh thắc mắc.

"Phải, bắt hung thủ." Chu Hạo đáp ngắn gọn.

"Vậy hung thủ ởđâu?" Vương Quỳnh lầy lăm khó hiểu.

"Đến khu ổ chuột,tìm một gã tên Hoàng Quý Phi." Chu Hạo đáp gọn lỏn.

"Gã sẽ cho chúngta biết đáp án."

Nghe thế, Vương Quý tức thì xị mặt ngán ngẩm, thầm cười nhạo bản thân quá ngốc nghếch. Thực ra Sở Cảnh sát cũng chẳng đoàn kết như người ngoài tưởng, nếu có thì chỉ là ra vẻ đoàn kết, đằng sau thì phân chia ma mới ma cũ rất rõ ràng.

Người mới chường mắt người cũ, người cũ thì coi thường kẻ mới. Từ lâu cô đã phát hiện ra điều này, nên bất kể cô tìm được manh mối gì, Chu Hạo cũng sẽ không tiếp thu. Chèn ép người mới cũng là một thủ đoạn để người cũ xây dựng hình tượng.

Xe chạy vào khu ổ chuột, cuối cùng dừng lại bên ngoài một nhà xưởng. Chu Hạo xuống xe, Vương Quý theo sau, hai người nối đuôi nhau bước vào trong. Trong nhà

xưởng trông trái, chỉ có vài ba chiếc bàn mặt chược, trên bàn bừa bộn, đầy những thứ như chai bia, thuốc lá, kẹo.

Cả hai vừa vào mới chỉ vài giây, đã có một người đàn ông từ buồng trong đi ra. Vừa thấy Chu Hạo, gã liền tiến tới vừa kéo vừa ôm, nói mấy câu đại loại như lâu rồi không gặp. Xem ra hai người quen biết nhau.

Người đó chính là Hoàng Quý Phi mà Chu Hạo nhắc tới, nhìn sơ qua đã biết chẳng phải hạng tốt đẹp gì, đầu tóc thì bõm xồm, đeo khuyên tai, mặc quần bó, cổ đeo sợi dây chuyền to bằng vàng, nói năng thì thô lỗ, cục cằn...

"Lão Chu, rông đến nhà tằm có chuyện gì thế?" Hai người cùng ngồi xuống ghế,

Hoàng Quý Phi hỏi.

"Cũng chẳng có gì, định hỏi anh về một người." Chu Hạo vẫn tỏ ra cao ngạo, nói.

"Người đưa tin của tôi bảo anh chắc chắn biết người đó, nên tôi mới tới đây."

"Ồ? Ông muốn hỏi về ai?" Hoàng Quý Phi nghi hoặc hỏi.

Chu Hạo mỉm cười, sau đó nghiêm túc nói: "Hung thủ giết Lữ Tân."

"Lão Chu, ông đừng đùa nữa." Hoàng Quý Phi cười hì hì. "Đừng cứ nghĩ đến tôi mỗi lần có người chết vậy chứ. Chỗ tôi đâu phải hang hùm miệng sói, lấy đâu ra lắm hung thủ giết người cho ông bắt thế."

"Người đưa tin của tôi nói, nhiệm vụ này là từ anh mà ra." Giọng Chu Hạo bình

thần, gần như chắc chắn có thể moi ra được manh mối nào đó từ miệng gã.

"Quy tắc cũ, anh khai ra hung thủ, tôi đi bắt hung thủ, tuyệt đối không liên lụy đến anh, bằng không..."

"Ok ok ok, tôi phục công rồi, lão Chu. Ông là cảnh sát, tôi chịu thua, đấu không lại ông." Hoàng Quý Phi giơ hai tay ra về đầu hàng, đưa mắt liếc Vương Quỷ một cái rồi ghé tới thì thầm vào tai Chu Hạo câu gì đó. Chu Hạo nghe xong, trên môi nở nụ cười, đứng dậy nắm tay gã, nói:

"Cảnh sát và người dân nên hợp tác như vậy mới đúng chứ, anh tốt, tôi cũng tốt."

Từ lúc rời khỏi nhà xưởng, Vương Quỷ luôn thầm cầu nhàu trong bụng, song không dám hỏi. Cô biết nếu Chu Hạo

không nói, có hỏi cũng vô ích. Trên đường lái xe về nội thành, Chu Hạo dường như nhìn thấu tâm sự của Vương Quỳnh, nói: "Xem ra cô có chuyện muốn hỏi, hỏi đi, tôi sẽ cố gắng giải đáp."

Câu nói ấy tựa như tấm bùa hộ mạng, Vương Quỳnh lập tức nắm lấy cơ hội, vội hỏi: "Hoàng Quý Phi đã nói gì với sếp?"

"Gã tiết lộ tên của hung thủ." Chu Hạo mỉm cười, ra vẻ thâm sâu khó lường.

"Hung thủ là một người đàn ông tên Đinh Tiểu Tiêu, về tới Sở, chúng ta có thể xin lệnh bắt người rồi."

"Lời gã nói liệu có đáng tin không?"

Vương Quỳnh nghi hoặc.

"Gã không dám nói dối đâu, trong tay tôi có điểm yếu của gã." Chu Hạo liếc nhìn

Vương Quỳnh một cái, lại nói tiếp: "Nhiều lúc làm cảnh sát không nên quá cứng nhắc, loại người như Hoàng Quý Phi, chúng ta phải khắc chế gã, song cũng phải bảo vệ gã, có lúc gã có thể cung cấp thông tin cho chúng ta. Chuyện điều tra, bắt hung thủ mới là mục đích chính."

"Nhưng đó không phải là phạm pháp sao?" Vương Quỳnh lấy làm khó hiểu.

"Trong thành phố, loại người như Hoàng Quý Phi nhiều như kiến cỏ, bắt mãi cũng không hết. Thực ra, cô nên đứng ở quan điểm khác để nhìn nhận vấn đề, gã chẳng qua chỉ là một tên môi giới, cũng giống như cô đi thuê nhà phải thông qua môi giới vậy, không có tên môi giới này không đồng nghĩa với việc cô không thể

tìm được nhà, căn nhà vẫn chình ình ở đó, cô có thể đi tìm người môi giới khác." Chu Hạo nhẩn nại giải thích. "Đối tượng mà cảnh sát cần truy quét không phải người môi giới, mà là kẻ thuê nhà." "Thế tại sao không đập bỏ ngôi nhà đi? Để người thuê không còn chỗ để thuê, chẳng phải tốt hơn sao?"

"Những kẻ tai to mặt lớn trong xã hội đều có tầm ảnh hưởng lẫn các mạng lưới quan hệ của riêng họ. Cô có thể phá một căn, hai căn, nhưng liệu có phá được hết tất cả nhà trong thành phố không? Huống hồ cô không biết kẻ thuê sẽ chọn căn nhà nào, lỡ phá sai nhà thì sao?" Dường như Chu Hạo rất thích thú với việc giải đáp thắc mắc cho "ma mới". "Cứ lấy chuyện

Hoàng Quý Phi làm ví dụ, tôi nắm thóp gã nên có thể cạy ra được hung thủ là ai, nhưng dù có đánh chết gã, gã cũng không khai ra khách hàng nấp trong bóng tối là ai, người đó còn quan trọng hơn cả cái mạng của gã. Tinh thần thà chết không khai này âu cũng giống dân xã hội đen."

"Nói vậy kẻ giết người chỉ là kẻ chịu tội thay, còn hung thủ thật sự thì vẫn ung dung ngoài vòng pháp luật, như thế liệu có công bằng không?"

"Kẻ giết người mới là hung thủ, không giết người thì không thể xem là hung thủ được. Mặt khác, người chúng ta cần bắt là hung thủ, người trực tiếp giết người mới chính là hung thủ, chứ không phải Hoàng Quý Phi, càng không phải người

thuê gã."

"Nhưng..."

"Cô vẫn còn trẻ, những việc này từ từ cô sẽ hiểu thôi. Hơn nữa, nếu chọc giận kẻ giết dây đẳng sau, mạng của cô và tôi không khéo cũng tiêu tùng luôn, trên mặt báo ngày mai sẽ xuất hiện di ảnh của hai ta cũng không chừng."

Vương Quỳ không muốn tiếp tục tranh luận đề tài này nữa, cô nhìn Chu Hạo, nói: "Vụ án này có hai hung thủ, một kẻ cầm dao, một người cầm súng, đây là sự thật, trong khi sắp lại chẳng thể khẳng định Đinh Tiểu Tiểu mà Hoàng Quý Phi nói chính là hung thủ thật sự."

"Tôi hỏi cô mấy câu này nhé." Sau một hồi trầm mặc, Chu Hạo lên tiếng.

"Nguyên nhân dẫn đến cái chết của Lữ Tân là gì?"

"Do bị dao găm đâm vào cổ, cắt đứt động mạch, đâm nát xương cổ." Vương Quỳnh đáp.

"Theo phán đoán của cô, kẻ cầm súng chuyên nghiệp hay tên cầm dao chuyên nghiệp?" Chu Hạo hỏi.

"Đương nhiên là tên cầm dao, tên cầm súng không những không bắn trúng nạn nhân mà còn để lại nhiều điểm khả nghi cho cảnh sát điều tra." Vương Quỳnh thoáng ngẫm nghĩ, sau đó nói tiếp:

"Người cầm dao không hề để lại dấu vân tay trên cán dao, cũng chẳng tìm thấy bất kì manh mối liên quan nào trong phòng, hơn nữa một nhát đoạt mạng, không phải

chuyện mà một người bình thường có thể làm được."

"Cho nên, cô phân tích đi, sát thủ dưới trướng Hoàng Quý Phi đều là dân chuyên nghiệp, trong khi căn cứ theo hiện trường thì kẻ cầm dao chắc chắn là dân chuyên nghiệp, thế cô bảo hung thủ là ai?" Chu Hạo hỏi vặn.

Vương Quỳ định phản bác nhưng vắt óc suy nghĩ mãi cũng không ra có nào để bật lại, bèn đáp: "Nhưng cô gái xuất hiện trong video, tại sao lại trùng hợp có mặt ở Hoa viên Tĩnh Ngữ đúng lúc Lữ Tân bị giết? Hơn nữa còn lén la lén lút. Nếu như cô ta là một trong hai kẻ thủ ác, nghĩa là cô ấy cũng từng đến hiện trường, rốt cuộc cô ta đến đó làm gì? Những

điều này không phải cũng cần chúng ta điều tra rõ ràng sao?"

"Cô vẫn chưa hiểu ý của tôi." Chu Hạo trở nên bức bối, gất lên. "Kể chúng ta cần bắt là hung thủ thật sự, điều chúng ta phải làm là tóm được hung thủ thật sự để còn ăn nói với người nhà nạn nhân và xã hội, còn mấy chuyện không liên quan thì không cần quan tâm làm gì cho phí công. Cảnh sát cũng đâu dư dả thời gian và sức lực."

Lần này, Vương Quỳ không tiếp tục tranh luận với ông nữa. Chu Hạo là người ngoan cố, những suy nghĩ ấy đã cắm rễ sâu trong đầu ông rồi, chẳng ai có thể thay đổi được quan điểm của ông. Cuộc sống đã bào mòn sự sắc sảo của một

cảnh sát, có lẽ ông chính là điển hình của điều đó. Song Vương Quỳnh thì ngược lại, cô tràn ngập ý chí chiến đấu, lòng đầy hiếu kì, Chu Hạo càng chèn ép, ý chí của cô càng bùng cháy mạnh mẽ, bởi cô còn trẻ, cô có sự háo thắng sôi nổi và cả sự quật cường lẫn kiên trì đặc trưng của tuổi trẻ.

Xe từ từ dừng lại, Vương Quỳnh bước xuống, ngẩng đầu nhìn huy hiệu trên cánh cửa Sở Cảnh sát, nhiệt huyết bùng cháy mãnh liệt. Ngay lúc này đây, cô quyết định bất luận thế nào cũng sẽ điều tra vụ án tới cùng, dù kết quả có như lời Chu Hạo đã nói, chỉ là lãng phí thời gian, nhưng ít nhất cô cũng cho bản thân mình

một câu trả lời.

Chương 21 Tiên Âm Phủ

Đinh Tiểu Tiểu có một quyết định vô cùng táo bạo. Hắn cắt đoạn clip của Thôi Cách Cách thành một đoạn ngắn ba giây rồi đăng ký tài khoản weibo bằng máy tính của Trần Ngôn, sau đó đăng đoạn clip đó lên mạng, ghi status là: Tôi có clip nóng thời trẻ của Thôi Cách Cách, nếu tạp chí, báo chí, kênh truyền hình nào có hứng thú, xin hãy gọi tới số 1511462xxxx.

Cuối câu status, hắn tag tên tạp chí giải trí và biên tập viên truyền hình nổi tiếng ở

Cốc Khê lần vài ba ngôi sao đang nổi. Thực ra, mục đích hẳn làm như vậy không phải để bán đoạn clip kiếm tiền mà là muốn giăng bẫy "người thuê" đứng đằng sau, sau đó dùng đoạn clip để đe dọa, làm rõ mọi nghi vấn.

Đăng xong status, Đinh Tiểu Tiểu bật mấy bản nhạc trong máy tính lên rồi nằm xuống giường, cầm album ảnh của Trần Ngôn lật xem. Hắn tìm thấy nó ở bên cạnh tivi trong phòng khách, bên trong là các tấm ảnh của Trần Ngôn từ thời đại học cho đến sau khi tốt nghiệp, trong đó có không ít ảnh hai người chụp chung. Bao hồi ức hiện ra trước mắt, một lúc sau, nước mắt hắn đã lưng tròng. Đinh Tiểu Tiểu đặt quyển album xuống, đưa

tay lau nước mắt, chậm chậm nhắm mắt lại, hít sâu một hơi. Trong phòng, ngoài mùi sơn, thoang thoảng còn sót lại hương thơm độc đáo trên người Trần Ngôn. Thế nhưng những thứ đẹp đẽ trong kí ức nay đã biến mất, chỉ còn lại nỗi nhớ nhung vô tận và nỗi cô độc sâu thẳm đằng sau những nhớ nhung ấy.

Chờ cho cơn bi thương lắng xuống, Đinh Tiểu Tiêu mới mở mắt, lại cầm album lên xem. Giở đến cuối album, hần bất ngờ phát hiện trong bìa sau album còn kẹp một bức ảnh, bèn cẩn thận rút nó ra. Nào ngờ đó là bức hình chụp chung của Trần Ngôn và Lâm Lợi Lợi. Trong ảnh, hai người đều tươi cười rạng rỡ...

Không ngờ Trần Ngôn còn chụp ảnh

chung với Lâm Lợi Lợi. Trái tim cô gái này rốt cuộc làm bằng gì vậy? Không những không căm hận cô gái điếm mà bạn trai mình từng qua đêm cùng, ngược lại còn tươi cười rạng rỡ và trò chuyện với nhau, tại sao chứ? Đáp án chỉ có một. Bởi từ trước đến nay, hắn chưa từng bước vào được trái tim của Trần Ngôn. Có lẽ hai người thích hợp làm bạn bè hơn. Lúc còn làm bạn, cả hai có thể thổ lộ tâm sự, có thể ôm nhau, nhưng từ khi phát triển thành người yêu, Trần Ngôn không hề tâm sự với hắn dù chỉ một lần, cũng chẳng có những hành động ngọt ngào nên có giữa các cặp tình nhân. Đinh Tiểu Tiểu cứ ngỡ Trần Ngôn là một cô gái e thẹn và bảo thủ, trong nhiều

chuyện cần phải từ từ tiến tới. Vậy mà mới quen Lữ Tân có vài ngày, cô đã chủ động qua đêm ở nhà gã, còn yêu gã đến chết đi sống lại, đồng thời sẵn sàng làm mọi chuyện vì gã, dù đôi phương chẳng may may cảm kích.

Ngẫm lại tình yêu, cuối cùng Đinh Tiểu Tiểu đã hiểu được câu nói: Hai người yêu nhau, nếu thật lòng yêu đôi phương, bạn sẽ sẵn sàng làm mọi việc cho người đó mà không yêu cầu bất kì sự báo đáp nào, sẽ dâng hiến tất cả, chấp nhận mọi ưu khuyết điểm của người đó, sẽ xem người đó như trung tâm thế giới, mà nếu mất đi, thế giới sẽ chỉ còn sự hỗn loạn. Trong số đó, Đinh Tiểu Tiểu không hề nhận được bất kì một điều gì từ Trần

Ngôn. Hắn thở dài, nhét bức ảnh vào album, đứng dậy rời khỏi nhà Trần Ngôn. Hắn lái xe lang thang trong thành phố hơn nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng dừng xe trước một tòa nhà xập xệ. Trước tòa nhà có vài cánh cửa nhỏ lờ mờ dưới ánh đèn vàng vọt, bảng hiệu đề hai chữ "Mát xa".

Lâm Lợi Lợi hành nghề "bán hoa" ở một trong những căn nhà ấy. Đinh Tiểu Tiêu ngồi trong xe hút một điếu thuốc, sau đó đi vào trong... Vừa bước qua cửa liền gặp một má mì sồn sồn bốn mươi mấy tuổi, phấn son lờ loẹt. Thấy Đinh Tiểu Tiêu, bà ta liền nhiệt tình bước tới chào: "Ái chà, xem ai đến này, lâu lắm rồi không thấy anh đến đây nhé."

"Gần đây tôi bận." Đinh Tiểu Tiểu đáp.

"Bạn cũng phải xả hơi chứ, nào nói đi, hôm nay chọn ai?" Má mì chồm tới, kề sát vào tai Đinh Tiểu Tiểu, nói với vẻ thần bí.

"Số bốn." Chỗ này không gọi thẳng tên họ của các cô gái, thậm chí má mì cũng chẳng biết tên thật của Lâm Lợi Lợi. Sở dĩ hắn biết tên cô là do chính cô nói với hắn, song cái tên Lâm Lợi Lợi này cũng rất có khả năng là bịa ra mà thôi.

"Không được rồi, nó đang tiếp khách."

Má mì đi xem danh sách, lại nói: "Không thì anh đợi nhé? Khi nào xong việc tôi sẽ bảo nó qua chỗ anh ngay."

Đinh Tiểu Tiểu gật đầu, sau đó được dẫn vào một căn phòng nhỏ trên tầng hai.

Trong phòng tối om om, dù có bật đèn vẫn cảm thấy âm u, trong phòng chỉ có một chiếc giường đôi, ngoài ra không còn gì cả. Sau khi bước vào, Đinh Tiểu Tiểu nằm xuống giường, nghe tiếng rên rỉ vọng ra từ phòng kế bên, chẳng hiểu sao lại cảm thấy hơi buồn ngủ, mí mắt bỗng trĩu nặng. Không lâu sau, hần nhắm mắt lại, cổ họng phát ra tiếng ngáy khe khẽ.

Giữa lúc nửa tỉnh nửa mê, Đinh Tiểu Tiểu nghe thấy tiếng người rì rầm ngoài hành lang. Không lâu sau, cửa phòng như bị ai đó mở ra, hần choàng mở mắt, nhìn cánh cửa. Nó vẫn đóng chặt, hoàn toàn không có dấu hiệu từng bị mở ra. Là mơ ư?

Đinh Tiểu Tiểu lắc lắc đầu, chợt nhìn thấy một phụ nữ ngồi bên cạnh mình,

gương mặt có phần hốc hác, vô cảm, mái tóc che khuất hơn nửa khuôn mặt. Đinh Tiểu Tiểu giật bắn cả người, suýt thì ngã xuống giường.

"Thấy anh ngủ ngon nên em không gọi dậy." Thấy bộ dạng hoảng hốt của Đinh Tiểu Tiểu, cô gái phì cười, khẽ khàng lên tiếng.

"Lâm Lợi Lợi?" Đinh Tiểu Tiểu thật sự sợ mất hồn, nếu Lâm Lợi Lợi không lên tiếng, hẳn thậm chí không nhận ra cô gái trước mặt. "Em đến từ lúc nào, sao anh không nghe thấy tiếng động?"

"Đến được một lúc rồi." Lâm Lợi Lợi đáp.

Đinh Tiểu Tiểu ngồi dậy, nhìn cô, nói: "Sao trông em tiều tụy thế?"

"Suốt ngày phải hầu hạ bọn biến thái kia, không tiêu tụy mới lạ." Nói rồi, cô xoa xoa cánh tay. "Gã khách ban nãy cứ đòi chơi trò ngược đãi, anh xem, sưng vù hết rồi."

Đinh Tiểu Tiểu nhìn cánh tay của Lâm Lợi Lợi đầy rẫy vết bầm tím, trầy xước mà không khỏi xót xa, nói: "Anh đã bảo em bỏ nghề này đi, em không nghe."

"Nói thì dễ lắm, cái nghề này nhục nhã cả đời, đi đâu cũng bị khinh thường, thà ngoan ngoãn ở đây, đợi dành dụm đủ tiền rồi đến một nơi xa lạ làm lại từ đầu còn hơn." Dứt lời, Lâm Lợi Lợi quỳ lên giường, kéo Đinh Tiểu Tiểu lại gần.

"Thôi, không nói mấy chuyện buồn này nữa, gần đây có phải anh bận lắm không?"

Đề em xoa bóp cho anh nhé."

Tay nghề mát xa của Lâm Lợi Lợi quả thực không tồi, dây thần kinh căng thẳng suốt mấy hôm nay của Đinh Tiểu Tiểu cuối cùng cũng được thả lỏng. Hắn nằm sấp trên giường, không nghĩ gì cả, tận hưởng giây phút này. Hai người cũng chẳng tán gẫu với nhau. Nửa tiếng sau, Lâm Lợi Lợi dừng lại, dăm chiêu nói: "Hôm qua Trần Ngôn có đến tìm em."

"Ai?" Đinh Tiểu Tiểu bật dậy, kinh hoàng nhìn cô.

Phản ứng của hắn khiến Lâm Lợi Lợi giật mình, cô lắp bắp lắp lại: "Thì Trần... Trần Ngôn đó."

Thời gian dường như đóng băng, Đinh Tiểu Tiểu cứ thế sững sờ nhìn trân trân

vào mặt cô. Hơn nửa phút sau, hấn mới cười khan, phẩy phẩy tay, nói: "Không thể nào, em đừng đùa."

"Anh thấy em giống như đang đùa sao?" Cô tựa vào thành giường, đưa tay vỗ vào vai mình. "Anh đâu phải không biết, trước kia thỉnh thoảng cô ấy cũng đến tìm em, nhưng gần đây thì thường xuyên hơn."

Đinh Tiểu Tiểu cảm thấy sống lưng lạnh toát, tựa như có một âm hồn đang đứng bên cạnh, thổi từng cơn gió lạnh vào người hấn. Hấn rùng mình, chồm về phía Lâm Lợi Lợi, sợ hãi hỏi: "Hai người... nói những gì?"

"Cũng chẳng nói gì." Lâm Lợi Lợi nghiêm túc đáp. "Hôm qua cô ấy mặc quần áo

đàn ông tới đây, vừa vào liền gọi em. Sau đó má mì dẫn cô ấy vào phòng, cũng chính là căn phòng này. Khi em đến thì thấy trên mặt cô ấy có che một tấm mạng, nhìn không rõ mặt. Lúc đó em còn phàn nàn, lại thêm một gã khách biến thái nữa."

"Em khẳng định người đó là Trần Ngôn?" Đinh Tiểu Tiểu hỏi, vẫn không dám tin.

"Tất nhiên, em hỏi, cô ấy không trả lời cũng chẳng phản bác, vậy là đúng rồi." Lâm Lợi Lợi nhìn Đinh Tiểu Tiểu bằng ánh mắt nghi ngại, dò hỏi: "Anh sao thế? Đang cãi nhau với Trần Ngôn à? Sao nhắc tới cô ấy anh lại căng thẳng vậy, cô ấy đâu phải ma..."

"Ai bảo cô ấy không phải ma..." Hắc hạ

thấp giọng, nói.

Cô liền đưa tay đánh hắt một cái, nói:

"Đừng dọa em, Trần Ngôn sao rồi?"

Đinh Tiểu Tiểu không trả lời, hoảng sợ đảo mắt nhìn căn phòng một lượt, nuốt nước miếng, hỏi: "Em này, nếu một người nhảy từ trên cầu Cốc Phong xuống biển, liệu có sống nổi không?"

"Anh hỏi đến lạ." Lâm Lợi Lợi suy nghĩ một lát, sau đó nghiêm túc nói: "Chết là cái chắc."

Nghe thấy câu trả lời của cô, nỗi sợ hãi trong lòng Đinh Tiểu Tiểu phút chốc tăng lên gấp mấy lần. Hắn lại ghé tới gần Lâm Lợi Lợi, kể tất tần tật chuyện của Trần Ngôn cho cô nghe. Nghe xong, cô há hốc miệng, sắc mặt chẳng khá hơn hắn là bao.

"Giờ em vẫn cho rằng người hôm qua mình gặp là Trần Ngôn ư?" Đinh Tiểu Tiểu hỏi với vẻ mặt vô cảm.

Cô gái gật đầu, sau đó lại lắc đầu, nói: "Chẳng lẽ người hôm qua em gặp... là... Giờ nghĩ lại, buổi gặp mặt tối qua quả thực hơi kì quái... Tại sao cô ấy lại đến tìm em?"

"Em kể cho anh nghe quá trình hai người gặp mặt đi, anh phân tích thử xem." Đinh Tiểu Tiểu nói.

Lâm Lợi Lợi cúi đầu thoáng ngẫm nghĩ rồi run rẩy nói: "Hoàn cảnh gặp mặt lúc đó giống như ban nãy em kể cho anh nghe đó. Lúc mới bước vào phòng, em không nhận ra cô ấy nên vui vẻ chào đón, hỏi cô ấy muốn chơi thế nào. Từ đầu chí

cuối Trần Ngôn chỉ ngồi ở chỗ đó." Lâm Lợi Lợi chỉ tay vào cạnh giường, kể tiếp: "Lúc đó Trần Ngôn nói: "Lợi Lợi, là tôi", giọng nói rất khẽ, rất quen thuộc, em liền cố gắng lục lợi trí nhớ, cuối cùng kinh ngạc hỏi "Cô là Trần Ngôn ư?" Cô ấy không đáp, cũng chẳng phủ nhận. Sau đó em lại nói thêm vài câu, cô ấy cũng không đáp, chỉ nhìn chăm chăm vào bức tường. Em hỏi có phải cô ấy có tâm sự gì không, cô ấy vẫn không lên tiếng. Em nghĩ bụng, dù sao cô ấy cũng đã trả tiền, thế thì cứ ngồi cùng cô ấy một lát. Bọn em một người ngồi ở đầu giường bên kia, một người ngồi đầu giường bên này, bầu không khí vô cùng ngưng ngập. Khoảng mười mấy phút sau, cô ấy bỗng đứng

dậy. Em hỏi: "Đi à?", cô ấy liền trả lời "ừ". Em hỏi cô ấy đi đâu, cô ấy nói đến một nơi rất xa, rất rất xa. Em chưa kịp hỏi tiếp rốt cuộc là thế nào thì cô ấy đã mở cửa đi mất rồi."

Đinh Tiểu Tiểu im lặng hồi lâu, vừa định lên tiếng thì bất thành lình có tiếng gõ cửa vang lên, khiến hai người giật bắn cả người. Lâm Lợi Lợi vội vàng đứng dậy đi mở cửa. Người gõ cửa là má mì, bà ta gọi cô ra ngoài với vẻ rất thần bí, hai người rì rầm gì đó ngoài hành lang, sau đó cô bước vào, sắc mặt càng trắng bệch.

"Sao thế?" Đinh Tiểu Tiểu hỏi.

Lâm Lợi Lợi bước tới gần hẳn, xòe tay ra, run rẩy nói: "Má mì phát hiện cái này

trong tủ tiền..."

Đinh Tiểu Tiểu nhìn xuống, bỗng chốc cảm thấy như bị sét đánh, hai mắt trợn lên, đứng như trời trồng. Trong tay Lâm Lợi Lợi là mấy tờ tiền âm phủ.

Chương 22 Mộng Du

Lư Tiểu Nguyệt ngồi trong phòng thu âm, nhìn Thôi Cách Cách đứng sau cửa kính nhưng đầu óc thì đã phiêu diêu tận đầu tận đầu. Sáng nay khi thức dậy, cô nghe thấy bản tin thời sự buổi sáng đưa tin cảnh sát đã phát hiện thi thể của Lữ Tân, còn nghe nói cảnh sát đã bắt đầu tiến hành điều tra và cũng đã tìm ra manh mối rồi.

Bản tin ấy khiến cô cứ thấp thỏm không yên suốt cả buổi sáng, cảm thấy cảnh sát sớm muộn gì cũng sẽ tra ra mình. Thế là cô liền tức tốc đi đón Thôi Cách Cách. Lúc đó Thôi Cách Cách vẫn còn say ngủ, Lư Tiểu Nguyệt gọi cô dậy, lo lắng hỏi: "Cách Cách, cảnh sát đã phát hiện thi thể của Lữ Tân rồi, nhờ họ điều tra ra em thì sao?"

Thôi Cách Cách hình như vẫn còn ngái ngủ, mơ màng nói: "Chiếc áo mới của chị đâu?"

"Áo mới nào?" Lư Tiểu Nguyệt hỏi.

"Không, không có gì." Thôi Cách Cách vươn vai ngồi dậy, nghiêm túc nhìn Lư Tiểu Nguyệt, nói: "Em vừa bảo, cảnh sát đã phát hiện thi thể của Lữ Tân?"

"Đưa lên bản tin thời sự buổi sáng rồi, em không biết mình có để lại chứng cứ quan trọng nào ở hiện trường không, nhớ có thì nguy to, cảnh sát sớm muộn cũng tìm ra em mất." Lư Tiểu Nguyệt lo lắng nhìn Thôi Cách Cách, giọng run rẩy, nói. "Cách Cách, em phải làm sao bây giờ?"

"Yên tâm đi, không sao đâu." Thôi Cách Cách bước xuống giường, đi tới mở cửa tủ áo, lục lọi một hồi, đột nhiên phần khởi hân, nói: "Việc gì phải đến sẽ đến thôi, không đúng sao?"

Việc gì phải đến ắt sẽ đến thôi.

Chợt có người vỗ vai Lư Tiểu Nguyệt, cô định thần lại, phát hiện trước cửa có hai người đang đứng, một nam một nữ. Người đàn ông có ánh mắt sắc như dao,

dáng người thẳng tắp, toàn thân toát ra một luồng sát khí đáng sợ. Lư Tiểu Nguyệt đứng dậy, đi tới hỏi họ: "Hai người là ai?"

Người đàn ông nói: "Chào cô, tôi là cảnh sát, nếu được, chúng tôi cần Thôi Cách Cách hợp tác điều tra một vụ án, không lãng phí nhiều thời gian đâu, chỉ hỏi vài câu thôi."

Vừa nghe thấy hai chữ "cảnh sát", chân Lư Tiểu Nguyệt tức thì mềm nhũn ra, suýt ngã xuống đất, may mà cô kịp đưa tay vịn vào sofa. Lư Tiểu Nguyệt cố tỏ vẻ điềm tĩnh, cầm micro lên nói với Thôi Cách Cách: "Cách Cách có hai vị cảnh sát tìm chị."

Hôm nay tâm trạng của Thôi Cách Cách

rất tốt, cô đã hát liên tục mấy tiếng liền mà không cần nghỉ. Vừa nghe có cảnh sát đến tìm, cô liền đáp lại một cách không hề khách khí: "Không thấy chị đang bận sao? Bảo họ đợi chút đi."

Nghe thế, Lư Tiểu Nguyệt quay sang nhìn người cảnh sát nam kia. Ông ta lập tức sa sầm mặt, giọng điệu đanh thép, nói: "Cô bảo với Thôi Cách Cách, đây là án mạng, chậm trễ giây nào thì hung thủ được ung dung ngoài vòng pháp luật giây đó. Vả lại, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra án mạng tiếp theo, trách nhiệm này liệu cô ta có gánh nổi không."

Sau đó, Thôi Cách Cách bước ra khỏi phòng thu âm, hẹn hai cảnh sát nói chuyện ở phòng khách.

Còn Lư Tiểu Nguyệt thì thấp thỏm đứng đợi ở hành lang, trong lòng nóng như lửa đốt. Cô muốn nghe lén nhưng lại sợ bị hai cảnh sát kia phát hiện, không khéo lại chuốc họa vào thân thì khổ. Nửa tiếng đồng hồ trôi qua dài như một thế kỷ, trong nửa tiếng ấy, đầu óc Lư Tiểu Nguyệt tưởng tượng ra rất nhiều viễn cảnh, thậm chí cô còn định bất chấp tất cả, lập tức rời khỏi công ty, chạy trốn khỏi thành phố này...

Cuối cùng, Thôi Cách Cách cũng đi ra, hai người cùng sóng bước quay về phòng thu âm. Lư Tiểu Nguyệt hỏi: "Sao rồi?"

"Yên tâm, họ chẳng phát hiện ra gì cả."

Thôi Cách Cách đáp.

"Cách Cách, chị kê cho em nghe, để em

vững dạ với." Lư Tiểu Nguyệt lo lắng hỏi: "Vì sao chị lại dám cam đoan em sẽ không sao?"

Thôi Cách Cách liếc nhìn cô một cái, cuối cùng dừng lại, ghé sát vào tai cô, nói: "Em còn nhớ Hoàng Quý Phi không, chắc em còn nhớ gã hành nghề gì chứ?"

"Chuyện này còn liên quan đến Hoàng Quý Phi ư?" Lư Tiểu Nguyệt thắc mắc.

"Chị cũng không thể giải thích rõ được, nói chung em hãy nhớ kỹ, hung thủ không phải em, mà là một người khác, và người đó còn là sát thủ chuyên nghiệp nữa."

Thôi Cách Cách im lặng vài giây rồi nói tiếp: "Cho dù cảnh sát tra ra em, em có thể thừa nhận mình từng đến hiện trường, nhưng phải kiên quyết phủ nhận việc giết

người."

"Tùng đến hiện trườngnghĩa là đồng lõa, cũng phải ngồi tù đó." Nghe thấy lời Thôi Cách Cách nói, Lư Tiểu Nguyệt càng lo lắng hơn.

Thôi Cách Cách bỗng cườinhạt, cuối cùng hạ thấp giọng, nói nhỏ vào tai cô: "Chị không thể hồi sinh em, nhưng thừa sức cứu em ra khỏi tù..."

Việc thu âm kéo dài đếnkhoảng mười một giờ mới kết thúc. Lư Tiểu Nguyệt cùng Thôi Cách Cách đi ăn trưa rồi dẫn cô đến gặp bác sĩ tâm lý. Bác sĩ họ Mộc, tên đầy đủ là Mộc Lâm Sinh, một bác sĩ tâm lý trẻ tuổi nhưng có rất nhiều kinh nghiệm. Năm năm trước, việc phứt chóc trở nên nổi tiếng khiến khả năng chịu

đựng về tâm lý của Thôi Cách Cách xuất hiện vấn đề nghiêm trọng. Bạn bè Lư Tiểu Nguyệt đã giới thiệu vị bác sĩ này cho cô, nên từ đó trở đi, anh ta trở thành bác sĩ cố định của Thôi Cách Cách.

Sau khi gặp, Mộc Lâm Sinh cho Thôi Cách Cách làm kiểm tra. Xong xuôi, anh ta đến cạnh Lư Tiểu Nguyệt, khẽ nói: "Tình hình có vẻ không ổn lắm, tuy từ phương diện khác mà nói thì cô ấy rất tỉnh táo."

"Phương diện khác?" Lư Tiểu Nguyệt chau mày, hỏi.

"Ừm, tôi đã cho cô ấy tiến hành các loại kiểm tra, cô ấy có thể diễn đạt chính xác suy nghĩ của mình, những suy nghĩ ấy cũng không có gì bất thường, nhưng khi

tôi hỏi con chim oanh kia gần đây còn làm phiền cô ấy không, cô ấy lại trả lời là không."

"Điều đó thì nói lên vấn đề gì?" Lư Tiểu Nguyệt hỏi.

Mộc Lâm Sinh ghé sát tai Lư Tiểu Nguyệt, nói: "Chẳng lẽ cô quên rồi à? Tối qua cô gọi điện hẹn tôi, có nói rằng Thôi Cách Cách lại nghe thấy tiếng chim oanh kêu nữa còn gì..."

Nghe đến đây, Lư Tiểu Nguyệt liền vỡ lẽ. "Đúng, tối qua chị ấy kể thế, còn cho tôi xem bức ảnh trong di động, ảnh chụp một tấm cửa kính sạch bóng nhưng chị ấy cứ khẳng định nói rằng trên đó dính máu." "Vấn đề chính là ở chỗ đó." Mộc Lâm Sinh thoáng nhìn Thôi Cách Cách đang

ngồi đợi trong phòng nghỉ, kìm thấp giọng, nói tiếp: "Qua lời lẽ, cử chỉ, tôi cảm thấy hình như cô ấy đang che giấu thứ gì đó, một thứ cực kỳ quý báu đối với cô ấy, dường như cô ấy không muốn cho người khác biết về nó quá sớm, nhưng lại nóng lòng muốn khoe ra, sự mâu thuẫn ấy giằng xé trong lòng cô ấy. Đó vốn là một sự hủy hoại về tinh thần. Cô nghĩ kĩ xem, có chuyện gì khiến cô ấy nảy sinh mâu thuẫn đó không?"

"Gần đây thì có chuyện gì chứ?" Lư Tiểu Nguyệt ngẫm nghĩ thật kĩ, sau cùng lắc đầu, đáp: "Về công việc, dạo này chị ấy đang bận thu ca khúc mới, đồng thời chuẩn bị cho buổi live show sắp tới. Những thứ đó đều là lịch trình bình

thường, trước kia cũng thế mà, đâu có thứ gì đáng để chị ấy mâu thuẫn đâu."

"Thế còn trong cuộc sống?" Mộc Lâm Sinh hỏi. "Chúng ta cần phải tìm ra căn nguyên thì tôi mới có thể giúp cô ấy trị liệu được."

"Ngoại trừ chuyện công việc, Thôi Cách Cách gần như ru rú ở trong nhà suốt, cuộc sống riêng tư cũng đơn điệu lắm..." Đang nói dở, chợt Lư Tiểu Nguyệt sực nhớ ra điều gì đó. "Đúng rồi bác sĩ Mộc, sáng nay khi tôi gặp chị ấy, trong lúc mơ mơ màng màng, chị ấy có nhắc tới "chiếc áo mới"."

"Chiếc áo mới nào?" Mộc Lâm Sinh hỏi. Lư Tiểu Nguyệt lắc đầu.

"Thế này đi, cô thử tìm hiểu xem, nếu cần

cứ gọi tôi bất cứ lúc nào." Anh ta nói. Thôi Cách Cách không hỏi về kết quả kiểm tra, cũng chẳng hỏi Lư Tiểu Nguyệt và Mộc Lâm Sinh nói với nhau những gì. Trên đường về công ty, cô ngồi ở ghế sau, thần thờ ngắm nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ, thỉnh thoảng lại bật ra vài tiếng cười khanh khách ngây dại, dường như đang nghĩ đến chuyện vui nào đó. Lư Tiểu Nguyệt hoãn hết mọi công việc trong ngày, tháp tùng Thôi Cách Cách về biệt thự nghỉ ngơi.

Khi từ trên lầu bước xuống, tình cờ gặp người giúp việc, Lư Tiểu Nguyệt bèn hỏi: "Thím Lý, gần đây buổi tối Cách Cách có ra ngoài không?"

"Không, toàn ở trong phòng làm việc,

không thì ru rú trong phòng ngủ." Thím Lý đáp.

Lư Tiểu Nguyệt lúc này đã ra tới cửa, lại dăm chiêu ngoảnh lại hỏi: "Thế gần đây chị ấy có mua chiếc áo mới nào không?"

Thím Lý lắc đầu, nói: "Cái này tôi không rõ, cô ấy mua quần áo cũng đâu có cho tôi xem."

"Ồ." Lư Tiểu Nguyệt mở cửa, vừa định bước ra thì thím Lý gọi giật lại, nói:

"Tiểu Nguyệt, cô đợi chút, tôi chợt nhớ tới qua xảy ra một chuyện..."

Lư Tiểu Nguyệt ngoảnh đầu lại, nghe thím Lý kể: "Tôi qua Cách Cách hơi kì lạ, đêm hôm khuya khoắt bỗng nhiên gõ cửa phòng tôi, tôi đi ra thì thấy cô ấy trần như nhộng, liền lấy chiếc áo khoác lên

cho cô ấy, ai dè cô ấy tỏ ra rất tức giận, còn nói câu gì khó hiểu lắm, cô ấy nói... nói..."

"Nói gì?" Lư Tiểu Nguyệt sốt ruột hỏi.

"Cô ấy nói..." Thím Lý nhớ lại. "Cô ấy nói, 'thím đang sỉ nhục chiếc váy mới của cháu'. Đúng, là nói như vậy đó."

Rời khỏi biệt thự về nhà mình, Lư Tiểu Nguyệt liền gọi điện cho Mộc Lâm Sinh, kể cho anh ta chuyện mới nghe được từ thím Lý. Nghe xong, Mộc Lâm Sinh thoáng trầm mặc rồi nói: "Nói như thế nghĩa là, Thôi Cách Cách đã tự tưởng tượng ra một chiếc váy mới xinh đẹp, và chiếc váy ấy vô hình, không nhìn thấy cũng chẳng sờ thấy. Nếu đúng như vậy thì sự việc nghiêm trọng rồi."

"Tôi phải làm gì đây?" Lư Tiểu Nguyệt lo lắng hỏi.

"Rõ ràng lần trước đã khỏi rồi, theo lý mà nói, bệnh tình không thể nào trở nặng lại được." Mộc Lâm Sinh thoáng dừng lại như đang suy nghĩ cách giải quyết, vài giây sau, anh ta lại hỏi: "Thuốc tôi đưa lần trước, cô ấy có uống đúng liều không?"

"Chuyện này tôi cũng không rõ." Lư Tiểu Nguyệt thở dài. "Sắp tới chị ấy còn phải phát hành album mới, đi tuyên truyền, còn phải tham gia dạ tiệc, chuẩn bị live show. Thời gian này tuyệt đối không thể xảy ra bất trắc, anh phải nghĩ cách mới được."

"Thế này vậy, thời gian này cô để ý tới cô

ấy một chút, không thì dọn đến ở chung với cô ấy, đốc thúc cô ấy uống thuốc, ghi lại những điểm bất thường rồi báo cho tôi biết, tốt nhất mỗi tuần hai lần dẫn cô ấy đến chỗ tôi, tôi thử trò chuyện với cô ấy xem sao."

"Thế thì làm phiền anh, giữ liên lạc nhé."
Cúp máy, Lư Tiểu Nguyệt cảm thấy đầu óc rối tung như mớ bòng bong, mọi chuyện dường như cùng lúc ào đến khiến cô trở tay không kịp, trong khi chuyện nào chuyện nấy đều khó giải quyết. Ngồi trên ghế, day day thái dương, cuối cùng Lư Tiểu Nguyệt quyết định ngày mai dọn đến biệt thự của Thôi Cách Cách ở một thời gian, dù sao Thôi Cách Cách cũng là cây hái tiền của cô, trước hết phải bảo

vệ cô ấy tránh khỏi bất trắc mới được. Quyết định xong, cô lấy vali ra, xếp vài bộ quần áo sạch vào, sau đó trở lại phòng ngủ, nằm xuống giường, miên man nghĩ ngợi một hồi, cuối cùng ngủ thiếp đi.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, Lư Tiểu Nguyệt cảm thấy có người giật chăn của mình ra, cô trở mình, mở mắt nhìn sang bên cạnh. Trong phòng tối om om, dường như có một bóng đen đang chuyển động bên cạnh giường. Giữa lúc mơ mơ màng màng, Lư Tiểu Nguyệt còn tưởng mình đang nằm mơ nên nhắm mắt lại ngủ tiếp, nhưng mấy giây sau, cô lại cảm thấy tấm chăn bị ai đó giật phất đi, cả người lộ ra ngoài, lạnh lạnh. Cô ngái

ngủ giờ tay mò tìm tấm chăn, nhưng lại chạm phải một đôi tay lạnh ngắt...

Lư Tiểu Nguyệt phút chốc tỉnh cả ngủ, thét một tiếng, nhảy dựng lên, hốt hải chạy đi bật đèn rồi căng mắt nhìn xung quanh. Cô sửng sốt khi phát hiện Thôi Cách Cách tóc tai bù xù đang đứng bên giường, đôi mắt nhìn chòng chọc vào mình, cơ thể khẽ lắc lư, trông đờ đẫn một cách kì lạ.

"Cách Cách?" Lư Tiểu Nguyệt thở hắt hên, hỏi.

Thân hình Thôi Cách Cách vẫn khẽ lắc lư từ đằng trước ra đằng sau, đầu hơi cúi, mắt trợn lên nhìn chăm chăm về phía Lư Tiểu Nguyệt.

Mộng du? Lư Tiểu Nguyệt trun rầy giờ tay hươ hươ trước mặt Thôi Cách Cách, quả nhiên, cô không có bất kì phản ứng nào. Lư Tiểu Nguyệt cuống quá, không biết phải làm gì, vội vàng lấy di động định gọi cho Mộc Lâm Sinh. Nào ngờ Thôi Cách Cách bất chợt lên tiếng, giọng nói khàn khàn, có chút ai oán, mơ hồ xen lẫn quái dị, vừa giống như đang hát, lại giống như hát tuồng. Lư Tiểu Nguyệt chăm chú lắng nghe một hồi, cuối cùng cũng hiểu được cô đang nói gì. Cô nói: "Tôi là Thôi Cách Cách, các fan phong tặng tôi là Cách Cách, Cách Cách có chiếc áo mới, chiếc áo mới xinh đẹp..."

Chương 23 Gọi Hồn

Trên đời này có ma không?

Đối với vấn đề này, có rất nhiều câu trả lời hư hư thật thật. Đinh Tiểu Tiểu cũng không bao giờ tin chuyện ma quỷ thánh thần, nhưng Lâm Lợi Lợi chẳng đời nào lại đi đặt điều nói dối, cũng có nghĩa là, rất có khả năng cô đã gặp Trần Ngôn sau khi Trần Ngôn chết.

Vậy thì Trần Ngôn mà Lâm Lợi Lợi nói là người hay ma? Và còn mấy tờ tiền âm phủ kia, có thật là do Trần Ngôn để lại không? Thực ra trong thâm tâm, Đinh Tiểu Tiểu mong rằng người mà Lâm Lợi Lợi gặp chính là Trần Ngôn, như thế có thể chứng minh cô ấy vẫn chưa chết, hoặc chứng tỏ trên đời này thật sự có ma quỷ. Dù là gì thì nó cũng đã thắp lên một

tia hy vọng cho Đình Tiểu Tiểu, bởi...
hắn muốn gặp lại cô lần cuối.

Lúc này Lâm Lợi Lợi đang ngồi tựa bên
giường, tay vẫn cầm mấy tờ tiền âm phủ.
Đã hơn nửa tiếng đồng hồ trôi qua, hai
người vẫn không nói với nhau câu nào, ai
cũng chìm vào suy nghĩ của riêng mình.
Gần nửa đêm, trong phòng yên tĩnh đến
kì lạ. Một lúc sau, cuối cùng Lâm Lợi
Lợi cũng phá tan bầu không khí tĩnh lặng,
run run nói: "Anh thật sự muốn gặp lại
Trần Ngôn ư?"

"Anh chỉ muốn làm rõ rốt cuộc chuyện gì
đã xảy ra." Đình Tiểu Tiểu đáp.

Cô đặt mấy tờ tiền âm phủ xuống chiếc
bàn bên cạnh, ghé sát vào người hắn,
giọng vẫn khàn khàn, nói: "Nếu những gì

anh kể là đúng, Trần Ngôn đích thực đã chết rồi. Nếu muốn gặp lại người đã khuất thì chỉ có một cách..."

"Cách gì?" Hãn hơi sốt ruột, hỏi.

"Gọi - hồn." Lâm Lợi Lợi đáp từng chữ một. "Hồi trước em sống ở dưới quê, dân bản địa có thói quen gọi hồn người chết về, lúc nhỏ em cũng từng học, do hiếu kì thôi. Nếu Trần Ngôn là ma, cô ấy sẽ đến gặp anh."

"Được không?" Đinh Tiểu Tiểu cảm thấy hơi hoang đường. Trước kia nếu có người giới thiệu mấy vụ mê tín này, hãn không những sẽ từ chối thẳng thừng mà còn mắng cho họ một trận té tát. Nhưng bây giờ hãn lại làm sao thế này? Khi Lâm Lợi Lợi thốt ra những lời khó tin

kia, trong lòng hấn lại nảy sinh cảm giác mong đợi, hấn thậm chí còn bắt đầu tưởng tượng mình nên nói gì, hỏi gì khi gặp lại Trần Ngôn nữa, hay là không nói không hỏi gì cả, lập tức ôm ghì cô vào lòng?

"Được, sao lại không được chứ?" Lâm Lợi Lợi cũng không cảm thấy sợ hãi nữa, thậm chí còn có chút kích động. Cô đứng dậy, đến bên cửa xé một tờ lịch xuống, chỉ vào đó, nói: "Anh xem, hôm nay mọi sự đều xấu, rất hợp để gọi hồn."

Hấn cầm lấy tờ lịch, nhíu mày hỏi: "Chúng ta phải làm thế nào?"

"Trước tiên là chọn địa điểm, chỗ âm là tốt nhất." Lâm Lợi Lợi thoáng nghĩ.

"Chọn chỗ nào nhỉ?"

"Nhà Trần Ngôn đi, phòng ngủ nhà cô ấy được sơn hết thành màu xanh lục, trong nhà rất ẩm thấp, lần đầu tiên bước vào anh đã cảm thấy rờn rợn." Nói rồi, Đinh Tiểu Tiểu rung mình một cái. "Không chừng Trần Ngôn vẫn luôn quanh quẩn ở nhà, chỉ là anh không thấy được cô ấy, còn cô ấy thì vẫn thấy anh."

"Được, vậy thì đến nhà Trần Ngôn." Lâm Lợi Lợi đáp. "Nhà cô ấy có chén sứ trắng không, ngoài ra còn cần kim, nước tương, mỡ lợn đông đặc, nến trắng, thứ gì cũng không thể thiếu."

"Có chén, kim, nước tương cũng có, nến trắng thì không rõ, mỡ lợn đông đặc thì chắc là không." Dứt lời, Đinh Tiểu Tiểu vỗ tay đánh bốp một cái, nói tiếp:

"Nhưng cách nhà cô ấy không xa có siêu thị hai tư giờ, chỗ đó chắc có bán."

"Thế thì không còn vấn đề gì rồi, chúng ta đi thôi." Nói rồi, Lâm Lợi Lợi cầm áo khoác lên.

"Má mì cho phép em ra ngoài sao?" Đinh Tiểu Tiểu hỏi.

"Thì thêm tiền." Lâm Lợi Lợi cười, đáp.

"Thỉnh thoảng em cũng đi ra ngoài với khách."

Quyết định xong, Đinh Tiểu Tiểu dẫn cô đến siêu thị, rồi đến nhà Trần Ngôn. Sau khi bước vào nhà, Lâm Lợi Lợi liền bắt đầu chuẩn bị, trước tiên cô rót nước lọc vào chén sứ trắng, sau đó đổ nước tương vào, đặt mỡ lợn nổi lên bên trên.

"Anh qua đây, chúng ta sắp bắt đầu rồi."

Lâm Lợi Lợi nói.

Đinh Tiểu Tiểu bỗng cảm thấy căn phòng trở nên quái dị đến lạ thường, căn phòng xanh lục, bức tranh nguệch ngoạc xiêu vẹo, cộng thêm chén sứ trắng và mỡ lợn, lại cả nghi thức kì dị mà họ đang tiến hành... Trần Ngôn thật sự sẽ từ góc nào đó hiện hồn lên sao?

Lâm Lợi Lợi kéo Đinh Tiểu Tiểu ngồi xuống cạnh mình, sau đó cầm cây kim, nhắm mắt lại, chích vào đầu ngón tay, nặn máu ra rồi đưa kim cho hắn. Tuy cô không nói bước tiếp theo phải làm gì nhưng hắn cũng hiểu ra, nhận lấy kim, chích vào ngón tay mình, cũng nặn ra ba giọt máu, nhỏ vào chén. Xong xuôi, Lâm Lợi Lợi cầm chén lên uống một ngụm to,

rồi lại đưa cho hắn uống. Sau đó, cô châm nến bằng chiếc bật lửa đã chuẩn bị sẵn.

Căn phòng tối đen như mực phút chốc sáng bừng lên. Ánh nến hắt hai chiếc bóng lên bức tường màu xanh lục, bập bùng lay động, trông như hai con quái thú to lớn.

Lâm Lợi Lợi quay mặt về phía đông, Đinh Tiểu Tiểu hướng về phía tây, hai người ngồi đối diện nhau. Cô nói bằng giọng hơi trầm: "Được rồi, bây giờ bắt đầu gọi hồn, em đếm đến ba thì chúng ta nắm tay nhau nhé."

"Một, hai, ba."

Hắn đưa tay ra nắm lấy tay cô, trông ngực đập nhanh khác thường.

"Trước tiên, hãy cảm nhận nhịp tim của người mà anh đang nắm tay." Lâm Lợi Lợi nói.

Đinh Tiểu Tiểu nhắm mắt, cố gắng làm theo chỉ dẫn của cô, nhưng mãi vẫn không thể nào tĩnh tâm được. Giờ khắc này, hắn chỉ cảm thấy tim mình đập loạn xạ, tai cũng hơi ù ù, mồ hôi từ trên trán đổ xuống ròng ròng.

"Cảm nhận được chưa?" Cô hỏi.

"Rồi." Hắn đáp.

"Tiếp theo, chúng ta bắt đầu cảm nhận làn gió lạnh bên cạnh." Cô nói tiếp.

Lâm Lợi Lợi vừa dứt lời, Đinh Tiểu Tiểu liền cảm thấy xung quanh có một luồng gió lạnh ngắt thổi tới. Lâm Lợi Lợi lại nói tiếp: "Phải chú tâm cảm nhận xung

quanh, bởi linh hồn luôn mang theo luồng khí âm hàn từ âm giới lên đây."

Ngọn nến ở giữa hai người đột nhiên lay động dữ dội. Lâm Lợi Lợi mở bừng mắt, bắt đầu nhìn chăm chăm vào chiếc chén sứ đặt trên sàn, mắt không hề chớp lấy một cái. Đinh Tiểu Tiểu cũng bắt chước theo, hần phát hiện cái chén đó trở nên mờ hồ, rồi lại rõ nét, cứ thế khoảng bốn, năm phút sau, cái chén tự nhiên biến mất, chỉ còn lại một khối nước hơi đục màu có hình dạng cái chén xuất hiện trên sàn nhà.

"Em không nhìn thấy chén nữa." Lâm Lợi Lợi nói.

"Nó biến đâu mất rồi?" Giọng Đinh Tiểu Tiểu run run, có vẻ sợ hãi.

Lâm Lợi Lợi không đáp, tiếp tục chăm chú nhìn cái chén, khoảng ba phút nữa trôi qua, Đinh Tiểu Tiểu bỗng nhiên phát hiện khối nước chuyển sang màu đỏ sậm, nhưng hình dạng vẫn không thay đổi, trông y như một cục máu đông. Cục máu ấy lơ lửng trên sàn.

"Anh nhìn thấy chưa?" Lâm Lợi Lợi hỏi. Đinh Tiểu Tiểu không đáp, cảnh tượng kì dị trước mặt đã khiến hắn mất hết hồn vía. Khoảng một phút sau, tay Lâm Lợi Lợi đột nhiên run lẩy bẩy, Đinh Tiểu Tiểu lúc này mới dờn mắt khỏi cái chén và nhìn sang cô. Cô như bị nhập hồn, toàn thân đều run lên bần bật.

"Lợi Lợi, em không sao chứ?" Đinh Tiểu Tiểu hỏi.

Nghe thấy tiếng hấn, cô chợt ngẩng đầu, hai mắt tròn trũng, ngập tràn phần nộ. Đinh Tiểu Tiểu điếng người, vội vàng hát tay cô ra, đứng dậy lùi về sau mấy bước, sau đó nhìn chằm chằm vào đôi mắt ấy... Giống, giống quá, nó giống y hệt đôi mắt của Trần Ngôn.

Đinh Tiểu Tiểu run rẩy hỏi: "Em... em là... Trần Ngôn ư?"

Lâm Lợi Lợi toét miệng cười, cái đầu lúc lắc chuyển động như con rối, sau đó thốt ra từng chữ từng chữ một bằng giọng đàn ông thô ráp: "Tao - là - Lữ - Tân - đã - tao - bị - mày - hại - chết."

Chương 24 Cách Cách Điên Loạn

Cách Cách có chiếc áo mới, chiếc áo mới xinh đẹp...

Cách Cách có chiếc áo mới, chiếc áo mới xinh đẹp...

Cách Cách có chiếc áo mới, chiếc áo mới xinh đẹp...

Trong căn phòng sáng trưng, Thôi Cách Cách đứng chờ đợi bên giường như một con rối, cơ thể khẽ lắc lư, ánh mắt ngây dại, vẻ mặt vô cảm, khiến người ta liên tưởng đến một chiếc đĩa CD bị xước giập đang không ngừng lặp lại điệp khúc quen thuộc.

Đây là một câu trong cakhúc Chiếc áo mới của Cách Cách, giaiđiệu vốn vui nhộn nhưng giờ nghe cô hát lại có một cảm giác quái dị đến khó tả, nửa giống hát tuồng nửa lại giống như đang đọc thần chú. Lư Tiểu Nguyệt dứt di động vào túi, dè dặt bước tới bên cạnh cô, hạ thấp giọng, hỏi: "Chiếc áo mới của chị đang cất ở đâu?"

Thôi Cách Cách phớt lờcâu hỏi, tiếp tục hát. Sau khi lặp lại hai lần thì cô bỗng khựng lại, một âm thanh khác vang lên. Một bài hát rộn ràng phát ra từ túi quần jean của cô, chắc là chuông di động. Lư Tiểu Nguyệt từng nghe nói, không được đánh thức người đang mộng du, nếu không sẽ nguy hiểm cho họ.

Thế là Lư Tiểu Nguyệt địnhthò tay lấy di động của Thôi Cách Cách ra, nào ngờ cô đã tự mình cử động. Một cách cứng nhắc, Thôi Cách Cách đưa tay lên, gập xuống, đút vào túi, lấy di động, nhấn nút nghe, đặt bên tai... Đó chỉ là một chuỗi động tác lấy điện thoại rất đổi bình thường nhưng bây giờ cô đang mộng du, nên những động tác ấy trở nên vô cùng bất bình thường, cứng nhắc, chậm chạp, thậm chí giữa mỗi động tác còn khựng lại gần một giây.

"A lô..."Thôi Cách Cách kéo dài giọng, nói.

Lư Tiểu Nguyệt tò mò muốnbiết người gọi là ai, bèn ghé sát tai vào điện thoại. Đối phương là đàn ông, giọng nói quen

quen: "Lấy được rồi, di động hiện đang ở trong tay tôi, cô muốn xử lý thế nào?" "Anh đã lấy bằng cách nào?" Thôi Cách Cách có vẻ tức giận, giọng nói vẫn kéo dài.

Người đàn ông ở đầu dây bên kia đáp: "Đại tiểu thư, dù sao cũng phải để tôi tìm thời gian thích hợp chứ. Lần trước tôi lén vào giảng co với hắn, sắp lấy được thì không ngờ lại để sống mất, hơn nữa còn suýt bị hắn phát hiện. Không ngờ thằng nhóc này cũng cáo già ra phết, giấu di động ở sau tủ áo, báo hại tôi tìm mãi mới ra."

Đối phương cầu nhàu mặt trăng, Lư Tiểu Nguyệt sực hiểu ra, người trong điện thoại là Hoàng Quý Phi?

"Anh đưa di động cho bảo vệ đi." Thôi Cách Cách nói.

"Bây giờ?" Hoàng Quý Phi do dự. "Cũng hơi muộn rồi, dù sao ở trong tay tôi cũng đảm bảo an toàn. Trưa mai tôi ghé qua đưa cho cô, sẵn tiện bàn chút chuyện với Tổng giám đốc nhà cô."

"Không được, ngay bây giờ." Thôi Cách Cách kiên quyết nói.

"Ok, ok." Hoàng Quý Phi trả lời.

Cúp máy, Thôi Cách Cách lặp lại chuỗi động tác ban nãy, chỉ khác là thứ tự ngược lại. Cô rút di động vào túi, sau đó quay sang, mặt đối mặt với Lư Tiểu Nguyệt, mắt mở trừng trừng, song dường như không nhìn thấy Lư Tiểu Nguyệt, cô sai bước đi thẳng ra ngoài. Lư Tiểu

Nguyệt lách người tránh, Thôi Cách Cách lướt qua cô, đi ra khỏi phòng ngủ. Trời ạ, là mộng du thật, không ngờ Thôi Cách Cách lại mắc chứng mộng du, nhờ ra đường bị người ta chụp ảnh thì gay to. Lo lắng, Lư Tiểu Nguyệt vội đi theo Thôi Cách Cách ra phòng khách. Thôi Cách Cách đứng ngơ ngẩn giữa phòng vài giây rồi lại nhấc chân bước về phía cửa. Thấy thế, Lư Tiểu Nguyệt hồi hải chạy tới túm chiếc mũ rộng vành, lại lấy thêm một cặp kính mát rồi đuổi theo, cẩn thận đeo vào cho Thôi Cách Cách. Trong lúc đó, Thôi Cách Cách không có động tác gì khác ngoài bước chân trái, dừng lại, bước chân phải, dừng lại, rồi lại bước chân trái, dừng lại, bước chân phải, dừng

lại...

Đường phố đêm khuya vắng vẻ, nếu là ban ngày, với kiêu đi này, dù Thôi Cách Cách không phải minh tinh, chắc chắn cũng thu hút một đám đông vây quanh.

Lư Tiểu Nguyệt bám theo Thôi Cách Cách suốt quãng đường. Cứ thế đi khoảng hai tiếng, Thôi Cách Cách về đến biệt thự, bước vào nhà trước ánh mắt kinh ngạc của bảo vệ gác cổng, tựa hồ cô đã quên mất cú điện thoại ban nãy. Thấy cô đã vào trong biệt thự, Lư Tiểu Nguyệt mới bước đến hỏi bảo vệ: "Ban nãy có ai đến đưa di động không?"

"Có, một người đàn ông." Bảo vệ mở ngăn kéo, lấy di động đưa cho cô.

"Anh làm bảo vệ kiêu gì vậy hả? Đêm

hôm khuya khoắt, Thôi Cách Cách một mình đi ra đường anh cũng chẳng thèm quan tâm là sao?" Lư Tiểu Nguyệt trách anh ta. "Xem ra anh cũng chán việc rồi, nếu tặc trách như thế, ngày mai tôi đành mời người khác vậy."

"Không phải, khi cô ấy ra ngoài, tôi có hỏi, cô ấy bảo đi tìm cô mà." Bảo vệ giải thích một cách âm ức.

Lư Tiểu Nguyệt chau mày, nhìn gương mặt âm ức của bảo vệ, cũng không tiện mắng thêm, bèn thở dài, nói: "Dù sao Thôi Cách Cách cũng không xảy ra chuyện gì, lần này tôi cho qua." Nói rồi, cô đi về phía ngôi biệt thự. Lư Tiểu Nguyệt dừng lại trước cửa, ngẫm nghĩ nên về nhà hay là ngủ lại đây, cuối cùng

quyết định đêm nay ngủ tạm ở đây, khi trời sáng sẽ quay về nhà lấy hành lý. Cô thật sự lo sợ Thôi Cách Cách sẽ xảy ra chuyện.

Đi vào biệt thự, Lư Tiểu Nguyệt lên lầu, mở cửa phòng ngủ của Thôi Cách Cách. Trông thấy Thôi Cách Cách đang nằm ngủ ngon lành trên giường, phát ra tiếng ngáy khe khẽ, Lư Tiểu Nguyệt mới thở phào nhẹ nhõm, đóng cửa phòng lại, xuống phòng khách, ngồi trên sofa, lấy chiếc di động ban nãy nhận từ tay bảo vệ ra, mở máy, vào mục video lục tìm. Nhưng tìm cả buổi vẫn không có phát hiện gì cả, trong di động hoàn toàn không có đoạn clip mà Thôi Cách Cách nhắc đến. Chuyện này rốt cuộc là sao?

Lư Tiểu Nguyệt xâu chuỗi mọi sự việc với nhau, sừng sốt rút ra một kết luận. Thôi Cách Cách đã tự tưởng tượng ra một chiếc áo mới không hề tồn tại thì chắc chắn cũng có thể tưởng tượng ra một đoạn clip, nhưng khi đó cô không biết Thôi Cách Cách bệnh cũ tái phát nên rã rập tin theo, đi trộm chiếc điện thoại, còn vì thế mà giết người.

Sau khi rút ra kết luận trên, Lư Tiểu Nguyệt có phần hồi hận, tại sao lúc đó không điều tra rõ ràng rồi mới hành động chứ? Giờ thì mệt rồi, từ khi Lữ Tân chết, ngày nào cô cũng mơ thấy ác mộng, sợ này sợ nọ, đến cả những chuyện đơn giản cũng làm sai. Hơn nữa cô bắt đầu trở nên đa nghi, nhìn ai cũng thấy đáng ngờ, cảm

giác mọi người xung quanh đều là cảnh sát chìm, chỉ cần bản thân để lộ một chút sơ hở, bọn họ sẽ lập tức ập đến bắt trói cô.

Đạo trước, Lư Tiểu Nguyệt có đọc một bộ tiểu thuyết tên là Địa ngục biến, trên bìa sách có đề một câu như thế này: Khi bạn giết người, mọi thứ đều trở nên thay đổi.

Giờ đây, cô đã cảm nhận được hàm ý của câu nói đó một cách sâu sắc.

Đêm khuya dài vô tận, Lư Tiểu Nguyệt tắt di động, nằm trên giường trần trọc mãi không ngủ được. Lại một đêm thức trắng, tâm sự biết kể cùng ai, với chiếc đèn hoa treo trên trần nhà ư? Hay chiếc tủ lạnh kêu ù ù trong góc tường? Không, chúng

đều là những vật vô tri vô giác. Nhưng khi bạn đã giết người, liệu còn ai chịu lắng nghe bạn nữa?

Tâm tư trôi về phương trời xa xăm nào đó, tại thành phố phồn hoa đó, Lư Tiểu Nguyệt mãi mãi chỉ sắm vai chú hề. Từ tiểu học cho đến đại học, cô luôn phải gánh chịu sự nhạo báng của người lớn lẫn sự sỉ nhục của bạn bè. Nguyên nhân, đơn giản chỉ vì cô là một đứa mồ côi.

Một người bí ẩn đã trợ cấp cho Lư Tiểu Nguyệt học hết đại học. Cô chưa bao giờ gặp mặt người đó, chỉ thỉnh thoảng trao đổi thư từ, cô gọi người đó là Hy Vọng. Thậm chí có những lúc, cô từng có ý nghĩ sau này lớn lên, tốt nghiệp rồi, sẽ kết hôn với Hy Vọng, tuy cô không hề

biết Hy Vọng rốt cuộc là nam hay nữ. Cuối cùng cũng đến ngày tốt nghiệp, Lư Tiểu Nguyệt sốt ruột muốn chạy đến bên Hy Vọng, nhưng cô đã bị từ chối. Hy Vọng nói: "Ta chu cấp cho cháu không phải vì muốn thu được lợi ích gì nơi cháu, ta chỉ hy vọng cháu hạnh phúc. Giờ cháu đã rời khỏi ghế nhà trường, chắc cũng đã tìm được mục tiêu của cuộc đời mình, ta cũng không thể làm gì cho cháu nữa, chỉ hy vọng cháu càng ngày càng tiến xa."

Đó là bức thư cuối cùng Hy Vọng gửi cho cô, sau đó Lư Tiểu Nguyệt tiếp tục gửi thư đến địa chỉ cũ của Hy Vọng nhưng lần nào cũng bị trả về một cách lạnh lùng. Sau đó, Lư Tiểu Nguyệt đã kiếm ra

tiền, tuy không giàu có nhưng cũng đủ ăn đủ mặc, để báo đáp Hy Vọng, mỗi lần quyên góp từ thiện, cô đều gửi dưới danh nghĩa Hy Vọng.

Cô mong muốn sẽ có nhiều người có được hy vọng, nhưng giờ đây, hy vọng của cô ở đâu kia chứ?

Tám năm trước, Lư Tiểu Nguyệt cũng hoang mang như bây giờ. Hôm đó, cô uống say bí tỉ, đứng ở ban công nhà trọ, ngửa mặt hỏi ông trời: "Hy vọng của tôi rốt cuộc đang ở đâu?"

Dường như ông trời đã nghe thấy tiếng gào thét của cô. Không lâu sau, ông chủ của Hoa Long Diễn Dịch gọi cô vào văn phòng, bảo cô đi phỏng vấn một người mới, xem thử hình ảnh, tiếng hát, tính

cách của cô ta liệu có thể lãng xê không, có thích hợp phát triển trong nghiệp ca sĩ không.

Thông thường, việc phỏng vấn người mới chẳng bao giờ đến lượt Lư Tiểu Nguyệt, nhất là phỏng vấn những người mới có tiềm năng phát triển, cho nên hôm đó, cô cũng chẳng ấp ủ bất cứ hy vọng gì. Song cô gái xuất hiện ở buổi phỏng vấn khiến mắt cô lập tức sáng bừng lên. Cô gái đó trạc tuổi cô, khi cười trông vô cùng xinh đẹp với hai lúm đồng tiền, khi mở miệng nói cũng cực kỳ đáng yêu.

Tuy so với đa số các ngôi sao ca nhạc khác, cô gái đó không nổi bật lắm nhưng Lư Tiểu Nguyệt vẫn còn nhớ như in, trong cuộc phỏng vấn đó, cô gái từng nói

một câu: "Điều tôi cần là một cơ hội, chỉ cần cô cho tôi cơ hội, tôi chắc chắn sẽ nổi tiếng."

Lư Tiểu Nguyệt đã chocô ấy một cơ hội, đồng thời cũng cho bản thân một cơ hội.

Đó là cảnh tượng cô và Thôi Cách Cách lần đầu gặp nhau. Sau lần gặp mặt ấy, cô bỗng có cảm giác hình như mình đã tìm lại được hy vọng rồi. Kể từ ngày đó, hai người đã cùng nỗ lực, nâng đỡ nhau vượt qua vô số thành công lẫn thất bại, ấy vậy mà tám năm sau, chính niềm hy vọng ấy lại đẩy cô xuống vực thẳm...

Giờ đây, Thôi Cách Cách có còn là hy vọng của cô không? Lư Tiểu Nguyệt không biết, cô mang theo câu hỏi ấy, dần dần chìm vào cõi mộng. Trong mơ, cô lại

trở về giảng đường đại học, ngây ngô đứng dưới bục giảng, trên bục là các bạn học đang cười cợt, mỉa mai cô: "Coi kìa, một đứa mò côi không những có tiền học đại học mà còn có quần áo đẹp để mặc, mày còn dám bảo mình không phải gái điếm được người khác nuôi ư?"

Những lời đồn đại luôn lan truyền với tốc độ đáng sợ, Lư Tiểu Nguyệt không nhớ ai là người đầu tiên nói ra câu ấy, chỉ biết sau đó tất cả bạn bè, thầy cô giáo, thậm chí những người hoàn toàn xa lạ cũng biết chuyện ấy. Trong mắt họ, mọi lời giải thích của cô đều trở thành ngụy biện, mọi oan ức đều chỉ là đóng kịch.

Lúc ấy, ngoại trừ Hy Vọng đang âm thầm

giúp đỡ cô, cô đã không còn bất kì hy vọng nào nữa.

Chương 25 Ác Mộng

Chu Hạo đã say mèm.

Cảm giác này không hề xa lạ đối với ông. Đã biết bao đêm dài, ông cứ thế ngồi cô độc trên ban công nhà mình và nốc bia ừng ực. Bia, từng ngụm từng ngụm rót vào cổ họng, cảnh tượng trước mắt trở nên méo mó, bầu trời đầy sao chói lóa đến hoa cả mắt. Gió khẽ lay động, Chu Hạo một tay cầm chai bia, một tay cầm di động, lảo đảo đi trên mép ban công, ánh mắt ngây dại nhìn chằm chằm vào ngọn hải đăng trên cầu Cốc Phong cách

xa mấy trăm mét ngoài khơi.

Ngọn hải đăng này là công trình cao nhất ở Cốc Khê, ban đêm bật đèn có thể soi sáng nửa thành phố.

Nhưng giờ phút này trong mắt Chu Hạo, hình dáng của nó cũng trở nên vắn vẹo, tựa như một gã khổng lồ đang khua khoắng hai tay, hoặc một cô nàng xinh đẹp, cao ráo đang lắc lư chiếc eo thon thả.

Vào một buổi tối của mười năm trước, Chu Hạo cũng đứng ở vị trí này, cũng uống đến say mềm, cũng một tay xách chai bia một tay cầm di động, cũng dỗi mắt nhìn ngọn hải đăng ở phía xa kia. Chớp mắt mười năm đã trôi qua, Chu Hạo đã già đi nhiều, mái tóc đen đã lốm

đốm hoa râm, gương mặt đã phủ đầy những nếp nhăn ghi dấu thời gian, nhưng trái tim ông vẫn không thay đổi, mọi chuyện xảy ra ngỡ như chỉ mới ngày hôm qua...

Hôm qua... Chu Hạo đã trải qua một ngày đau khổ nhất trong cuộc đời mình, vợ ông đã chết, bị giết ngay trong nhà. Khi ấy ông mới ngoài ba mươi tuổi, cũng như Vương Quỳ bây giờ, tuổi trẻ háo thắng, sức nổi, luôn tràn ngập nhiệt huyết dành cho công việc. Từ lúc bước vào nghề năm hai mươi lăm tuổi, bằng tài mưu lược và sự gan góc của mình, ông từng nhiều lần triệt phá những vụ án lớn, nhanh chóng được cấp trên cất nhắc từ đồn công an khu vực lên Sở Cảnh sát

đồng thời cũng giao cho ông nhiều thách thức lớn hơn. Đối với những thứ ấy, Chu Hạo chẳng may sợ hãi, ngược lại trong ông còn sục sôi một ý chí chiến đấu khó tả. Ông phải duy trì công lý, phải bảo vệ nhân dân, ông phải làm một anh hùng.

Hai năm sau khi được điều lên Sở Cảnh sát thành phố, Chu Hạo kết hôn, hôn lễ tổ chức vô cùng linh đình. Vợ ông mở cửa hàng buôn bán quần áo trong một khu thương mại của thành phố. Hai người vốn thuộc hai thế giới khác nhau nhưng nhờ mai mối mà xe duyên nên vợ nên chồng, đây âu cũng là duyên số. Sau khi kết hôn không lâu, vợ ông mang thai, chín tháng mười ngày sau thì mẹ tròn con

vuông.

Lần đầu được lên chức bố, ngoài niềm hạnh phúc hân hoan, Chu Hạo càng cảm nhận rõ hơn về trách nhiệm của mình. Để vợ con được sống tốt hơn, ông càng ra sức làm việc, vùi đầu vào các vụ án bất kể ngày đêm.

Đó là một ngày Đông chín năm 2002, Chu Hạo đến cơ quan như thường lệ.

Buổi trưa, lãnh đạo bỗng nhiên triệu tập tất cả nhân viên, mở cuộc họp khẩn cấp, nội dung đại khái là: Tại phố đi bộ ở Thanh Uyển phát hiện một thi thể bị vùi trong người tuyết, khi người tuyết sụp đổ thì cái xác mới lộ ra ngoài; theo điều tra sơ bộ, cảnh sát Thanh Uyển thấy vụ án này liên quan rộng rãi nên yêu cầu sự hỗ

trợ từ phía cảnh sát Cốc Khê.

Đây là một cơ hội tốt, Chu Hạo lập tức xung phong, bày tỏ mong muốn tham gia phá án, lãnh đạo cũng đồng ý, cắt cử hai người cho ông, ngày hôm sau cả ba lập tức khởi hành đến Thanh Uyển. Đồng thời cấp trên còn thành lập tổ điều tra Án mạng người tuyết 2002 nhằm tiến hành điều tra liên tỉnh. Khi ấy ngoài cảnh sát Cốc Khê ra còn có sự tham gia của các cảnh sát đến từ hai thành phố khác. Để có thể giành được thành tích nổi bật hơn mọi người trong tổ, Chu Hạo ngày đêm vùi đầu điều tra, tra tìm tài liệu, phỏng vấn người thân của nạn nhân. Quả nhiên trời không phụ lòng người, hai tháng sau, Chu Hạo tổng hợp mọi tài liệu và phát

hiện ra một bí mật kinh thiên động địa. Trong cuộc họp của tổ điều tra, Chu Hạo đã đưa ra ý kiến: Án mạng người tuyết 2002 rất có thể không phải là một vụ án mạng độc lập, mà là một vụ giết người hàng loạt, hơn nữa những lần gây án cách nhau một khoảng thời gian tương đối dài, vụ đầu tiên xảy ra năm 1962, vụ thứ hai vào năm 1982, và đến bây giờ, năm 2002, hung thủ lại lần nữa gây án, trải dài suốt bốn mươi năm, ngoài ra cả ba vụ án đều có điểm chung là lấy bối cảnh từ Truyện cổ Andersen.

Ý kiến của Chu Hạo nhận được sự đánh giá khá cao, gần như ngay lập tức, cấp trên đã phái người gửi công văn thành lập tổ chuyên án và bổ nhiệm Chu Hạo

làm tổ trưởng, vụ án được đổi số hiệu thành Vụ mưu sát Andersen 6713.

Những ngày tiếp theo, Chu Hạo dẫn dắt các thành viên tổ chuyên án triển khai điều tra, thế nhưng đã bốn mươi năm trôi qua, thông tin tìm được cũng có hạn, vụ án rơi vào ngõ cụt, một điều chưa từng có trong lịch sử của Sở Cảnh sát. Một năm sau, cấp trên thấy vụ án vẫn không có tiến triển gì, bèn quyết định giải tán tổ chuyên án, nhưng dưới sự kiên trì và tự tin của Chu Hạo, cuối cùng cấp trên quyết định cho tổ chuyên án thêm thời hạn mười tháng.

Thách thức thật sự đã xảy ra chính trong mười tháng đó.

Vụ mưu sát Andersen 6713 bỗng nhiên

nhận được sự quan tâm của quần chúng nhân dân, giới truyền thông bắt đầu dồn dập đưa tin. Thân là tổ trưởng tổ chuyên án, Chu Hạo bị đẩy lên trước búa rìu dư luận, lần đầu tiên ông thấy hoang mang và chịu áp lực nặng nề đến thế. Trong quãng thời gian ấy, vợ con trở thành động lực lớn nhất của ông, ông cũng vững tin rằng hung thủ rồi sẽ có một ngày sa lưới pháp luật, thế nhưng...

Thế nhưng ngay lúc vượn có tiến triển mới thì Chu Hạo nhận được một lá thư nặc danh, nội dung đại khái bảo ông không được tiếp tục điều tra, nếu không sẽ phải hối hận. Lá thư ấy khiến Chu Hạo nhìn thấy tia hy vọng, hung thủ dùng thư nặc danh đe dọa ông chứng tỏ hắn đã

bắt đầu sốt ruột, cũng chứng minh rằng bọn họ đang điều tra đúng hướng, càng lúc càng tiến gần đến sự thật, có lẽ chỉ còn cách một bước nữa thôi.

Nửa tháng sau, Chu Hạo nửa đêm quay về phòng khách sạn, phát hiện có một chiếc áo được gấp gọn gàng, đặt trên ghế trong phòng. Ông cầm lên xem, phát hiện đó chính là chiếc áo vợ ông từng mặc trước khi kết hôn, nhưng làm cách nào nó lại xuất hiện ở thành phố Thanh Uyển xa xôi này? Chu Hạo vội gọi điện cho vợ, hay tin vợ con vẫn bình an vô sự, ông mới thở phào nhẹ nhõm.

Lúc đó dưới chiếc áo còn có một phong thư, trong đó viết: Nếu người không dừng việc điều tra, ngày mai rất có thể sẽ

là ngày cuối cùng của vợ người...

Chu Hạo lo lắng vợ mình sẽ xảy ra bất trắc thật, bèn bảo vợ dẫn con trai về nhà mẹ đẻ, nhưng ông không hề có ý định dừng việc điều tra. Ông đã theo vụ án này suốt hơn một năm ròng, mất bao nhiêu ngày đêm miệt mài, cuối cùng mới có sự đột phá, nếu bây giờ dừng lại, không những sẽ bị giới truyền thông và quần chúng chê cười ném đá, mà còn để lại một vết nhơ trong sự nghiệp của ông. Sáng hôm sau vừa tỉnh dậy, Chu Hạo liền gọi điện cho vợ, định hỏi cô đã đến nhà mẹ đẻ chưa, song gọi mãi vẫn không có ai bắt máy. Đến Sở Cảnh sát, suốt cả buổi sáng, Chu Hạo cứ thấp thỏm không yên, đến trưa, ông lại gọi điện cho nhà

vợ nhưng bên đó nói rằng chưa thấy vợ ông tới. Một dự cảm không lành dâng lên trong lòng, Chu Hạo cố gắng xua đuổi cảm giác ấy đi nhưng không được, cuối cùng ông không kìm được, xin nghỉ phép quay về Cốc Khê. Ngay khi mở cửa bước vào nhà, một mùi máu tanh nồng nặc xộc đến, Chu Hạo sững sờ đứng chết trân tại chỗ.

Vợ ông đã chết, chết ngay trong phòng ngủ!

Chu Hạo phát hiện bên cạnh xác vợ có một quyển Truyện cổ Andersent toàn tập đã được đánh dấu, ông mở ra xem, trang đó chính là: Ngày cuối cùng.

Thời gian dường như đứng lại trong khoảnh khắc ấy, Chu Hạo ôm khuôn mặt

kinh hãi, hoảng sợ của vợ vào lòng, gào khóc đau đớn, nước mắt nước mũi hòa vào nhau, cuối cùng lan xuống khóe miệng, mặn đắng, chua chát. Ông ôm xác vợ khóc nức nở gần năm phút mới sức định thần lại, con trai đâu? Thằng bé đâu rồi? Ông hốt hải đứng dậy, chạy vào phòng em bé, phát hiện con trai đang nằm ngơ ngác trong nôi, miệng ngậm núm vú giả.

Con trai là động lực duy nhất khiến ông tiếp tục sống đến bây giờ.

Không lâu sau tang lễ củavợ, Chu Hạo giao con cho cha mẹ nuôi dưỡng hộ, còn mình thì quay lại Thanh Uyển tiếp tục công việc. Lần này ông quyết tâm lôi bằng được hung thủ ra ánh sáng hòng trả

thù cho vợ, nhưng ngay buổi tối quay về Thanh Uyển, ông lại nhận được một lá thư nặc danh, trong thư viết: Chẳng lẽ người còn muốn mất đi đứa con trai duy nhất?

Những chữ ấy như cây kim nhọn đâm vào lòng ngực Chu Hạo, nhức nhối khôn nguôi. Ông thức trắng đêm, cuối cùng giữa bảo vệ con trai và truy bắt hung thủ, ông đã chọn con trai. Hôm sau, Chu Hạo báo cáo lên cấp trên rằng qua điều tra phát hiện các vụ án không hề liên quan đến nhau, đồng thời giải thích ngắn gọn với giới truyền thông. Một tuần sau, tổ chuyên án giải tán, Chu Hạo quay về Cốc Khê. Kể từ đó, ông có một cái nhìn khác đối với các vụ án và bắt đầu cuộc sống

qua loa, được ngày nào hay ngày đó, chờ đến lúc về hưu.

Tám năm trôi qua, giờ đây con trai ông đã chín tuổi.

Nước mắt trào ra, ông dờmắt khỏi ngọn hải đăng, chậm chậm gờ di động lên, ngẩng nhìn bức ảnh mình và vợ ôm nhau, cuối cùng mọi cảm xúc bộc phát mãnh liệt, ông gào khóc thất thanh giữa bóng đêm mênh mông. Tiếng khóc ấy rung động núi đồi, tựa như tiếng sấm nổ vang dội giữa trời đêm, hồi lâu sau thì biến mất ở nơi nào đó phía chân trời.

Khóc xong, Chu Hạo áp mặt lên màn hình di động lạnh lẽo một cách triu mến, cảm nhận hơi ấm của vợ, một lúc sau, ông nhét di động vào túi, uống cạn số bia còn

sót lại trong chai.

Chu Hạo đã say thật rồi, chân nam đá chân chiêu, lúc này ông chỉ cách lan can chưa đến một thước, chỉ cần sơ sẩy một chút là sẽ ngã nhào, rơi từ tầng mười xuống đất, thịt nát xương tan. Uống hết bia, Chu Hạo lắc lắc cái chai rồi vứt sang một bên, lão đảo đi tới trước kết bia, lại lấy ra một chai nữa, mở nắp tu ừng ực. Uống xong, ông xoay người ngồi xuống ghế, chợt phát hiện trên chiếc bàn tròn trước mặt có một chiếc áo được gấp gọn gàng, trên chiếc áo ấy đặt một phong thư.

Tám năm trước, tám nămsau!

Chai bia trong tay rơi xuống đất vỡ tan,

ông run rẩy cầm phong thư lên, mở lá thư bên trong ra xem. Trên tờ giấy lớn chỉ vón vện một dòng chữ quen thuộc: Chẳng lẽ người muốn mất cả đứa con trai duy nhất?

Chương 26 Kim Thiên Thoát Xác

Bóng đêm tĩnh lặng...

Trong căn phòng màu xanh lục quái dị, dưới ánh nến chập chờn, hai cái bóng khổng lồ in trên tường như nanh múa vuốt. Trò gọi hồn đã diễn ra gần mười lăm phút và bây giờ vẫn còn tiếp tục... Lâm Lợi Lợi lúc này như bị ma nhập, toàn thân run lên bần bật, hai mắt trợn

trùng, ngập tràn phần nộ. Ánh mắt ấy có phần giống Trần Ngôn, không, phải nói là giống nhau như đúc.

Đinh Tiểu Tiểu sợ chết khiếp, đứng bật dậy lùi lại vài bước, run rẩy hỏi: "Em... em là... Trần Ngôn ư?"

Lâm Lợi Lợi toét miệng cười, cái đầu lúc lắc chuyển động như con rối, sau đó thốt ra từng chữ từng chữ một bằng giọng đàn ông thô ráp: "Tao - là - Lữ - Tân - đã - bị - mày - hại - chết."

Chín chữ, chín giây!

Ngay khi hai chữ cuối cùng bật ra khỏi miệng Lâm Lợi Lợi, bốn bề gió lạnh thổi ào ào. Đinh Tiểu Tiểu rùng mình vài cái, cơ thể trở nên tê dại, đứng như trời trồng, sững sốt đến mức quên cả hít thở.

Trong căn phòng quái dị này, một nam một nữ cùng chơi trò gọi hồn, định gọi hồn Trần Ngôn về, ai dè lại triệu hồi linh hồn của Lữ Tân, tại sao lại như vậy chứ? Hồn ma của Lữ Tân tại sao lại đến đây? Chẳng lẽ dù chết rồi, bọn họ vẫn dính chặt lấy nhau sao?

Đầu óc Đinh Tiểu Tiểu rối như tơ vò, trong nỗi hoảng sợ tột cùng, dường như còn xen lẫn cả sự phẫn nộ và tuyệt vọng. Lâm Lợi Lợi vắn vẹo người, động tác cứng nhắc như một cái máy, cô đứng dậy, chầm chậm giơ hai tay lên, cúi đầu xuống, tóc tai che khuất cả gương mặt song vẫn có thể thấp thoáng nhìn thấy đôi mắt oán hận ẩn sau làn tóc.

Trời ạ! Cảnh tượng trước mắt không khác

gì tình tiết trong mấy bộ phim kinh dị, giờ nó xuất hiện giữa đời thực, khiến người ta không khỏi ngỡ ngàng. Đinh Tiểu Tiêu mở to mắt nhìn Lâm Lợi Lợi, đôi chân hoàn toàn không nghe theo mệnh lệnh của hấn, dường như chúng đã bị ai đó dán chặt xuống đất. Lâm Lợi Lợi tiến tới, giơ tay bóp cổ hấn, lực siết cực mạnh, hoàn toàn không phải là sức mạnh mà một cô gái yếu ớt như cô có thể có được, vậy sức mạnh này là của ai? Của Lữ Tân. Hồn ma của gã đã nhập vào Lâm Lợi Lợi, rồi lại thông qua cơ thể cô để bộc phát sức mạnh.

Sức mạnh ấy không ngừng gia tăng, Đinh Tiểu Tiêu ngạt thở, mặt mày tái mét, dần dần mất đi ý thức.

Không được, hấn phải phảnkháng lại, bằng không sẽ bị siết cổ đến chết.

Nghĩ thế, hấn liền giơ hai tay cố sức kéo tay Lâm Lợi Lợi ra, nhưng đôi tay ấy cứng như thép, siết chặt lấy cổ hấn, dù có làm thế nào cũng không thể gỡ ra được. Cuối cùng hấn kiệt sức, bắt đầu mất đi ý thức, cảnh tượng trước mắt cũng mờ dần, đôi mắt ấy, gương mặt ấy, lẫn sức mạnh đến từ âm ty kia từ từ mờ đi...

Cuối cùng Đinh Tiểu Tiểu chìm vào hôn mê, hấn cảm thấy cơ thể mình đang rơi vào một hố đen bất tận, vùn vụt lao xuống không ngừng. Không biết đã trôi qua bao lâu, bỗng nghe thấy một tiếng rung nhẹ nhẹ, ngay sau đó là một bản nhạc quen thuộc vang lên. Bản nhạc ấy

tựa như khúc chiêu hồn, triệu hồi linh hồn sắp bước vào Quỷ môn quan quay về nhân gian.

Choàng mở mắt, Đinh Tiểu Tiểu tham lam hít lấy hít để luồng không khí chẳng mấy trong lành, vài giây sau, hắn mới hoàn toàn lấy lại ý thức. Hắn phát hiện mình đang nằm trên giường của Trần Ngôn, đập vào mắt là bức tường xanh lục. Giai điệu quen thuộc kia vẫn không ngừng ngân vang bên tai, Đinh Tiểu Tiểu nhìn xuống sàn nhà, chiếc chén sứ và nền dùng để gọi hồn vẫn ở đó, ngoài ra còn có mấy giọt máu đã khô cứng, trông hơi rợn người.

Sau mấy phút mất đi ký ức, Đinh Tiểu Tiểu đã nhớ lại toàn bộ sự việc ban nãy,

hắn nhanh chóng đảo mắt khắp phòng song không thấy Lâm Lợi Lợi đâu.

Rốt cuộc cô đã đi đâu rồi? Còn mình tại sao lại nằm trên giường? Hắn chỉ nhớ Lâm Lợi Lợi siết cổ hắn, càng lúc càng chặt, hắn cảm thấy mình sắp chết đến nơi rồi, cái cảm giác ấy càng lúc càng mãnh liệt, càng lúc càng dữ dội, sau đó... sau đó hắn không còn nhớ gì nữa.

Chuông điện thoại vẫn vang lên không ngừng làm xáo trộn mạch suy nghĩ của hắn. Hắn bực bội cầm lên xem, trên màn hình là một dãy số lạ.

Là ai nhỉ?

Nhấn nút nghe máy, Đinh Tiểu Tiểu hỏi: "A lô, ai đó?"

Đối phương là một cô gái, giọng rất mềm

mại: "Xin chào, xin hỏi có phải "Mèo vờn chuột" đây không?"

"Mèo vờn chuột" là cái tên Đinh Tiểu Tiểu đặt khi đăng ký tài khoản weibo nhằm tung đoạn clip ngắn của Thôi Cách Cách lên mạng, xem ra mục đích mà đối phương gọi đến chính là vì đoạn clip đó. Cảm thấy có chút phẫn khích, nỗi sợ hãi trước những chuyện kinh dị xảy ra trước đó cũng tan thành mây khói, hắn lập tức nói: "Ừm, xin hỏi cô là ai?"

Cô gái thoáng nghĩ ngợi rồi đáp: "Anh không cần biết tôi là ai, đoạn clip đó, anh cứ ra giá đi."

"Cô muốn mua?" Đinh Tiểu Tiểu chau mày lại, nếu đối phương không chịu bộc lộ thân phận thì làm sao hắn biết được cô

ta có phải là người thuê sát thủ mà hắn đang tìm không. Nghĩ tới nghĩ lui, hắn dứt khoát nói: "E rằng cô không mua nổi đâu."

"Ồ?" Cô gái bật cười. "Tôi không biết trên đời này lại có thứ mà mình không mua nổi kia đây, anh cứ thoải mái ra giá đi."

"Tôi không cần danh cũng chẳng cần tiền." Đinh Tiểu Tiểu nhìn ra ngoài cửa sổ, lặng lẽ nói: "Tôi chỉ cần một đáp án."

"Đáp án gì?" Cô gái hỏi.

Đinh Tiểu Tiểu thoáng trầm mặc rồi nói:

"Là ai đã giết Lữ Tân?"

Đối phương im bất, một lúc lâu không nói câu nào, dường như đang suy nghĩ.

"Tôi đã bảo cô không mua nổi mà." Dứt

lời, Đinh Tiểu Tiểu không chút do dự
cúp máy rồi ném điện thoại sang một
bên, đứng dậy đi tới bàn trang điểm,
ngửa mặt lên, đưa một tay lên xoa xoa
cổ. Có một vết đỏ vẫn hằn rõ trên cổ hằn,
hơi sưng tấy, rõ ràng là vết tích bị người
ta dùng tay siết cổ...

Tối qua Lâm Lợi Lợi bị Lữ Tân nhập hồn
thật ư? Sao lại có chuyện quỷ quái thế
nhi? Đinh Tiểu Tiểu nhú mày, rời khỏi
bàn trang điểm, cúi đầu nhìn cái chén sứ
và cây nến trên sàn nhà, cố gắng nhớ lại
những việc xảy ra tối qua. Chợt di động
trên giường lại đổ chuông, hần liếc mắt
nhìn nó một cái, vẫn là số ban nãy.

Vốn không định bắt máy, song sau một
thoáng do dự, hần vẫn cầm di động lên.

Điện thoại vừa kết nối, hắn còn chưa kịp lên tiếng, cô gái kia đã nói trước: "Tối nay mười một giờ, anh đến biệt thự của Thôi Cách Cách, nhớ mang theo đoạn clip đó."

"Cô có thể trả lời câu hỏi của tôi ư?"

Đinh Tiểu Tiểu dò hỏi.

Cô gái kim thấp giọng, đáp: "Đến lúc đó anh khắc biết, yên tâm, tôi chắc chắn sẽ cho anh một đáp án vừa ý, nhưng tôi mong rằng anh cũng làm cho tôi hài lòng, tuyệt đối đừng giở trò khôn vặt lưu lại bản copy. Còn nữa, nhớ vào từ cổng sau."

"Cô cũng yên tâm đi, chỉ cần tôi hài lòng thì cô chắc chắn cũng hài lòng."

Đinh Tiểu Tiểu đáp.

Cúp máy, Đinh Tiểu Tiểu đứng dậy, dọn dẹp bãi chiến trường tối qua, lúc kéo rèm cửa ra mới phát hiện trời đã tối sầm. Lẽ nào hắn đã ngủ suốt một ngày ư? Vội vàng nhìn thời gian trên di động: Mười chín giờ ba mươi hai phút.

Chỉ còn chưa đến bốn tiếng nữa là đến mười một giờ, Đinh Tiểu Tiểu nhú mày, rút thẻ nhớ của di động ra, chạy tới trước máy vi tính, copy ra một bản rồi xuống lầu. Hắn vào quán cơm đối diện khu chung cư ăn no một bụng, rồi lái xe đến tiệm mát xa mà Lâm Lợi Lợi làm việc. Một là, hắn muốn hỏi cô rốt cuộc tối qua đã xảy ra chuyện gì, hai là cũng định nhờ cô giúp đỡ một việc.

Đến tiệm mát xa, Đinh Tiểu Tiểu bước

vào trong, má mì nói rằng Lâm Lợi Lợi vẫn chưa về. Cô ấy đã đi đâu? Lâm Lợi Lợi không có điện thoại và cũng chẳng có bất kì cách thức liên lạc nào, hơn nữa còn có một điều quan trọng, ngoài tiệm mát xa ra, cô chẳng có bất kì bạn bè thân thích nào ở thành phố này, thế thì cô đi đâu được cơ chứ?

"Có trời mới biết, có khi chết ở xó xỉnh nào rồi cũng nên." Má mì tức giận nói. Đinh Tiểu Tiểu thở dài, nhìn đồng hồ đeo tay, cuối cùng lấy giấy bút ra viết dòng tin nhắn, nhờ má mì đưa cho Lâm Lợi lợi khi cô quay về. Má mì liếc nhìn dòng chữ ghi trên giấy rồi nhét nó vào túi, nói: "Nếu anh biết nó ở đâu thì bảo nó về ngay, làm lỡ dở chuyện làm ăn của bà, bà

quyết không tha cho nó."

"Vâng, vâng, tôi nghĩ chắc cô ấy có chuyện đột xuất, má mì bỏ quá cho." Dứt lời, hắn xoay người rời khỏi tiệm mát xa. Lúc này còn hai tiếng rưỡi nữa mới đến mười một giờ. Đi lòng vòng một hồi, hắn sực nhớ đã mấy ngày rồi mình chưa về nhà, không biết tên kia đã tìm thấy chiếc di động mà hắn giấu đằng sau tủ áo chưa. Hắn bèn quyết định về nhà xem thử, nhưng khi xe về tới cổng khu chung cư, hắn chợt nhận ra có điều bất thường... Trước cổng có thêm mấy người bảo vệ mà hắn chưa từng gặp.

Mấy anh chàng bảo vệ đó khoảng ba mươi tuổi, dáng đứng thẳng tắp, ánh mắt không ngừng quan sát những người qua

đường. Đinh Tiểu Tiểu không biết có phải mình đa nghi hay không, nhưng hẳn cảm thấy mấy người đó trông rất giống cảnh sát. Hắn không dám nấn ná trước cổng quá lâu, vội vã lái xe lướt qua cổng, đảo một vòng, dừng lại phía sau khu chung cư rồi xuống xe đi vào một tiệm tạp hóa nhỏ. Chủ tiệm là một phụ nữ trung niên, Đinh Tiểu Tiểu mua một bao thuốc lá, lúc tính tiền hắn thuận miệng hỏi: "Chị ơi, khu này gần đây có chuyện gì lớn xảy ra à?"

"Thái bình thịnh thế, có chuyện lớn gì được chứ." Bà chủ vừa tính tiền vừa đáp.

"Ban nãy tôi thấy trước cổng khu chung cư có vài chiếc xe cảnh sát, còn tưởng

có án mạng xảy ra chứ." Đinh Tiểu Tiểu toét miệng cười, nửa đùa nửa thật nói. Bà chủ tiệm tạp hóa nghe thấy thế, liền đưa mắt ngó ra ngoài cửa một cái, hờ hững đáp: "Án mạng thì không có, nhưng nghe nói ở trong khu này có một nghi phạm đang ẩn náu, cậu xem, hôm qua mới phát hình truy nã xuống đây này." Bà chủ liếc nhìn mấy tờ giấy màu xanh lam trông giống tờ rơi quảng cáo ở kệ bên cạnh, vừa trả tiền thừa cho Đinh Tiểu Tiểu vừa nói: "Ảnh truy nã này xấu như ma lem ấy, đồ ai nhận ra."

Hắn nhận tiền thừa, tò mò cầm tờ giấy lên xem. Trời ạ, mắt, mũi, miệng, tóc đều giống y chang, đây chẳng phải ảnh chân dung của hắn sao? Bức ảnh in trên tờ

giấy chính là tấm ảnh trong chứng minh thư của hắn. Mồ hôi lạnh phút chốc đổ ra ướt đầm cổ áo, hắn vội vàng trả tờ giấy về chỗ cũ, hốt hải rời khỏi tiệm tạp hóa. Cảnh sát đã tra ra hắn rồi...

Đối với hắn, thành phố này đã không còn an toàn nữa, chắc chắn cảnh sát cũng đã đến công ty của hắn, đến những nơi mà hắn từng đến. Bây giờ phải làm sao? Đinh Tiểu Tiểu không tin vào pháp luật, chưa bao giờ tin cả. Trong mắt hắn, pháp luật vĩnh viễn không phải con đường tốt nhất để minh oan, thậm chí hắn cảm thấy nếu bị sa lưới, cảnh sát chắc chắn sẽ đổ hết mọi tội danh lên đầu hắn, không cho hắn bất kì cơ hội phản bác lẫn giải thích nào. Vì thế, tạm thời hắn tuyệt đối không

thể để mình rơi vào tay họ được, nhưng trong thành phố đầy rẫy cảnh sát, chân dung hắn lại bị dán khắp nơi, hắn phải làm sao mới có thể thoát khỏi tầm mắt của bọn họ đây?

Đinh Tiểu Tiểu nghĩ tới nghĩ lui vẫn không nghĩ ra được đối sách vẹn toàn, nếu tới nay hắn có thể moi ra được hung thủ thật sự đã giết chết Lữ Tân từ miệng cô gái kia thì còn đỡ, đến lúc đó hắn có thể tự truy tìm bằng chứng chứng minh mình không phải là hung thủ, nhưng điều đó cũng phải cần thời gian, có thể là một ngày, có khi là hai ngày, huống hồ giờ mọi chuyện vẫn còn chưa rõ ràng...

Hắn lái xe loanh quanh trên phố, đến khi sức định thần lại, liền phát hiện phía

trước có hai chiếc xe cảnh sát đang đỗ, mấy cảnh sát đang đứng tựa vào xe nhìn dòng xe cộ qua lại bằng ánh mắt sắc bén. Đinh Tiểu Tiểu vội đạp chân phanh, rẽ vào con hẻm bên cạnh, dừng xe bên cạnh đồng rác rồi móc điện thoại ra, gọi cho anh chàng sành điệu.

Anh chàng sành điệu là bạn tốt duy nhất của Đinh Tiểu Tiểu, những lúc rảnh rỗi, hai người thường tụ tập nhậu nhẹt với nhau. Hôm hấn đi mưu sát Lữ Tân, anh ta cũng chính là người mà hấn chọn làm nhân chứng chứng minh mình ngoại phạm.

Điện thoại vừa kết nối, Đinh Tiểu Tiểu liền nói: "Ông à, tôi bị người ta vu oan rồi."

"Tôi cũng đang định gọi điện hỏi ông chuyện này đây, hôm nay cảnh sát đến tìm tôi, hỏi một đống chuyện về ông."
Anh ta lo lắng hỏi: "Chuyện này rốt cuộc là sao hả?"

"Thì hỏi chuyện gì xảy ra vào hôm tôi và ông uống rượu đó, tôi cũng khai đúng sự thật rồi." Anh ta ngáp ngừng mấy giây rồi nói tiếp: "Ông có chuyện gì giấu tôi có đúng không?"

"Làm gì có." Đinh Tiểu Tiểu sốt ruột hỏi tiếp: "Thế cảnh sát có nói tôi phạm tội gì không?"

"Họ nói ông giết người." Anh ta đáp.
Đinh Tiểu Tiểu thoáng im lặng rồi lên tiếng: "Giờ tôi không thể để cảnh sát tìm ra mình được, bình thường ông lắm mưu

mèo nhất, có thể giúp tôi nghĩ kế "Kim thiên thoát xác" không?"

"Ông định cao chạy xa bay? Cái này bất khả thi rồi."

"Ông nghe tôi nói đã, giờ trong tay tôi đã có manh mối, nhưng cần thời gian."

Ông nghĩ đi, nếu bây giờ tôi bị tóm thì liệu còn cơ hội giải oan không? Liệu bọn họ có cho tôi cơ hội đó không?"

"Cũng phải, tình hình này có lẽ cảnh sát đã khẳng định ông là hung thủ rồi." Anh chàng sành điệu im lặng vài giây rồi hỏi:

"Tiểu Tiểu, ông nói thật cho tôi biết đi, rốt cuộc ông có giết người không?"

"Không." Đinh Tiểu Tiểu đáp.

"Tôi tin ông." Nói rồi anh ta im bật, dường như đang suy nghĩ, độ hai phút

sau, lại đột ngột nói tiếp: "Tôi có cách này, nhưng cũng chỉ là kế hoãn binh thôi."

"Ông nói đi."

"Tự giết mình một lần."

"Nói rõ hơn đi."

"Cách này có vẻ ổn, chẳng phải ông có xe sao? Lái nó đến cầu Cốc Phong, lao thẳng xuống biển. Cảnh sát sẽ căn cứ theo biển số xe để tra ra chủ xe là ông, nhất định sẽ cho rằng ông đã rơi xuống biển cùng chiếc xe luôn rồi."

"Như thế cảnh sát sẽ không phí công truy bắt tôi nữa? Nhưng phải làm sao?"

"Cái này phải dựa vào kỹ thuật của ông rồi. Vừa lên cầu sẽ có một ngã rẽ, ông có thể chỉnh phanh xe lỏng bớt, sau đó tìm

vật gì đó đè lên chân ga, còn ông thì kiểm chỗ nào đó nắp vào là xong." Dứt lời, anh ta thoáng trầm mặc rồi lại nhắc nhở: "Nhưng nhớ đừng chọn lúc đông người qua lại, tốt nhất là lúc trên cầu không có xe, và phải nhớ tránh camera giao thông. Tôi nghĩ sự cố này cũng đủ khiến cảnh sát đau đầu mấy ngày, bọn họ chẳng thể nào lập tức phát hiện ông vẫn còn sống đâu."

Cúp máy, Đinh Tiểu Tiểungẫm nghĩ một hồi, cảm thấy cách anh chàng sành điệu đưa ra quả thực khả thi, như thế hẳn sẽ có đủ thời gian để truy tìm hung thủ thật sự. Bây giờ đã hơn mười giờ, đúng lúc xe cộ qua lại thưa thớt, cũng chưa quá khuya, không lằng nhằng nữa, cứ quyết

định như vậy đi. Nói là làm, Đinh Tiểu Tiểu liền khởi động xe, đạp ga lái thẳng về phía cầu Cốc Phong. Mười phút sau, hấn dừng xe ở chỗ rẽ mà anh chàng sành điệu nói, vội vàng xuống xe, mở cốp sau nới lỏng phanh xe rồi lại lấy một miếng ván gỗ đè lên chân ga.

Xe lao vút lên cầu, Đinh Tiểu Tiểu liền vội vàng men theo thành cầu, trượt xuống trốn dưới chân cầu. Vài giây sau, một tiếng "ầm" vang lên, chiếc xe từ trên cầu lao thẳng xuống nước. Bọt nước bắn lên cao tới vài mét, ngay sau đó có vài chiếc xe từ đằng xa chạy tới, mọi người đứng trên cầu bàn tán xôn xao. Đinh Tiểu Tiểu cũng nhân lúc hỗn loạn leo lên cầu, đứng giữa đám đông nhìn ngó một hồi rồi vẫy

một chiếc taxi đến biệt thự của Thôi Cách Cách.

"Ồ đó xảy ra chuyện gì vậy?"

"Có chiếc xe từ trên cầu lao xuống biển."

"Trời ơi, còn tài xế đâu? Không sao chứ?"

"Không thấy, chắc cũng rơi xuống biển luôn rồi."

"Thảm quá, tôi đã bảo con đường này bị ma ám rồi mà, năm ngoái cũng có một chiếc xe rơi xuống biển, ngay chính chỗ đó."

Nghe thấy lời của tài xế, Đinh Tiểu Tiểu chau mày lại. Nếu hắn đoán không nhầm, chắc anh chàng sành điệu kia lấy ý tưởng từ vụ tai nạn năm ngoái mà nghĩ ra kế

"Kim thiên thoát xác" này.

Chương 27 Băng Mỹ Nhân

Đinh Tiểu Tiểu bảo taxidừng ở một chỗ cách xa ngôi biệt thự của Thôi Cách Cách. Sau khi xuống xe, hắn lại đi vòng qua mấy con phố mới tới được cửa sau của biệt thự. Đó là một cánh cửa sắt rộng khoảng một mét, được khóa bởi một ổ khóa gỉ sét, nhưng cái khóa đã được mở sẵn, xem ra có người cố ý làm như thế để tiện cho hắn lên vào.

Mở cửa ra, bên trong là một lối đi nhỏ âm u, hai bên cây cối mọc um tùm. Khi sắp ra khỏi lối đi, Đinh Tiểu Tiểu trông

thấy không xa phía trước có vài người mặc áo bảo vệ đang hút thuốc, hắn liền vội vã nấp vào sau một thân cây to, lén nhìn bọn họ.

Không lâu sau, bảo vệ đi khỏi.

Đinh Tiểu Tiểu thở phào, lấy trong túi ra một điếu thuốc, châm lửa rít vài hơi rồi lấy di động gọi cho cô gái đã liên lạc với hắn.

Sau khi điện thoại kết nối, cô gái đó cất tiếng hỏi trước: "Anh đến rồi à?"

Đinh Tiểu Tiểu trả lời: "Ừ, đang ở trong rừng, tiếp theo phải đi đâu?"

Cô gái nói: "Anh cứ đứng yên ở đó, hiện tại tôi đang có chút việc bận, đợi tôi nửa tiếng."

Cúp máy, Đinh Tiểu Tiểu ngồi xỏm

xuống, tựa lưng vào thân cây, rít thuốc.
Hút xong điếu thuốc, hắn ngửa mặt nhìn
về phía ngôi biệt thự cách đó không xa...
Biệt thự có ba tầng, rất lớn, một ngôi biệt
thự như thế e rằng người bình thường có
nỗ lực mười đời cũng chẳng mua nổi,
nhưng Thôi Cách Cách còn chưa đến ba
mươi tuổi, không những đã có thể sống
một cuộc sống xa hoa trong ngôi nhà lớn
thế này mà còn được hàng vạn người
mến mộ. Cảm giác ấy như thế nào nhỉ?
Gia cảnh của Đinh TiểuTiểu đã được coi
là rất tốt rồi, cha mẹ hắn đều là công
chức nhà nước, nhà cũng lắm của cải,
nhưng so với Thôi Cách Cách thì hắn chỉ
như một tên nhà quê mà thôi. Cuộc sống
xa hoa nhường kia, hắn nằm mơ mới

mong có được, hơn nữa việc được hàng vạn người sùng bái, mến mộ rất cuộc là một cảm giác như thế nào? Sống trong ngôi biệt thự xa hoa kia rất cuộc có cảm giác ra sao? Và những khi màn đêm buông xuống, sau khi trút bỏ lớp xiêm y lộng lẫy, Thôi Cách Cách làm gì trong ngôi biệt thự ấy?

Lòng hiếu kì dâng trào, thúc giục Đinh Tiểu Tiêu đi nhìn trộm. Nói cho cùng, hiếm hoi lắm mới có cơ hội tốt thế này, hắn có thể nhân lúc này lảng lạng chạy đến biệt thự, nhìn lên qua ô cửa kính để thỏa mãn trí tò mò của mình. Nghĩ thế, hắn giơ tay xem đồng hồ, mới có mười mấy phút trôi qua, hắn hoàn toàn có thể chạy sang bên kia xem một lúc rồi quay

lại đây trước khi cô gái kia đến. Cứ quyết định như vậy đi. Đinh Tiểu Tiểu có chút phản kích, đứng dậy, dáo dác nhìn quanh rồi khom người chạy một mạch về mặt sau của biệt thự. Chỗ đó có một khung cửa sổ, từ ngoài nhìn vào có thể thấp thoáng trông thấy sofa, tivi, chậu cảnh...

Đó là phòng khách, bên trong là ánh sáng lập lờ mờ ảo, nhưng không thấy bóng dáng ai cả. Đinh Tiểu Tiểu lại ngó nghiêng hai bên, thấy bên cạnh còn có một khung cửa sổ khác, bèn bước qua đó nhìn vào trong. Lần này hẳn thấy một phòng ngủ không rộng lắm, bên trong không bật đèn nhưng dưới ánh sáng mờ, có thể thấp thoáng nhìn thấy một người

đang nằm ngủ trên giường.

Là Thôi Cách Cách ư? Trống ngực Đình Tiểu Tiểu đập dồn dập, hấn đổi sang góc khác để nhìn khuôn mặt của người đó cho rõ hơn. Cuối cùng hấn cũng nhìn rõ, đó là một người phụ nữ, trên mặt đầy nếp nhăn, chắc chắn không phải là Thôi Cách Cách, có lẽ là người giúp việc trong nhà cô. Đình Tiểu Tiểu hơi thất vọng, cúi xuống nhìn đồng hồ, định bụng quay về cánh rừng chờ cô gái kia. Đúng lúc đi ngang qua phòng khách, hấn lại tiếc nuối nhìn vào trong một lần nữa. Nào ngờ bên trong có người, nói chính xác hơn là một bóng người đang lắc lư chao đảo. Tim, một lần nữa lại đập loạn xạ. Đình Tiểu Tiểu gần như dán mắt vào khung cửa sổ,

muốn nhìn thật rõ người ấy đang làm gì trong đó.

Bóng đèn trong phòng nhấpnháy lúc sáng lúc tối, cái bóng như đang múa một điệu múa dân tộc nào đó, lắc la lắc lư, động tác rất khoa trương, khi thì khom lưng, lúc thì ngửa ra sau, có khi lại giơ hai tay lên. Không lâu sau, trong phòng lại xuất hiện thêm một bóng người nữa. Cái bóng ấy im lặng vô cùng, dáng đi cực kỳ cứng nhắc, một bước, rồi lại một bước, sau mỗi bước đi đều dừng lại tới mấy giây. Hơn nữa Đinh Tiểu Tiểu còn nhìn thấy rõ, cái bóng im lặng đó không hề mặc quần áo, trần truồng như nhộng, làn da nhẵn mịn, thân hình cũng cực kỳ bốc lửa, chỉ có điều tóc tai người đó rối bù nên

không thể nhìn rõ khuôn mặt.

Còn cái người đang múa may trước mặt cô ta thì mặc trang phục màu đen tuyền, trên đầu trùm tấm khăn voan, cũng không sao nhìn rõ mặt được. Hai người này đang làm gì vậy? Đinh Tiểu Tiểu chau mày, thầm nghĩ, kẻ lắm tiền đúng là khó hiểu, toàn làm những chuyện kì quái.

Đinh Tiểu Tiểu nhìn một hồi, bỗng có một cảm giác quen thuộc đến khó tả dâng lên trong lòng, cô gái trùm khăn voan trông như một nụ phù thủy kia, hình như hắn đã từng gặp ở đâu đó rồi thì phải, song không tài nào nhớ ra được... Trong phòng, người thì vẫn đang nhảy múa, người thì vẫn bước đi cứng nhắc. Cuối cùng, cô gái khỏa thân đi tới trước tủ

lạnh, mở tủ ra, sau đó khom lưng xuống, động tác giống như đang cởi quần áo, nhưng li kì ở chỗ trên người cô ta không hề có một mảnh vải nào. Cô ta giả vờ cởi quần áo ra, gấp lại, đặt sang bên cạnh, sau đó từ từ chui vào trong tủ lạnh.

Cô ta biến mất rồi. Cửa tủ lạnh vẫn mở, nhưng từ góc nhìn của Đinh Tiểu Tiểu, hắn không nhìn thấy cô gái nữa. Mụ phù thủy đang điên cuồng nhảy múa kia cũng dừng lại, im lặng đứng cách tủ lạnh không xa. Đinh Tiểu Tiểu sững sờ, gần như quên mất thời gian, quên luôn cả mục đích mình đến đây. Trong phòng khách như đang diễn tập một vở kịch quái dị, trong vai khán giả, hắn hoàn toàn bị lôi cuốn vào vở kịch đó, hắn muốn

xem tiếp, khát khao muốn biết vở kịch sẽ hạ màn như thế nào...

Thời gian chậm chậm trôi qua, từng giây từng phút một, cuối cùng mũ phù thủy sải bước tới gần tủ lạnh, đưa tay vuốt ve cô gái bên trong tủ. Động tác ấy nhuốm màu thương cảm, như đang nói lời từ biệt với tình yêu, một lúc sau, mũ phù thủy lùi lại một bước, chậm chậm đóng cửa tủ lạnh lại, sau đó nhanh chóng biến mất khỏi tầm nhìn của Đinh Tiểu Tiểu.

Mũ phù thủy đã mặc kệ cô gái khóa thân kia ngồi trong tủ lạnh!

Cái tủ lạnh ấy đang cắm điện, đèn hiệu bên trên vẫn sáng, một người không mặc quần áo ngồi trong đó chẳng phải sẽ chết cóng sao? Đinh Tiểu Tiểu rùng mình,

bỗng cảm thấy xung quanh toàn gió lạnh, hần vội vòng ra phía trước biệt thự, rình lúc bảo vệ không chú ý, mở cửa bước vào phòng khách.

Bên trong, ánh đèn vấpnhấp nháy không ngừng. Đinh Tiểu Tiểu dè dặt đi tới trước tủ lạnh, hít sâu một hơi, nắm lấy tay nắm cửa tủ lạnh, giật mạnh ra. Cánh cửa mở tung, cô gái khỏa thân mà hần trông thấy ban nãy đang cuộn tròn người ngồi bên trong tủ, dung tích tủ lạnh không lớn lắm nên trông có vẻ chật chội.

Hần căng thẳng nuốt nước miếng, tay run rẩy chạm vào làn da của cô gái. Chỉ mới vài phút, trên da cô đã đóng một lớp sương mỏng lạnh buốt. Đinh Tiểu Tiểu vội rút tay về, hần nhìn sang bên cạnh tủ

lạnh, lần theo dây điện tìm phích cắm, rút nó ra rồi quay lại, định bế cô gái kia ra ngoài. Nhưng đúng lúc hấn định đưa tay kéo cô ra, bỗng nhiên phát hiện hai mắt cô đã chuyển sang màu đỏ thẫm, thất khiếu chảy máu, nét mặt cứng đờ, trông đáng sợ vô cùng. Đinh Tiểu Tiểu sợ đến đứng tim, ngồi phịch xuống sàn, hốt hải lùi về sau, vừa thở hổn hển vừa nhìn chằm chằm vào cô gái trong tủ lạnh. Vài giây sau, hấn mới sực nhận ra, cô gái trước mặt không phải ai khác, chính là Thôi Cách Cách. Giờ cô ta đã...

Đã chết rồi!

Tại sao lại thế này? Ban nãy cô ta còn đi lại mà, chẳng lẽ... chẳng lẽ hung thủ là người phụ nữ trùm tấm khăn voan ban

này? Cô ta là ai? Tại sao lại giết Thôi Cách Cách? Và tại sao Thôi Cách Cách lại để mặc cho cô ta thao túng? Trong đầu Đinh Tiểu Tiểu hiện ra vô số câu hỏi, nhưng hắn vẫn chưa đánh mất lý trí, hắn cảm thấy mình phải mau chóng chuồn khỏi nơi này, trước khi có người phát hiện ra xác của Thôi Cách Cách.

Đinh Tiểu Tiểu lồm cồm đứng dậy, đóng cửa tủ lạnh lại rồi cắm điện như cũ. Trước khi đi ra, hắn vô tình nhìn lướt qua kệ tủ lạnh, ở đó có một chiếc lắc tay. Trông nó rất quen, là của ai nhỉ? Mặc kệ là của ai, hắn nhặt nó lên đút vào túi, sau đó lao ra khỏi biệt thự, chạy vào khu rừng nhỏ.

Hắn băng qua lối đi nhỏ âm u kia, khi sắp

đến cửa sau, bỗng thấy một cô gái đứng trong rừng. Cô ta cũng nhìn thấy Đinh Tiểu Tiểu, ánh mắt hai người chạm nhau trong vài giây. Đinh Tiểu Tiểu đã quên bằng mục đích đến ngôi biệt thự này, cuống cuống mở cửa sắt, chạy ra ngoài...

Gió bắc thổi điên cuồng!

Chương 28 Đoán Hung Thủ

Lư Tiểu Nguyệt rất thân thiết với biên tập viên của tạp chí Top ở Cốc Khê, hai bên thường hợp tác với nhau. Để giúp đỡ tạp chí này, Lư Tiểu Nguyệt thỉnh thoảng lại bán một số tin tức nội bộ trong giới

showbiz cho biên tập viên của họ, đương nhiên cũng đòi được một khoản thù lao khá hậu hĩnh. Hợp tác đã lâu, các biên tập viên cũng hiểu cái nào quan trọng cái nào cần ưu tiên, hẳn nhận được tin gì bất lợi cho Thôi Cách Cách, họ đều tự giác phong tỏa hoặc báo ngay cho Lư Tiểu Nguyệt biết.

Hôm đó, biên tập viên củatạp chí Top gọi điện cho Lư Tiểu Nguyệt,nói rằng có một tài khoản weibo tên là "Chuột vờn mèo" đăng một status kèm theo một đoạn clip liên quan đến Thôi Cách Cách thời trẻ, hơn nữa trên đó còn ghi rõ, nếu có hứng thú mua đoạn clip này thì hãy liên hệ.

Biên tập viên gửi choLư Tiểu Nguyệt

đường link của địa chỉ weibo đó để cô kiểm định thật giả.

Lư Tiểu Nguyệt kích vào địa chỉ kia, mở clip... Đó là một đoạn clip ngắn đã qua chỉnh sửa, nhưng đó đúng là Thôi Cách Cách thời trẻ. Mở đầu là cảnh Thôi Cách Cách nằm trên giường, dáng nằm rất bất nhã, đúng giây phút quan trọng thì đoạn clip kết thúc.

Trên weibo có để lại số di động, Lư Tiểu Nguyệt ngẫm nghĩ một hồi, cuối cùng quyết định gọi cho đối phương.

Cô vốn tưởng rằng đối phương là một kẻ ngu xuẩn coi tiền quan trọng hơn mạng sống, vả lại trên đời này có chuyện gì mà không thể giải quyết bằng tiền? Nhưng sau khi liên hệ, cô mới biết thì ra mục

đích của đối phương chính là muốn truy tìm hung thủ giết Lữ Tân.

Hắn là cảnh sát? Thám tử? Hay là sát thủ?

Lư Tiểu Nguyệt hoảng loạn, bây giờ cô sợ nhất là nghe thấy cái tên Lữ Tân.

Sau khi cúp máy, cô đi tới đi lui trong văn phòng, thầm suy đoán đối phương rốt cuộc là ai, vì sao lại muốn biết hung thủ đã giết chết Lữ Tân...

Sáng nay, Lư Tiểu Nguyệt có xem thời sự, người ta đưa tin đã tìm ra kẻ giết chết Lữ Tân, còn công bố ảnh chân dung của hung thủ. Đó là một người đàn ông rất bình thường, mắt to mày đậm, trông cũng khá bảnh trai. Người mà cảnh sát đang tìm chắc hẳn là sát thủ dưới trướng Hoàng

Quý Phi, hơn nữa trước đó Thôi Cách Cách cũng từng bóng gió ra hiệu, bảo gã hướng sự chú ý của cảnh sát sang tên sát thủ, sau khi êm chuyện sẽ trả thêm một triệu. Tình hình trước mắt xem ra đều thuận buồm xuôi gió, tội ác của Lư Tiểu Nguyệt cũng được che đậy kĩ càng, nào ngờ đúng lúc này lại có kẻ dùng đoạn clip của Thôi Cách Cách để uy hiếp cô khai ra hung thủ thật sự. Lẽ nào cô lại ngu ngốc đến mức khai thật với đối phương rằng mình chính là hung thủ? Tất nhiên là không, đừng nói là một đoạn clip, dù có mang bạn thân nhất ra đe dọa, cô cũng tuyệt đối không bán đứng mình! Nhưng nếu không khai ra hung thủ thì làm cách nào để lấy lại đoạn clip kia chứ?

Con người nhiều khi là vậy đây, chỉ nghĩ theo một hướng, kì thực hung thủ là ai, trừ Thôi Cách Cách và cô ra chẳng còn ai biết cả, như thế chẳng phải cô muốn nói gì cũng được sao?

Lư Tiểu Nguyệt ngộ radiều này, liền gọi lại cho người đàn ông kia, cả hai hẹn thời gian và địa điểm gặp mặt.

Lúc tan ca, công ty bỗngưng lại họp đột xuất, buổi họp kéo dài đến hơn mười một giờ. Giữa cuộc họp, người kia có gọi cho Lư Tiểu Nguyệt, thông báo mình đã tới điểm hẹn, Lư Tiểu Nguyệt bèn bảo hẩn đợi một lát. Sau khi họp xong, cô lập tức chạy ra khỏi công ty, gọi taxi tới cửa sau ngôi biệt thự.

Ngay sau khi gọi điệnnhỏ người đàn ông

kia, Lư Tiểu Nguyệt đã nhờ Thôi Cách Cách mở sẵn ổ khóa cửa. Đương nhiên, Thôi Cách Cách sẽ không đích thân làm việc đó mà có lẽ sẽ dặn dò ai đó, người giúp việc hoặc bảo vệ chẳng hạn. Bắt đầu từ hôm qua, tâm trạng của Thôi Cách Cách có phần ngơ ngẩn, Lư Tiểu Nguyệt đã giúp cô hoãn hết mọi hoạt động lẫn show diễn trong một tuần để cô ở nhà nghỉ ngơi thật tốt, đồng thời cũng bàn bạc với bác sĩ tâm lý Mộc Lâm Sinh định kì đến khám cho cô.

Hai mươi ba giờ ba mươi chín phút hai mươi bảy giây.

Cuối cùng, Lư Tiểu Nguyệt đã tới điểm hẹn, nhưng cô tìm khắp cánh rừng nhỏ vẫn không thấy bóng dáng người đàn ông

kia đâu. Chẳng lẽ hấn sốt ruột bỏ đi rồi? Nghĩ vậy, Lư Tiểu Nguyệt liền lấy di động, định bụng gọi cho đối phương, bất thành lình phía sau cách đó không xa có tiếng bước chân vang lên sột soạt. Lư Tiểu Nguyệt quay phắt đầu lại, trông thấy một người đàn ông đang hối hả chạy ra từ biệt thự, hấn cũng đã nhìn thấy cô, hai người nhìn nhau vài giây, sau cùng hấn phớt lờ cô, cuống cuống mở cửa sau chạy thẳng ra ngoài...

Người đàn ông đó là ai? Là người mà cô hẹn gặp ư? Tại sao hấn lại hoảng hốt như thế? Hay hấn là trộm...

Chắc chắn không phải là trộm, Lư Tiểu Nguyệt sức nhớ mình từng gặp hấn trong khu chung cư của Lữ Tân. Khi đó cô còn

theo đuôi hắn đến quán net, hắn tên là gì ấy nhỉ? Đinh Tiểu Tiểu, đúng, là Đinh Tiểu Tiểu. Chính hắn đã lấy trộm di động của Lữ Tân, đăng status rao bán đoạn clip của Thôi Cách Cách, và cũng chính hắn là nghi phạm mà cảnh sát đang truy nã. Chẳng trách hắn lại muốn truy ra hung thủ thật sự, hóa ra là muốn rửa tội cho mình, nhưng sao hắn lại hốt hơ hốt hải chạy đi như thế? Mục đích hắn đến đây không phải là muốn tìm ra hung thủ sao? Sao giờ lại không tìm nữa?

Cô đưa mắt nhìn về phíabiệt thự, đúng lúc có vài bảo vệ từ bên đó chạy tới, rảo riết lục soát xung quanh như đang tìm gì đó. Chợt một bảo vệ nhìn thấy Lữ Tiểu Nguyệt đứng giữa cánh rừng, hơi ngạc

nhiên, hỏi: "Sao cô lại ở đây?"

"Các anh đang tìm gì thế?" Lư Tiểu Nguyệt hỏi vặn lại.

Anh ta nhìn Lư Tiểu Nguyệt trân trân, như muốn tìm ra thứ gì đó trong ánh mắt của cô, vài giây sau anh ta đáp, chuyện rất nghiêm trọng: "Thôi Cách Cách... xảy ra chuyện rồi."

"Cái gì?" Câu nói ấy tựa như đòn đả kích chí mạng giáng xuống đầu Lư Tiểu Nguyệt. mấy ngày qua, cô sợ nhất là nghe tin Thôi Cách Cách có chuyện, nhưng ông Trời cứ thích trêu ngươi, hiện thực luôn không như mong đợi. Lư Tiểu Nguyệt không còn lòng dạ nào hỏi tiếp, lập tức chạy ra khỏi rừng, về thẳng phòng khách biệt thự.

Trong phòng khách, thím Lý đang ngồi bệt trên sàn, không biết đang cười hay đang khóc, cảm xúc có vẻ hỗn loạn.

Lư Tiểu Nguyệt chạy đến bên cạnh bà, hỏi: "Thím Lý, xảy ra chuyện gì vậy?"

Thím Lý thút thít nói: "Tôi... tôi nghe thấy... nghe thấy có tiếng động... mới đầu... tôi tưởng nằm mơ... sau đó... sau đó cảm thấy bất thường... bèn ra khỏi phòng xem thử... thì thấy... thấy một người chạy ra ngoài... còn Thôi Cách Cách... Thôi Cách Cách..."

"Thôi Cách Cách ở đâu?" Lư Tiểu Nguyệt sốt ruột hỏi.

Thím Lý run rẩy đưa tay lên, chỉ về phía tủ lạnh, sau đó lại òa lên khóc nức nở. Lư Tiểu Nguyệt đưa mắt nhìn về phía tủ

lạnh, lúc này cửa tủ đang mở, nhưng từ góc độ của mình, cô không nhìn thấy không gian bên trong tủ. Cô đứng dậy, chậm chậm bước đến. Khi tầm mắt không còn bị cánh cửa tủ lạnh che khuất, cô trông thấy Thôi Cách Cách bị đông cứng trong tủ lạnh... Cô ấy xinh đẹp tuyệt trần, trên người và cả trên tóc đều phủ một lớp sương giá, trông như một tác phẩm nghệ thuật bằng băng.

Lư Tiểu Nguyệt không biết phải diễn tả cảm xúc của mình lúc này ra sao nữa. Vừa nhìn thấy Thôi Cách Cách như thế, thứ đầu tiên dâng lên trong lòng cô không phải nỗi bi thương đau đớn mà là vô số các câu hỏi. Cô phải giải thích sao với giới truyền thông, ăn nói thế nào với

công ty, phải làm sao đối diện với fan hâm mộ của Thôi Cách Cách, phải làm thế nào để đào tạo ra một Thôi Cách Cách khác? Khi những câu hỏi ấy lắng xuống, sự đau buồn mới được dịp dâng lên, kéo dài bất tận, có lẽ cô đau buồn vì những vấn đề sắp phải đối diện kia, cũng có thể cô đau buồn vì Thôi Cách Cách ra đi không một lời từ biệt.

Bảo vệ không tìm được chung thủ ở xung quanh biệt thự. Hai mươi phút sau cảnh sát đến, những mười chiếc xe. Chưa đến nửa tiếng sau, toàn bộ giới truyền thông cũng nhận được tin tức, rần rần kéo tới, song đều bị cảnh sát và bảo vệ chặn lại ngoài biệt thự. Phút chốc, quang cảnh trở nên hỗn loạn, cảnh sát, phóng viên,

người dân xung quanh...

Ngày mai, ngày mai cái chết của Thôi Cách Cách sẽ trở thành tiêu đề trên khắp các mặt báo lẫn tivi, tin tức sẽ lan tới từng hang cùng ngõ hẻm trên thế giới với tốc độ chóng mặt. Nó sẽ là tin tức gây xôn xao nhất năm 2012, đến lúc đó, mọi người trên khắp thế giới đều sẽ đổ dồn ánh mắt vào cái chết của Thôi Cách Cách. Khi chân tướng cái chết được phơi bày, đoạn clip kia, lần tội nghiệt của Lữ Tiểu Nguyệt cũng sẽ bị phơi bày. Dưới chuỗi phản ứng dây chuyền ấy, tất cả tội ác rồi sẽ bị bóc trần.

Tại hiện trường, nhân viên pháp y đưa Thôi Cách Cách ra khỏi tủ lạnh, để lên cáng. Cơ thể cô vẫn giữ dáng vẻ khom

khom, nhưng lớp sương giá trên người đã tan hết, làn da trở nên đỏ au, máu cũng nhỏ xuống tong tong... Lư Tiểu Nguyệt cùng người giúp việc ngồi trên sofa, một nữ cảnh sát đến lấy lời khai của hai người.

Nữ cảnh sát tên là Vương Quỳ, kế bên cô còn có một cảnh sát khác, một chàng trai trông còn rất trẻ.

"Xin hãy kể lại chuyện gì đã xảy ra."

"Hôm nay Thôi Cách Cách bảo tôi nghỉ sớm nên tôi đi ngủ từ rất sớm. Đang ngủ thì nghe thấy tiếng động ngoài phòng khách, tôi vừa ra khỏi phòng thì thấy có bóng người chạy vụt ra ngoài. Tôi linh cảm đã xảy ra chuyện, quả nhiên..." Tâm trạng của thám tử Lý đã ổn định hơn ban

này, nói năng cũng không còn lắp ba lắp bắp nữa. "Tôi hét to một tiếng, bảo vệ nghe thấy liền chạy đến, sau đó báo cảnh sát."

"Còn cô?" Vương Quỳnh nhìn sang Lư Tiểu Nguyệt.

"Tôi..." Lư Tiểu Nguyệt hơi căng thẳng, ngập ngừng mấy giây rồi mới cất tiếng nói: "Cả ngày hôm nay tôi họp ở công ty, tan làm về đây thì... thì xảy ra chuyện này."

"Mấy hôm nay Thôi Cách Cách có điếm gì bất thường không?" Vương Quỳnh hỏi. Lư Tiểu Nguyệt lắc đầu, song người giúp việc thì vội vàng gật đầu, tranh nói trước: "Gần đây cô ấy hành động lạ lắm, mấy ngày trước tự dung trần truồng đến

trước cửa phòng tôi, hỏi chiếc váy cô ấy mặc có đẹp không, nhưng cô ấy có mặc cái gì trên người đâu. Còn nữa, dạo trước cô ấy luôn nói nghe thấy chim oanh kêu, nhưng tôi chẳng nghe thấy gì cả."

Vương Quỳnh chau mày, hỏi: "Ý bà là Thôi Cách Cách... thần kinh không bình thường?"

"Tôi thấy giống như vậy lắm." Người giúp việc trả lời.

Lư Tiểu Nguyệt bất lực, đành thuận theo lời bà ta, nói: "Đúng vậy, gần đây Thôi Cách Cách chịu áp lực công việc khá lớn, dẫn đến tinh thần hơi căng thẳng, nhưng tôi đã tìm bác sĩ tâm lý cho cô ấy, gần đây cũng đã chuyển biến tốt."

Nghe xong lời của Lư Tiểu Nguyệt,

Vương Quỳnh lại nhìn sang người giúp việc một cái, rồi hỏi: "Bà nói nhìn thấy một người chạy ra ngoài, bà có nhìn rõ là ai không? Là nam hay nữ? Còn nhớ ngoại hình của kẻ đó không?"

Thím Lý ngẫm nghĩ một hồi, cuối cùng lắc đầu, nói: "Chắc là đàn ông, tôi chỉ nhìn thấy bóng lưng người đó."

"Gần đây Thôi Cách Cách có gây thù kết oán với ai không?" Vương Quỳnh hỏi tiếp.

Lư Tiểu Nguyệt lắc đầu. "Không có, cuộc sống của cô ấy đơn điệu lắm, ngoài công ty ra toàn ru rú trong nhà thôi."

Cảnh sát tôn gần nửa tiếng đồng hồ lấy lời khai, cuối cùng phong tỏa hiện trường, để lại vài cảnh sát ở lại phối hợp với bảo vệ canh giữ hiện trường vụ án.

Người giúp việc cũng thu xếp hành lý đến ở nhờ nhà họ hàng trong thành phố ngay trong đêm, Lư Tiểu Nguyệt thì được cảnh sát hộ tống về nhà. Khi rời khỏi biệt thự, cô thấy bảo vệ đang nói gì đó với nữ cảnh sát ban nãy. Ánh mắt hai người thỉnh thoảng lại liếc sang phía Lư Tiểu Nguyệt, tựa như đang nói, cô rất đáng nghi.

Mọi chuyện cứ như một giấc mộng. Về đến nhà, Lư Tiểu Nguyệt cảm thấy mệt mỏi khôn cùng, nhưng vô số câu hỏi dâng lên trong đầu khiến cô không sao chợp mắt được. Cô nghĩ mãi vẫn không hiểu, hung thủ rốt cuộc có phải gã đàn ông tên Đinh Tiểu Tiểu kia không? Hần và Thôi Cách Cách không thù không oán, tại sao

lại muốn giết cô ấy chứ? Hấn đến, chẳng phải vì muốn truy ra ai là người đã giết Lữ Tân sao?

Những câu hỏi ấy cứ lờn vờn trong đầu, đến khi tảng sáng cô mới ngủ thiếp đi. Nhưng trong giấc mơ, cô lại thấy Thôi Cách Cách đứng cạnh giường mình, như một bóng ma quỷ dị, vẻ mặt cứng đờ, khề hát bài hát vừa giống như hát tuồng vừa giống như đọc thần chú: Cách Cách có chiếc áo mới, chiếc áo mới xinh đẹp...

Bài hát ấy tựa như một điệp bào. Lúc chọn bài hát mới, giữa hàng trăm ca khúc, chẳng hiểu sao Thôi Cách Cách lại chọn đúng bài hát ấy. Vài tháng sau cô ấy lại tự dưng có một chiếc áo mới mà người ngoài chẳng nhìn thấy cũng chẳng

sờ thấy được, và giờ đây lại trần truồng chết trong tủ lạnh, chẳng lẽ mọi việc đều do ông Trời sắp đặt? Hoặc giả hung thủ đã lập mưu từ lâu, kể từ hôm ca khúc đó được chọn, Thôi Cách Cách đã bước chân vào cạm bẫy chết chóc?

Về bài Chiếc áo mới của Cách Cách, tác giả viết lời và nhạc thực ra chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt, với bút danh kì quái "Nữ phù thủy bước ra từ truyện cổ tích". Khi quyết định kí kết hợp đồng sử dụng ca khúc này, xuất phát từ lòng hiếu kì, Lưu Tiểu Nguyệt định đích thân đi gặp đối phương, nhưng sau mấy lần bàn chuyện qua điện thoại lẫn trên mạng, cuối cùng vẫn không gặp mặt được.

Hai bên trước giờ hợp tác đều chỉ thông

qua internet và điện thoại, mãi đến khi kí hợp đồng, Lư Tiểu Nguyệt mới nhìn thấy tên thật của tác giả trong hợp đồng. Đối phương tên là Cổ Nguyệt, cũng có một chữ "Nguyệt" trong tên giống như cô, là một tài nữ ở Học viện Nghệ thuật Cốc Khê, nghe đồn cầm kì thi họa thứ nào cũng tinh thông, tuy chưa từng debut nhưng từng viết rất nhiều bài hát cho các ca sĩ...

Cổ Nguyệt cũng từng xuất hiện trong giấc mơ của Lư Tiểu Nguyệt, hình dáng của cô ta rất mơ hồ, chỉ là một cái bóng đen sì đứng bên giường, sóng đôi với Thôi Cách Cách, nhìn chăm chăm vào Lư Tiểu Nguyệt đang nằm trên giường với vẻ mặt vô cảm. Cả hai có vẻ mặt y chang nhau,

động tác giống nhau, ngay đến giọng hát cũng y hệt... Lư Tiểu Nguyệt hoảng sợ tột độ, muốn tỉnh dậy nhưng dù giãy giụa thế nào cũng không sao tỉnh lại được, cô chỉ còn cách cố quay đầu sang bên kia để tránh nhìn thấy hai người.

Nhưng phía bên kia cũng có một người đang đứng. Là một gã đàn ông. Máu tươi chảy từ trên cổ gã ròng ròng, vẻ mặt cũng y chang Thôi Cách Cách và Cổ Nguyệt, quái dị là miệng gã cũng hát ca khúc kia. Tiếng hát của ba người đan xen nhau, hơi lộn xộn, nghe như hàng ngàn hòa thượng niệm kinh văn trong Phật đường, một bài kinh văn chỉ vồn vẹn mười một chữ. Chiếc áo mới của Cách Cách, chiếc áo

mới xinh đẹp... Chiếc áo mới của Cách Cách, chiếc áo mới xinh đẹp... Chiếc áo mới của Cách Cách, chiếc áo mới xinh đẹp...

Chương 29 Mộng Mị

Mộng, thật giả khó phân!

Nếu cảnh tượng trước mặt là mơ, vậy thì thế nào cũng sẽ có lúc tỉnh dậy, nhưng Lưu Tiểu Nguyệt không sao tỉnh dậy được, dù làm bất kì cách gì. Điều đó chứng minh cái gì?

Chỉ có thể chứng minh rằng, cô không hề ngủ, cô vẫn còn thức.

Vẫn còn thức? Nếu đang thức, tại sao mọi thứ trước mắt lại giống như mơ thế này?

Nếu đang thức, thì gã Lữ Tân đang đứng cạnh giường với cái cổ không ngừng trào máu tươi và Thôi Cách Cách mặt mày cứng đờ ở sau lưng cô, lẫn cái bóng Cỗ Nguyệt mơ mơ hồ hồ chẳng nhìn rõ được hình dạng kia, đều tồn tại trong thế giới thực ư?

Không, đây là một giấc mơ. Lữ Tiểu Nguyệt nhắm nghiền mắt lại, kéo chăn trùm kín đầu, không ngừng lẩm bẩm: "Đây là mơ, chỉ là mơ, là mơ mà thôi..."

Bên tai cô, ba người kia vẫn không ngừng hát bài Chiếc áo mới của Cách Cách phiên bản quái dị, tiếng hát mới đầu rất to, rồi dần dần trở nên phiêu diêu, loáng thoáng, sau đó thì mất hẳn... Ngay khi tiếng hát biến mất, Lữ Tiểu Nguyệt như

rơi xuống địa ngục, xung quanh ngoài một màn đen kịt ra thì chẳng có bất kì thứ gì khác. Cô không nhìn thấy chính mình, cứ như thân thể cô đã bị lạc mất trong đêm tối, cô thậm chí bắt đầu hoài nghi mình có thật sự tồn tại hay không, nếu tồn tại thì cơ thể của cô đâu? Tứ chi biến đâu mất rồi?

Cô chậm chậm giơ tay lên sát tận mắt, tuy trước mắt vẫn là một màn đen thăm thẳm nhưng cô có thể cảm nhận được đôi tay đang ở ngay trước mặt mình, chỉ cần ghé sát một chút là có thể chạm vào người mình rồi. Nhưng khi đưa tay lên đến mắt, cô sững sờ phát hiện mình không có đầu, trên cổ chỉ là một khoảng trống trơn, không những thế, cô cũng không có tay,

bàn tay trái không sờ được tay phải, và tay phải cũng chẳng sờ thấy thân thể đâu. Lư Tiểu Nguyệt như trôi tới một không gian khác. Ở đó, người nào người nấy đều không có thân thể, nhưng lại có tư duy, vì cô cảm nhận được sự sợ hãi, một nỗi khiếp sợ sâu vô tận. Nỗi sợ ấy kéo dài rất lâu, mãi đến khi bóng đêm đen như mực bỗng nhiên nứt ra, ánh sáng lọt vào thông qua khe nứt ấy, rọi sáng toàn bộ không gian, mang đến ánh mặt trời cho những người sống trong không gian ấy. Ánh mặt trời ấy vô cùng chói chang, làm hai mắt của Lư Tiểu Nguyệt đau nhói...

Gắng gượng mở mắt ra, Lư Tiểu Nguyệt lại trở về với khung cảnh quen thuộc,

chiếc chăn quen thuộc, cái giường quen thuộc, cửa sổ quen thuộc, chiếc đèn quen thuộc. Cô đã tỉnh rồi ư? Đã từ không gian xa lạ kia quay trở lại rồi ư? Lư Tiểu Nguyệt phấn khích nhấc cánh tay lên, trông thấy nó vẫn trắng trẻo như thường. Tỉnh thật rồi, mình đã tỉnh dậy thật rồi. Lư Tiểu Nguyệt mừng rỡ sờ lên mặt, bụng và chân của mình. Đến khi đã xác nhận mọi thứ đều toàn vẹn, cô nhảy phắt xuống giường, chạy đến trước gương soi, vui sướng như nhặt được kho báu.

"Mình còn sống, haha, mình còn sống, vẫn còn sống..." Cô phấn khởi tột cùng. Ngày thứ nhất sau cơn ác mộng, như một cơn dã thú đói lả lâu ngày, Lư Tiểu Nguyệt chạy tới tủ lạnh, tu ừng ực cả một

bình nước to rồi chén sạch sành sanh đồ ăn dự trữ bên trong, sau đó mới thỏa mãn ngồi xuống sofa, bật nguồn di động.

Đêm qua Thôi Cách Cách đã chết. Dùng đầu gối nghĩ cũng thừa biết, hôm nay các báo đài của thành phố sẽ rơi vào cảnh hỗn loạn, vô số người gọi điện đến để hỏi về tình hình mới nhất liên quan đến nguyên nhân cái chết của Thôi Cách Cách. Quả nhiên không sai, cô vừa mở di động, hàng chục tin nhắn tức thì ùn ùn kéo tới, cô còn chưa kịp mở ra xem thì đã có người gọi tới.

Cuộc gọi từ công ty. Lư Tiểu Nguyệt bắt máy, chưa kịp lên tiếng thì đối phương đã nổi giận ùn ùn, quát: "Lư Tiểu Nguyệt, cuối cùng cô cũng chịu mở máy,

cô có biết tôi tìm cô cả sáng nay không hả?"

"Tìm tôi làm gì?" Cô hỏi.

"... Cô hỏi tìm cô làm gì ư? Ở đây đang rối tinh rối mù lên đây, bọn phóng viên như lũ ruồi nhặng bu kín công ty, còn fan của Thôi Cách Cách nữa, giờ biểu ngữ nằng nặc đòi công ty đưa ra lời giải thích rõ ràng. Tôi bảo cô nhé, Lư Tiểu Nguyệt, mau mau quay lại đây xử lý hết mớ rắc rối này cho tôi." Dứt lời, đối phương cúp máy, trong điện thoại vang lên tiếng tút tút lạnh lùng.

Đúng, hôm nay có rất nhiều việc cần giải quyết. Lư Tiểu Nguyệt đọc từng tin nhắn một, có tin của giới truyền thông, có tin của bạn bè thân thích gửi tới, và có cả tin

nhấn từ người dung, mục đích đều là muốn biết chuyện của Thôi Cách Cách. Bỗng dung cô cảm thấy phiền chết đi được, trong lòng cáu kỉnh bực bội, chỉ muốn tắt di động đi, mặc kệ tất cả, nhưng cô không thể làm thế. Nếu làm thế, cô không những mất đi Thôi Cách Cách, mà còn mất cả công việc, cả địa vị... Nhưng, thế thì đã sao? Câu hỏi ấy bất thần lóe lên trong đầu khiến Lư Tiểu Nguyệt không biết nên trả lời thế nào. Đúng vậy, mất việc thì sao nào? Mất địa vị thì sao chứ? Hôm nay cô cứ nghỉ ngơi đây, vứt bỏ hết đây, cô tự cho mình nghỉ phép, tuy nghỉ phép vào thời điểm này rất không thích hợp, nhưng cô cứ muốn như vậy đây, cô muốn yên tĩnh ở nhà một

ngày, vì có lẽ sau này, cô sẽ chẳng còn cơ hội nào nữa.

Ma xui quỷ khiến thế nào, Lư Tiểu Nguyệt tắt nguồn, vút di động sang một bên, sau đó nghiêng người ngồi tựa vào sofa, hưởng thụ giây phút yên tĩnh tạm thời. Song cô chẳng được như ý, cảnh vật trước mắt bỗng nhiên chao đảo giống như đang xảy ra động đất, không lâu sau cô sững sốt phát hiện cảnh tượng trước mắt đã thay đổi hoàn toàn... Thứ hiện ra trước mắt không phải nhà cô, mà là một lớp học. Trong lớp có ba, bốn học sinh, cô ngồi trước bàn học, trên bàn vương vãi vài quyển sách.

Hông hét, cô lại ngủ rồi sao? Lư Tiểu Nguyệt lắc đầu quầy quậy, rồi nhắm

nghiền mắt, đưa tay dụi lấy dụi để. Khi mở mắt ra nhìn lại, cảnh vật vẫn không thay đổi, vẫn là phòng học đó, vẫn là ba, bốn học sinh đang nô đùa trước bàn giáo viên. Chuyện này rốt cuộc là sao? Hiếu kì, Lư Tiểu Nguyệt đứng dậy. mấy học sinh kia bỗng nhiên ngừng đùa giỡn, đồng loạt nhìn về phía cô, ánh mắt ngập tràn sự mỉa mai. Sau đó một đứa lên tiếng: "Nhìn kia, nhìn nó kia, một đứa mồ côi lại ăn mặc đẹp thế, còn được học đại học. Ê, mày nói đi, có phải mày là gái điểm được đại gia nuôi không hả?"

"Hy Vọng là ai?" Thằng bé đó toét miệng cười, nói tiếp: "Ồ, tao biết rồi, Hy Vọng là gã đại gia đang nuôi mày chứ gì."

"Tôi không chophép các người lấy Hy

Vọng ra đùa cợt." Lư Tiểu Nguyệt nghiêng
răng nói, tiếp đó không biết lấy dũng khí
từ đâu ra, cô chạy tới trước bàn giáo
viên, tát thật mạnh vào mặt thằng bé đó.
Đối phương cũng nổi sung lên, túm áo
Lư Tiểu Nguyệt, đánh vào đầu cô bôm
bốp, rồi cùng với mấy người kia trêu
chọc: "Con điếm, cảm giác được người
khác nuôi như thế nào hả?"

Lư Tiểu Nguyệt xây xẩm mặt mày, mấy
người đó nói xong liền nghênh ngang đi
ra khỏi lớp học. Cô ngồi phịch xuống
đất, cố gắng duy trì sự tỉnh táo, nhưng
mọi thứ trước mắt lại lần nữa rung
chuyển... Lần này cô sẽ bị đưa đến đâu?
Tại sao mình không thể tỉnh dậy? Rốt
cuộc đâu là hiện thực, đâu mới là mộng

ảo?

Cô nhắm nghiền hai mắt, cơn rung lắc như địa chấn khiến cô muốn nôn mửa. Tim cô đập càng lúc càng nhanh, nỗi sợ hãi dần bao trùm lấy cô. Cuối cùng, cơ thể cô thôi lắc lư, nhưng cô căng thẳng đến mức không dám mở mắt. Cô sợ, sợ sau khi mở mắt ra, phía trước lại là một đám người chỉ vào mặt cô và nói: "Nhìn đi, nó là con điểm được người ta nuôi đây."

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, xung quanh im ắng như tờ, không nghe thấy bất kì một tiếng động nào. Chẳng lẽ mình đã trở về hiện thực rồi ư? Lư Tiểu Nguyệt siết chặt tay, dốc hết dũng khí, cuối cùng chầm chậm mở mắt ra... Phía trước là một cánh cửa, bên ngoài cửa có

ánh sáng, cô đưa tay mở, nhưng vừa đẩy ra, cô liền nhìn thấy có một người đang đứng bên ngoài, một người đàn ông. Anh ta chậm rãi đi về phía cô.

Cảnh tượng này... Lư Tiểu Nguyệt sực nhớ ra, liền ngó nghiêng xung quanh, cô phát hiện mình đang ở trong một chiếc tủ áo chật hẹp, kế bên treo vài bộ quần áo đàn ông màu sắc khác nhau, và người đang đi về phía tủ áo chính là... Lữ Tân! Lát nữa, chỉ một lát nữa thôi, cô sẽ giết chết anh ta.

Đây sẽ là lần thứ hai Lư Tiểu Nguyệt giết Lữ Tân!

Tại sao lại như vậy, tại sao lại như vậy? Không, đây chắc chắn là mơ, là mơ.

Lư Tiểu Nguyệt đưa tay vỗ bôm bốp vào

mặt mình, hòng làm cho bản thân mau mau tỉnh dậy. Đúng lúc ấy, cửa tử áo bật mở, Lữ Tiểu Nguyệt sợ hết hồn, thét lớn một tiếng rồi xông ra ngoài, định xô ngã Lữ Tân để tháo chạy. Nhưng khi cô vừa nhào ra khỏi tử áo, chợt phát hiện trên tay mình cầm một con dao găm, và con dao ấy đã cắm sâu vào cổ Lữ Tân.

Máu tươi phun ra xối xả, bắn tung tóe lên mặt, lên áo Lữ Tiểu Nguyệt...

Chương 30 Thuốc, Thuốc, Thuốc

Hôm nay rảnh rồi, Vương Quỳ ngồi trong văn phòng, định lên mạng tìm kiếm tin

tức mới nhất về Thôi Cách Cách, xem thử có tin gì liên quan đến vụ án không, kết quả tìm thấy bài viết về "Các vụ án mạng Andersen". Bài viết tổng cộng nói đến năm vụ, nhưng đều chưa được xác thực bởi cơ quan chức năng, vụ gần đây nhất chính là vụ "Nàng tiên cá Cốc Hải" đang được chia sẻ với tốc độ chóng mặt trên internet.

Bên dưới bài viết có các phản hồi trong vòng ba tiếng mới đây, trong đó có một phản hồi ghi rằng, ca sĩ nổi tiếng Thôi Cách Cách đã chết vào rạng sáng nay, nguyên nhân cái chết vẫn chưa rõ. Theo nguồn tin nội bộ, trước khi chết Thôi Cách Cách từng mắc bệnh tinh thần, cũng tương tự năm vụ án trên, trước khi chết

Thôi Cách Cách từng tưởng tượng ra một chiếc áo mới hoàn toàn không tồn tại. Điều đó tình cờ trùng với án mạng cổ tích Andersen. Nếu tôi đoán không lầm, chủ đề vụ mưu sát này chắc chắn là Chiếc áo mới của Hoàng đế.

Không sai, Chiếc áo mới của Hoàng đế cũng là một trong những tác phẩm tiêu biểu của Andersen, tác giả truyện cổ tích nổi tiếng người Đan Mạch. Nội dung truyện nói về một ông vua sở hữu quyền lực tối thượng nhưng suốt ngày chỉ lo mặc áo mới, không màng chính sự, để rồi cuối cùng bị lừa, trần truồng ra ngoài đường phố, nhưng chẳng ai đứng ra lật tẩy lời nói dối ấy, thậm chí còn tôn hót nịnh bợ ông ta.

Đó là trò hề mang đậm tính châm biếm!
Quay trở về hiện tại, chưa đầy năm tiếng đồng hồ kể từ cái chết của Thôi Cách Cách, trên mạng đã có người đăng bài viết, hơn nữa nội dung miêu tả cũng tương đồng với những gì mà cảnh sát mới điều tra được. Vương Quỳnh buồn bực, rốt cuộc bọn dân mạng vô địch này biết được những thông tin ấy bằng cách nào chứ? Sao lại nhanh và chính xác đến thế được? Chẳng lẽ trong nội bộ cảnh sát có gián điệp? Hay là dân mạng biết thuật tiên tri?

Đối với Vương Quỳnh, internet là một thứ hết sức thần kì, cô sẽ không bao giờ hiểu nổi thế giới đó. Đương nhiên chuyện đó cũng chẳng cần phải hiểu, bởi nó không

dính dáng gì đến vụ án cả...

"Án mạng Andersen", thực ra Vương Quỳ đã sớm nghe nói đến cụm từ này, tên gọi chính xác phải là Vụ mưu sát Andersen 7613. Có một năm, vụ án ấy vô cùng chấn động, khiến mọi người hoang mang cực độ, dư luận xôn xao, rất nhiều chuyên gia, nhà phân tích nổi tiếng đều phát biểu một số quan điểm về vụ án đó.

Khi đó Vương Quỳ vẫn còn mài đũa quần trên ghế giảng đường đại học, cô không ngờ sau này mình sẽ trở thành một cảnh sát, càng không ngờ rằng mấy năm sau mình lại tham gia điều tra vụ án mạng này... Cái chết của Thôi Cách Cách thật sự có liên quan đến Vụ mưu sát Andersen 7613 sao? Nghĩ thế, Vương

Quỳ ngẩng đầu lên nhìn Chu Hạo ở cách đó không xa. Lúc này ông đang nhú chặt mày, nhìn chăm chăm vào đồng ảnh chụp trên bàn.

Chúng là những bức ảnh chụp trong biệt thự, có khoảng mười mấy tấm. Hai tiếng trước, sau khi cả bọn từ biệt thự quay về, Chu Hạo liền trở nên trầm mặc, không triệu tập mở cuộc họp tiến hành phân tích vụ án, cũng chẳng điều động nhân sự đi điều tra, chỉ nhìn chăm chăm vào mấy bức ảnh, cứ thế hai tiếng đồng hồ.

Vương Quỳ thu ánh mắt về, tắt trang web có bài viết về án mạng Andersen, tiếp tục xem các trang khác. Gần cuối, cô vô tình nhìn thấy một tiêu đề, so với bài viết phân tích về án mạng Andersen hồi nãy

thì cái tiêu đề này có vẻ đáng tin hơn.
Tiêu đề bài viết là "Nguyên nhân cái chết bí ẩn của Thôi Cách Cách, nghi ngờ là do bị lộ clip nóng thời trẻ".

Cô click vào bài viết đó, nội dung như sau: Sáng nay nhận được tin Thôi Cách Cách đột tử, tôi đau xót khôn cùng. Mọi thứ dường như xảy ra quá nhanh khiến người ta trở tay không kịp. Làm biên tập viên của một tờ báo giải trí, tôi chưa có dịp tiếp xúc với Thôi Cách Cách, nhưng thường xuyên theo dõi nhất cử nhất động của cô ấy. Từ một cô gái vô danh đến một ca sĩ nổi đình nổi đám, suốt quá trình ấy cô đã phải trải qua những chuyển biến tư tưởng mà người thường khó có thể tưởng tượng được. Tục ngữ nói

không sai, người sợ nổi danh heo sợ
mập, các ngôi sao đứng trên đỉnh
showbiz luôn khó tránh khỏi các loại
scandal, người có thể điềm tĩnh đối mặt
với scandal lại càng hiếm. Theo thống kê
của tôi, số vụ minh tinh tự sát do scandal
trong và ngoài nước lên đến hàng chục
vụ, trong đó có những ngôi sao nổi tiếng
mà mọi người hằng quen thuộc như Trần
Lâm, Ông Mỹ Linh, Trần Ngọc Liên,
Nguyễn Linh Ngọc, Trương Quốc Vinh...
họ đều tìm đến cái chết do áp lực hoặc
tai tiếng. Thế nhưng những bài học
xương máu ấy dường như không thu hút
sự quan tâm của dân chúng. Truyền
thông, internet, báo chí quanh năm suốt
tháng đều ném đá, chỉ trích, tung tin bịa

đặt về ngôi sao, chẳng có lấy một khắc
ngơi nghỉ. Giới showbiz cũng trở thành
một lò luyện khổng lồ, muốn như cá gặp
nước ở trong đó, buộc phải có một tấm
thân mình đồng da sắt, một đôi mắt hỏa
nhân kim tinh mới được. Kì thực nói
nhiều như thế, chắc hẳn những fan hâm
mộ theo dõi Thôi Cách Cách gần đây
cũng đã biết chuyện mà tôi sắp nói.
Không sai, chính là một tên đáng ghê tởm
nào đó đã đăng clip nóng hổi trẻ của
Thôi Cách Cách lên mạng. Đoạn clip ấy
đã thu hút rất nhiều sự chú ý của dư luận,
tôi cũng đã lập tức báo cho Lư Tiêu
Nguyệt, người quản lý của Thôi Cách
Cách hay tin. Thế nhưng sự việc còn
chưa kịp lắng dịu, Thôi Cách Cách đã

mãi mãi rời bỏ chúng ta. Ban nãy tôi có đọc một bài viết, có người đổ lỗi cái chết của Thôi Cách Cách là do lời nguyên trăm năm của Andersen, song theo tôi thấy, nguyên nhân thật sự chính là đoạn clip đó, và hung thủ, chính là kẻ vô lương tâm đã đăng tải nó lên mạng. Cuối bài viết có kèm theo địa chỉ weibo đã đăng clip nóng của Thôi Cách Cách. Vương Quỳ mở ra xem, thì thấy nó đã bị xóa sạch, nội dung trống trơn, chỉ còn sót lại mỗi cái tên ID: "Mèo vờn chuột". Chẳng lẽ Thôi Cách Cách thật sự đã tự sát do chịu áp lực quá lớn ư? Đương nhiên, mọi việc vẫn chưa thể xác định được. Thi thể của Thôi Cách Cách đã được chuyển cho phòng Pháp y để tiến

hành khám nghiệm tử thi, là mưu sát hay tự sát, sẽ nhanh chóng có kết luận thôi.

"Vương Quỳ, thử nói suy nghĩ của cô về vụ án này xem." Chu Hạo đột nhiên cất tiếng.

Vương Quỳ lập tức đóng trang web, đi đến chỗ Chu Hạo, khẽ liếc nhìn đồng ảnh bày trên bàn, nghiêm túc nói: "Từ lời khai của người giúp việc, chúng ta biết khi Thôi Cách Cách xảy ra chuyện, trong phòng từng xuất hiện một người bí ẩn, nên em cảm thấy chắc chắn là có người giết cô ấy rồi giấu xác vào tủ lạnh, đây là một vụ mưu sát..."

"Chuyện đó pháp y sẽ tự kiểm chứng, ý tôi muốn hỏi vụ án có điểm nào khả nghi không?" Chu Hạo giải thích.

"Có." VươngQuỳ đáp, vẻ mặt đầy nghiêm túc. "Thứ nhất, người giúp việc nói tinh thần Thôi Cách Cách có vấn đề, nhưng Lư Tiểu Nguyệt lại nói rằng sau khi được trị liệu thì bệnh tình của Thôi Cách Cách đã có chuyển biến tốt. Em cảm thấy lời khai của hai người có sự mâu thuẫn, Lư Tiểu Nguyệt như đang che giấu điều gì đó. Thứ hai, bảo vệ trong biệt thự nói, vừa nghe thấy tiếng thét của người giúp việc, họ liền lục soát xung quanh biệt thự, nào ngờ nhìn thấy Lư Tiểu Nguyệt đang đứng trong cánh rừng nhỏ sau biệt thự, hơn nữa bảo vệ còn nói cửa sau biệt thự bị khóa quanh năm suốt tháng, bình thường chẳng ai ra vào bằng đường đó, tại sao hôm đó Lư Tiểu

Nguyệt lại chọn đi cửa sau? Em cảm thấy rất đáng nghi."

"Về điểm này, tôi và cô có suy nghĩ giống nhau." Chu Hạo gật đầu, đáp.

Đây là lần đầu tiên Chu Hạo đồng ý với quan điểm của Vương Quỳnh kể từ khi cô vào tổ. Cô hơi ngạc nhiên, hỏi ngược lại: "Sếp, sếp... sếp đồng ý với những gì em nói?"

"Cũng như cô, bây giờ tôi có nghĩ về vấn đề đó, cũng cảm thấy Lư Tiểu Nguyệt rất đáng ngờ. Dẫu không phải hung thủ, song chắc chắn cô ta đang che giấu chuyện gì đó, tiếp theo cô hãy cùng Khương Bằng đi điều tra về Lư Tiểu Nguyệt nhé." Chu Hạo dặn dò.

Được sếp công nhận, Vương Quỳnh có phần

phản kích, đáp lại một tiếng rõ to:
"Vâng." Sau đó cô xoay người bước đi, nhưng mới đi được vài bước, cô chợt quay lại, hỏi dò: "Sếp, ban nãy em có đọc được một bài viết trên mạng, sếp nghĩ cái chết của Thôi Cách Cách... liệu có thể nào liên quan đến Vụ mưu sát Andersen 7613 không?"

Vừa nghe thấy câu hỏi này, mặt Chu Hạo vụt biến sắc, ông đập tay xuống bàn đánh "rầm", đứng bật dậy, tức giận nói:
"Hoang đường, chuyện đó là vô căn cứ, sau này trong giờ làm việc đừng có đọc mấy tin tức lá cải ấy nữa, kéo đầu óc hỏng hết đấy."

Phản ứng của Chu Hạo khiến Vương Quỳnh sợ hết hồn, vội lùi về sau mấy bước.

Bồing Khương Bằng từ ngoài hồi hải chạy vào, lướt qua Vương Quý, đến bên cạnh Chu Hạo, dáng vẻ nghiêm túc nói: "Sếp Chu, tôi qua có một chiếc xe mất lái lao từ trên cầu Cốc Phong xuống biển, đội cứu hộ vớt nó lên vào một tiếng trước. Thông qua thẩm tra biển số xe, đã chứng thực chủ xe chính là nghi phạm mà chúng ta đang truy nã, Đinh Tiểu Tiểu."

"Cái gì?" ChuHạo trợn mắt, hỏi. "Cậu nói Đinh Tiểu Tiểu đã chết rồi ư?"

"Vẫn chưa biết, độicứu hộ vẫn đang tìm kiếm thi thể ngoài biển, nhưng theo nhân chứng lúc đó kể lại, người và xe đã cùng lao xuống biển, khả năng sống sót có lẽ không cao, đội cứu hộ vẫn đang tiếp tục mở rộng phạm vi tìm kiếm." Khương

Bằng đáp.

Đứng bên cạnh, Vương Quỳhít sâu một hơi, sau đó lên tiếng: "Lần trước Trần Ngôn nhảy từ cầu Cốc Phong xuống biển tự sát, giờ đến bạn trai cô ấy cũng xảy ra tai nạn trên cây cầu đó, quả là sự trùng hợp kì lạ."

Chu Hạo nhìn Vương Quỳrồi ngồi xuống suy tư hồi lâu, cuối cùng hờ hững nói: "Đinh Tiểu Tiểu chết trái lại càng tốt, như thế vụ án của Lữ Tân có thể kết thúc rồi. Khương Bằng, cậu đi tiết lộ với báo giới, bảo họ viết một bài với nhan đề "Đinh Tiểu Tiểu, hung thủ giết Lữ Tân đã tự sát vì sợ tội", giờ tôi sẽ viết báo cáo kết án nộp lên trên, đợi cấp trên phê duyệt xong chúng ta sẽ mở họp báo."

"Sếp Chu, hiệnĐinh Tiểu Tiểu vẫn chỉ là nghi phạm, không phải vẫn còn nhiều điều chưa được làm rõ sao? Cứ thế mà kết án hình như không thích hợp cho lắm." Vương Quỷ nói.

"Hình như trướckia tôi từng nói với cô, chức trách của cảnh sát chúng ta là bắt hung thủ, đưa ra được một lời giải thích cho xã hội và người thân nạn nhân, chứ không phải tốn công phí sức đi tìm hiểu những thứ vớ vẩn không liên quan đến vụ án." Chu Hạo tức giận nhắc nhở. "Về vụ án đó, tôi cảm thấy không cần thiết phải thảo luận tiếp, tôi nhắc lại lần nữa, Đinh Tiểu Tiểu là sát thủ, hắn giết chết Lữ Tân hoàn toàn là vì tiền, không còn bất kì mục đích nào khác. Nhưng giờ hắn đã

chết rồi, cả người lẫn xe đều rơi xuống biển, đây là báo ứng, là báo ứng của ông Trời dành cho hắn. Được rồi, mọi người đi làm việc của mình đi."

"Nhưng trước khi mọi việc được làm sáng tỏ, cảnh sát phải ăn nói thế nào với người nhà Đinh Tiểu Tiểu đây?" Vương Quỷ dường như cũng sôi máu bởi thái độ của Chu Hạo, lạnh lùng phản bác.

Chu Hạo giận tím mặt, vừa định nổi trận lôi đình thì Khương Bằng thấy tình hình không ổn, vội chụp lấy tay Vương Quỷ kéo ra ngoài văn phòng. Vừa ra khỏi Sở Cảnh sát, Khương Bằng liền nói: "Anh thừa nhận cách điều tra và làm việc của sếp Chu nhiều khi đúng là khiến người ta khó có thể chấp nhận, nhưng dù sao ông

ấy cũng là sếp, sau này em đừng cự lại ông ấy."

"Sếp thì sao, anh bảo em nói có gì sai chứ? Anh xem thái độ của ông ấy kia, rõ ràng là làm qua loa cho xong chuyện rồi chờ đến khi về hưu thì phải mộng bỏ đi, chẳng có một chút tôn trọng nào dành cho nạn nhân, dành cho đồng nghiệp lẫn xã hội." Vương Quý giận điên người, nói oang oang. "Không biết loại người này còn tác oai tác quái trong Sở đến bao giờ nữa."

"Được rồi, được rồi, em bớt giận đi." Khương Bằng tiếp lời. "Thật ra sếp Chu của chúng ta hồi trẻ cũng lợi hại lắm, nghe nói ông là thần thám, từng phá không ít vụ án lớn đó."

"Ông ấy á?" Vương Quỳ khinh khỉnh nói.
"Thế thì không biết ông ấy đã khiến bao
nhiều người ngồi tù oan rồi."

"Em vào Sở chualâu, cũng chưa tiếp xúc
với vụ án nào khác, kì thực có lúc phá án
rất cần đến kinh nghiệm, theo anh thấy
sếp Chu nói cũng không sai, chỉ là sếp
muốn nhanh chóng phá án thôi." Dứt lời,
Khương Bằng vỗ vai Vương Quỳ. "Gần
đây sếp Chu phải chịu áp lực cũng lớn
lắm, khó tránh khỏi nóng nảy, em cũng
đừng quá để bụng. Vả lại sếp cũng chẳng
sung sướng gì, anh nghe nói vợ sếp đã
qua đời từ mấy năm trước rồi, để lại đứa
con chưa đầy tháng, sếp phải một mình
gà trống nuôi con, trước kia cũng từng có
người làm mai cho nhưng sếp chẳng có ý

định tái hôn."

"Thế ra, ông ấy cũng là một người si tình nhỉ." Vương Quỳ bĩu môi nói.

"Vì vậy, em cũng nên thông cảm cho sắp một chút, cùng làm việc với nhau khó tránh khỏi xung đột, mâu thuẫn, nhưng tuyệt đối đừng nổi nóng, tổn hại sức khỏe lắm." Khương Bằng nửa đùa nửa thật nói.

"Được rồi, được rồi, em cũng luôn nhìn việc chứ không nhìn người." Dứt lời, ánh mắt cô lướt qua người Khương Bằng, thấy cách đó không xa, Trần Thần bên phòng Pháp y đang hỏi hả đi về phía hai người. Vừa thấy họ, Trần Thần liền dừng bước, vẽ sột ruột trên mặt tức thì biến mất, thay vào đó là nhe răng cười với

Vương Quỳ. "Hi người đẹp, không ngờ chúng ta lại gặp nhau rồi."

Vương Quỳ trợn mắt phớt lờ anh ta, nhìn về phía tòa cao ốc cách đó không xa.

Khương Bằng đứng bên cạnh cười thầm, sau đó hỏi: "Anh Trần, anh đang đi đâu mà vội thế?"

"Thì đi tìm sếp Chu của các cậu chứ đi đâu." Trần Thần trả lời.

"Sếp đang ở trên lầu đó." Khương Bằng vội hỏi tiếp: "Chẳng lẽ đã có báo cáo khám nghiệm tử thi của Thôi Cách Cách rồi à?"

"Đương nhiên, nguyên nhân tử vong chẳng có gì phức tạp cả." Trần Thần đắc ý đáp.

Nghe thế, Vương Quỳ liền ngoảnh đầu lại, sốt ruột hỏi: "Thật không, Thôi Cách

Cách vì sao lại chết vậy?"

Trần Thần bỗng nhiên áp sát vào Vương Quỳnh, như một kẻ biến thái ngất ngây hít hà một hồi, cuối cùng mới say đắm nói: "Thơm quá, không hổ là hoa khôi Sở Cảnh sát, không tồi, không tồi..."

"Anh đứng đắn một chút đi, rốt cuộc Thôi Cách Cách vì sao mà chết hả?" Vương Quỳnh thúc giục.

Lúc này Trần Thần mới lấy lại dáng vẻ nghiêm túc, vỗ vỗ vào tập tài liệu trong tay, nói: "Trước khi tôi nói ra nguyên nhân tử vong, hai người hãy cho tôi biết gần đây Thôi Cách Cách thường nảy sinh ảo giác, có đúng không?"

"Đúng, đúng." Vương Quỳnh gật đầu lia lịa.
"Người giúp việc nói tinh thần cô ấy gần

đây không bình thường lắm, đã tưởng tượng và cho bà ấy xem một chiếc áo vô hình."

"Thế thì đúng rồi." Trần Thần ngẩng cao đầu, trung ra dáng vẻ của một học giả, nói. "Có một loại cây tên là Benladon⁷⁹, hoa màu xanh tím, quả mọng màu tím đen. Loài cây này có chứa một chất kịch độc, nếu hít đủ liều lượng sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến hệ thống trung khu thần kinh, nó sẽ lẳng lặng xâm nhập vào đầu dây thần kinh trong cơ bắp. Loại quả độc ấy không thể xem thường, chỉ cần hai quả thôi cũng đủ giết chết một đứa trẻ, từ mười đến hai mươi quả là đủ lấy mạng một người trưởng thành."

79Cây này có tên gọi khác là cây Cà
dược, có tác dụng làm dẫn cơ và gây mê
tạm thời.

"Khoan,khoan." Vương Quỳ vội cắt lời
Trần Thần đang thao thao bất tuyệt, hỏi:
"Anh nói Thôi Cách Cách trúng độc?"

"Chính xác, tôitìm thấy chất độc này
trong người của Thôi Cách Cách, hơn
nửa triệu chứng tử vong của cô ấy cũng
giống hệt. Khi trúng loại độc này, đồng
tử sẽ mở to, tim đập nhanh, da dẻ nóng
ran, khô miệng, mất phương hướng, nảy
sinh ảo giác, thị lực cũng giảm sút, hơn
nửa sẽ có hành vi bạo lực, rồi co giật,
ngất xỉu, tử vong." Nói rồi, Trần Thần
dừng lại mấy giây, quay sang nhìn Vương
Quỳ. "Thường thì căn cứ vào mức độ

trúng độc, thời gian tử vong sẽ từ vài tiếng đồng hồ cho tới vài ngày, lượng chất độc trong người Thôi Cách Cách không nhiều, nên tôi đoán cô ấy ăn nó vào mấy ngày trước."

"Thế loại cây này mọc ở đâu?" Khương Bằng hỏi.

"Nhiều lắm, ở đâu cũng có." Nói rồi, Trần Thần ghé sát vào người Vương Quỷ, nhìn cô đăm đăm. "Hơn nữa nghe nói Benladon còn có một tác dụng cực kỳ tốt, nước sắc từ rễ cây có thể khuếch đại đồng tử, khiến đôi mắt trở nên đẹp hơn, nhưng em thì không cần đâu, con người em vốn đẹp sẵn rồi."

"Sao trong Sở Cảnh sát toàn một đám quái gở như anh vậy hả trời?" Vương

Quỳ ngao ngán lắc đầu rồi chui vào xe cảnh sát, quay mặt ra cửa sổ, hét lên với Khương Bằng: "Chúng ta đi điều tra thôi, anh tuyệt đối đừng đến gần loại người này, kéo mắc bệnh hoa liễu đấy."

Nghe tiếng hét của cô, Khương Bằng ngại ngùng cười trừ, nói vài câu với Trần Thần rồi mới bước vào trong xe. Trần Thần vẫn đứng bên ngoài, trưng ra cái mặt dê cụ háo sắc, vẫy cả hai tay tạm biệt Vương Quỳ.

"Sao em cứ cảm thấy hẳn ta giống tên dê già quá." Vương Quỳ bất lực nói.

"Anh ta là vậy đó, suốt ngày chẳng chịu đứng đắn." Nói rồi Khương Bằng khởi động xe, hỏi: "Chúng ta đi đâu?"

"Đến nhà Thôi Cách Cách trước đi."

Vương Quỳnh đáp.

Xe cảnh sát lao đi, hòa vào dòng xe cộ tấp nập. Suốt đêm qua Vương Quỳnh không hề chớp mắt, lúc này cơn mệt mỏi liên khê khàng kéo tới, cô bất giác chìm vào giấc ngủ. Khoảng hai mươi phút sau, khi cô mở mắt ra thì thấy xe đã chạy vào biệt thự.

Hai người xuống xe, đi vào trong.

Trong biệt thự có hai cảnh sát đang canh giữ hiện trường, Khương Bằng tiến tới nói vài câu gì đó với họ. Còn Vương Quỳnh thì đảo một vòng quanh phòng khách, sau đó men theo cầu thang leo lên tầng hai. Trên tầng hai, cuối hành lang là nhà vệ sinh, hai bên chia ra thành mấy phòng ngủ, trong đó có một phòng rộng

nhất, trang trí cũng rất đẹp, chắc hẳn là phòng của Thôi Cách Cách... Vương Quỳnh bước vào phòng, tới bên giường, mở ngăn kéo tủ đầu giường ra lục lọi. Trong đó có rất nhiều thuốc, nào là thuốc cảm, thuốc an thần, thuốc làm đẹp đủ loại.

"Em vào đây tìm gì thế?" Khương Bằng từ sau bước vào.

"Thuốc." Vương Quỳnh đáp gọn lỏn.

"Chẳng phải Trần Thần nói Thôi Cách Cách bị trúng độc chết đấy sao?"

"Theo anh thấy, chi phí công thôi."

Khương Bằng đi tới, ngồi phịch xuống giường, nói.

"Tại sao?" Vương Quỳnh hỏi.

"Em không nghe Trần Thần nói à, Benladon là thực vật, tuy cũng được

dùng trong dược phẩm nhưng hàm lượng trong thuốc chắc chắn không đủ để giết chết một người. Theo anh thấy, nó..."

Đang nói dở, đột nhiên Khương Bằng khựng lại, giơ ngón tay chỉ vào bệ cửa sổ, hỏi: "Trần Thần nói hoa của Benladon có màu xanh tím, quả màu tím đen đúng không?"

"Ừ, thì sao?" Vương Quỷ liếc nhìn anh ta một cái rồi tiếp tục cúi xuống lục lọi ngăn kéo.

"Lại đây, Vương Quỷ, em lại đây mà xem." Khương Bằng phấn khích đứng bật dậy, kéo Vương Quỷ đi về phía bệ cửa sổ. Lúc này cô mới chợt nhìn thấy trên đó có bày một chậu hoa, trong chậu trồng một loài hoa cảnh có hình thù kì dị, hơn

nữ hình dạng y hệt như Trần Thần miêu tả, giữa chậu hoa là một nụ hoa màu xanh tím, bên cạnh là quả màu tím đen. Vương Quỷ định tới gần hái mấy quả đó xuống nhưng lại bị Khương Bằng ngăn lại, anh ta nhắc nhở: "Em không nghe Trần Thần nói à, loài cây này chứa chất kịch độc, nếu hít quá liều sẽ khiến cơ thể bị tê liệt, thế mà em còn muốn hái nó sao?"

Nghe xong lời anh tanói, Vương Quỷ vội bịt mũi lại, hỏi: "Thế chúng ta mang cái này về bằng cách nào?"

"Anh có một cách." Nói rồi Khương Bằng cởi áo khoác ra, trèo lên chậu hoa, sau đó duỗi thẳng tay nâng nó lên, nói: "Vậy là xong, giờ chúng ta đưa phát hiện quan trọng này về nào."

"Anh về trước đi." Vương Quỳnh buông tay xuống, hít lấy hít để mấy cái. "Em còn muốn tới một nơi."

"Nơi nào? Hay anh chờ em đến đó nhé?" Khương Bằng nói.

Vương Quỳnh xua xua tay. "Không cần, tự em đi được rồi."

Ra khỏi biệt thự, Khương Bằng cẩn thận nhét chậu hoa vào cốp sau rồi lái xe rời đi. Sau khi anh ta đi khỏi, Vương Quỳnh cũng bước ra khỏi biệt thự, vẫy một chiếc taxi đi ra ngoại ô. Thực ra cô muốn gặp thím Lý, bà là người giúp việc của Thôi Cách Cách, có lẽ bà biết chuyện chậu hoa kia.

Thím Lý hiện ở nhờ nhà của họ hàng ngoài ngoại ô. Vương Quỳnh tìm đến địa

chỉ mà bà cung cấp tối qua. Lúc cô tới, thím Lý đang nấu cơm, thấy cô, bà bèn nhiệt tình kéo vào nhà, sốt sắng hỏi: "Các cô điều tra ra cái gì rồi phải không?"

"Chúng cháu vẫn đang dòc sức điều tra ạ." Sau đó Vương Quỳnh hỏi thẳng: "Thím Lý, hôm nay cháu đến tìm thím là có chuyện muốn hỏi, thím có nhớ trong phòng ngủ của Thôi Cách Cách có một chậu cây cảnh không?"

Thím Lý nghiêm túc ngẫm nghĩ, nói: "Nhớ, đúng là có một chậu."

"Thế thím có nhớ chậu hoa đó từ đâu mà có không?" Vương Quỳnh hỏi tiếp.

"Hình như là do người khác tặng thì phải." Thím Lý chau mày, cố gắng nhớ

lại. "Hình như là mấy tuần trước, tôi đi
khi về nhà, trên tay Thôi Cách Cách có
cầm một cái cây cảnh, chính tôi là người
tìm chậu để cô ấy trồng vào chứ ai. Nói
thật, loại hoa đó có mùi lạ lắm, tôi ngửi
xong thì cảm thấy buồn nôn, khó chịu
những mấy ngày liền."

"Thôi Cách Cách có nói là do ai tặng
không?" Vương Quỳ lại hỏi.

"Tôi không hỏi." Thím Lý thành thật đáp.

"Xưa nay tôi đều không hỏi han chuyện
của Thôi Cách Cách, một là tôi cũng
chẳng hiểu chuyện của cô ấy, hai là cô ấy
dường như rất ghét người khác tọc mạch
hỏi này hỏi nọ. Hồi mới vào làm tôi
không biết nên hỏi tới hỏi lui, suýt nữa bị
đuổi việc. À đúng rồi, tôi nhớ ra rồi, lúc

đó Thôi Cách Cách có nói cái cây này có tác dụng làm đẹp, nếu mỗi ngày ăn một quả thì da dẻ sẽ trở nên mịn màng."

Nghe xong, Vương Quỳnh không khỏi hít một hơi lạnh. Loài hoa đó rõ ràng là chất kịch độc, vậy mà lại có kẻ nói với Thôi Cách Cách rằng nó có tác dụng làm đẹp, há chẳng phải muốn hại chết cô ấy hay sao?

Chẳng lẽ người tặng cây hoa ấy cho Thôi Cách Cách chính là hung thủ giết chết cô ta?

"Là ai nói như thế với cô ấy?" Vương Quỳnh kinh ngạc hỏi.

Thím Lý lắc đầu. "Cái đó thì tôi không biết."

Rốt cuộc là ai đã tặng chậu hoa kịch độc

đó cho Thôi Cách Cách? Từ lúc rời khỏi nhà thím Lý, câu hỏi ấy cứ luẩn quẩn mãi trong đầu Vương Quý. Để tra rõ chuyện này, cô lại tới chi nhánh của công ty Hoa Long Diễn Dịch ở Cốc Khê, dò hỏi những đồng nghiệp thường làm chung với Thôi Cách Cách, song chẳng ai biết đến sự tồn tại của chậu hoa đó cả.

Buổi trưa, Vương Quý ăn cơm ở một quán ăn gần Hoa Long Diễn Dịch rồi lại tìm đến chỗ bác sĩ tâm lý Mộc Lâm Sinh. Anh ta là bác sĩ cố định của Thôi Cách Cách, chắc chắn hiểu rõ bệnh tình của cô ấy. Nhớ lúc lấy khẩu cung, Lư Tiểu Nguyệt từng nói bệnh tình của Thôi Cách Cách đã có chuyển biến tích cực, giờ xem ra đó rõ ràng là một lời nói dối.

Thôi Cách Cách trúng độc mà chết, mà trong chất độc lại có thành phần khiến con người nảy sinh ảo giác, vậy thì Thôi Cách Cách làm sao có thể có chuyển biến tích cực chứ?

Sau khi gặp Mộc Lâm Sinh, Vương Quỷ hỏi thẳng anh ta: "Gần đây Thôi Cách Cách có đến tìm anh không?"

Mộc Lâm Sinh gật đầu, đáp: "Khoảng mấy ngày trước, Thôi Cách Cách có đến đây cùng với Lư Tiểu Nguyệt. Lúc đó trạng thái tinh thần của cô ấy rất tốt, căn bản không thấy có vấn đề gì. Nhưng sau một hồi kiểm tra, tôi phát hiện tình trạng của cô ấy không lạc quan lắm, nếu không tinh dưỡng tốt e sẽ xảy ra chuyện, nào ngờ chưa gì cô ấy đã..."

"Anh cảm thấy tình trạng cụ thể của Thôi Cách Cách như thế nào?" Vương Quỳnh hỏi.

"Lúc đó tôi đoán rằng có lẽ là bệnh cũ tái phát, bởi vì mấy năm trước cô ấy cũng từng gặp phải vấn đề tinh thần tương tự, nhưng sau một thời gian điều dưỡng thì đã hồi phục." Nói đoạn, Mộc Lâm Sinh chau mày suy nghĩ rồi nói tiếp: "Nhưng thực ra tôi thấy rất lạ, theo lý mà nói những bệnh nhân có vấn đề về tinh thần sau khi hồi phục, chỉ cần uống thuốc theo đúng lời dặn dò của bác sĩ và tiến hành trị liệu định kỳ thì sẽ không có khả năng tái phát mới đúng. Ngược lại, Thôi Cách Cách không những tái phát bệnh cũ, mà tình trạng còn nghiêm trọng hơn trước."

"Thực ra cô ấy không phải là bệnh cũ tái phát." Vương Quỳnh thở dài, nói. "Sau khi khám nghiệm tử thi, bên pháp y phát hiện trong cơ thể Thôi Cách Cách còn sót một lượng độc tố khá lớn, cũng có nghĩa cô ấy bị trúng độc mà chết."

"Bị trúng độc chết?" Mộc Lâm Sinh tròn mắt ngạc nhiên.

"Đúng, chắc anh biết cây Benladon chứ?" Vương Quỳnh nói.

"Ý cô là..." Mộc Lâm Sinh trầm tư, gần một phút sau mới thở dài, áy náy nói:

"Khi đó tôi cảm thấy hơi kì lạ, nhưng do trước đó Thôi Cách Cách quả thật cũng từng có triệu chứng rối loạn tâm thần tương tự, nên tôi nghĩ đó là bệnh cũ tái phát, cũng chẳng tìm hiểu nhiều. Xem ra

chính tôi đã hại chết Thôi Cách Cách rồi. Thực ra dù hít phải lượng lớn độc tố Benladon vẫn có thể cứu được, chỉ cần dùng thuốc co đồng tử, hoặc rửa ruột giúp bệnh nhân nôn ra là có thể loại bỏ sạch độc tố."

Nhìn Mộc Lâm Sinh tự trách mình, Vương Quỷ khẽ nói: "Chuyện này cũng không trách anh được, dù sao anh cũng chỉ là bác sĩ tâm lý."

Chương 31 Mất Kiểm Soát

Sự việc đang phát triển theo hướng vượt ngoài khả năng dự đoán...

Kể từ hôm Đinh Tiểu Tiểu quyết định giết người, mọi thứ đều trở nên mất kiểm soát. Hắn tựa như đang lạc giữa chốn rừng sâu núi thẳm, dù có nỗ lực thế nào cũng không thể tìm ra con đường an toàn để thoát khỏi đó, nên hắn càng lúc càng lún sâu, càng lúc càng đi lệch hướng, mặc cho vận mệnh đùa bỡn, hắn không còn chút sức lực nào để phản kháng.

Buổi trưa, tivi đưa tin về vụ tai nạn trên cầu Cốc Phong tối qua, nữ biên tập viên nói: Khoảng hai mươi hai giờ ba mươi lăm phút tối qua, một chiếc xe Audi màu đen sau khi chạy lên cầu Cốc Phong đột nhiên bị mất lái, đâm gãy lan can rồi rơi xuống biển, đội cứu hộ đã làm việc cả đêm, chiếc xe Audi cuối cùng đã được

trục vớt lên nhưng vẫn chưa rõ sự sống chết của chủ xe. Mười một giờ sáng nay, đài truyền hình đã liên hệ được với cảnh sát, chứng thực rằng chủ xe Audi là người trong thành phố, đồng thời cũng chính là tên tội phạm giết người đang bị cảnh sát truy nã.

Đinh Tiểu Tiểu đã thành công giết chết chính mình. Để không lộ sơ hở, hắn đến sạp báo mua một chiếc sim điện thoại mới, đồng thời rời khỏi nhà Trần Ngôn, trốn trong một ngôi nhà cũ nằm ở ngoại ô thành phố. Ngôi nhà này đã lâu rồi không có người ở, ngoài vườn mọc đầy cỏ dại, rác rưởi chất đống, sàn nhà bám đầy bụi bặm, bốn góc tường chằng đầy mạng nhện, lúc này chỉ có một con nhện to

bằng ngón tay cái đang bò trên cái mạng, lặng lẽ theo dõi mọi chuyện diễn ra trong phòng.

Trong phòng, Đinh Tiểu Tiểu đang ngồi tựa lưng vào thành giường, nhìn trân trân vào cái vòng tay mà mình nhặt được trong biệt thự.

Vòng tay bằng bạc, bên trên có những cái móc nối với nhau, phía cuối có đính một viên đá quý hình trái tim màu xanh. Viên đá óng ánh sáng ngời dưới ánh mặt trời, đẹp đến mê hồn. Tại sao hắn lại nhặt nó về? Đương nhiên không phải vì tiền.

Đêm qua khi nhìn thấy Thôi Cách Cách chết còng trong tủ lạnh, Đinh Tiểu Tiểu vừa căng thẳng vừa sợ hãi, vội vã bỏ đi, nhưng vừa liếc thấy cái vòng này, hắn

liền cảm thấy rất đổi quen thuộc, dường như đã thấy ở đâu đó rồi, bèn tiện tay nhặt lên. Và giờ đây, cuối cùng hắn đã nhớ ra.

Đó là một buổi chiều nắng vàng rực rỡ, hắn đang nằm ngủ dưới gốc cây ngoài vườn, bỗng tiếng đồ đạc rơi vang lên inh ỏi, đánh thức hắn dậy. Hắn dụi dụi mắt, trèo xuống khỏi ghế tựa, đi vào trong nhà. Bên trong, cha hắn đang cúi gằm, ngồi trên giường, máu tươi từ cánh tay nhỏ tong tỏng xuống sàn. Trên sàn nhà vương vãi những mảnh thủy tinh, chiếc đèn ngủ đẹp đẽ trên tủ đầu giường cũng vỡ tan tành, là do ông làm vỡ.

Còn mẹ hắn đứng ở góc phòng, nước mắt lưng tròng, thứ bà siết chặt trong tay là

một cái vòng tay, giống y chang cái vòng này.

Lúc đó Đinh Tiểu Tiểucòn nhỏ, không hiểu tại sao cha mẹ lại cãi nhau. Sau này lớn hơn một chút, hấn mới biết rằng, hôm đó mẹ hấn phát hiện cái vòng này trong túi cha hấn liền sinh nghi, chạy đến chất vấn. Nếu cha hấn nói "cái này mua để tặng em" thì cũng chẳng có chuyện gì, ai ngờ ông lại chỉ im lặng trước những lời chất vấn của vợ. Thế là mẹ hấn càng giận sôi máu, càng làm ầm lên, cha hấn không chịu nổi sự gây vô cớ của vợ, cuối cùng trút giận vào chiếc đèn bàn.

Đến giờ Đinh Tiểu Tiểucũng chẳng biết cha hấn muốn tặng cái vòng tay đó cho ai, sau đó mẹ hấn đã ném nó ra ngoài

cửa sổ. Đinh Tiểu Tiểu thấy tiếc bèn ra vườn tìm nhặt lại. Thời gian thấm thoát thoi đưa, chớp mắt Đinh Tiểu Tiểu đã tốt nghiệp cấp một, cấp hai, cấp ba, thi đỗ đại học, và sau đó là gặp gỡ Trần Ngôn, người con gái mà hắn đem lòng yêu da diết.

Vào ngày sinh nhật đầu tiên của Trần Ngôn kể từ khi hai người quen nhau, Đinh Tiểu Tiểu lục trong ngăn kéo ra cái vòng tay này và đem tặng cho cô. Trần Ngôn thích lắm, có một dạo đã đeo nó suốt. Đến sinh nhật năm sau, Đinh Tiểu Tiểu đã mua cho cô cái khác đẹp hơn bằng sinh hoạt phí dành dụm suốt mấy tháng trời, và nó đã thay thế cái vòng đính ngọc bích này.

Không ngờ, giờ đây lại xuất hiện một cái vòng giống hệt với cái mà hắn đã tặng Trần Ngôn vào nhiều năm trước, thậm chí đến chữ "love" khắc trên viên ngọc cũng giống nhau như đúc. Nó không những gợi lên những hồi ức tuổi thơ của Đinh Tiểu Tiểu, mà còn khiến hắn trở nên hoang mang... Cái vòng tay này rốt cuộc có phải là của Trần Ngôn không? Nếu phải, tại sao nó lại xuất hiện trong biệt thự của Thôi Cách Cách? Nhớ lại cảnh tượng lúc đó, Đinh Tiểu Tiểu càng lúc càng cảm thấy bóng người thần bí xuất hiện trong phòng khách rất đỗi quen thuộc. Tuy động tác của cô ta rất khoa trương nhưng hắn lại có cảm giác như đã gặp ở đâu đó rồi. Giờ ngồi ngẫm lại,

cảm giác ấy càng lúc càng mạnh mẽ, cộng thêm cái vòng tay quen thuộc này khiến hẳn không thể không nảy sinh nghi ngờ, lẽ nào Trần Ngôn vẫn còn sống? Không thể nào. Nếu cô còn sống, tại sao lại không về nhà, cứ sao không tìm Đinh Tiểu Tiểu? Nhưng nếu cô đã chết rồi, vì sao Lâm Lợi Lợi lại nói từng gặp cô sau ngày cô chết không lâu? Sao cô gái thần bí xuất hiện ở biệt thự của Thôi Cách Cách trông lại quen thuộc đến thế? Và còn cái vòng tay này nữa, tại sao lại xuất hiện sau bấy nhiêu năm?

Mọi việc rốt cuộc là thế nào?

Quá nhiều câu hỏi không lời đáp cứ quần quanh trong đầu Đinh Tiểu Tiểu.

Sự việc phát triển theo chiều hướng khiến

vấn đề Trần Ngôn còn sống hay đã chết bỗng chốc trở thành bước ngoặt đầy kịch tính, cảnh sát đến nay cũng chưa tìm thấy xác cô ấy ở Cốc Hải, điều đó chứng tỏ cái gì?

Đinh Tiểu Tiểu đưa ra một giả thiết:
Đoạn clip "Nàng tiên cá Cốc Hải" đang lưu truyền trên mạng kia quả thực đã quay được quá trình Trần Ngôn nhảy xuống biển, nhưng không có đoạn sau, cũng có nghĩa dù Trần Ngôn nhảy từ cầu Cốc Phong xuống, cũng sẽ có khả năng có thể xảy ra, chẳng hạn như cô được chiếc thuyền nào đó đi ngang qua cứu lên, hoặc bị sóng đánh dạt vào bờ, hoặc cô gái nhảy cầu đó chỉ hao hao giống Trần Ngôn thôi, thật ra đó không phải là

cô ấy, vì dấu sao đoạn clip được quay bởi điện thoại di động nên cũng không rõ ràng.

Căn cứ theo những khả năng ấy, Trần Ngôn có thể vẫn còn sống!

Tiếp tục đặt ra giả thiết dựa trên tình huống đó, Trần Ngôn mà Lâm Lợi Lợi gặp đêm đó chẳng phải ma quỷ gì, mà là một người còn sống sờ sờ. Sở dĩ Trần Ngôn che mặt mình là bởi gương mặt bị hủy hoại khi nhảy từ trên cầu xuống, hoặc do cuộc phẫu thuật thẩm mỹ thất bại, khiến khuôn mặt cô trở nên cực kỳ khó coi, nên cô mới không muốn người khác nhìn thấy nó. Nhưng tại sao Trần Ngôn lại không lộ diện cơ chứ? Lẽ nào sau khi thoát chết, cô đã có một suy nghĩ khác về

sinh mạng? Có khi nào cô cảm thấy không còn mặt mũi nào gặp lại Đinh Tiểu Tiểu nữa, cũng không muốn gặp tất cả những người quen biết? Ngoài ra, cái chết của Lữ Tân là một cú đả kích lớn đối với cô, đồng thời cô cũng hiểu rõ với dung mạo hiện tại của mình, đâu có xuống âm tào địa phủ, Lữ Tân cũng chẳng thể nào chấp nhận, nhưng lại sợ Lữ Tân cô đơn, thế là cô sắp đặt một vụ mưu sát, giết chết Thôi Cách Cách, người mà Lữ Tân yêu nhất, để cô ta xuống âm phủ bầu bạn với gã.

Kế hoạch mưu sát của TrầnNgôn đã thành công mỹ mãn, nào ngờ trước khi rời khỏi biệt thự, cô lại bất cẩn đánh rơi chiếc vòng trên cổ tay...

Nếu những giả thiết này là thật thì thật may mắn là Đinh Tiểu Tiểu đã không lập tức bỏ đi khi trông thấy Thôi Cách Cách bị nhốt vào tủ lạnh, bằng không hẳn đã không có cơ hội nhặt được cái vòng tay, vật chứng minh Trần Ngôn vẫn còn sống và mang nó đi khỏi hiện trường vụ án. Nếu nó rơi vào tay cảnh sát, hậu quả sẽ rất khó lường.

Nhưng, hiện tại Trần Ngôn đang ở đâu? Sau khi giết Thôi Cách Cách, cô ấy còn dự định nào nữa không? Nghĩ đến đây, Đinh Tiểu Tiểu vô thức siết chặt cái vòng trong tay. Hắn phát hiện bây giờ mọi vấn đề của bản thân đều không còn quan trọng nữa, việc tìm ra hung thủ để rửa sạch tội danh cho mình hay truy ra kẻ

chủ mưu đằng sau, tất cả đều không quan trọng bằng Trần Ngôn. Nếu cô thật sự còn sống, hẳn nguyện gánh hết mọi tội danh thay cô, chỉ cần cô còn sống, chỉ cần còn cơ hội gặp lại cô, những thứ khác đều không quan trọng...

Có những lúc, tình yêu quả thực khó mà giải thích bằng những lí lẽ thông thường. Đêm đã buông xuống...

Đình Tiểu Tiểu cất cái vòng tay, đi đến trước cửa sổ ngắm nhìn đám cỏ dại cao cỡ nửa người trong vườn, chợt nhớ ra một chuyện. Tối qua trước khi đến biệt thự, hẳn có ghé qua tiệm mát xa, nhờ má mì gửi một mẫu giấy nhắn cho Lâm Lợi Lợi, trên đó ghi là: "Tối mai anh sẽ đến gặp em, nhớ đợi anh."

Nhìn đồng hồ, vừa đúng chín giờ. Đinh Tiểu Tiểu hít sâu một hơi, thay bộ quần áo khác rồi ra cửa gọi taxi đến tiệm mát xa. Bước vào tiệm, không thấy má mì đâu, chỉ có Lâm Lợi Lợi đang ngồi trước quầy chơi game. Vừa thấy Đinh Tiểu Tiểu, cô sững sốt hỏi: "Anh... anh vẫn còn sống ư?"

Ý Lâm Lợi Lợi muốn hỏi vụ tai nạn xe mất lái lao từ trên cầu Cốc Phong xuống biển, xem ra cô cũng đã xem bản tin đó. Đinh Tiểu Tiểu đáp: "Vào trong phòng rồi nói."

Hai người đi vào một căn phòng kế bên quầy, Đinh Tiểu Tiểu giải thích đầu đuôi vụ tai nạn cho Lâm Lợi Lợi nghe, cô đã lờ mờ hiểu ra. Nghe xong, cô chau mày,

nói: "Người giàu các anh đúng là rắc rối."

"Anh không phải người giàu, nhiều nhất cũng chỉ là trọc phú thôi." Đinh Tiểu Tiểu nói đùa.

Lâm Lợi Lợi cười lấy lệ rồi hỏi: "Anh để lại giấy nhắn em đợi anh, là có chuyện gì?"

"Cũng chẳng có gì." Hấn ôm lấy cô, nói. "Anh chỉ muốn hỏi vụ gọi hồn tối hôm đó."

Nghe xong, sắc mặt Lâm Lợi Lợi liền trở nên khó coi, toàn thân cũng run lẩy bẩy, nói: "Chuyện tối hôm đó kì dị lắm, thực ra em cũng chẳng biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì, em và anh vốn ngồi đối diện nhau, nhưng sau đó em cảm thấy hình như

mình đã ngủ thiếp đi, còn mơ thấy một giấc mơ rất đáng sợ."

"Giấc mơ gì?" Đinh Tiểu Tiểu hỏi.

"Em mơ thấy một hồnma đi về phía mình, nó nhập vào cơ thể, khống chế nhất cử nhất động của em, tức là trong mơ em không phải là em nữa, nhưng em vẫn có suy nghĩ của riêng mình, tuy thế em không sao kiểm soát được những suy nghĩ đó, nói chung là giấc mơ đó kì quái lắm." Lâm Lợi Lợi lo sợ nói, nhích một chút về phía Đinh Tiểu Tiểu rồi tiếp tục: "Chưa hết, em còn mơ thấy mình giết người. Trong mơ, hình như em đã đến một ngôi nhà rất lớn, lớn đến mức không thể tưởng tượng được, hình như em đang nhảy múa gì đó, điệu múa đó cũng quái

dị lắm, sau đó em nhốt một cô gái vào trong tủ lạnh..."

"Cái gì?" Đinh Tiểu Tiểu nhìn Lâm Lợi Lợi, ngỡ ngàng hỏi. "Em xác định đó là mơ sao?"

"Đương nhiên là mơ rồi." Cô căng thẳng giải thích. "Em sợ hết hồn, giật mình tỉnh dậy, mở mắt ra thì phát hiện xung quanh tối om, em xuống giường mò mẫm mãi mới bật được công tắc đèn. Lúc cả căn phòng bừng sáng, em ngây người luôn, anh đoán xem em đã ở đâu?"

Dường như Lâm Lợi Lợi cố kể lại bằng một giọng run run, giọng nói đó khiến Đinh Tiểu Tiểu sờn hết gai óc. Hắn buông cô ra, cầm chai nước suối bên cạnh lên, tu một ngụm to rồi hỏi: "Em ở

đâu?"

"Một căn phòng lụp xụp, trong phòng rất bừa bộn, trên sàn nhà có một hình người được vẽ bằng phấn trắng, hơn nữa xung quanh đều bị phong tỏa, trong không khí còn lan tỏa một mùi hôi thối. Em chưa từng đến căn phòng đó, cũng không biết mình đến đó bằng cách nào. Trong phòng cũng chẳng có ai, hình như bị bỏ hoang. Khi em rời khỏi đó, đã tiện tay lấy một bức hình lồng trong khung ảnh đặt ở phòng khách." Nói rồi cô giở nệm lên, lấy ra một tấm ảnh đưa cho Đinh Tiểu Tiểu. "Căn phòng đó chắc là nhà của người này..."

Hắn nhận lấy tấm ảnh. Đó là một bức ảnh nhỏ chụp một người đàn ông mặc quần

áo thể thao màu trắng, khuôn mặt tươi cười rạng rỡ, dường như rất vui vẻ. Sự xuất hiện của bức ảnh càng khiến Đinh Tiểu Tiểu cảm thấy sợ hãi, mồ hôi trên mặt túa ra như tắm, đồng thời cảnh tượng lễ gọi hồn lại lần nữa hiện lên trong đầu. Khi đó Lâm Lợi Lợi bỗng dung trợn mắt vẻ rất hung dữ, bật ra từng chữ, từng chữ một: "Tao - là - Lữ - Tân..."

Người trong bức ảnh, chính là Lữ Tân. Lâm Lợi Lợi thấy Đinh Tiểu Tiểu căng thẳng, bèn chỉ vào tấm ảnh, hỏi: "Anh biết người này à?"

"Em cũng biết hử đó." Đinh Tiểu Tiểu trả lại tấm ảnh cho cô, nói. "Hắn chính là tên Lữ Tân mà anh đã từng nhắc đến."

"Lữ Tân?" Lâm Lợi Lợi ngẫm nghĩ một

hồi, chợt kêu lên: "A, em nhớ ra rồi, chính anh chàng mà Trần Ngôn thích đúng không? Hấn... hấn không phải đã..." Đinh Tiểu Tiểu gật đầu một cách cứng nhắc. "Hấn chết rồi, cũng vì hấn mà anh mới bị người ta vu oan."

"Nhưng... nhưng sao em lại đến nhà hấn được?" Lâm Lợi Lợi thắc mắc.

"Em không những từng đến nhà hấn, mà cái hôm gọi hồn em còn tự xưng mình là Lữ Tân, nói lên đây tìm anh báo thù nữa." Đinh Tiểu Tiểu thở dài.

"Chẳng lẽ trên đời này thật sự có hồn ma sao?"

Lâm Lợi Lợi vút tấm ảnh vào thùng rác, ghé tởm nói: "Đây là đồ của người chết,

thật xúi quẩy."

Chương 32 Luân Hồi Vô Tận

Lư Tiểu Nguyệt vô tình lạc vào một không gian quái dị. Mọi thứ trong không gian đó đều là những người và việc mà cô từng gặp và trải qua. Chúng cứ xuất hiện rồi biến mất, không ngừng lặp lại... Đây là một cơn ác mộng vĩnh viễn không thể tỉnh lại!

Cửa tử áo bật mở, Lư Tiểu Nguyệt sợ hết hồn, hét lớn một tiếng rồi xông ra ngoài, định xô ngã Lữ Tân để tháo chạy. Nhưng khi cô vừa nhào ra khỏi tử áo, chợt phát

hiện trên tay mình cầm một con dao găm, và con dao ấy đã cắm sâu vào cổ Lữ Tân. Máu tươi chảy ra từ cổ gã.

"Không..." Cô vội rút tay lại, ba chân bốn cẳng lao ra khỏi phòng.

Lữ Tiểu Nguyệt muốn rời khỏi chỗ đó nhưng khi cô chạy ra ngoài thì bỗng phát hiện mình lại lạc vào một căn phòng khác. Căn phòng ấy có bốn chiếc giường, mỗi giường đều có hai tầng, dành cho tám người nằm. Lúc này, ở chiếc giường cạnh cửa sổ có bốn cô gái. Bọn họ cùng chen chúc trên một chiếc giường, cô gái ngồi ở giữa cầm một lá thư, vừa thấy Lữ Tiểu Nguyệt, cô ta liền đặng hắng, đọc lá thư bằng giọng giễu cợt: "Hy Vọng, cháu thật sự sắp không chịu nổi nữa rồi. Nếu

có thể, cháu rất muốn thoát khỏi ngôi trường này, tránh xa những người ở đây, nhưng cháu không thể. Sở dĩ cháu có thể tiếp tục kiên trì hoàn toàn là vì ngài, cháu không muốn làm ngài thất vọng, cháu mong mình là đứa trẻ ưu tú trong mắt ngài, ngài đã không uổng công chu cấp cho cháu. Bây giờ ngài là động lực duy nhất của cháu. Nếu có thể, nghỉ hè năm nay cháu đến gặp ngài nhé? Cháu rất muốn gặp ngài..."

Đó là lá thư mà cô sắp gửi đi, nhưng lại bị mấy nữ sinh cùng phòng mang ra làm trò cười. Lư Tiểu Nguyệt cảm thấy mình sắp sụp đổ đến nơi rồi, tất cả những người và vật trong thế giới này đều là những thứ mà cô đã chôn sâu tận đáy

lòng, không muốn nhắc đến, cũng không muốn nhớ lại nữa. Cô sắp kiệt sức rồi. Cô không biết lúc này ở hiện thực, mình đang làm gì, nhưng trong không gian này, cô đói muốn phát điên, khát nước đến phát điên. Thế mà ở cái nơi quỷ quái này, thậm chí cả một giọt nước cũng chẳng thấy, cô chỉ có thể đi từ khung cảnh này đến một khung cảnh khác để rồi bị lãng trí bởi những ký ức đau khổ kia, hết lần này đến lần khác.

"Ôi, cháu không thể gặp ta, ta không phải hy vọng của cháu đâu. Hy vọng của cháu chính là bản thân cháu, cháu phải tin vào chính mình, cuộc sống rồi sẽ tốt đẹp thôi." Cô gái kia bắt chước giọng điệu của "Hy Vọng", đọc một lá thư khác. Lư

Tiểu Nguyệt cuối cùng không chịu nổi nữa, xông tới định giật lại bức thư, nhưng cô bất ngờ phát hiện bốn nữ sinh kia đã thay đổi hoàn toàn. Bọn họ biến thành Thôi Cách Cách lỏa lồ với lớp sương giá đọng trên người, rồi lại biến thành Lữ Tân đã chết thảm, biến thành những cái bóng lơ mờ...

Lữ Tân cầm lá thư, bước xuống đứng bên giường, cười một cách quái dị, nói: "Đi đi, đi tìm Hy Vọng của cô đi."

Thôi Cách Cách và hai bóng người đen thui kia cũng phụ họa: "Đi đi, đi tìm Hy Vọng của cô đi."

Lư Tiểu Nguyệt nhìn họ, tuyệt vọng quỳ xuống, đưa hai tay bịt chặt lỗ tai, van nài: "Tôi thua rồi, tôi chịu thua rồi, cầu

xin các người đừng bám theo tôi nữa, tôi van xin các người mà."

Không gian xung quanh một lần nữa quay cuồng, Lư Tiểu Nguyệt nhắm nghiền mắt, chờ đợi phán xét tiếp theo. Một hồi sau, bỗng có người đập vào vai cô, đồng thời một giọng nói truyền vào tai: "Tiểu Nguyệt, em sao vậy? Không khỏe à?"

Giọng nói quen quen, Lư Tiểu Nguyệt chậm chậm mở mắt, phát hiện Thôi Cách Cách đang đứng bên cạnh mình, nhìn cô đầy vẻ nghi hoặc. "Nếu không khỏe thì mau đến bệnh viện đi, đừng cố chịu, em không thể xảy ra chuyện đâu đấy."

Mình đã trở về ư? Nhưng đây là đâu thế này? Lư Tiểu Nguyệt hoang mang nhìn quanh, phát hiện mình đang ngồi trong

phòng ngủ của Thôi Cách Cách. Cô đứng phắt dậy, đẩy Thôi Cách Cách ra, lớn tiếng van nài: "Tha cho tôi đi, tôi muốn tỉnh lại, cho tôi tỉnh lại đi mà..."

"Em đang nói cái gì thế?" Thôi Cách Cách lo lắng nhìn Lư Tiểu Nguyệt rồi tiến tới kéo tay cô, nói: "Sắc mặt em kém quá, qua đây, chị cho em cái này hay lắm."

Thôi Cách Cách kéo cô đến bên bệ cửa sổ, chỉ vào chậu hoa trên đó, nói: "Em nhìn đi, cái cây này tốt lắm đó, bọn họ nói nó là cây làm đẹp, nếu ăn những quả này không những da sẽ đẹp lên, mà còn có thể giải độc bổ khí, nào, em ăn một quả đi." Dứt lời, Thôi Cách Cách nho nhã hái một quả đưa vào miệng Lư Tiểu

Nguyệt.

Quả cây có vị ngăn ngắtđắng nhưng Lư Tiểu Nguyệt lúc này vừa đói vừa khát, cũng chẳng bận tâm nhiều. Cô hất tay Thôi Cách Cách ra rồi tự tay hái mấy quả, một miếng ăn sạch. Thôi Cách Cách đứng cạnh, nở nụ cười cứng nhắc rồi ghé sát vào cô, thấp giọng hỏi: "Có ngon không?"

Lư Tiểu Nguyệt bỗng cảmthấy một luồng khí lạnh ập đến, liền xoay người lại, phát hiện Thôi Cách Cách đã biến thành hình dạng chết cồng trong tủ lạnh, khắp người đọng toàn sương giá, gương mặt trắng bệch, thất khiếu nhỏ máu. Cô nói: "Nếu ngon thì em cứ ăn nhiều vào." Dứt lời, cô cầm một nắm quả nhét vào miệng Lư

Tiểu Nguyệt, Lư Tiểu Nguyệt bị sặc, cúi người ho sù sụ. Vài phút sau, cô ngẩng đầu lên, phát hiện mình đã quay lại phòng khách trong nhà mình.

Đây là hiện thực ư? Lư Tiểu Nguyệt nhìn khung cảnh quen thuộc xung quanh, ngôi nhà bừa bộn như mới bị trộm viếng thăm, trên sàn vương vãi những mảnh vỡ của bình hoa và sách vở, ngay cả chiếc tivi ở phòng khách cũng bị đổ sang một bên.

Cô nhìn quanh nhà, cuối cùng nói:

"Không, đây là ảo giác, đây là ảo giác."

Cô vừa nói vừa đi vào nhà tắm, mở vòi nước, cuộn tròn người nằm xuống bồn. Sau một hồi ngâm mình trong làn nước lạnh giá, Lư Tiểu Nguyệt bắt đầu run lẩy bẩy, nhưng mắt vẫn nhìn chăm chăm lên

trần nhà. Trong mắt cô, trần nhà đỏ quạch màu máu, hiện lên gương mặt của một người đàn ông. Lư Tiểu Nguyệt dường như cũng biết mình không thể trốn thoát, dù có thoát được cũng sẽ lại rơi vào một không gian khác, tiếp tục chịu đựng sự giày vò vô tận, hơn nữa cô cũng kiệt sức rồi, chỉ còn cách không ngừng nhắc nhở mình: "Giả thôi, mọi thứ đều là giả, đây là mơ, là mơ..."

Mộng, cứ thế lan tràn.

Nước, dần bao phủ cơ thể.

Lư Tiểu Nguyệt nhìn chằmchằm vào gương mặt trên trần nhà kia, bỗng phá lên cười sảng sặc, nhưng trong tiếng cười lại nghe thấy sự thê lương. Vài giây sau, tiếng cười im bật, cô hít sâu một hơi rồi

nhìn gương mặt đỏ, tức giận nói: "Người không cho ta tỉnh, ta càng phải tỉnh lại cho người xem!" Dứt lời, cô hụp đầu xuống làn nước lạnh... Lạnh, một luồng khí lạnh lan tỏa xung quanh, Lư Tiểu Nguyệt nhìn trần nhà qua làn nước, gương mặt kia gọn lăn tăn, trông hơi mờ ảo, thoát ẩn thoát hiện.

Thiếu oxi, đầu Lư Tiểu Nguyệt bắt đầu ong lên, mặt cũng đỏ bừng bừng nhưng cô vẫn không muốn ngồi dậy. Lần này cô đã dốc hết dũng khí, trừ phi mình thật sự tỉnh dậy, nếu không cô nhất quyết không ngoi lên, bởi cô biết, chỉ khi ngạt nước chết trong phòng tắm, giết chết chính bản thân mình trong mơ, cô mới có thể trở về hiện thực.

Ý thức bắt đầu trở nên mơ hồ, hình như cô thấp thoáng trông thấy "Hy Vọng", người đã từng chu cấp cho mình. Hình như ông đã già, tóc cũng bạc đi một phần, trên gương mặt đã xuất hiện không ít nếp nhăn, nhưng giống hệt "Hy Vọng" mà cô từng tưởng tượng. Lúc này Hy Vọng đang đứng bên ngoài bồn tắm, cúi người nhìn cô, cô nhìn thấy gương mặt ông gọn sóng lăn tăn, dường như đang suy tư điều gì đó. Lát sau, bàn tay to lớn của Hy Vọng luồn vào làn nước lạnh, vuốt ve gương mặt đỏ bừng vì nín thở của cô. Cảm giác ấy quá đổi chân thật, thậm chí cô còn cảm nhận được hơi ấm lan truyền từ ngón tay của Hy Vọng.

"Ngài đến rồi ư, Hy Vọng..." Lư Tiểu

Nguyệt thâm hỏi.

Bất thành linh, đôi tay đang vuốt má Lư Tiểu Nguyệt trườn xuống, bóp chặt cổ cô như một gọng kìm sắt. Cô há miệng, nuốt phải mấy ngụm nước trong bồn tắm, sau đó tứ chi bắt đầu vùng vẫy dữ dội. Đôi tay ấy dường như muốn lấy mạng cô, càng lúc càng siết chặt. Nước bắn tung tóe, cản trở tầm nhìn của Lư Tiểu Nguyệt, đồng thời cũng ngăn cản Hy Vọng, gương mặt ấy thoát ẩn thoát hiện, song bàn tay kia vẫn không chịu buông ra. Gần hai phút sau, đúng lúc Lư Tiểu Nguyệt gần như mất ý thức, đôi tay ấy bỗng buông lỏng ra, cô vùng dậy khỏi mặt nước, tham lam hít lấy hít để luồng không khí bên ngoài, đến khi đã hồi phục

ý thức, cô đảo mắt nhìn khắp phòng tắm.

Trong phòng không một bóng người!

Chương 33 Lăn Theo Dấu Vết

Thôi Cách Cách và Lư Tiểu Nguyệt tình như chị em, quan hệ tốt đến mức tất cả mọi người trong công ty đều không moi ra được bất kì khuyết điểm nào.

Có người bảo: "Lư Tiểu Nguyệt sống vì Thôi Cách Cách, đến mức nhiều lúc các nghệ sĩ khác dưới trướng Lư Tiểu Nguyệt phải sinh lòng oán hận, bởi cô ấy dâng hiến mọi thứ cho Thôi Cách Cách, song đối với người khác thì luôn lạnh như

tiền. Cũng khó trách, Thôi Cách Cách nổi tiếng nhất mà, nhưng tôi cũng buồn cho Tiểu Nguyệt lắm, bởi Thôi Cách Cách xưa nay chưa bao giờ sống vì cô ấy cả..."

Cũng có người nói: "Nếu không hiểu hai người họ, chắc sẽ tưởng họ yêu nhau ấy chứ."

Còn có người nói: "Cảnh sát các anh đừng lãng phí thời gian điều tra Lư Tiểu Nguyệt làm gì, cô ấy không thể nào giết Thôi Cách Cách đâu, anh biết tại sao không? Bởi vì Thôi Cách Cách chính là con gà đẻ trứng vàng của Lư Tiểu Nguyệt, anh nói xem có người nào ngốc đến mức đem vứt kho báu của mình đi không?"

Những lời này đều là thông tin nghe được từ những đồng nghiệp đã hợp tác lâu năm với Thôi Cách Cách. Tuy quan hệ giữa Thôi Cách Cách và Lư Tiểu Nguyệt tốt đến mức người ngoài không thể hiểu nổi, nhưng Vương Quỳnh lại tra ra một việc...

Vào tháng Tám năm 2010, Thôi Cách Cách từng chủ động đề nghị hủy bỏ hợp đồng với Hoa Long Diễn Dịch. Lúc đó Lư Tiểu Nguyệt nhiều lần khuyên giải nhưng vô ích, do đó hai người đã mấy lần cãi nhau gay gắt, cũng chính trong khoảng thời gian đó, Thôi Cách Cách mắc phải chứng hoang tưởng nghiêm trọng, nhất thời không thể tiếp tục làm việc. Sau khi nghỉ ngơi vài tháng, bệnh tình chuyển biến tốt, Thôi Cách Cách

cũng thôi không nhắc đến chuyện hủy hợp đồng nữa.

Tuy nhiên đến tháng Tư năm 2012, trong một buổi phỏng vấn, khi bị hỏi về chuyện hủy hợp đồng, Thôi Cách Cách đã tiết lộ sẽ kí kết với một công ty khác sau khi hợp đồng hết hạn, chi tiết vẫn đang bí mật bàn bạc. Sau buổi phỏng vấn, Lư Tiểu Nguyệt đã nổi trận lôi đình với đạo diễn Chương trình, chất vấn tại sao lại đột ngột thêm câu hỏi đó vào. Đương nhiên cuối cùng tổ sản xuất và Lư Tiểu Nguyệt chẳng ai thắng ai, nhưng cũng chứng minh rằng Thôi Cách Cách thực ra luôn có dự định đổi công ty.

Con gà đẻ trứng vàng trong tay Lư Tiểu Nguyệt sắp biến thành của người khác,

có khi nào vì thế mà cô ta giết người không? Nếu cô ta không ăn được thì đập đổ, bất kì ai cũng đừng hòng có được.

Vương Quỳ tiếp tục lần theo manh mối đó để điều tra, cuối cùng tìm ra một đoạn video quay vào ngày Hai mươi tháng Tư năm 2012, do bảo vệ trong biệt thự của Thôi Cách Cách cung cấp. Theo như bảo vệ nói, có mấy hôm Thôi Cách Cách luôn nói có một cô gái áo đỏ xuất hiện trong biệt thự, nên đội bảo vệ đã tăng cường thắt chặt an ninh, cuối cùng đã bắt được cô gái đó, chứng minh cô ta quả thực đã xâm nhập gia cư bất hợp pháp, song cuối cùng Thôi Cách Cách không những không khởi tố mà còn thả cô gái ấy đi, nên đoạn video vẫn luôn được đội

trưởng đội bảo vệ lưu trong di động. Khi bị bắt giữ, cô gái áo đỏ đã chủ động yêu cầu gặp Thôi Cách Cách. Lúc hai người gặp mặt, đội trưởng đội bảo vệ cũng có mặt, anh ta nói lúc đó cô gái áo đỏ có nhắc tới tên một người và một đoạn clip. Khi nghe thấy cái tên kia, Thôi Cách Cách khá thờ ơ, song vừa nghe đến đoạn clip thì sắc mặt cô đột nhiên thay đổi hẳn.

Đoạn clip? Cô gái áo đỏ? Vương Quỳnh mở video ra xem, tuy được quay lại bằng di động, hình ảnh không mấy sắc nét nhưng vẫn có thể nghe rõ mồn một đoạn đối thoại giữa hai người. Quả nhiên, giống như đội trưởng đội bảo vệ nói, lúc đó cô gái áo đỏ quả thực có nhắc đến tên một

người, chính cái tên ấy đã xâu chuỗi mọi sự việc lại với nhau.

Lúc đó cô gái áo đỏ quay lưng về phía máy quay, nói: "Cô còn yêu Lữ Tân không?"

Lữ Tân, anh chàng chết thảm trong nhà. Vụ án của anh ta đã kết thúc, Chu Hạo cho rằng hung thủ là Đinh Tiểu Tiểu, người mới gặp tai nạn xe trên cầu Cốc Phong mấy hôm trước. Hiện giờ giới truyền thông cả nước cũng đều cho rằng Đinh Tiểu Tiểu chính là hung thủ, nhưng trong lòng Vương Quỳ vẫn còn rất nhiều thắc mắc, chẳng hạn như hai cô gái thần bí xuất hiện trước và sau khi Lữ Tân xảy ra chuyện là ai, hay như cảnh sát đã điều tra xuất thân của Đinh Tiểu Tiểu, hẳn

không phải sát thủ chuyên nghiệp, hoàn cảnh gia đình rất đơn thuần, tại sao đột nhiên lại dính vào vụ án này trong vai trò một sát thủ chuyên nghiệp? Điều đáng nghi nhất là, tuy trong giới giang hồ, Hoàng Quý Phi khét tiếng với những việc làm phạm pháp nhưng thực ra hắn luôn tuân thủ quy tắc nghề nghiệp, một kẻ như thế có sao lại tiết lộ tên của sát thủ cho Chu Hạo biết một cách dễ dàng đến thế? Rốt cuộc Chu Hạo đang nắm trong tay nhược điểm gì của Hoàng Quý Phi mà lại khiến gã khiếp đảm đến vậy?

Có quá nhiều vấn đề, quá hỗn loạn và phức tạp. Tuy nhiên khẩu cung của đội trưởng đội bảo vệ và sự xuất hiện của đoạn video kia đã giúp Vương Quỷ có

được những suy luận tương đối rõ ràng: Căn cứ vào thời gian, đoạn video giữa cô gái áo đỏ và Thôi Cách Cách diễn ra trước khi mọi việc xảy ra, hơn nữa đội trưởng đội bảo vệ cũng nói, sau đó Thôi Cách Cách có dặn dò anh ta đi điều tra cô gái áo đỏ kia, biết được cô gái đó họ Trần, tên đầy đủ là Trần Ngôn, chính là nữ chính trong clip "Nàng tiên cá Cốc Hải". Hơn nữa, trước đó cảnh sát cũng đã điều tra được, giữa Trần Ngôn và Lữ Tân thực chất không phải tình nhân, Trần Ngôn là bạn gái của Đinh Tiểu Tiểu, điều này đã tạo nên mối quan hệ tay ba rất phức tạp. Vậy mà giờ đây, trong video Trần Ngôn lại chất vấn Thôi Cách Cách có còn yêu Lữ Tân không, thái độ của

Thôi Cách Cách cũng rất rõ ràng. Điều này cũng đủ chứng minh Lữ Tân tuy là một người bình thường nhưng thực sự từng có quan hệ mập mờ với Thôi Cách Cách, đồng thời chứng minh câu nói của đồng nghiệp Lữ Tân là thật.

Đinh Tiểu Tiểu yêu TrầnNgôn, Trần Ngôn yêu Lữ Tân, còn Lữ Tân thì yêu Thôi Cách Cách!

Đây chính là sơ đồ mối quan hệ giữa bọn họ. Nhìn từ góc độ này, Đinh Tiểu Tiểu rất có khả năng là hung thủ sát hại Lữ Tân, vì Lữ Tân đã cướp mất bạn gái của hắn, một điều mà không gã đàn ông nào có thể chịu đựng được. Đinh Tiểu Tiểu là một trong hai kẻ tình nghi, cảnh sát đã căn cứ theo mảnh vụn đầu đạn phát hiện

tại hiện trường, phân tích xuất xứ của khẩu súng, đồng thời đã tìm ra khẩu súng ấy ở một nhà xưởng cách đó không xa, và trên đó có dấu vân tay của Đinh Tiểu Tiểu. Cái này cũng chứng minh rằng Đinh Tiểu Tiểu là hung thủ cầm súng, nhưng trên thực tế kẻ giết chết Lữ Tân lại là một người khác...

Vậy người đó là ai? Vương Quỳnh nghi ngờ Lữ Tiểu Nguyệt, người quản lý của Thôi Cách Cách. Lần trước cô cũng từng nói với Chu Hạo những nghi vấn này, song do không có chứng cứ xác thực nên ông không chấp nhận. Tuy nhiên giờ đã có đoạn video này, nó chính là chứng cứ tốt nhất... Vương Quỳnh thậm chí có thể chắc chắn, đoạn clip được nhắc đến trong

video chính là đoạn clip được nhắc tới trong bài viết mà cô đọc trên mạng, cũng có nghĩa nó là đoạn clip có ảnh hưởng cực xấu đến Thôi Cách Cách. Lư Tiểu Nguyệt sở dĩ xuất hiện hai lần trong camera giám sát của Hoa viên Tịnh Ngữ, mục đích cũng là vì đoạn clip ấy, nhưng cô ta không ngờ lại bị người khác nắn tay trên, và đối phương còn ngang nhiên đăng nó lên internet để rao bán.

Mười lăm giờ hai mươi một phút chiều. Vương Quỳnh báo cáo những phát hiện trong mấy ngày qua cho Chu Hạo, đồng thời chiếu cho các thành viên khác trong tổ cùng xem đoạn video kia. Xem xong, Chu Hạo nhú chặt lông mày, đây là lần đầu tiên Vương Quỳnh thấy ông lộ ra biểu

cảm như thế. Vài phút sau, Chu Hạo tắt video, đứng dậy nhìn một lượt các thành viên trong tổ, lên tiếng hỏi: "Các cậu nghĩ thế nào?"

Khương Bằng xung phong phát biểu: "Dựa vào những đoạn clip và các chứng cứ thu thập được trong mấy ngày qua, cộng thêm suy luận ban nãy của Vương Quỳnh, em cũng nghĩ rằng Lữ Tiểu Nguyệt là nghi phạm lớn nhất, không chừng cô ta đã vì Thôi Cách Cách mà ra tay sát hại Lữ Tân, thế mà Thôi Cách Cách lại muốn rời bỏ cô ta, chuyển sang đầu quân cho công ty khác, thế là cô ta phóng lao đánh phải theo lao, giết luôn Thôi Cách Cách..."

"Tuy nói vậy nhưng vẫn chưa có bằng

chúng chắc chắn." Chu Hạo châm một điều thuốc, rít vài hơi rồi nói. "Vấn đề hiện tại là Lư Tiểu Nguyệt không trực tiếp giết chết Thôi Cách Cách mà là lợi dụng độc tính của Benladon để tiến hành mưu sát, nên chúng ta cần phải chứng minh được chậu hoa đó là do Lư Tiểu Nguyệt tặng cho Thôi Cách Cách, như vậy mới có thể phá án được."

"Nhưng phải chứng minh bằng cách nào chứ?" Vương Quỳnh thở dài.

"Điều tra tài khoản ngân hàng lẫn các thông tin chi tiêu trên thẻ tín dụng của Lư Tiểu Nguyệt, đồng thời đến các công ty chuyên phát nhanh tìm hiểu lịch sử nhận và gửi hàng của cô ta..." Chu Hạo thoáng dừng lại, dường như chợt nhớ ra điều gì

đó, liền nói tiếp: "Thực ra cây Benladon trong thành phố chúng ta cũng có người trồng, tôi nghe Trần Thần nói ở ngoại ô có một gia đình trồng loại cây này.

Vương Quỳ, lát nữa cô cùng Khương Bằng ra ngoại ô hỏi thử, không chừng có thể tìm ra manh mối nào đó."

Kết thúc cuộc họp, Vương Quỳ và Khương Bằng theo lời dặn của Chu Hạo, lái xe ra ngoại ô. Trên đường đi, Vương Quỳ hỏi: "Có phải anh đã nói gì đó về em với sếp Chu không? Hôm nay hình như ông ấy... không "đi" em."

"Anh có nói gì đâu." Khương Bằng toét miệng cười. "Cái chính là em phân tích có lý, sếp Chu cũng không phải người ngang ngược vô lý. Thật đó, hôm nay em

phân tích rõ ràng rành mạch, cứ như được thần thám nhập vào người vậy."

"Thật không? Lúc đó em còn sợ mình phân tích không thấu đáo, lại bị sếp Chu bắt lỗi nữa thì mệt." Vương Quỳnh phẩy phẩy tay. "Thực ra quan điểm của sếp Chu hơi bị đồng hóa rồi, em vẫn nghĩ rằng nên tra án rõ ràng đâu ra đấy thì mới có thể ăn nói với người đã khuất."

"Thực ra hai người đều không sai, em vì nạn nhân, còn sếp Chu thì là vì công chúng. Sếp cũng chỉ muốn cảnh sát có được ấn tượng tốt trong lòng nhân dân, mục tiêu tuy tốt nhưng có lẽ do quá nóng lòng nên phương pháp hơi cực đoan một chút." Khương Bằng vừa lái xe vừa đáp. "Nhưng sếp Chu cũng không hề hàm oan

người tốt, lấy Đinh Tiểu Tiểu làm thí dụ, hẳn quả thực cũng phạm tội rồi, ngoài ra hôm trước còn phóng hỏa thiêu trụi một thẩm mỹ viện, là một phần tử cực đoan nguy hiểm."

"Cái thẩm mỹ viện đó bị đốt là đáng." Vương Quỳ bất bình nói. "Anh không biết cái loại thẩm mỹ viện chui ấy đã làm hại biết bao nhiêu cô gái ngây thơ đâu. Em có một người bạn, do ham rẻ nên đến thẩm mỹ viện ấy cắt mất hai mí, kết quả mất hai mí đâu chẳng thấy, ngược lại thành mất to mất nhỏ."

"Bọn họ đã làm hại nhiều người, điều này không sai." Khương Bằng nhìn sang Vương Quỳ. "Nhưng dù bọn họ có trơ tráo, vô liêm sỉ đến đâu thì kẻ chấp pháp

cũng không nên là Đinh Tiểu Tiểu. Nếu ai ai cũng như thế thì xã hội này loạn mất."

Hai người thùng thăngtrò chuyện với nhau, hai tiếng sau xe đã ra tới ngoại ô. Giữa chừng Khương Bằng xuống xe hỏi dân địa phương, cuối cùng cũng tìm ra nhà trồng cây Benladon đó. Gia đình ấy chỉ trồng ít cây, chủ yếu cung cấp cho mấy xưởng thuốc trong thành phố chứ không bán lẻ. Sau khi tìm hiểu, Khương Bằng và Vương Quỳnh đều có phần thất vọng, định bụng quay về. Chợt từ trong nhà có một cậu bé đi ra, nói với Vương Quỳnh: "Mấy hôm trước có một chị đến đây mua một cây, nhìn ngoại hình có lẽ không đến ba mươi tuổi, khi đó cha mẹ

em không có nhà, em đã bán cho chị ấy." Cậu nhóc này chừng mười bảy, mười tám tuổi nghe cậu nói xong, trong lòng Vương Quỳnh lại lóe lên một tia hy vọng, cô vội hỏi lại kĩ càng rồi đưa ảnh của Lư Tiểu Nguyệt lưu trong di động cho cậu ta xem để nhận dạng. Cậu ta cầm di động xem hồi lâu, cuối cùng gật đầu, nói: "Đúng, là chị này..."

Cha mẹ cậu ta thấy thế liền kéo cậu ta lại, nghiêm khắc nói: "Thằng bé này, không được nói dối."

"Con không nói dối." Cậu nói, vẻ hơi ảm ức. "Chị đó hình như giàu lắm, đưa cho con những một ngàn tệ, bảo con giúp đỡ, con bèn đào một cây cho chị ta."

"Thế tiền đâu?" Cha cậu hỏi.

Cậu bé chỉ vào đôi giày thể thao đang đi, nói: "Con tiêu mất rồi."

Khương Bằng thu âm lời khai của cậu ta để làm bằng chứng khởi tố Lư Tiểu Nguyệt. Sau khi rời khỏi ngoại ô, cả hai lại tón gàn một tiếng đồng hồ để quay về Sở Cảnh sát. Lúc này trời đã nhá nhem tối, Vương Quỳnh đưa chứng cứ tìm được cho Chu Hạo. Chu Hạo nhận lấy, nghe bằng thu âm lời khai của cậu bé rồi ngẩng đầu lên, có vẻ phẫn khích, nói: "Làm tốt lắm, giờ chúng ta đi bắt người thôi."

Từ khi Thôi Cách Cách xảy ra chuyện, cảnh sát đã cắt cử người giám sát Lư Tiểu Nguyệt rất chặt chẽ. Theo như lời của người theo dõi, tối hôm đó sau khi

về nhà, cô không hề bước chân ra khỏi cửa. Chu Hạo xin được lệnh bắt người, nhanh chóng dẫn cả đội đến nhà của Lư Tiểu Nguyệt. Lúc này đã gần chín giờ tối, cảnh sát tầng tầng lớp lớp bao vây khu chung cư mà Lư Tiểu Nguyệt ở, sau đó Chu Hạo dẫn theo Khương Bằng, Vương Quý cùng vài cảnh sát khác lên lầu.

Lên đến nơi, Khương Bằng gõ cửa, không thấy ai trả lời, anh ta bèn gọi thợ khóa đến, mười phút sau mới mở được khóa chống trộm. Chu Hạo dẫn đầu nhóm người xông vào nhà, theo sau là Vương Quý và Khương Bằng. Trong nhà cực kỳ bừa bộn, còn Lư Tiểu Nguyệt thì đứng trên sofa, dáng vẻ như kẻ say rượu, thấy cảnh sát xông vào cũng chẳng mảy may

kinh ngạc, ngược lại còn đưa tay chỉ vào Chu Hạo đang dẫn đầu đoàn người, nói: "Haiz, các người là ảo giác, các người không hề tồn tại, chú cảnh sát, sao các chú cũng xông vào không gian này thế?"

Thấy tình trạng của Lư Tiểu Nguyệt, Khương Bằng liền ghé sát tai Vương Quỳnh, nói: "Lẽ nào cô ta điên rồi?"

"Các người mới điên." Lư Tiểu Nguyệt chỉ vào Khương Bằng rồi chỉ sang Chu Hạo, sau đó lại chỉ về phía tường, nói: "Người là giả, người cũng là giả, các người đều là giả hết."

"Đưa cô ta về sở trước." Chu Hạo hạ lệnh rồi xoay lưng đi ra khỏi phòng. Vài cảnh sát nhận lệnh, đồng loạt xông lên chế ngự Lư Tiểu Nguyệt, áp giải cô

ra cửa. Khi đi ngang qua chỗ Vương Quỳnh, Lư Tiểu Nguyệt bỗng hất tay họ ra, túm chặt lấy cô, sau đó cười hì hì, nói: "Cái này, cô giúp tôi bảo quản nhé, nhờ cô trao nó cho "Hy Vọng"."

"Hy Vọng lài?" Vương Quỳnh tò mò hỏi.

Lư Tiểu Nguyệt chỉ về phía Chu Hạo đang đứng ngoài cửa, đáp: "Ông ấy chính là Hy Vọng, hi hi, chính là ông..."

Cảnh sát dẫn Lư Tiểu Nguyệt đi. Lúc xuống lầu, Khương Bằng tới gần Vương Quỳnh, hỏi: "Cô ta đưa cho em cái gì thế?"

"Một chiếc cúc áo." Cô xòe tay ra cho anh ta xem, sau đó đút nó vào túi.

Phần 3 Thiên Nga Máu

Chương 34 Ký Ưc

Đêm ấy, mưa gió bão bùng!

Một tia chớp xé toạc bầu trời, kéo thẳng đến tòa chung cư nọ.

Trong một căn hộ của tòa chung cư đó, có một bé gái khoảng tám tuổi, tay ôm chặt con búp bê vải đã có phần nhàu nát, đang ngồi trên sofa xem tivi. Tivi đang phát một bộ phim thần tượng của Hồng Kông, nam chính và nữ chính đang ôm nhau, nói những câu thoại mà cô bé cũng chẳng hiểu.

miệng: "Lát nữa mẹ sẽ về, cố nhìn một chút, nhìn một chút, rồi sẽ qua thôi."

Những hạt mưa nặng trĩu liên tiếp đập vào cửa sổ làm vang lên tiếng "lộp độp", tivi cũng phát ra tiếng "rè rè". Cảnh tượng này càng khiến cô bé liên tưởng đến câu chuyện mà mẹ từng kể. Mỗi lần cô bé phạm lỗi, mẹ lại ôm cô vào lòng, sau đó cất giọng trầm thấp: "Con còn nhớ thằng nhóc nhà hàng xóm chết thế nào không? Là bị siết cổ chết đó, nghe đồn trong thế giới hắc ám có một bà lão, bà ta trông cực kỳ đáng sợ, tính tình cũng rất cổ quái, chỉ cần đứa trẻ nào không nghe lời hoặc làm việc xấu, bà ta sẽ xuất hiện, sau đó siết cổ chúng đến chết."

"Bị siết cổ chết có đau không ạ?" Cô bé

ngghiêm túc hỏi.

"Con cứ nín thở là biết ngay cảm giác đó như thế nào." Mẹ cô đáp.

Cô bé phùng má, cố nín thở, được khoảng vài giây, cuối cùng không chịu nổi nữa, cô há miệng thở phì phò, sau đó rúc vào lòng mẹ, khóc lóc nói: "Con không muốn bị siết cổ chết, con sẽ ngoan ngoãn nghe lời mẹ, xin mẹ đừng để bà lão đến đây có được không, con nhất định sẽ nghe lời."

Mẹ ôm chầm lấy cô bé, nói: "Nhưng con đã phạm lỗi rồi, con nhìn ra ngoài cửa sổ đi, bà ta đến rồi kìa."

Cô bé quay mặt ra ngoài cửa sổ liền trông thấy một bà cụ mặt mũi nhăn nheo đang đứng ở đó, nhìn chằm chằm vào mình

với nụ cười quỷ dị. Lần đó, cô thật sự hoảng sợ, gào khóc xin mẹ đuổi bà ta đi, đồng thời hứa sẽ không bao giờ làm trái lời mẹ nữa. Sau đó mẹ cô mới đuổi bà cụ đi.

Kể từ đó, câu chuyện về bà lão luôn ám ảnh tâm trí cô bé như một cơn ác mộng. Mới đầu, mỗi lần phạm lỗi hoặc thi cử không tốt, cô đều nhớ lại câu chuyện đó. Dần dà, chỉ cần màn đêm buông xuống, câu chuyện liền tự tìm đến, lúc nào cô bé cũng thấp thoáng nhìn thấy bóng dáng bà lão với nụ cười quỷ dị trong phòng.

Giờ bà lão ấy đã tới chưa? Có phải bà cũng không thích trẻ con sợ hãi? Cô bé ngẫm nghĩ, bỏ búp bê vải xuống một chút, để lộ nửa con mắt, len lén nhìn về

phía cửa sổ. Không thấy bà cụ nào cả, cô thở phào nhẹ nhõm. Có lẽ đúng như lời mẹ nói, bà cụ đáng sợ đó chỉ xuất hiện khi trẻ con làm chuyện xấu thôi.

Đang nghĩ ngợi thì chuông cửa bỗng vang lên. Âm thanh đột ngột ấy khiến cô bé giật nảy mình, sau đó định thần lại, có lẽ mẹ đã về rồi... Cô bé tức thì quên đi sợ hãi, hớn hờ nhảy xuống khỏi sofa, chạy ra cửa. Vừa định mở cửa, cô sực nhớ lại lời mẹ dặn: "Nếu nghe thấy có người nhấn chuông hoặc gõ cửa thì tuyệt đối không được mở, mẹ có chìa khóa, không cần con phải mở."

Lẽ nào người ngoài cửa không phải là mẹ? Thế thì là ai nhỉ? Cô bé khệ nệ bê một chiếc ghế nhỏ ra cửa, trèo lên nhìn

ra ngoài qua lỗ mắt mèo, thấy một người đàn ông đang đứng bên ngoài, ông ta rất béo, đầu trọc, để râu rất rậm, trông không có vẻ gì là người tốt. Gã đầu trọc nhấn chuông vài lần, thấy không có ai mở liền gõ cửa, mạnh đến nỗi cô bé cảm thấy cánh cửa rung lên bần bật như sắp bị bung ra.

Chú lạ hoắc kia là ai? Tại sao giữa đêm lại đến gõ cửa nhà mình? Cô bé không biết, sợ rúm người lại, vội chạy tới chỗ đặt điện thoại bàn, nhấn số ghi trên giấy để gọi cho mẹ.

Hồi lâu sau mới có người bắt máy. "A lô, Nguyệt Nguyệt, có chuyện gì à?"

"Có một người đàn ông rất hung dữ đang gõ cửa, mẹ ơi, con sợ." Cô bé khóc thút

thít, nói.

"Nguyệt Nguyệt đừng sợ, con ở yên trong nhà đừng động đây, mẹ sẽ về ngay." Dứt lời, bà cúp máy. Nghe tiếng tút tút vọng ra từ ống nghe, cô bé thấy hơi hụt hẫng. Gã đầu trọc bên ngoài chẳng hề nản chí, vẫn tiếp tục gõ cửa, mới đầu chỉ là gõ cóc cóc, sau chuyển thành đập cửa rầm rầm, âm thanh ấy thậm chí lấn át cả tiếng sấm rền vang.

Cửa sắp bị đập bung rồi...Cô bé cảm thấy cánh cửa sắp không thể ngăn nổi gã đàn ông to béo bên ngoài, phải làm sao đây? Cô ôm chặt búp bê vải, vừa khóc thút thít vừa đi loanh quanh trong nhà, sau đó cô ôm búp bê vải chui xuống gầm sofa. Cô bé đã đoán đúng, cánh cửa

chẳng mấy chốc đã bung ra, có mấy người xông vào nhà, bới tung cả căn hộ lên.

Cô bé không nhìn rõ mặtđám người ấy, chỉ có thể dựa vào hình dáng đôi chân mà phân biệt, cô đếm có tám cái chân, cũng có nghĩa là có bốn người. Bốn người đó lật tung phòng khách xong lại chạy vào phòng ngủ lục lọi, cuối cùng hợp lại ở phòng khách, một gã trong số đó nói: "Mẹ kiếp, lại công toi rồi, đại ca, chúng ta ở đây đợi hay là làm gì?" "Đợi cái con khỉ, dù sao cũng biết con điểm đó ở đâu rồi, sau này còn khối cơ hội qua đây "hỏi thăm" ả." Một gã khác nhổ nước bọt đánh toẹt một cái rồi nói: "Để tao xem con điểm đó còn giở trò gì

nữa."

"Đại ca, anh không sợ ả trồn mắt à?"

"Trồn? Cả cái thành phố Cốc Khê này, ông đây là lớn nhất, xem ả chạy đằng nào?" Gã đi tới trước giá áo, hần học đá nó đổ nhào, hung hăng nói: "Ả mà dám trồn, ông lấy cái mạng chó của ả."

Cô bé co ro trồn dưới gầm sofa, ngay cả thở mạnh cũng không dám. Sau khi chửi rửa mấy câu, mấy gã kia định bỏ đi thì bất chợt nghe thấy tiếng bước chân hồi hả vang lên. Tiếng bước chân rất lớn, chỉ có người đi giày cao gót mới phát ra được âm thanh ấy. Mẹ về rồi... Bỗng cô bé linh tính có chuyện chẳng lành sắp xảy ra, quả nhiên vài giây sau, một gã trong đám người kia quát lên: "Mau bắt lấy ả!"

Hai tên trong số đó túm lấy mẹ cô bé, lôi xềnh xệch vào phòng, một gã khác ngồi xuống sofa, hai chân gã để ngay trước mặt cô bé. Cô thật sự rất muốn túm lấy cái chân ấy rồi cắn một miếng thật mạnh, nhưng cô không dám.

Gã đàn ông đó nói: "Mày cũng ghê gớm ra phết, tao đã phải tốn không ít công sức để đi tìm mày đây."

Mẹ cô bé van nài: "Tôi xin anh, cho tôi chút thời gian, tôi đang xoay tiền, sắp đủ rồi."

Gã kia hỏi: "Được thôi, cả gốc lẫn lãi bốn trăm ngàn tệ, mày muốn tao cho bao nhiêu thời gian?"

Mẹ cô bé liền hét lớn: "Làm gì mà nhiều như thế, tôi chỉ mượn có năm mươi ngàn,

dù có tính cả lãi thì cũng chẳng đời nào vượt quá một trăm ngàn..."

Tên đó hỏi: "Ý màylà tao tính nhầm?"

Mẹ cô bé quỳ rạp xuốngsàn nhà, mắt khẽ liếc vào gầm sofa rồi đổi giọng: "Không phải, ý tôi không phải như thế, nhưng số tiền lớn như thế anh cũng phải cho tôi chút thời gian chứ, một tháng, chỉ cần cho tôi thêm một tháng, tôi chắc chắn sẽ trả hết."

Gã kia phá lên cười sằngsặc, nói: "Được, tao sẽ..." Đang nói dở, bỗng nhiên gã im bật, cả căn phòng phút chốc cũng chìm trong yên lặng. Cô bé không biết đã xảy ra chuyện gì, định thò đầu ra xem thử nhưng mẹ cô bỗng trừng mắt nhìn sang khiến cô sợ hết hồn, liền rụt

đầu trở vào.

Trong mười giây đồng hồ tưởng chừng như kéo dài cả thế kỉ đó, ngoài tiếng mưa đập vào cửa sổ thì không còn âm thanh nào khác. Mười giây trôi qua, gã đàn ông ngồi trên sofa bỗng đứng phắt dậy, hung hăng lao tới, tát mẹ cô bé một cái rất mạnh, hằn học nói: "Con khốn, mày dám báo cảnh sát ư?"

Mẹ cô khóc lóc, nói: "Không, tôi không hề báo cảnh sát."

Ngoài cửa sổ, một tiếng sét rền vang, cô bé không nghe thấy gã đàn ông kia nói gì, chỉ thấy mấy đôi chân đảo qua đảo lại trước mắt, sau đó chạy ra ngoài cửa. Sau khi những gã đó đi khỏi, cô bé mới chật vật bò ra khỏi gầm sofa. Khi đã đứng

dây, cô bé mới phát hiện mẹ mình đang nằm trên sofa, trán bê bết máu, hai mắt nhắm hờ, hơi thở thoi thóp.

"Mẹ ơi, mẹ làm sao thế?" Cô bé quỳ sụp trước sofa, ôm chặt mẹ, gào khóc nức nở.

"Nguyệt... NguyệtNguyệt... mẹ... sắp... phải đi rồi... con hãy nhớ chăm sóc mình thật tốt." Nói rồi, bà đưa tay lên, giật sợi dây chuyền trên cổ xuống, đặt vào tay con gái. "Mẹ... mẹ... không... không có gì... có thể cho con... Sợi... dây chuyền này... là cha con... tặng mẹ..."

Dứt lời, cánh tay củabà buông thõng xuống. Trong phút chốc, cô bé cảm thấy một nỗi cô độc sâu thẳm bao trùm lấy mình, cô gào khóc gọi "mẹ ơi, mẹ ơi",

nhưng kể từ hôm ấy, mẹ cô không bao giờ mở mắt ra nữa.

Vài phút sau, cảnh sát xông vào, nghe nói mẹ cô lo lắng sẽ xảy ra chuyện không hay nên đã gọi điện báo cảnh sát. Sau hôm đó, cô bé được đưa vào viện mồ côi ở vùng lân cận, rồi được một cặp vợ chồng trẻ nhận nuôi, nhưng đoạn kí ức kinh hoàng ấy, cô mãi mãi không bao giờ quên... Cuối cùng, cô bé ấy đã lớn khôn.

Chương 35 Thù

Cô bé vốn tên là Lục Nguyệt, sau khi

được nhận nuôi bèn theo họ của cha nuôi, đổi thành Cổ Nguyệt.

Từ khi mẹ ruột bị hại chết, suốt mấy năm ròng, Cổ Nguyệt luôn mơ thấy cái đêm mưa gió bão bùng vào năm cô tám tuổi ấy, tận mắt chứng kiến cảnh mẹ mình bị bốn gã đàn ông kia lăng nhục, sát hại. Dần dần, trái tim cô bắt đầu trở nên chai sạn, tính cách trở nên lạnh lùng, cô thường xuyên nhốt mình trong phòng suốt ngày suốt đêm. Sau đó, mẹ nuôi cảm thấy lo lắng nên đã mời một bác sĩ tâm lý đến điều trị cho cô, dần dà cô cũng quên đi cơn ác mộng đó.

Hoặc là cô không quên, chỉ là đã quen với ác mộng mà thôi!

Năm mười tám tuổi, Cổ Nguyệt thi đỗ

Học viện Nghệ thuật của thành phố với thành tích xuất sắc. Giờ đây cô đã lớn khôn, trở thành một thiếu nữ kiêu diễm, mỗi ngày đều chạy đi chạy lại giữa lớp học và kí túc xá, cuộc sống tuy đơn điệu nhưng cũng đủ đầy. Thế rồi tất thay đều thay đổi bởi sự xuất hiện của một người. Người đó tên là Ngô Vũ, bạn học cùng lớp của Cổ Nguyệt, suốt ngày chỉ biết ăn chơi lêu lổng, đánh lộn gây rối. Cô cực kỳ ghét hấn nhưng các nữ sinh trong lớp thì mê hấn như điên đảo, thường sẵn sàng đi chơi cùng hấn. Hôm sinh nhật Ngô Vũ, hấn mời toàn thể nữ sinh trong lớp đi dự tiệc. Cổ Nguyệt vốn không muốn đi nhưng bạn cùng phòng của cô là Lưu Thiển cứ năn nỉ van nài mãi nên cuối

cùng cô đành đi theo. Buổi tiệc sinh nhật được Ngô Vũ tổ chức ở "Ngọc Uyển Viên", nhà hàng năm sao xa hoa bậc nhất thành phố. Ngoài bạn bè, hẳn còn mời một số người ngoài xã hội, trông có vẻ đều là bọn lưu manh côn đồ vô học, trong đó có một người đàn ông đầu trọc, thân hình vạm vỡ...

Ngô Vũ giới thiệu gã là "anh Tang", tất nhiên đó chỉ là biệt hiệu, cũng tương tự như bút danh của tác giả hay nghệ danh mà các ngôi sao hay dùng thôi. Vừa trông thấy gã, trống ngực Cổ Nguyệt liên đập thành thịch, đồng thời những kí ức vốn chôn chặt nơi đáy lòng cũng bị đánh thức. Trong cái đêm mưa giông sấm chớp ấy, cô bé Lục Nguyệt ở nhà một

mình, bất chợt tiếng chuông cửa vang lên, cô chạy ra, đứng trên chiếc ghế nhỏ nhìn ra ngoài qua lỗ mắt mèo, cô nhìn thấy một người đàn ông có thân hình vạm vỡ, đầu trọc, rất giống gã giang hồ đang đứng trước mặt cô, chỉ có điều trông gã này già hơn.

Suốt buổi tiệc, Cổ Nguyệt luôn dõi theo tên đầu trọc đó, cô khẳng định mình không nhớ nhầm, chính là gã, chắc chắn là gã, kẻ năm xưa đã xông vào nhà giết hại mẹ cô một cách tàn nhẫn. Sau khi tàn tiệc, Ngô Vũ tiếp tục tăng hai, bao trọn mấy phòng karaoke ở Cashbox. Lần này Lưu Thiển không đi theo nhưng Cổ Nguyệt thì đi, cô cố tình vào ngồi chung một phòng với anh Tang.

Lúc hát, Cổ Nguyệt hỏi Ngô Vũ: "Cái anh đầu trọc đó ngẫu quá, anh ta làm nghề gì vậy?"

"Xã hội đen, trước kia chỉ là hạng côn đồ tép riu, nhưng sau leo lên thành đại ca."

Ngô Vũ đáp.

Cổ Nguyệt hỏi rất nhiều chuyện về gã khiến Ngô Vũ tưởng rằng cô thích gã, bèn cố tình sắp xếp hai người ngồi gần nhau. Tối đó là lần đầu tiên Cổ Nguyệt uống rượu, cô uống rất nhiều, đến mức cuối cùng chẳng còn ý thức nữa. Khi tỉnh dậy, cô phát hiện mình đang nằm trên giường trong khách sạn, không một mảnh vải trên người, và người nằm kế bên cô chính là gã đàn ông có biệt hiệu anh Tang kia.

"Em tên là gì?" Sau khi tỉnh dậy, anh Tang hỏi.

"Cổ Nguyệt." Cô lặng lẽ trả lời rồi hỏi:
"Còn anh?"

"Hứa Tiên, Tiên trong chữ Tiên Quả."
Anh Tang toét miệng cười, đáp. "Giờ rất hiếm người còn gọi anh bằng cái tên này."

Cô cúi đầu nhìn thân thể mình, lại nói:
"Chúng ta... tôi..."

Hứa Tiên ngắt lời cô, ra vẻ phong độ, nói: "Từ giờ em đã là người đàn bà của anh, nếu trong trường có ai bắt nạt em, cứ tới tìm anh."

Trong tất cả các câu chuyện cổ tích của Andersen, Cổ Nguyệt thích nhất truyện Bầy chim thiên nga. Nội dung truyện kể

về một nàng công chúa yếu ớt tên là Elisa đã chiến thắng mẹ hoàng hậu và giáo chủ quyền thế lớn mạnh hơn cô, cuối cùng cứu được mười một người anh trai bị biến thành thiên nga bởi phép thuật của hoàng hậu. Elisa thành công là nhờ vào dũng khí, sự quyết tâm lẫn nghị lực của nàng. Đối diện với sự đau đớn từ những sợi dây gai và nỗi đau khổ không thể nói chuyện trong suốt một năm trời, cần bao nhiêu dũng khí mới có thể vượt qua được? Elisa là một thiếu nữ dũng cảm, để cứu các anh trai, cô tình nguyện ngâm đắng nuốt cay. Cổ Nguyệt cũng không phải loại người hèn nhát, cô cũng có thể nằm gai nếm mật như Elisa, chỉ cần có thể trả thù cho mẹ.

Thực ra, Cổ Nguyệt luôn chờ đợi một cơ hội...

Và nay cơ hội ấy đã tới, Cổ Nguyệt dùng thân thể mình đổi lấy việc tiếp cận Hứa Tiên. Sau tiệc sinh nhật của Ngô Vũ, ban đầu gã còn thông qua Ngô Vũ để liên hệ với Cổ Nguyệt, sau đó thì tự đến trường tìm cô, dần dần gã không còn đề phòng Cổ Nguyệt nữa. Trong mắt gã, Cổ Nguyệt đơn giản chỉ là một cô bé con không hiểu sự đời.

"Hứa Tiên, chuyện đáng sợ nhất mà anh từng làm là gì?" Hôm đó, sau khi hai người vào khách sạn, Cổ Nguyệt hỏi. Hứa Tiên kiêu ngạo ngẩng đầu, nói: "Nhiều lắm."

"Anh đã từng giết người chưa?" Cô lại

hỏi.

"Có." Gã lạnh nhạt đáp.

"Cảm giác giết người như thế nào? Anh có thể kể cho em nghe không?" Cô Nguyệt tỏ ra hào hứng van nài.

Gã đằng hắng, tỏ vẻ nghiêm túc, nói:

"Mới đầu cũng hơi sợ, nhưng sau này thì chẳng còn cảm giác gì nữa. Thực ra bọn anh lẫn lộn trong cái giới này, giết người cũng giống như ăn cơm vậy, chẳng có gì khác biệt."

"Anh đã từng giết phụ nữ chưa?" Cô Nguyệt lại hỏi.

"Rồi." Hứa Tiên hồi tưởng lại. "Là chuyện nhiều năm trước rồi, khi đó anh mới hơn hai mươi tuổi, bọn anh đến một ngôi nhà, đập cửa xông vào, vốn là đến

đề đòi nợ, ai dè chủ nhà báo cảnh sát, chọc giận đại ca. Bọn anh có tổng cộng bốn người, đại ca cầm bình hoa nện vào đầu ả đó, rồi anh lại bồi thêm mấy cú. Thực ra lúc đó bọn anh chỉ muốn dọa cho ả sợ thôi, ai dè sau đó nghe nói ả đã chết. Đó cũng là lần đầu tiên anh giết người."

"Các anh giết người thế, lẽ nào cảnh sát không bắt các anh ư?" Cô hỏi.

"Hừ, cảnh sát thì đã sao nào?" Gã khinh khỉnh đáp. "Nhưng năm đó quả thật anh rất sợ, may mà còn có đại ca ra tay giải quyết, giao đại một thằng ra chịu tội thay, cảnh sát mới chịu thôi."

Hứa Tiên năm nay ba mươi một tuổi, lớn hơn Cổ Nguyệt những mười ba tuổi. Đại

ca gã là Hoàng Quý Phi, nghe đồn đã rửa tay gác kiếm, nhưng thực chất chỉ là chuyển sang hậu đài mà thôi, chứ tính chất chẳng có gì thay đổi, vẫn là sống bằng nghề đâm thuê chém mướn, đòi nợ thuê. Cổ Nguyệt vẫn luôn muốn tiếp cận Hoàng Quý Phi, gạt nổi mãi vẫn chưa tìm được cơ hội. Cho đến một hôm, từ miệng Ngô Vũ, cô biết được hang ổ của Hoàng Quý Phi nằm trong một căn nhà xưởng tồi tàn tại khu ổ chuột, đó là một trạm liên lạc, bọn Hứa Tiên thường đến đó tìm phi vụ làm ăn...

Cổ Nguyệt lên kế hoạch tiếp cận Hoàng Quý Phi suốt mấy tuần nhưng mãi vẫn không tìm ra cách nào khả thi, cuối cùng cô đành đi tìm gặp gã với danh nghĩa

khách thuê. Còn nhớ hôm đó trời mưa phùng, khi đến nơi Cổ Nguyệt đã ướm sùng người. Vừa thấy Hoàng Quý Phi, cô liền gượng gạo nói: "Tôi muốn giết một người."

"Bé con, có tiền không?" Hoàng Quý Phi nhìn cô gái nhỏ trước mặt, chế giễu.

Cô lắc đầu, rồi ngẩng lên, cố chấp hỏi:

"Tôi đáng giá bao nhiêu?"

"Nhóc?" Hoàng Quý Phi bật cười, nói:

"Nhóc định bán thân đây à?"

"Đúng, chỉ cần anh chịu giúp tôi giết một người." Vẻ mặt cô cực kỳ nghiêm túc, không hề có ý đùa giỡn. "Nhưng tôi có một điều kiện, tôi chỉ bán cho anh.

Tôi có thể làm bất kì điều gì, nhưng chỉ cho anh mà thôi."

Hoàng Quý Phi đột nhiên trở nên nghiêm túc. "Cô nghiêm túc ư?"

Cổ Nguyệt gật đầu, gần tới nhìn vào mắt cô, nói: "Cô bé này quả có chút thú vị. Nói xem, cô muốn giết ai?"

"Thuộc hạ của anh, Hứa Tiên." Cô trả lời.

Hoàng Quý Phi lấy làm khó hiểu, hỏi:

"Cô có thù với nó hả?"

"Cái này anh không cần hỏi, anh giết gã, tôi theo anh." Cổ Nguyệt đáp.

Không biết là ông Trời thương Cổ Nguyệt hay cô có thần linh phù hộ, vừa khéo thời gian đó giữa Hoàng Quý Phi và Hứa Tiên xảy ra mâu thuẫn rất lớn. Thực ra Hứa Tiên có được ngày hôm nay đều là do một tay Hoàng Quý Phi dìu dắt, nếu không phải năm xưa sau khi ra tù, gã

quyết định rửa tay gác kiếm, quay về tổ nghiệp của cha thì Hứa Tiên cũng chẳng đời nào leo lên chức đại ca được. Vậy mà khi đã thành đại ca rồi, Hứa Tiên lại chẳng biết ơn, đi đâu cũng đối chọi với Hoàng Quý Phi, chẳng biết nể mặt gã.

Gần đây, Hứa Tiên thậm chí còn có ý mở một trạm liên lạc khác, giật mối làm ăn của Hoàng Quý Phi.

Hoàng Quý Phi đã sớm phái người âm thầm hành động, lựa thời cơ trừ khử Hứa Tiên. Cổ Nguyệt đưa ra đề nghị đó, gã bèn thuận nước đẩy thuyền, gật đầu đồng ý. Những chuyện đó sau này Cổ Nguyệt mới biết. Sau khi Hoàng Quý Phi giết chết Hứa Tiên, cô đã giữ lời, trở thành người đàn bà của gã, dọn khỏi kí túc xá

về sống cùng gã trong nhà xưởng.

Trong học viện không thiếu lời ra tiếng vào, Cổ Nguyệt đột nhiên từ một tài nữ biến thành nữ lưu manh bị người người phỉ nhổ. Nhưng cô mặc kệ, cũng chẳng bao giờ quan tâm, cô đã chuẩn bị tâm lý rồi, chỉ cần có thể báo thù cho mẹ thì chuyện gì cô cũng chịu đựng được. Giáo viên liên lạc với mẹ nuôi của cô, bà khuyên nhủ con gái hết nước hết cái, cuối cùng nước mắt lã chã, nói: "Nguyệt Nguyệt, khó khăn lắm con mới đỗ vào trường này, mẹ không muốn con đi vào con đường lầm lỡ..."

Cổ Nguyệt rúc vào lòng mẹ nuôi, cũng khóc nức nở, nói: "Mẹ ơi, con đang làm một việc mà con bắt buộc phải làm,

nhưng con hứa với mẹ, xin mẹ hãy tin con, con mãi mãi là đứa con gái Cổ Nguyệt trong lòng mẹ."

"Bất kể con phải làm gì, muốn làm gì, nhất định phải nhớ, con còn có mẹ." Bà vuốt ve mái tóc của Cổ Nguyệt. Khoảnh khắc ấy, bà mới thật sự cảm thấy con gái đã trưởng thành, đã có con đường mà mình muốn đi, thân làm mẹ, bà không thể ngăn cản, cũng không cách nào thay đổi được.

Gần đây Hoàng Quý Phi có nhận một phi vụ, khách thuê là nữ ca sĩ nổi tiếng Thôi Cách Cách. Cô ta muốn giết một người đàn ông tên là Lữ Tân. Hoàng Quý Phi giao phi vụ này cho một người tên là Đinh Tiểu Tiểu. Cổ Nguyệt không hiểu

con người Đinh Tiểu Tiểu lắm nhưng cũng biết sợ sệt, cô từng nghe Hoàng Quý Phi kể về hắn... Hôm đó Đinh Tiểu Tiểu đến tìm Hoàng Quý Phi, cô nghe lỏm được cuộc đối thoại của hai người, hình như vụ việc đã xảy ra biến cố, khách thuê hình như còn thuê thêm một sát thủ khác nên Đinh Tiểu Tiểu muốn hỏi khách thuê đó là ai.

Cổ Nguyệt cảm thấy đây là một cơ hội không tồi, cô có thể lợi dụng Đinh Tiểu Tiểu để hai người họ tàn sát lẫn nhau. Thế là Đinh Tiểu Tiểu vừa đi ra, cô liền đuổi theo hắn, muốn nói với hắn thực ra mọi chuyện đều do Hoàng Quý Phi sắp đặt, nhưng dường như ông Trời không muốn Đinh Tiểu Tiểu vô tội bị liên lụy.

Lúc cô định xúi giục hẳn, chợt bị một cú điện thoại cắt ngang.

Có lẽ thời cơ vẫn chưa đến, Cổ Nguyệt tự an ủi mình.

Sau đó có hai cảnh sát đến tìm Hoàng Quý Phi, ba người ở trong nhà xưởng trò chuyện hồi lâu. Hai người kia vừa đi khỏi, Hoàng Quý Phi liền nổi giận đùng đùng, hất tung bàn, chửi: "Lão già chết giàm, cứ lấy chuyện đó ra dọa ông."

Cô đứng bên cạnh, đợi gã bớt giận rồi mới hỏi: "Cảnh sát đến tìm anh làm gì?"

"Còn làm gì nữa." Hoàng Quý Phi ngồi xuống ghế, vẫn thở hồng hộc vì tức, nói.

"Đến đòi anh khai ra hung thủ giết Lữ Tân, lão già đó nắm được thóp của anh nên không thể không nói cho lão. Lần này

anh có lỗi với thằng Đình rồi."

Mãi đến lúc này, Cổ Nguyệt mới biết Hoàng Quý Phi đã bán đứng Đình Tiểu Tiểu. Gã chau mày, ôm chầm cô vào lòng, có vẻ áy náy, hỏi: "Em nói xem, có phải anh đã mất hết tính người không?"

"Phải." Cô thành thật trả lời. "Liệu có phải ngày nào đó anh cũng bán đứng tôi không?"

"Em là của anh, em biết mọi chuyện của anh, nếu anh bán đứng em, chẳng phải anh tự vác đá đập vào chân mình sao?" Nói rồi, gã nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Hy vọng thằng Đình không trách anh."

Cổ Nguyệt hơi tò mò, thực ra Hoàng Quý Phi không phải kẻ nhất gan, lão cảnh sát kia rút cuộc nắm được bằng chứng gì về

gã mà lại khiến gã sợ hãi đến vậy?

"Chắc em tò mò tại sao anh lại sợ lão già đó, đúng không?" Đường như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng cô, gã thở dài, giải thích: "Đó là chuyện mười năm về trước, lúc đó anh còn bồng bột sức nổi, đưa vài anh em đi đòi nợ, nào ngờ lỡ tay giết chết người ta, sau đó cảnh sát tra ra anh, chính lão đã giúp anh giải quyết chuyện đó."

Mười năm trước... Nghethấy câu này, trống ngực Cổ Nguyệt bắt đầu đập dồn dập, thời khắc này cô chỉ muốn cầm dao đâm chết Hoàng Quý Phi, đâm chết gã cầm thú đã hại chết mẹ cô. Nhưng cô không thể làm thế, bây giờ vẫn chưa phải lúc, cô vẫn chưa tìm được thời cơ thích

hợp. Vả lại cô vẫn chưa nghĩ ra bất kì kế hoạch nào, nếu cứ thế ra tay, không những không giết được Hoàng Quý Phi mà sau này có lẽ đến cơ hội phục thù cũng chẳng còn.

Cô cố gắng lấy lại bình tĩnh rồi hỏi: "Lão đã giúp anh như thế nào?"

"Giúp anh trốn tội." Hoàng Quý Phi nhớ lại. "Năm đó lão đột nhiên đến tìm anh, nói có thể giúp anh rửa sạch tội danh, nhưng có một yêu cầu, anh phải làm tay trong cho lão. Thực ra làm tay trong cho cảnh sát cũng chẳng tốt đẹp gì, phải thường xuyên bán đứng anh em. Sau đó anh đã nghĩ thông suốt, muốn thoát khỏi lão chỉ có một cách, đó là rửa tay gác kiếm. Sau khi rửa tay gác kiếm, anh quay

về cái nhà xưởng này, có lẽ do bản tính khó dòi, không lâu sau anh lại tiến hành những cuộc mua bán ngầm, chẳng biết lão già đó lấy tin từ đâu, chỉ cần có vụ nào liên quan tới anh, lão bèn tìm tới đây, mang chuyện trước kia ra đe dọa, bắt anh giao người."

"Lão già đó cũng chẳng phải hạng tốt đẹp gì." Cổ Nguyệt phần nộ nói.

Thực ra sau cái chết của mẹ cô hai tháng, cảnh sát quả thực có bắt được một tên hung thủ. Hôm tuyên án, mẹ nuôi còn dẫn Cổ Nguyệt đến tòa nghe tuyên án. Cô vẫn còn nhớ mang máng tên hung thủ đó có dáng người gầy gầy, nghe đồn là một tên lưu manh, sống bằng nghề đòi nợ thuê. Tuy hỏi đó Cổ Nguyệt không biết đó là

kẻ thế tội cho Hoàng Quý Phi nhưng cô vẫn luôn thắc mắc, rõ ràng có đến bốn kẻ thủ ác, có sao cảnh sát lại đổ hết mọi tội danh lên đầu một người.

Vấn đề sâu sắc ấy, năm xưa Cổ Nguyệt hoàn toàn không hiểu, nhưng giờ thì cô đã biết được chân tướng sự thật, một sự thật đầy căm phẫn. Cô tựa vào vai Hoàng Quý Phi, đưa tay sờ những cọng râu lởm chởm trên cằm gã, dịu dàng hỏi: "Năm đó là lần đầu tiên anh giết người ư?"

"Đánh người thì vô số, nhưng quả thật đó là lần đầu tiên anh giết người." Gã đáp.

Hoàng Quý Phi bóp haimá cô, ghé sát mặt vào, nói: "À đàn bà đó cũng đáng chết lắm, ả là một con điếm, vay tiền xong lại muốn bỏ trốn."

Cổ Nguyệt không sao kìm nén được sự tức giận và ghê tởm đang trào dâng trong lòng, cô vùng khỏi tay Hoàng Quý Phi, nổi giận đùng đùng nhìn gã, nhưng ngay sau đó cô liền ý thức được hành động của mình, lại dịu xuống, khẽ nói: "Có nhiều lúc tôi thật muốn giết chết anh."

"Nhưng em không có bản lĩnh đó." Hoàng Quý Phi nói.

Chương 36 Tội

Vương Quỷ phát hiện ra một bí mật. Một bí mật động trời!

Lư Tiểu Nguyệt bị đưa đến bệnh viện tâm thần của thành phố ngay trong đêm đó. Các bác sĩ đã chẩn đoán cả đêm, cuối cùng thu được kết quả cực kỳ bất ngờ... Cũng giống Thôi Cách Cách, Lư Tiểu Nguyệt đã trúng độc cây Benladon, chỉ khác ở chỗ mức độ nhẹ hơn, hơn nữa do kịp thời phát hiện và cấp cứu nên giờ đã không sao...

Hôm đó, Chu Hạo dẫn Vương Quỳ đến lấy khẩu cung của Lư Tiểu Nguyệt. Có lẽ do lương tâm cắn rứt, hoặc cũng có thể vì mới khỏi bệnh, đầu óc vẫn còn mơ hồ nên chưa đợi hai người hỏi, Lư Tiểu Nguyệt đã khai ra chuyện mình giết Lữ Tân. Nhưng lúc Chu Hạo hỏi cô ta tại sao lại giết Thôi Cách Cách, cô bỗng tỏ

ra kinh ngạc rồi lập tức phản bác: "Ông nói gì? Tôi giết Thôi Cách Cách? Sao tôi lại có thể giết Thôi Cách Cách chứ?"

"Chúng tôi đã tới nhà một hộ dân trồng cây Benladon ở ngoại ô và xác thực cô từng đến đó mua cây, hơn nữa cô hoàn toàn có động cơ giết Thôi Cách Cách, tôi nghĩ cô không cần ngại biện làm gì nữa." Chu Hạo nhìn chăm chăm vào Lư Tiểu Nguyệt bằng ánh mắt vô cảm. "Thực ra cô hà tất phải che giấu chứ? Đã thừa nhận mình giết Lữ Tân, giết một người và giết hai người thì có khác gì nhau?"

Lư Tiểu Nguyệt hoảng sợ trước ánh mắt của Chu Hạo, cô ta nhìn sang Vương Quỳnh, ngờ ngác nói: "Tôi thật sự không giết Thôi Cách Cách, thật sự không giết,

tôi chẳng biết Benladon là cái gì thì sao có thể lợi dụng nó để giết người chứ?"

"Thế cô có thể giảithích tại sao tối hôm đó cô lại xuất hiện trong cánh rừng nhỏ sau biệt thự của Thôi Cách Cách không?" Vương Quỳnh hỏi.

"Chuyệnày..." Lư Tiểu Nguyệt bần khoăn không biết có nên kể hết toàn bộ sự việc không.

"Kì thực dù cô có thừa nhận hay không, bằng chứng mà cảnh sát tìm được cũng đủ để định tội cô rồi." Chu Hạo dường như không có hứng thú nghe chuyện của Lư Tiểu Nguyệt, dứt lời ông liền đứng dậy rời khỏi phòng. Khi bước tới cửa, ông chợt đứng lại, ngoảnh đầu nhắc nhở: "Cô hãy suy nghĩ kĩ đi, chừng nào nghĩ

thông suốt rồi thì bảo người giữ cửa gọi tôi."

Nói rồi, Chu Hạo mở cửa đi ra, Vương Quỳnh liền theo sau. Khi bước ra khỏi phòng, cô đắm chiêu nhìn về phía Lư Tiểu Nguyệt đang nằm trên giường bệnh, thông qua ô kính trên cửa. Lư Tiểu Nguyệt cũng thấy Vương Quỳnh quay đầu lại, bốn mắt chạm nhau, cô ta lo sợ mấp máy môi như muốn nói gì đó, tuy không bật ra tiếng nhưng Vương Quỳnh đã hiểu. Cô ta nói: "Một mình đến gặp tôi."

Lẽ nào Lư Tiểu Nguyệt vẫn còn bí mật nào đó không thể nói trước mặt Chu Hạo? Theo Chu Hạo xuống lầu, Vương Quỳnh càng nghĩ càng cảm thấy bất thường, liền viện cớ để quên sổ ghi chép trên lầu,

bảo Chu Hạo đi trước, còn mình thì quay lại lấy. Quay vào phòng, Vương Quỳnh ngồi xuống cạnh giường bệnh, hỏi: "Cô muốn gặp tôi?"

Lư Tiểu Nguyệt gật đầu, căng thẳng nói: "Không hiểu sao, tôi rất sợ ông sếp Chu đó, ánh... ánh mắt của ông ấy hình như tôi từng gặp ở đâu đó rồi, hình như là trong mơ, ông ấy muốn giết tôi..."

"Cô hít phải độc tố của cây Benladon, có lẽ trước kia đã nảy sinh ảo giác, điều này không có gì là lạ." Vương Quỳnh giải thích.

"Những chuyện xảy ra trước kia tôi không nhớ rõ lắm." Lư Tiểu Nguyệt chau mày, hít sâu một hơi rồi nhìn Vương Quỳnh, nói: "Cô phải tin tôi, tôi thật sự không giết Thôi Cách Cách, tôi bị oan."

"Nếu cô thật sự bí oan, tại sao không nói rõ mọi chuyện?" Vương Quỳnh hỏi.

"Tôi..." Lữ Tiểu Nguyệt thoáng suy tư, cuối cùng dường như đã hạ quyết tâm, liền trả lời: "Thực ra tối hôm đó tôi xuất hiện ở cánh rừng sau ngôi biệt thự là vì có hẹn với một người. Tôi nghĩ chắc cảnh sát các cô cũng đã tra ra chuyện về đoạn clip kia rồi. Đoạn clip ấy sẽ gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến sự nghiệp của Thôi Cách Cách, nên tôi đã liên hệ với người bán nó và hẹn anh ta đến cánh rừng đó, mục đích là muốn mua lại đoạn clip, nhưng... nhưng khi tôi tới nơi thì chẳng thấy người đó đâu. Không ngờ ngay sau đó, bảo vệ chạy tới báo cho tôi biết Thôi Cách Cách đã xảy ra chuyện,

cái chết của cô ấy thật sự không liên quan tới tôi."

"Cô nghĩ kĩ lại xem, tối hôm đó cô có thấy người nào khả nghi không?" Vương Quỳnh hỏi.

Lư Tiểu Nguyệt cúi đầu ngẫm nghĩ một hồi, cuối cùng sức nhớ ra, nói: "Đúng rồi, đêm đó, người bán clip mà tôi liên hệ cũng đến cánh rừng đó. Đúng lúc Thôi Cách Cách xảy ra chuyện, hắn vội vàng chạy trốn ra cửa sau, tôi đã trông thấy hắn, ngay trước khi bảo vệ đến tìm tôi."

Vương Quỳnh vội lấy sổ ghi chép ra, hỏi: "Cô biết người bán clip đó tên là gì không?"

"Biết." Lư Tiểu Nguyệt thở dài, đáp.

"Hắn chính là sát thủ dưới trướng Hoàng

Quý Phi, người đã gánh tội thay tôi và đang bị cảnh sát các cô truy nã, Đinh Tiểu Tiêu."

"Đinh Tiểu Tiêu?" Lần này đến lượt Vương Quỳnh sửng sốt. "Cô khẳng định không nhớ nhầm chứ?"

"Tuyệt đối khôngnhầm, tôi nhận ra hẳn." Lư Tiểu Nguyệt nói chắc như đinh đóng cột.

Không thể nào! Chẳng lẽđêm đó Đinh Tiểu Tiêu chạy ra khỏi biệt thự rồi gặp tai nạn trên cầu Cốc Phong ư? Nhưng thời gian có vẻ không khớp lắm, tai nạn xảy ra tầm mười một giờ, cảnh sát nhận được tin báo vào khoảng mười một giờ bốn mươi phút. Nghĩ tới đây, Vương Quỳnh lại hỏi: "Cô còn nhớ lúc đó là mấy giờ

không?"

"Mười một giờ ba mươi phút." Lư Tiểu Nguyệt đáp.

Vương Quỷ có thể khẳng định đó là thời gian sau khi Đinh Tiểu Tiểu xảy ra tai nạn, nhưng nếu đã gặp tai nạn rồi thì tại sao hắn lại có thể xuất hiện ở một địa điểm khác được? Nghĩ thế, cô bèn nhìn sang Lư Tiểu Nguyệt, muốn phân tích những lời cô ta nói có đáng tin hay không, hay là cô ta đang giở trò, nhưng cô ta đã thừa nhận việc giết Lữ Tân, hà tất phải bịa ra chuyện này?

"Xin cô hãy tin tôi, Thôi Cách Cách thật sự không phải do tôi giết." Lư Tiểu Nguyệt nói.

"Thế chậu cây Benladon đó, cô giải thích

thế nào?" Vương Quỳnh hỏi.

"Tôi nói rồi, tôi hoàn toàn không biết Benladon là gì cả." Lư Tiểu Nguyệt kích động đáp, sau đó lấy lại bình tĩnh, nói:

"Tôi cũng chỉ nghe bác sĩ nói lại mới biết. Không sai, trong phòng Thôi Cách Cách quả thực có một chậu cây Benladon, lúc đó cô ấy nói đó là quả làm đẹp, còn cho tôi ăn thử, tôi cũng từng hỏi nó là do ai tặng nhưng cô ấy không trả lời."

Vương Quỳnh nhìn đồng hồ, đứng dậy, nói: "Cô cứ yên tâm, nếu cô bị oan, cảnh sát chắc chắn sẽ điều tra rõ ràng, trả lại sự trong sạch cho cô. Hôm nay tôi tạm hỏi tới đây thôi, nếu có nghi vấn gì tôi sẽ lại đến tìm cô, còn nữa, nếu cô nhớ ra

chuyện gì không tiện khai với sếp Chu, cũng có thể bảo cảnh sát trực tiếp liên hệ với tôi." Dứt lời, Vương Quỳnh xoay người đi ra phía cửa, mới đi được hai bước, cô chợt dừng lại, như sực nhớ ra điều gì đó, lại quay lại bên giường bệnh, lấy từ trong túi ra một chiếc cúc áo, nói với Lư Tiểu Nguyệt: "Đúng rồi, hôm qua khi bị bắt, cô có đưa cái cúc áo này cho tôi, bảo tôi chuyển cho Hy Vọng, giờ cô đã tỉnh rồi, tôi trả lại cô vậy."

"Cúc áo?" Lư Tiểu Nguyệt nhận lấy nó, ngẫm nghĩ một hồi với vẻ nghi hoặc rồi nói: "Cho tôi biết, bây giờ là hiện thực đúng không?"

"Đương nhiên, cô đã tỉnh táo rồi." Vương Quỳnh đáp.

"Nhưng... nhưng chiếc cúc áo này, đáng lẽ chỉ tồn tại trong thế giới ảo mới đúng." Nói rồi cô ta lại trở nên căng thẳng, ánh mắt bắt đầu đờ đẫn, nói:

"Hình như tôi không phân biệt được rất cuộc đâu là hiện thực, đâu là mộng ảo nữa rồi, tôi cảm thấy không gian quanh mình đã hoàn toàn hỗn loạn, có phải độc tố vẫn chưa được lọc sạch hay không?"

Vương Quỳ nhìn Lư Tiểu Nguyệt, bước tới cầm lấy tay cô ta, an ủi: "Đây là hiện thực, cô sờ tay tôi đi, tôi thật sự đang tồn tại, căn phòng này là thật, chiếc cúc áo này cũng vậy."

"Đúng, tôi nhớ rarer rồi." Lư Tiểu Nguyệt mở to mắt, nói. "Lúc đó tôi trốn trong bồn tắm, tôi muốn tỉnh lại nên buộc phải

chết trong không gian đó, tôi nín thở, sau đó thấp thoáng nhìn thấy một người đàn ông. Ông ta bước tới vuốt má tôi rồi siết cổ tôi, muốn giết chết tôi. Trong lúc vùng vẫy, tôi vô tình túm được áo của người đó, dứt được một chiếc cúc áo, ông ta là thật ư? Không thể nào."

"Người muốn giết cô chính là Hy Vọng mà cô nói ư?" Vương Quỳnh vội hỏi.

"Không, không phải ông ấy, mới đầu tôi cũng tưởng vậy, nhưng Hy Vọng sẽ không bao giờ giết tôi đâu." Lư Tiểu Nguyệt nói.

"Hy Vọng là ai vậy?" Vương Quỳnh hỏi.

"Hy Vọng..." Ánh mắt Lư Tiểu Nguyệt hướng về phía góc phòng. "Hy Vọng chính là người tốt bụng đã trợ cấp cho

tôi ăn học."

"Thế người giết cô trong thế giới ảo đó là ai?" Vương Quỳ lại hỏi.

"Ông ấy... tôi không nhớ nữa, nhưng... nhưng... ông ấy trông rất giống sếp Chu, nên hề thấy ông ta là tôi liền cảm thấy sợ hãi." Lư Tiểu Nguyệt hốt hoảng nói rồi túm chặt tay Vương Quỳ. "Tôi sợ lắm, thật sự rất sợ."

"Cô yên tâm đi, ở nơi này cô tuyệt đối được an toàn." Vương Quỳ an ủi.

Ra khỏi bệnh viện, Vương Quỳ định về thẳng Sở Cảnh sát nhưng trên đường đi, trong đầu cô cứ miên man suy nghĩ về những lời của Lư Tiểu Nguyệt, cuối cùng cô đổi hướng, chạy thẳng ra ngoại ô... Nếu những gì Lư Tiểu Nguyệt nói là thật

thì tại sao người nhà kia lại nói rằng cô ta từng đến mua cây Benladon? Lẽ nào họ nhận nhầm người? Và còn một điều khiến Vương Quỳnh cảm thấy kì quái là tại sao Đinh Tiểu Tiểu lại xuất hiện ở ngôi biệt thự ngay sau tai nạn xe?

Liệu cái chết của Thôi Cách Cách có liên quan tới hắn không?

Ra tới ngoại ô, Vương Quỳnh tìm đến nhà người trồng cây Benladon kia, phát hiện trong nhà không có người lớn, chỉ có cậu con trai mà cô đã gặp đang ngồi trên giường xem tivi. Thấy Vương Quỳnh đi vào, cậu ta bèn bước xuống, hỏi: "Chị tìm ai ạ?"

"Tìm em." Vương Quỳnh khẽ mỉm cười, ngồi xuống cạnh cửa sổ, đặt túi trái cây

mới mua xuống cái bàn bên cạnh rồi hỏi: "Em không nhớ chị à? Lần trước chúng ta từng gặp nhau rồi."

Cậu ta thoáng ngẫm nghĩ rồi nói: "A, chị là cảnh sát."

"Trí nhớ tốt nhỉ!" Vương Quỳnh xoa xoa đầu cậu ta, hỏi tiếp: "Em còn nhớ lần trước mình từng nói, có một chị từng đến chỗ em mua cây Benladon không? Em có thể kể chi tiết cho chị nghe không?"

"Em... không nhớ rồi." Cậu nhóc cúi gằm xuống, đáp.

"Trẻ con mà nói dối thì không ngoan đâu." Cô kiên nhẫn nói, đoạn nhìn về phía đôi giày cậu đang đi, nói tiếp: "Đôi giày thể thao đẹp quá, nhưng đôi giày đẹp thế phải phối cùng áo thể thao xịn thì

mới xứng."

Cậu bé nhìn đôi giày củamình, lại nhìn Vương Quỳ, mặt đầy vẻ ngơ ngác.

"Thế này đi, chỉ cầnem chịu nói thật, chị hứa sẽ tặng em một bộ quần áo thể thao, em thấy thế nào?" Vương Quỳ nói.

"Em đã hứa là sẽkhông nói." Cậu nhóc vẫn không lung lay. Cô thoáng ngẫm nghĩ, lại nói tiếp: "Em thích cầu thủ nào?"

"Kobe." Cậunhóc phản kích đáp. "Anh ấy ngẫu chết đi được."

"Chị cho em biết mộtbí mật." Cô ghé tới gần cậu nhóc, nói. "Bố chị cũng là fan ruột của Kobe, hơn nữa ông còn có một quả bóng rổ có chữ kí của anh ta, nếu em chịu nói, chị có thể suy nghĩ việc tặng em quả bóng ấy. Làm người đừng quá tham

lam đầy nhé, một bộ quần áo thể thao cộng thêm quả bóng rổ có chữ kí của Kobe, hậu hĩnh lắm rồi đó."

Vừa nghe đến đây, mắt cậu nhóc liền sáng rực lên, cậu phấn khích hỏi: "Thật không, thật không? Chị tặng em thật hả?"

"Chỉ cần em chịu nói ra sự thật." Vương Quỳnh hứa.

Cậu nhóc đắn đo một hồi, cuối cùng bấm bụng nói: "Thực ra chị đó không hề tới đây, mà có một chú cho em xem ảnh của chị ấy, bảo em nói như thế."

"Đôi giày này cũng là người đó tặng hả?" Cô đoán.

"Vâng, là chú đó dẫn em đến tiệm bán đồ thể thao gần đây mua. Em chọn, chú ấy trả tiền." Cậu nhóc đáp.

"Em có biết tên người đó không?" Vương Quỳnh hỏi.

Cậu nhóc lắc đầu.

"Thế em có biết người đó làm nghề gì không?" Cô lại hỏi tiếp.

Cậu bé vẫn lắc đầu, nhưng sau đó lại nói:

"A, em nhớ ra rồi, giữa chừng chú ấy nhận được một cuộc điện thoại, hình như nói là đang điều tra vụ án gì đó, em nghe không rõ."

"Em có thể miêu tả ngoại hình của người đó cho chị không?" Vương Quỳnh chau mày, hỏi.

"Dáng người cao gầy, có rất nhiều tóc bạc." Cậu nhóc vừa nhớ lại vừa miêu tả.

"Lúc đó chú ấy mặc thường phục, mang kính đen, trên người có mùi thuốc lá."

Đúng rồi, di động mà chú ấy dùng là máy Nokia đời cũ."

Vương Quỳ im bật, hai hàng lông mày càng lúc càng nhú chặt, sắc mặt cũng càng lúc càng khó coi. Thằng bé nhìn cô, hơi lo lắng, hỏi: "Chị ơi, chị không sao chứ?"

"Chị không sao." Vương Quỳ đứng dậy, nói. "Chị phải đi đây, em cứ yên tâm, chờ vài ngày nữa em sẽ nhận được cả áo lẫn bóng, chị nói lời giữ lời."

Khi Vương Quỳ bước ra khỏi cửa, cậu nhóc vẫn đứng ở cửa nhà, hỏi: "Chị, chú ấy là người xấu ư?"

"Không phải." Vương Quỳ đáp. "Chú ấy là người tốt."

Trên đường quay về nội thành, trong lòng

Vương Quỳnh ngồn ngằng cảm xúc, thực ra khi cậu nhóc miêu tả người đó, cô đã đoán ra đối phương là ai, nhưng tại sao lại là ông ấy chứ? Rốt cuộc ông ấy có liên quan gì đến vụ án này? Và có sao lại tạo chứng cứ giả vu cáo Lư Tiểu Nguyệt? Vương Quỳnh nghĩ nát óc vẫn không hiểu.

Khi về đến Sở Cảnh sát thì đã là sáu giờ chiều, trong văn phòng chẳng còn ai ngoài Khương Bằng. Thấy Vương Quỳnh bước vào, anh ta vội đi tới, hỏi: "Sao em còn mặc đồng phục, mau thay đồ đi."

"Thay đồ làm gì?" Vương Quỳnh thắc mắc.

"Em quên rồi à, hôm nay sếp Chu mời chúng ta ăn cơm." Khương Bằng giải thích. "Ồ, anh quên mất, em là ma mới. Tổ chúng ta mỗi lần phá được án, sếp

Chu đều khao mọi người một châu no nê."

"Nhưng vuan..." Vương Quỳ định nói gì đó nhưng lại bị Khương Bằng ngắt lời: "Đừng nghĩ nhiều nữa, cũng đừng nói gì nữa, tối nay đừng nhắc đến những chuyện liên quan đến vụ án, em mau thay đồ đi, bọn sếp Chu đã qua đó hết rồi, chỉ còn đợi hai chúng ta thôi đây."

Thay đồ xong, Vương Quỳ cùng Khương Bằng đến một quán bar cách Sở Cảnh sát không xa. Khi vào bên trong, các thành viên trong tổ đều đã bắt đầu uống rượu. Vương Quỳ ngồi xuống cùng bọn họ, ngó quanh quất một hồi, không thấy Chu Hạo đâu, bèn hỏi: "Sếp Chu đâu?"

"Đi toilet rồi, chốc nữa ra ngay." Một

người đáp.

Khương Bằng bắt đầu cùng mấy người kia thi uống rượu, Vương Quý ngồi trong góc, đầu óc vẫn nghĩ về vụ án, hoàn toàn chẳng còn tâm trí nào cười đùa với họ.

Vài phút sau, Chu Hạo từ đằng xa đi tới.

Hôm nay ông cũng mặc thường phục, trông trẻ hẳn ra, cũng bớt đi vẻ uy nghiêm thường ngày, nhưng khi ông tới gần, Vương Quý vô tình nhìn thấy phần dưới chiếc áo ông đang mặc thiếu một chiếc cúc áo...

Buổi tụ tập kéo dài đến hơn mười giờ.

Lúc sắp ăn xong, Vương Quý ngồi xuống cạnh Chu Hạo, chỉ vào chiếc áo ông đang mặc, nói: "Sếp Chu, áo của sếp..."

rơi mất một chiếc cúc rồi." Lúc này Chu Hạo đã ngà ngà say, ông cúi đầu nhìn áo mình rồi ngẩng lên nhìn Vương Quý, không nói gì cả nhưng trong ánh mắt đã nhuốm vài phần lo lắng.

Chương 37 Bí Mật

Khi Cổ Nguyệt đang học tiết Nghệ thuật biểu diễn, Ngô Vũ nói với cô: "Cậu biết không, Thôi Cách Cách chết rồi đây, nghe đồn có liên quan đến lời nguyện Andersen gì đó, dễ sợ thật."

Lời nguyện Andersen là một câu chuyện kinh dị lưu truyền trong Học viện Nghệ

thuật, nhưng chẳng qua cũng chỉ để dọa người. Mới đầu Cổ Nguyệt tưởng chúng đều là chuyện do người ta thêu dệt nhưng sau này phát hiện đúng là có thật, chỉ có điều thông tin thật và tin đồn trong học viện có sự chênh lệch khá lớn... Truyện kể rằng khi Học viện Nghệ thuật mới thành lập, có một nữ sinh cực kỳ thích truyện cổ Andersen, thích đến mức cuồng si, rất nhiều người trong trường cười nhạo cô ta, nói cô ta nên sống trong thế giới cổ tích thì hơn, sau đó không ngờ những người cười nhạo cô ta đều lần lượt bị giết. Cảnh sát vào cuộc điều tra, cuối cùng tróc nã cô gái đó, nhưng đúng hôm cảnh sát đến bắt người, cô gái đã nhảy từ trên nóc tòa nhà giảng đường

xuống, khi chết trong tay vẫn còn ôm quyển sách Truyện cổ Andersen toàn tập. Không lâu sau đó, giới truyền thông rầm rộ đưa tin về Vụ mưu sát Andersen, hơn nữa mỗi vụ án đều vô cùng li kì. Thế là sinh viên trong trường kháo nhau rằng lời nguyên của nữ sinh nhảy lầu đã bắt đầu ứng nghiệm, hễ ai cầm quyển sách ấy đều sẽ bị nguyên rủa đến chết...

Cổ Nguyệt không quan tâm Thôi Cách Cách vì sao lại chết, cũng chẳng quan tâm đó có thật là lời nguyên Andersen hay không, nhưng từ cái chết của Thôi Cách Cách, cô đã nảy ra một ý tưởng... Liệu cô có thể tìm cơ hội giết chết Hoàng Quý Phi, sau đó ngụy trang nó thành lời nguyên Andersen, mang tội danh đổ lên

đầu hung thủ thân thông quảng đại kia không?

Mới đầu đó chỉ là một ý tưởng thoáng qua, nhưng sau đó, càng nghĩ Cổ Nguyệt càng cảm thấy cách này khả thi, vừa có thể rút ngắn thời gian trả thù vừa có thể khiến bản thân tránh khỏi dính líu. Có lẽ đây chính là cơ hội trời ban cho cô. Tuy quyết định như thế nhưng phải thực hiện thế nào lại là vấn đề nan giải. Cô chạy tới quán net, tìm tin tức về Vụ mưu sát Andersen, nghiên cứu từ vụ đầu tiên đến vụ Thôi Cách Cách một cách kĩ càng. Cuối cùng cô phát hiện, lần nào hung thủ cũng bố trí hiện trường theo một trong những truyện cổ tích của Andersen, cô bèn lên kế hoạch dùng câu chuyện Bầy

chim thiên nga mà mình thích nhất để làm
bồi cảnh gây án cho lần này.

Cổ Nguyệt âm thầm thugom rất nhiều
lông ngỗng còn nguyên vẹn, sau đó buộc
một cây đinh nhọn dưới mỗi cọng lông,
cô dự định sau khi giết Hoàng Quý Phi,
sẽ đóng hết số lông ngỗng này lên người
gã, tạo dáng vẻ giống như chim thiên nga.

Mọi việc chuẩn bị xong xuôi, Cổ Nguyệt
bắt đầu chờ đợi thời cơ ra tay.

Con người Hoàng Quý Phi rất cảnh giác,
không bao giờ ngủ say, chỉ cần có một
chút động tĩnh gã liền giật mình tỉnh dậy,
hơn nữa luôn giấu một khẩu súng dưới
gối. Muốn giết hắn thật sự rất khó, nhưng
Cổ Nguyệt biết một điều, chỉ cần uống
say, Hoàng Quý Phi sẽ ngủ say như chết,

dù xảy ra động đất cũng không thể tỉnh dậy.

Hôm đó Hoàng Quý Phicũng nhậu nhet rất lâu, vừa leo lên giường liền lăn ra ngủ thẳng cẳng. Đây là thời cơ tốt, Cổ Nguyệt cố nén trống ngực đang đập loạn xạ của mình, rút một con dao găm từ trong ba lô ra, hít sâu vài hơi, sau đó dốc hết sức đâm mạnh xuống ngực Hoàng Quý Phi. Đúng lúc mũi dao chỉ còn cách người Hoàng Quý Phi vài centimet, gã đột nhiên trở mình, rồi mở mắt dờ dãn nhìn Cổ Nguyệt. Cô điếng người, tức thì bất động...

Hoàng Quý Phi trân trân nhìn Cổ Nguyệt một hồi lâu, cuối cùng giơ tay giật phăng con dao, ném xuống giường, cất giọng

đều đều: "Em thực ra là người đàn bà của Hứa Tiên, có sao lại muốn anh giết hẳn?"

Cổ Nguyệt nhất thời luốngcuống, không biết nên trả lời ra sao.

"Em nghĩ một thiếunữ mười tám tuổi trong trắng, thuần khiết tự dưng tới miệng anh, nếu chẳng biết tí gì về cô ấy, anh dám thu nhận ư?" Hoàng Quý Phi xoay người, nhìn lên trần nhà, thở dài, nói.

"Thực ra từ lâu anh đã biết em là ai, muốn đến đây làm gì rồi."

"Thế..." CổNguyệt căng thẳng hỏi: "Thế tại sao anh vẫn để cho tôi tiếp cận?"

"Anh sớm đã nói rồi, bởi vì em không giết nổi anh." Hoàng Quý Phi lạnh nhạt đáp. Nói rồi gã lại thở dài, bước xuống

giường châm một điều thuốc, hỏi: "Em thật sự là con gái cô ta?"

"Đúng." Cổ Nguyệt thần học đáp.

"Thực ra em có biết mẹ mình là người như thế nào không? Em hiểu cô ta bao nhiêu?" Hoàng Quý Phi hỏi.

Câu hỏi ấy khiến Cổ Nguyệt cứng họng. Trong kí ức của Cổ Nguyệt, ngày nào mẹ cô cũng về rất khuya, ngoài ra cô hoàn toàn không biết gì cả, bà thích ăn gì, thích uống gì, làm công việc gì... cô đều không biết, cô thậm chí còn không biết cha mình là ai.

"Đề anh kể cho em nghe một số chuyện của mẹ em." Hoàng Quý Phi rít vài hơi thuốc, sau đó hồi tưởng lại. "Năm xưa anh sống bằng nghề đòi nợ thuê trong

thành phố, dưới trướng có mấy đứa đàn em, thỉnh thoảng cũng cho vay nặng lãi. Có một lần anh đi thu tiền bảo kê thì gặp mẹ em, khi đó cô ta đang làm thuê trong một quán ăn, ngoại hình rất đẹp, thế là cứ rảnh rỗi anh lại tới tán tỉnh cô ta, từ đó bọn anh ngày càng trở nên thân thiết. Sau đó anh bảo mẹ em nghỉ việc ở quán ăn rồi sắp xếp cho cô ta vào làm nhân viên phục vụ trong một nhà tắm công cộng." Nói đến đây, Hoàng Quý Phi nhìn Cổ Nguyệt rồi kể tiếp: "Em đừng hiểu lầm, mẹ em chỉ làm nhân viên phục vụ bình thường, nhưng sau đó mẹ em chê tiền lương ít, bèn chuyển sang làm gái điếm." "Anh nói vậy, mẹ tôi không phải gái điếm." Cổ Nguyệt cố chấp phản bác.

"Em tin hay không thì tùy." Hút xong điều thuốc, gã dụi tắt rồi lại châm thêm một điều nữa. "Thực ra làm điếm cũng chỉ là một cái nghề, quãng thời gian đó anh có ấn tượng rất tốt về mẹ em. Lần nào muốn tìm người tâm sự anh đều tìm cô ta, cũng vì có anh chăm sóc, giúp đỡ nên cô ta nhanh chóng lên như điều gặp gió, trong nhà tắm công cộng, chẳng ai dám đắc tội với cô ta. Cứ thế vài năm trôi qua, mẹ em bảo không muốn làm nữa, nhưng ông chủ nhà tắm không chịu, chính anh là người đi đàm phán với ông ta, sau đó đưa ông ta năm mươi ngàn, ông ta mới chịu thả mẹ em đi. Sau khi nghỉ việc thì mẹ em theo anh, y như em bây giờ vậy."

"Sau đó thì sao?" Cổ Nguyệt hỏi.

"Sau đó..." Hoàng Quý Phi cười, nụ cười lạnh như băng. "Sau đó, mẹ kiếp, sau đó anh mới biết rằng, lúc làm điếm cô ta đã cặp với một gã, mà gã đó lại là kẻ tử thù của anh. Khi đó anh có một phi vụ làm ăn, một phi vụ rất lớn, gã đó muốn giành với anh. Anh không ngờ rằng mẹ em vì giúp gã nên mới chủ động tiếp cận anh hòng lấy trộm thông tin. Sau chuyện đó mẹ em bỏ đi, nghe đồn là có con với gã đó, nhưng rồi bị gã bỏ rơi, không nơi nương tựa phải lang thang đầu đường xó chợ. Thế là mẹ em lại quay về cầu xin anh, nhưng anh mặc kệ. Có lẽ mẹ em thực sự đã đến đường cùng, bèn đi vay tiền của công ty cho vay nặng lãi, song mẹ em cũng to gan lắm, năm lần bảy lượt

vay tiền xong rồi bỏ trốn. Khi đó đại ca giao nhiệm vụ này cho anh, bảo anh đi đòi nợ. Anh không dám đắc tội với đại ca lần bộn cho vay nặng lãi kia, cuối cùng đành tự móc hầu bao ra trả nợ cho mẹ em, tổng cộng bốn trăm ngàn, số tiền cũng chẳng phải là nhỏ."

Nghe Hoàng Quý Phi kể đến đây, Cô Nguyệt không khỏi hoang mang, hỏi: "Anh đã trả nợ thay mẹ tôi, cứ sao lại đi đòi nợ bà chứ? Còn ra tay nặng đến thế..."

"Thực ra lúc đó anh không biết tin tức gì của cô ta, chỉ nghe đồn cô ta vì thiếu nợ, sợ bị truy sát nên phải chạy trốn. Khi ấy anh vẫn còn hận chuyện cô ta bán đứng mình." Hoàng Quý Phi nhìn sang Cô

Nguyệt, nói. "Sau đó nghe thuộc hạ nói nhìn thấy cô ta, anh bèn sai đàn em đi dò la địa chỉ, vốn định dạy cho mẹ em một bài học để hả giận chứ cũng chẳng muốn mấy trăm ngàn đó làm gì, nào ngờ... Vừa biết cô ta báo cảnh sát, máu nóng bốc lên đầu, anh liền cầm gậy tàn ném vào đầu cô ta, mấy anh em khác thấy anh ra tay thì cũng đám đá loạn xạ vài cái vào người mẹ em, không ngờ..."

"Tôi mặc kệ vìnghuyên do gì, nói tóm lại chính anh đã giết mẹ tôi." Cổ Nguyệt chụp lấy ba lô, nhảy xuống giường, nhìn Hoàng Quý Phi, cố chấp nói: "Mối thù này tôi nhất định phải trả."

"Được thôi, chỉ cần em giết được anh, hoan nghênh em bất cứ lúc nào." Hoàng

Quý Phi cười khinh khỉnh, lại móc một điều thuốc ra đưa lên miệng ngậm, nhưng không châm lửa, nói: "Anh ở đây đợi em."

Đêm ấy mưa gió bão bùng, y như cái đêm mẹ cô đã chết vào mười năm trước. Cổ Nguyệt mang ba lô lao ra khỏi nhà xưởng, chạy một mạch về thành phố, về Học viện Nghệ thuật...

Chương 38 Chọn Lựa

Chẳng lẽ người còn muốn mất luôn đứa con duy nhất?

Chuyện mà Chu Hạo lo lắng suốt bao nhiêu năm qua cuối cùng cũng xảy ra, đó là sự đùa giỡn của số mệnh ư? Tại sao sau mười mấy năm không thấy tung tích, tên hung thủ lại lần nữa xuất hiện trước mắt ông? Cuộc sống vốn đang dần đi vào quỹ đạo lại một lần nữa bị xáo trộn, ông bắt đầu hoảng sợ, bắt đầu trở nên đa nghi. Thậm chí mỗi khi màn đêm buông xuống, ông đều nghi ngờ có một đôi mắt đang ở đâu đó theo dõi mình, chỉ cần hành động của ông khiến đôi mắt ấy không hài lòng, nó sẽ lập tức cướp đi đứa con trai duy nhất của ông.

Vì lẽ đó, Chu Hạo đã xin trường cho con nghỉ học, giấu nó ở một nơi mà không ai có thể tìm thấy, nhưng ông vẫn lo lắng, lo

lẳng một ngày nào đó con trai sẽ giống như vợ mình năm xưa... Nỗi đau mất người thân ông đã phải nếm trải một lần, ông tuyệt đối không muốn nếm trải lần thứ hai, huống hồ ông thực sự e sợ khả năng của tên hung thủ đó. Kẻ đó y như loài ma quỷ, luôn có mặt ở khắp mọi nơi, bất kì chuyện gì cũng chẳng qua được mắt hắn, ông biết rõ dù mình có giấu con ở đâu, hắn vẫn sẽ tìm được.

Chu Hạo biết hàm ý trong tin nhắn đó, hung thủ đã gửi mẫu giấy ấy cho ông mà thần không biết quỷ không hay, mục đích không phải để báo với ông rằng "tôi đã quay lại", mà là muốn nói "giúp tôi giải quyết". Mười năm trước, khi Chu Hạo nhận được mẫu giấy tương tự từ hắn, ông

đã phải hủy hết mọi bằng chứng bất lợi với hung thủ lúc đó, đồng thời giải tán tổ chuyên án, để hắn may mắn sống đến ngày hôm nay. Mười năm sau, lần nữa đối diện với sự lựa chọn, vì con, ông chọn làm kẻ đồng lõa, không chút do dự. Hôm đó, nhân viên pháp y Trần Thần đến tìm Chu Hạo và nói về nguyên nhân cái chết của Thôi Cách Cách, ông liền tìm cách giúp hung thủ thoát tội. Đầu tiên, ông đến nhà người trồng cây Benladon ngoài ngoại ô, xúi giục đưa con trai của nhà đó làm nhân chứng giả, rồi ám thị bọn Vương Quỳ đến đó tiến hành điều tra. Kế tiếp, để đề phòng rắc rối, Chu Hạo còn tính giết chết cả Lư Tiểu Nguyệt.

Lúc đó ông đã uống say, trong đầu chỉ
quẩn quanh ý nghĩ làm sao để bảo vệ tính
mạng con trai, cộng thêm tác dụng của
cồn khiến ông mất đi lý trí. Sẵn men
rượu, ông lẻn vào nhà của Lư Tiểu
Nguyệt... Khi đó Lư Tiểu Nguyệt đang
trốn trong phòng tắm, Chu Hạo đi vào,
đưa tay bóp cổ định giết chết cô, nhưng
vài giây sau, ông sực tỉnh rượu, mắt mở
to kinh hoàng nhìn sự việc diễn ra trước
mắt, miệng không ngừng lẩm bẩm: "Mình
đang làm gì thế này? Tại sao lại làm ra
chuyện này được chứ?"

Chu Hạo hốt hoảng bỏ chạy khỏi nhà Lư
Tiểu Nguyệt, ngồi vào xe thử hồng học.
Một lúc sau, khi đã bình tĩnh trở lại, ông
mới sực nhớ ra, mình từng phải người

giám sát nhất cử nhất động của Lư Tiểu Nguyệt hai mươi tư trên bảy. Nghĩ đến đây, ông liền ngó nghiêng xung quanh, phát hiện có một chiếc xe cảnh sát đang đỗ cách đó không xa, ông bèn lái xe qua đó rồi xuống xe, tiến tới gần chiếc xe cảnh sát.

Trong xe có hai cảnh sát trẻ, một người đang ngủ, người kia thì hí hoáy chơi di động. Vừa thấy Chu Hạo bước đến, cậu ta liền vội vàng đặt di động xuống, ra khỏi xe, nghiêm người chào: "Sếp Chu, sao sếp đến đây muộn thế?"

"Tôi lo lắng tình hình của Lư Tiểu Nguyệt, sao rồi? Có phát hiện gì không?" Chu Hạo hỏi.

Cậu cảnh sát đó thành thật báo cáo:

"Không phát hiện có gì bất thường, Lư Tiểu Nguyệt không hề xuống lầu."

Nghe xong, Chu Hạo mừng thầm, vỗ vỗ vai cậu cảnh sát, nói: "Tiếp tục theo dõi, vất vả cho cậu rồi."

Về đến nhà, Chu Hạo thay quần áo, ngồi trên giường hút thuốc lá hết điếu này đến điếu khác, mãi đến gần sáng mới chợp mắt. Hôm sau, ông y theo kế hoạch đã định, gọi ý bọn Vương Quý đi điều tra hộ dân trồng cây Benladon, buổi tối lại đích thân dẫn cả tổ đi bắt Lư Tiểu Nguyệt. Thực ra trong lòng ông vẫn luôn hoang mang, ông sợ Lư Tiểu Nguyệt nhận ra mình, mãi đến khi bác sĩ chứng thực cô cũng bị trúng độc dẫn tới tâm thần rối loạn, cũng có nghĩa là lúc đó Lư Tiểu

Nguyệt hoàn toàn không phân biệt được ảo và thực, kết quả ấy khiến Chu Hạo thở phào nhẹ nhõm.

Hôm ấy, Chu Hạo dẫn Vương Quý đến bệnh viện lấy khẩu cung, thực tế là muốn đích thân chứng thực tình trạng của Lư Tiểu Nguyệt có đúng như lời bác sĩ nói không. Suốt quá trình lấy khẩu cung, ông luôn quan sát Lư Tiểu Nguyệt một cách tỉ mỉ, cuối cùng mới dám khẳng định tối hôm đó cô quả thực ở trong trạng thái không phân biệt được thật hư. Trên đường rời khỏi bệnh viện, Chu Hạo gọi điện cho con trai. Ngay khi nghe thấy giọng nói của con, ông biết mình đã giúp con thoát được kiếp nạn này.

Vụ án sắp được phá, theo thông lệ, mỗi

lần phá án xong, Chu Hạo đều mời cả tổ đi ăn cơm, lần này cũng không ngoại lệ. Nhưng khi buổi tụ tập sắp kết thúc, Vương Quỳ đột nhiên ngồi xuống bên cạnh ông, nhắc nhở: "Sếp Chu, áo của sếp... rơi mất một chiếc cúc rồi."

Chu Hạo khi đó đã ngà ngà say, ông cúi xuống nhìn mới phát hiện trên áo đúng là bị thiếu mất một chiếc cúc, hơn nữa đó cũng là chiếc áo mà ông đã mặc vào hôm lén vào nhà Lư Tiểu Nguyệt... Trong phút chốc, mọi cảm xúc của ngày hôm đó ùn ùn kéo tới, ông nhớ chiếc áo này có đủ cúc mà, sao giờ lại thiếu mất một chiếc? Ông cố gắng nhớ lại, cuối cùng sức nhớ ra, chiếc cúc ấy đã rơi mất vào cái hôm ông rời khỏi nhà Lư Tiểu Nguyệt, vì sau

khi về nhà ông đã vút luôn cái áo vào tủ, đến hôm nay mới lôi ra mặc lại để đi uống rượu với mọi người.

Lẽ nào Vương Quỳnh đã phát hiện ra điều gì rồi? Tại sao cô ấy không hỏi gì khác lại đi hỏi chiếc cúc áo? Vốn đang vui mừng vì thoát được kiếp nạn, Chu Hạo bỗng chốc lại trở nên hoang mang, cứ nốc hết ly này đến ly khác. Khi tàn tiệc, Chu Hạo đã say mềm, Vương Quỳnh chủ động đề nghị đưa ông về. Hai người đi khỏi quán bar không xa, cô liền hỏi: "Sếp Chu, tại sao sếp lại làm như thế?"

Chu Hạo nhìn Vương Quỳnh bằng ánh mắt đờ đẫn, cứng, nhắc hỏi: "Cô biết bao nhiêu rồi?"

"Không nhiều." Vương Quỳnh đáp.

"Thế thì đừng điềutra nữa." Chu Hạo đột nhiên dừng bước, ngẩng mặt nhìn bầu trời sao. "Nếu tiếp tục, sớm muộn gì cô cũng hại chết tôi."

"Sếp Chu, rốt cuộc sếp đã gặp phải chuyện gì?" Vương Quỳnh chất vấn. "Em từng nghe Khương Bằng nói, trước kia sếp lợi hại lắm, điều tra phá án thuộc hạng nhất, có sao giờ lại thành ra nông nổi này?"

Chu Hạo cười nhạt, hỏi: "Cô có người thân không?"

Vương Quỳnh gật đầu, đáp: "Có, cha mẹ em vẫn khỏe, em còn một em gái nữa."

Chu Hạo lão đảo bước đi, dựa vào cột đèn, đưa tay chỉ vào mặt Vương Quỳnh, ánh mắt phiêu diêu, hỏi: "Tôi hỏi cô một

câu nhé, cô nói xem, người thân và phả
án, cái nào quan trọng hơn?"

"Hai thứ ấy hoàn toàn không cần so
sánh." Vương Quỳnh nghiêm túc trả lời.

"Theo em, hai thứ đó không có gì mâu
thuẫn nhau."

Chu Hạo lại bật cười, tiếng cười ấy
nhuôm vẻ bất lực, ông đi tới trước mặt
Vương Quỳnh, nhìn vào mắt cô, mơ hồ nói:
"Trẻ con, thế nên tôi mới bảo cô chỉ là
đứa trẻ con."

"Em không nghĩ đó là suy nghĩ trẻ con."
Vương Quỳnh phản bác. "Nếu như có một
ngày thật sự phải đối diện với sự lựa
chọn giữa hai thứ đó, em cũng chọn phả
án, em nghĩ người thân cũng sẽ ủng hộ sự
lựa chọn của em."

"Trẻ con, trẻ con..." Chu Hạo vẫn cười, xoay người lão đảo đi về phía con đường đối diện. "Hãy nhớ lời tôi nói, vụ án này kết thúc rồi, đừng điều tra nữa, coi chừng rước họa vào thân."

Về đến nhà, Chu Hạo đi tắm rồi ngồi xuống sofa, mở album ảnh ra xem.

Trong album, mỗi bức ảnh là một hồi ức tươi đẹp. Ông ngắm nhìn chúng, nhe răng òa khóc, mãi đến gần mười hai giờ, ông mới đặt album xuống, định về phòng ngủ, bất chợt điện thoại đổ chuông.

Chu Hạo cầm điện thoại lên xem, màn hình hiển thị số của Chu Dư Phi, con trai ông.

"Dư Phi, sao khuya thế này rồi còn chưa ngủ?" Chu Hạo không muốn để con trai

nhận ra mình đã uống rượu, cố kiềm chế nói.

"Bố ơi, vừa nãy con nhận được một cuộc điện thoại." Chu Dư Phi hơi lo lắng, nói.

"Hả?" Chu Hạo chau mày.

Điện thoại của Chu Dư Phi là do Chu Hạo mua để tiện việc liên lạc với con trai, đồng thời ông cũng nhiều lần căn dặn con không được cho bất cứ ai số điện thoại của mình, nên số điện thoại này đáng lẽ chỉ có mình ông biết mới đúng.

"Người đó bảo con chuyển lời cho bố, rằng người đó rất hài lòng về biểu hiện của bố, nhưng trò chơi vẫn còn tiếp tục..." Chu Dư Phi nói.

Đầu đau như búa bổ, Chu Hạo vội hỏi:

"Con trai, người đó là nam hay nữ?
Người đó có kể mình làm gì không?
Ngoài ra còn nói gì nữa không? Số điện
thoại của người đó là bao nhiêu?"

"Con không biết là nam hay nữ, giọng nói
thé thệ giống như dùng phần mềm đổi
giọng trong di động, cái loại mà con
thường hay chơi với bố đó." Chu Dư Phi
thoảng ngập ngừng, sau đó nói tiếp:

"Người đó cũng không nói mình làm gì,
đúng rồi, ngoài câu vừa rồi, người đó
còn bảo con chuyển câu này cho bố..."

"Câu gì?" Chu Hạo sốt ruột hỏi.

"Người đó bảo..." Giọng cậu bé hơi khàn
đi. "Bảo con rất giống mẹ."

Chương 39 Ma Ám

Cổ Nguyệt đã bị một thứ dơ bẩn đeo bám. Đêm đó, trên đường chạy từ nhà xưởng về, sấm chớp ầm ầm, những hạt mưa thì nhau đập vào người cô. Sau khi chạy được một đoạn, Cổ Nguyệt bỗng cảm thấy phía sau dường như có thứ gì đó đang bám theo mình, nhưng khi cô quay đầu lại thì chẳng thấy gì cả. Kể cũng lạ, vừa trở về phòng kí túc xá cô liền ốm nặng, sốt cao li bì, đầu óc nặng trĩu, người cứ đờ đẫn, chẳng có chút sức lực nào.

Cô nhờ bạn cùng phòng xin nghỉ học, sau

đó tự đến bệnh viện truyền nước biển suốt mấy ngày nhưng cũng chẳng ích gì, hơn nữa cô phát hiện mấy ngày ấy, có thứ gì đó luôn nấp trong bóng tối theo dõi cô, y như một bóng ma, chỉ cần cô mở mắt ra là nó liền biến mất, nhưng cô vừa nhắm mắt, nó lại xuất hiện. Cảm giác ấy khiến cô không khỏi hoảng sợ, y như câu chuyện về bà lão mà mẹ cô từng kể năm xưa.

Lẽ nào mình đã làm sai, chọc giận bà lão rồi?

Một hôm từ bệnh viện về, Cổ Nguyệt chạm mặt Hoàng Quý Phi, gã cố tình đứng đợi cô. Vừa nhìn thấy Cổ Nguyệt, gã liền hung hăng lôi cô đến một nơi vắng vẻ, sau đó gằn giọng nói: "Em đứng

là đồ hèn nhát, chẳng lẽ em lại từ bỏ dễ dàng như thế? Không muốn báo thù cho mẹ nữa hả?"

"Tôi không hèn nhát, sớm muộn sẽ có một ngày tôi trả thù cho mẹ." Cổ Nguyệt đáp. Nghe thấy câu trả lời của cô, Hoàng Quý Phi vút ôm cô vào lòng, nói một câu đầy ẩn ý: "Nếu không muốn từ bỏ, em có thể tiếp tục ở lại bên cạnh anh để chờ cơ hội. Nếu có một ngày anh bị em giết chết, anh cũng không oán trách nửa lời. Chết trong tay em, dù sao cũng hơn bị kẻ khác chém chết."

"Tôi thì cực kỳ mong anh bị chém chết cho rồi." Cô vùng khỏi vòng tay của gã, vừa khóc vừa chạy về kí túc xá. Đã rất lâu rồi Cổ Nguyệt không khóc, kể

từ cái hôm mẹ cô bị giết hại, cô đã không còn nước mắt nữa, bởi cô biết rõ, khóc lóc chẳng giải quyết được vấn đề gì. Nhưng hôm nay, cô lại rơi lệ. Cổ Nguyệt cũng không biết tại sao mình lại khóc, cũng không biết những giọt nước mắt ấy mang ý nghĩa gì. Chẳng lẽ cô đã đem lòng yêu cái gã khốn kiếp đã giết mẹ mình ư? Có lẽ phải, có lẽ không phải, cô chỉ mới mười tám tuổi, vẫn chưa hiểu hết về tình yêu, có lẽ chỉ là sau quãng thời gian chung sống bên nhau, cô đã quen với những tháng ngày có Hoàng Quý Phi bên cạnh... Thực ra gã không phải người xấu, có mấy lần uống say gã đều ôm lấy Cổ Nguyệt mà khóc nghẹn ngào như một đứa trẻ đã làm điều sai trái.

Cô có còn hận Hoàng QuýPhi nữa không? Thực ra cô đã không còn hận gã nữa. Từ lúc nghe gã kể chuyện của mẹ, nỗi hận thù trong cô đã không còn mãnh liệt như trước nữa. Cô chỉ cảm thấy mình thật nực cười, vạch ra một kế hoạch ấu trĩ hòng giết chết một kẻ giết người như ngóe, còn vọng tưởng nó có thể thành công, không ngờ mọi hành động của mình đều bị Hoàng Quý Phi nắm trong lòng bàn tay.

Ngay từ đầu, Hoàng QuýPhi đã biết cô là ai, đến tìm gã làm gì, thậm chí hiểu rõ nhất cử nhất động của cô mang hàm ý gì, trong khi đó cô cứ như một con ngốc, còn ngỡ rằng mình đang nằm gai nếm mật giống như Elisa trong Bầychim thiên nga,

đến một ngày nào đó sẽ thành công với kế hoạch của mình.

Là cô đã quá ngây thơ? Hay kết cục hoàn mỹ chỉ có trong truyện cổ tích mà thôi?

Thứ đó vẫn suốt ngày bám theo cô, mới đầu cô tưởng đó là thuộc hạ của Hoàng Quý Phi được gả sai đến giám sát cô, nhưng sau đó cô liền gạt bỏ suy đoán ấy, bởi thứ đó quá thần thông quảng đại, có thể xuất hiện khắp nơi, thậm chí có lần cô đang ngủ, vẫn nghe thấy nó rì rầm nói chuyện bằng chất giọng rất êm tai, cuốn hút vô cùng.

Thứ đó nói: "Mỗi câu truyện cổ tích đều có một kết cục hoàn mỹ, nhưng hiện thực luôn ngược lại, cô nằm gai nếm mật nhận hết mọi sự châm chọc mỉa mai, nhưng

đổi lại được gì chứ? Cô cần phải nhận rõ hiện thực, hãy để tôi giúp cô, để tôi dẫn dắt cô hoàn thành tâm nguyện, nhưng sau khi thành công, tôi phải lấy mạng của cô..."

Giọng nói ấy phảng phất như đang kề ngay bên tai, thậm chí Cổ Nguyệt còn cảm nhận được hơi thở phả ra từ nó, nhưng khi cô mở mắt ra thì chỉ thấy xung quanh không một bóng người.

Trong phòng kí túc xá có bốn người, lúc này ba nữ sinh cùng phòng đều đã ngủ say trên giường, trừ bốn người bọn cô ra, trong phòng chẳng có bóng người nào khác cả, vậy giọng nói đó là của ai? Chẳng lẽ là ảo giác? Cổ Nguyệt khẳng định đó không phải ảo giác, bởi giọng

nói ấy rất dối chân thật. Nghĩ vậy, cô liền ngồi dậy, nhìn ra phía cửa, phát hiện cánh cửa đang mở ra một nửa, những luồng gió đêm vù vù thổi vào, lạnh buốt...

Hôm sau ở căng tin, Cổ Nguyệt hỏi Lưu Thiên: "Thiên Thiên, tôi qua cậu có nghe thấy ai nói chuyện không?"

Lưu Thiên lắc đầu. "Không. Ai nói? Nói gì?"

Cổ Nguyệt chống tay lên trán, giọng ỉu xìu: "Giọng một người phụ nữ, cô ta nói cô tích, báo thù gì đó. Mình mở mắt ra thì chẳng thấy ai khác trong phòng, nhưng chắc chắn đó không phải là mơ, lúc đó mình vẫn chưa ngủ hẳn, chỉ thêm thiếp, nhưng ý thức thì vẫn còn tỉnh táo."

Mặt Lưu Thiên vụt biếnsắc, cô nhỏ giọng đoán: "Có khi nào cậu bị cô gái chết bởi lời nguyên Andersen ám không?"

"Vớ vẩn, làm gì cólời nguyên Andersen nào." Cổ Nguyệt phản bác.

Lưu Thiên đưa tay sờtrán Cổ Nguyệt, nói: "Thế thì là cậu sốt cao đến hồ đồ rồi."

Hai người thùng thảngtán gẫu với nhau. Sắp ăn xong bữa trưa, Ngô Vũ đi ngang qua, ngồi xuống chỗ đối diện với Cổ Nguyệt, ra vẻ bí ẩn, nói: "Nguyệt Nguyệt, cậu nghe tin gì chưa, Hoàng Quý Phi mất tích rồi..."

"Mất tích?" CổNguyệt kinh ngạc. "Chẳng lẽ đó thật sự không phải mơ?"

"Cái gì mà mơ vớichả mộng, đã mất tích

mấy ngày rồi." Ngô Vũ giải thích.

"Mình nghe nói, từ sau hôm đến trường tìm cậu, anh ta chưa từng về nhà, cũng chẳng thấy bóng dáng đâu cả, cậu có biết anh ta đi đâu không?"

Cổ Nguyệt xua tay, nói: "Làm sao tôi biết được chứ?"

Nghe xong, Ngô Vũ thở dài, bùi ngùi nói: "Nói thật, hồi trước mình sùng bái Hoàng Quý Phi lắm, cảm thấy anh ta rất ngẫu, là dân anh chị thứ dữ, nhưng giờ lại thấy chẳng có gì đáng để sùng bái cả. Cậu biết không, sau khi Hoàng Quý Phi mất tích, chẳng ai buồn quan tâm anh ta đi đâu, mấy anh em thân thiết giờ ai cũng vất óc tìm cách tiếp quản chuyện làm ăn của anh ta. Haiz, làm người bình thường

vẫn tốt hơn, có bạn bè, có tình cảm chân thật, lỡ xảy ra chuyện cũng có người thật lòng lo lắng cho mình."

Hoàng Quý Phi mất tích, chẳng biết sống chết thế nào, Cổ Nguyệt nghĩ mình sẽ vui mừng khôn xiết, tốt nhất là gã bị ai đó chém chết rồi vứt thây ngoài đồng hoang, nhưng cô thật sự không thể nào vui được, hơn nữa còn hồn bay phách lạc, cô cũng chẳng biết tại sao lại thế chỉ biết là trong lòng cô đang khao khát muốn gặp Hoàng Quý Phi bằng mọi giá. Cuối cùng, nghe theo sự thúc giục của con tim, Cổ Nguyệt chạy như bay ra khỏi học viện, gọi một chiếc taxi chạy thẳng tới khu ổ chuột.

Khi Cổ Nguyệt đến nơi, trong nhà xưởng đã bị lục tung lên, đến cả sàn nhà xi

mãng cũng bị đục khoét tanh bành. Xem ra đúng như lời Ngô Vũ nói, đã có không ít kẻ nhắm nhe nhắm vào chuyện làm ăn của Hoàng Quý Phi. Máy người đó đến đây để tìm kiếm hai quyển sổ của gã. Hai quyển đó, một quyển ghi chép nhiệm vụ, Hoàng Quý Phi gọi nó là "sổ sinh tử", bởi những ai bị ghi tên trong quyển sổ đó thì trong một khoảng thời gian nhất định chắc chắn sẽ về châu Diêm Vương. Quyển còn lại thì ghi chép danh sách khách hàng, chỉ cần có nó là có thể liên lạc với người thuê sát thủ. Quyển sổ này có can hệ đến sự an toàn của khách thuê nên Hoàng Quý Phi đã giấu nó ở một nơi cực kỳ bí mật, ngay đến Cổ Nguyệt cũng không biết...

Cô bước vào căn buồng nhỏ cuối nhà xưởng, trong đó cũng chẳng khác gì bên ngoài, cũng bị lục tung lên cả. Cổ Nguyệt từng sống trong căn buồng này một thời gian, bây giờ quay lại, bao hồi ức chợt ùa về, tái hiện trước mắt cô...

Rốt cuộc Hoàng Quý Phi đã đi đâu?

Cổ Nguyệt lục tung mọi góc ngách trong căn buồng với hy vọng tìm ra chút manh mối về tung tích của Hoàng Quý Phi, song chẳng phát hiện được gì cả, cứ như gã bỗng dưng bốc hơi khỏi thế gian này vậy. Cuối cùng, cô chán nản ngồi tựa vào thành giường, bắt đầu lo lắng, hoang mang...

Trời đã tối, ánh đèn mờ chiếu xuống nhà xưởng, lòng dạ Cổ Nguyệt ngổn

ngang, rồi như tơ vò, cô đưa mắt nhìn lên chiếc đồng hồ treo trên tường, nghe tiếng tích tắc tích tắc, bất giác chìm vào giấc ngủ.

Trong mơ, cô lại nghe thấy giọng nói kia, cô ta nói: "Gã chết rồi, tôi đã giúp cô báo thù, cô phải đi với tôi."

"Đi đâu?" Cổ Nguyệt hỏi.

"Đến thế giới cổ tích mà chính tay tôi dựng lên cho cô." Cô ta cười, nói.

Cổ Nguyệt choàng tỉnh, trước mắt cô là một không gian mơ hồ, không có cảm giác chân thật lắm. Cơ thể cô cũng trở nên nặng trĩu, đầu óc mê man, giống như mấy hôm trước bị ốm. Cô cố quay đầu nhìn sang bên cạnh, một bóng người xuất hiện trong tầm mắt cô, nhìn không rõ mặt

mũi, chỉ là một cái bóng lay động. Cô ta nói: "Đừng sợ, sẽ kết thúc nhanh thôi, cô không phải chịu bất kì đau đớn nào đâu." Câu nói vừa dứt, Cổ Nguyệt trông thấy người đó cầm ba lô của mình lên, móc ra một nắm lông ngỗng trắng, đưa lên mũi hít hà một hồi, sau đó rút ra một cọng lông, đặt nó lên người cô rồi cầm cây búa nhỏ nện mạnh xuống. Mũi đinh ghim vào da thịt, đâm vào xương tủy Cổ Nguyệt, nhưng cô chẳng cảm thấy đau một chút nào... Có lẽ mình đang mơ thấy ác mộng, Cổ Nguyệt nghĩ.

Người đó rút ra từng cọng, từng cọng lông ngỗng, rồi lại đóng từng cọng, từng cọng vào cơ thể Cổ Nguyệt, tựa như đang tiến hành một cuộc phẫu thuật lớn, song

lại giống như đang điêu khắc một tác phẩm nghệ thuật cực kỳ giá trị.

Suốt quá trình đó, cô ta luôn cẩn thận từng li từng tí một, như sợ sẽ xảy ra một sơ suất nào đó. Cứ thế vài tiếng đồng hồ trôi qua, cuối cùng cũng làm xong, cô ta đứng dậy, khua tay múa chân xung quanh Cổ Nguyệt, rồi một hồi sau lại cúi xuống ghé sát vào tai cô, nói: "Tôi phải đi rồi, cô ngoan ngoãn nằm yên ở đây nhé, đừng động đây."

Dứt lời, cô ta bỏ đi.

Trong buồng chỉ còn lại mình Cổ Nguyệt nằm đó với ý thức mơ hồ. Cô muốn ngồi dậy, xem thử rốt cuộc người đó đã làm gì mình nhưng không sao nhúc nhích được, cơ thể hoàn toàn tê liệt. Không biết bao

lâu sau, Cổ Nguyệt dường như đã ngủ thiếp đi, như vừa mơ thấy một cơn ác mộng vô cùng đáng sợ, cô lại choàng tỉnh, cảnh vật xung quanh cuối cùng cũng trở nên rõ ràng hơn, song toàn thân cô từ trên xuống dưới đều đau đớn tột cùng, cô khó nhọc quay đầu nhìn xuống chân mình.

Đồng tử phút chốc mở to, cuối cùng cô dồn hết sức lực thét lên một tiếng: "A..."

Chương 40 Không Rõ Sống Chết

Lâm Lợi Lợi hỏi: "Anh nghĩ Trần Ngôn vẫn còn sống ư?"

Đinh Tiểu Tiêu thở dài: "Có lẽ vậy."

Cô kinh ngạc nói: "Không thể nào."

Đinh Tiểu Tiểu lấy chiếc vòng tay ra, đặt lên lòng bàn tay mình, lầm bầm: "Nhưng nếu cô ấy chết rồi thì chiếc vòng này phải giải thích sao đây?"

Sự xuất hiện của chiếc vòng đã lần nữa thấp lèn hy vọng trong lòng Đinh Tiểu Tiểu. Hắn bắt đầu điên cuồng tìm kiếm Trần Ngôn, vắt óc tìm đủ mọi cách, đi dò la tất cả góc ngách trong thành phố, gần như gặp ai cũng hỏi, nhưng cuối cùng vẫn chẳng thu hoạch được gì. Chẳng lẽ Trần Ngôn không ăn cơm, không uống nước, không tiếp xúc với thế giới bên ngoài ư? Nếu không tại sao hắn lại không thể tìm được bất kì manh mối nào?

Trong thành phố này, trừ Lâm Lợi Lợi ra

thì chẳng còn ai trông thấy Trần Ngôn kể từ sau hôm cô mất tích, chuyện này nói lên điều gì?

Nó chứng minh rằng TrầnNgôn còn sống hay chết vẫn là một câu đố. Đinh Tiểu Tiểu quyết tâm giải bằng được câu đố ấy, nhưng cứ tiếp tục tìm kiếm một cách mù quáng thế này cũng chẳng phải là cách. Sau khi suy xét kĩ càng, hấn quyết định quay lại nhà Trần Ngôn, biết đâu sẽ phát hiện được một số manh mối mà trước kia đã bỏ sót, có thể thông qua manh mối ấy mà tra ra được tung tích của Trần Ngôn cũng không chừng.

Lần này, Đinh Tiểu Tiểuquả nhiên có phát hiện mới.

Lúc đầu hấn cho rằngmình quá đa nghi,

bởi vừa bước vào nhà, hắn liền ngửi thấy một mùi nước hoa phảng phất, mùi hương ấy rất đặc biệt, hắn có thể khẳng định đó là mùi hương đặc trưng trên người Trần Ngôn. Vào phòng ngủ, Đinh Tiểu Tiểu lại phát hiện trong tủ áo có dấu hiệu bị lục lọi, hơn nữa sau khi kiểm tra, hắn phát hiện thiếu mất mấy bộ quần áo. Có người từng vào đây, chắc chắn có người từng vào đây, không những quần áo bị mất mà trên sàn nhà còn lưu lại những dấu chân đậm nhạt khác nhau. Đinh Tiểu Tiểu đặt chân mình lên những dấu chân đó, thấy chúng nhỏ hơn chân mình rất nhiều, hắn bèn lấy giày cao gót của Trần Ngôn ra so, kích cỡ y chang. "Trần Ngôn từng về đây, Trần Ngôn thật

sự từng về đây." Đinh Tiểu Tiểu vui mừng khôn xiết, lại hồi hải quay vào căn phòng xanh lục soát kỹ càng một lần nữa, với mong muốn tìm ra nhiều dấu vết chứng minh có người đã từng đến đây. Cuối cùng hắn phát hiện những chữ viết bằng son môi trên cái gương trong phòng đã biến mất, chỉ còn lại những vết son đỏ thẫm, trông giống như bản đồ dẫn đến một nơi nào đó...

Đinh Tiểu Tiểu vô cùng tin tưởng, trừ Trần Ngôn ra chắc chắn không ai vào căn phòng này, nếu là trộm đến viếng thì không thể nào chỉ mất vài bộ quần áo được. Nghĩ thế, hắn liền chạy ra ngoài, gõ cửa căn hộ đối diện. Bà cụ hàng xóm chậm chạp mở cửa ra, gần một phút sau

mới nhận ra chàng trai trước mặt là ai, bà ta cất giọng run rẩy, hỏi: "Không phải tôi đã đưa chìa khóa cho cậu rồi hay sao?"

"Không phải đâu bà, cháu muốn hỏi, mấy ngày qua Trần Ngôn có về đây không?" Đinh Tiểu Tiểu nói.

Bà cụ sợ hãi lùi lại một bước, sau đó ngó nghiêng xung quanh rồi nhỏ giọng hỏi:

"Chàng trai, cậu chưa biết sao?"

"Biết gì ạ?" Đinh Tiểu Tiểu thắc mắc.

Bà cụ nghiêm túc nói: "Trần Ngôn chết rồi, mấy hôm nay thường xuyên có cảnh sát đến đây điều tra."

Đinh Tiểu Tiểu nhất thời không biết nên giải thích thế nào với bà cụ, hấn chau mày, lộ vẻ khó xử, mắt khẽ liếc về phía

thang máy, chợt thấy ngay chỗ rẽ vào thang máy có gắn một chiếc camera. Chiếc camera đó không phải của ban quản lý chung cư, chắc là của tư nhân. Bà cụ thấy Đinh Tiểu Tiểuim lặng, bèn thở dài an ủi: "Chàng trai, đừng quá đau buồn..."

"Cháu không sao, nếu bà gặp Trần Ngôn thì nói với cô ấy là cháu có ghé qua." Nói rồi, hắn xoay người đi về phía chiếc camera, sau lưng, bà cụ lớn tiếng giải thích: "Chàng trai, cậu có hiểu tôi nói gì không hả, Trần Ngôn chết rồi, nhảy xuống biển tự sát rồi, cậu bảo tôi làm sao giúp cậu chuyển lời cơ chứ?"

Camera quả nhiên được nối với một căn hộ. Đinh Tiểu Tiểu hiện đang đứng trước

cửa căn hộ đó. Hắn đưa tay gõ cửa, chẳng thấy ai trả lời, bèn tiếp tục gõ mạnh mấy cái. Vài phút sau, cánh cửa hé ra, một người đàn ông lấp ló thò đầu ra, nói nhanh như gió: "Có chuyện gì?"

"Camera trước cửa là do anh lắp phải không?" Đinh Tiểu Tiểu hỏi.

Người đó khoảng ba mươi tuổi, trông mặt mũi rất gian xảo. Anh ta nhìn Đinh Tiểu Tiểu từ trên xuống dưới một lượt, lại nhìn vào nhà một cái, cuối cùng nói: "Đúng thì sao?"

"Bạn gái tôi sống chích phía đối diện, cô ấy đã mất tích mấy ngày rồi, nên tôi muốn qua xin anh cho xem nhờ camera, xem nó có chụp được hình cô ấy không. Tôi rất yêu bạn gái mình, cô ấy đã mất

tích mấy hôm rồi, xin anh giúp tôi với." Đinh Tiểu Tiểu khẩn cầu.

"Vào đi." Người đàn ông đó cũng không tỏ vẻ khó chịu, mở rộng cửa cho Đinh Tiểu Tiểu đi vào, rồi lục trong máy vi tính ra đoạn video ghi trong mấy ngày gần đây cho hắn xem. Căn nhà này hình như là kho chứa hàng, bên trong chất đầy những thùng các tông cao nửa mét. Sau khi mở video, anh ta nói: "Cậu ngồi ở đây từ từ xem, tôi đi làm việc, có gì không hiểu cứ gọi tôi."

Cảnh camera quay chính là đoạn hành lang bên ngoài nhà, vừa vặn có thể trông thấy cửa nhà Trần Ngôn. Đinh Tiểu Tiểu tua nhanh, ngồi trên ghế kiên nhẫn kiểm tra. Hôm qua không có vấn đề gì, hôm

kia cũng thế, nhưng khi xem tới cảnh ba ngày trước, trên màn hình bỗng xuất hiện một người, người đó ăn mặc kín mít, hoàn toàn không thể phân biệt được là nam hay nữ, nhưng nhìn vóc người và dáng đi thì có vẻ là nữ. Tuy nhiên điều khiến hấn cảm thấy khó hiểu là, cô gái ấy cắt tóc ngắn, hơn nữa hấn còn thấy trên tai cô ta bấm hai chiếc khuyên tai, những điều này đều không khớp với Trần Ngôn. Trong khung hình, cô gái ấy mở cửa nhà Trần Ngôn và đi vào trong, khoảng nửa tiếng sau, cô ta lại mở cửa đi ra, trên tay cầm thêm một chiếc túi xách, thứ đựng trong chiếc túi ấy chắc là mấy bộ quần áo đã bị mất kia.

Cô ta là Trần Ngôn sao?Đinh Tiểu Tiểu

không dám chắc chắn. Xem xong đoạn video, thấy người đàn ông kia vẫn bận rộn kiểm kê hàng hóa, hẩn bèn lục tìm trong máy vi tính những video của mấy ngày trước. Hẩn thấy mình và Lâm Lợi Lợi cầm theo một đồng đồ đi vào nhà, nửa tiếng sau, Lâm Lợi Lợi một mình từ trong nhà đi ra, nét mặt có phần đờ đẫn, tướng đi giống hệt đàn ông, trông giống hệt như bị Lữ Tân nhập hồn. Đinh Tiểu Tiểu lại xem tiếp video từ ngày Hai mươi tháng Năm cho đến ngày mừng Ba tháng Sáu. Trong mấy đoạn video ấy, Trần Ngôn sáng ra khỏi cửa, tối về nhà, cuộc sống rất nề nếp, không có vẻ gì bất thường, nhưng từ sau ngày Hai mươi lăm tháng Năm, Trần Ngôn gần như rất hiếm

khi về nhà, đặc biệt là từ sau ngày mừng Một tháng Sáu, mỗi lần Trần Ngôn xuất hiện, Đinh Tiểu Tiểu đều thấy cô dùng mũ hoặc khăn voan đen để che mặt, hơn nữa còn thậm thà thậm thụt như sợ bị người khác nhìn thấy.

"Cô gái này chính là bạn gái cậu hả?" Người đàn ông đang kiểm kê hàng hóa không biết từ lúc nào đã xuất hiện sau lưng Đinh Tiểu Tiểu, chỉ tay vào Trần Ngôn trên màn hình, hỏi.

Đinh Tiểu Tiểu gật đầu, ngược lên nhìn anh ta, hỏi: "Anh quen cô ấy à?"

"Cũng không hẳn là quen, nhưng có nói chuyện đôi lần." Anh ta nhớ lại rồi nói tiếp: "Cũng nửa tháng trước rồi, có hôm cô ấy đột nhiên gõ cửa nhà tôi, tôi ra mở

cửa thì cô ấy nói có hai thùng sơn dưới lầu, cô ấy không xách lên nổi, nhờ tôi giúp đỡ. Sau khi giúp cô ấy xách sơn lên, cô ấy còn mời tôi vào nhà ngồi chơi một lúc, cô ấy là giáo viên mầm non à? Một công việc rất giàu tình thương."

"Lúc đó hai người nói chuyện gì?" Đinh Tiểu Tiểu hỏi.

"Thì tán gẫu thôi, đúng rồi, cô ấy hỏi tôi có từng nghe truyện Người con gái của biển cả chưa, tôi nào đã nghe qua mấy thứ ấy, sau đó cô ấy bèn kể cho tôi, xem tôi cứ như trẻ con vậy, ha ha, một cô gái rất thú vị." Cười xong, anh ta chợt nhớ ra điều gì đó, lại bảo: "Đúng rồi, nếu cậu muốn tìm người thì nên lên weibo đăng tin, nghe đồn weibo lớn mạnh lắm, một

truyền mười mười truyền trăm, còn hữu dụng hơn cả cảnh sát nữa, cậu thử xem." Cậu nói của anh ta đã gợi ý cho Đinh Tiểu Tiểu. Sau khi rời khỏi tòa nhà, hắn liền đến quán net, thuê một cái máy tính, dùng tài khoản weibo tên "Mèo vờn chuột" đăng một status, rồi tag rất nhiều người nổi tiếng của thành phố vào, hy vọng mọi người cùng giúp đỡ tìm kiếm. Phương pháp đó quả thực có chút hiệu quả, một ngày sau hắn nhận được vô số phản hồi lẫn tin nhắn từ rất nhiều người, song đa số đều chỉ cung cấp đoạn clip "Nàng tiên cá Cốc Hải" có người thì nhắn những câu đại loại như "xin chia buồn" hay "đừng quá đau buồn". Đinh Tiểu Tiểu đọc hết từng dòng chữ một,

cuối cùng nhìn thấy một tin nhắn gửi từ ID "Vị thần huyền bí" rằng: Lúc nãy khi đi ăn, tôi có nhìn thấy cô gái mà bạn nói, trong quán ăn Bách Tính ở khu ổ chuột, cô ấy ngồi ngay đối diện tôi, trên mặt cũng che khăn voan đen, trông thần bí lắm.

Khu ổ chuột? Đinh TiểuTiểu nhìn thời gian tin nhắn đó gửi đến, mới nửa tiếng trước. Điều đó có chứng minh rằng nửa tiếng trước Trần Ngôn từng xuất hiện ở khu ổ chuột? Ra khỏi quán net, hắn lập tức gọi taxi tới thẳng khu ổ chuột. Khi tới quán ăn Bách Tính mà người kia nói thì đã khoảng mười một giờ, trong quán chỉ còn hai bàn đang uống rượu, Đinh Tiểu Tiểu bước vào hỏi chủ quán. Ông ta xác

nhận rằng quả thật có một cô gái che khăn voan đen đến đây ăn cơm, nhưng đã tính tiền và đi từ một tiếng trước rồi, sau đó ông ta chỉ hướng cô gái đi. Hy vọng sục sôi trong lòng, Đinh Tiểu Tiểu đi theo hướng ông chủ quán chỉ. Đi được khoảng nửa tiếng đồng hồ, hắn tới rìa khu ổ chuột, cũng chính là chỗ nhà xưởng của Hoàng Quý Phi.

"Có lẽ nên vào nhờ Hoàng Quý Phi tìm người giúp, dù sao anh ta cũng rành nơi này như lòng bàn tay." Nghĩ thế, Đinh Tiểu Tiểu bèn đi về phía nhà xưởng, song hắn vừa bước tới cửa, toan đưa tay lên gõ thì chợt nghe bên trong vang lên tiếng gào thét đau đớn. Tiếng thét ấy như xuyên thủng bầu trời đêm, kéo dài mấy

giây, Đinh Tiểu Tiểu vội đập cửa xông vào. Vừa chạy vào căn buồng nhỏ, hắn liền đứng sững như trời trồng... Cô Nguyệt nằm trên giường, toàn thân cảm đầy lông vũ, những cọng lông vũ đều bị máu nhuộm đỏ. Cô thở hồng hộc, tay run rẩy cầm một cọng lông vũ, cố sức nhổ nó ra. Máu tươi bắn ra tung tóe, còn cô đau đến mức thét lên thảm thiết, tiếng thét ấy chấn động cả màng nhĩ của Đinh Tiểu Tiểu.

Sững sờ khoảng vài giây, Đinh Tiểu Tiểu mới định thần lại được, hắn hốt hải chạy tới trước giường, đỡ lấy đầu Cô Nguyệt, hỏi liên tục: "Sao lại thế này, sao lại thế này? Phải làm sao đây, phải làm sao đây?"

Cổ Nguyệt nhìn hấn một cách yếu ớt, ánh mắt chứa đầy sự tuyệt vọng. Cô đưa tay lên, vuốt ve gương mặt hấn, nói dứt quãng: "Là... là anh đó ư?"

Đôi mắt to tròn của công nhân ngẩn lệ, nhưng dường như chúng đã không còn nhìn thấy bất kì thứ gì nữa. Đinh Tiểu Tiểu đưa tay hươ hươ trước mắt cô, cuối cùng nói: "Em đợi chút, anh giúp em báo cảnh sát, yên tâm đi, sẽ không sao đâu, sẽ ổn cả thôi." Nói rồi hấn lật đật móc di động ra, song chưa kịp gọi, Cổ Nguyệt đột nhiên nắm lấy tay hấn, thề thào: "Vô... vô ích thôi, em sắp phải đi rồi, anh... không sao... thật tốt quá."

"Em cũng sẽ không sao đâu." Nhìn đám lông vũ cắm khắp người Cổ Nguyệt,

Đinh Tiểu Tiểu cố gắng trấn tĩnh lại, cúi xuống sát tai cô, khẽ hỏi: "Nói cho anh biết, là ai, là ai đã làm thế này với em?"

"Là... ma quỷ." Dứt lời, bàn tay đang nắm lấy tay Đinh Tiểu Tiểu bất chợt buông thõng, rơi phịch xuống giường, Cổ Nguyệt phút chốc cũng ngừng thở, im lặng đến cực độ. Cô chết rồi, Cổ Nguyệt chết rồi... Đinh Tiểu Tiểu hoảng loạn buông cô ra, trèo xuống giường toan rời khỏi đó, song vừa bước ra khỏi căn buồng nhỏ, hần như sực nhớ ra chuyện gì đó, lại hồi hải quay vào, tỉ mỉ dò tìm quanh người Cổ Nguyệt.

Hần tìm được mấy thứ, một là móng tay, một móng tay đã bị gãy, hai là sợi tóc rơi trên giường, ba là một ống tiêm, bốn là

một chiếc bông tai, trên bông tai ấy có đính hai quả cầu nhỏ màu hồng. Đinh Tiểu Tiểu cẩn thận cất mấy thứ tìm được vào túi, hắn không biết tại sao mình lại làm như vậy, nhưng trong lòng hắn cứ có một cảm giác rằng cái chết của Cổ Nguyệt và Trần Ngôn có liên quan đến nhau, tuy hắn không biết tại sao Trần Ngôn lại giết Cổ Nguyệt và giữa hai người có ân oán gì với nhau.

Sau khi kiểm tra hiện trường xong xuôi, Đinh Tiểu Tiểu cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, hắn tới gần Cổ Nguyệt, nhìn tư thế chết kì dị của cô, hít sâu một hơi rồi lặng lẽ nói: "Xin lỗi."

Bước ra khỏi nhà xưởng, Đinh Tiểu Tiểu

liền móc di động ra gọi 110 rồi núp sau một thân cây hòe cách đó không xa, im lặng chờ đợi, khoảng nửa tiếng sau, vài chiếc xe cảnh sát từ xa chạy tới...

Chương 41 Ngàn Cân Treo Sợi Tóc

Vương Quỷ bí mật vào phòng lưu trữ tìm hiểu về Vụ mưu sát Andersen 6713 của mười năm trước, nhưng hồ sơ bị thiếu hụt khá nhiều, chỉ nói đại khái những nét tương đồng giữa các vụ án chứ không có chứng cứ cụ thể. Ngoài ra cô còn nhìn thấy tên của Chu Hạo, mới hay biết thì ra

ông chính là người đã phát hiện ra mối liên hệ giữa các vụ án, đồng thời sau này trở thành tổ trưởng tổ chuyên án, lãnh đạo mọi người tiến hành điều tra vụ án đó suốt mấy năm.

Để hiểu rõ hơn về chuyện năm đó, ngoài tham khảo hồ sơ, Vương Quỳnh còn hỏi thăm người nhà nạn nhân lẫn những thành viên tham gia thụ án cùng Chu Hạo năm xưa, phát hiện các vụ án đó không những rất giống những vụ xảy ra gần đây mà còn đều chọn truyện cổ Andersen làm bối cảnh gây án. Đây chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên thôi sao? Vương Quỳnh không những tìm hiểu về vụ án mười năm trước mà cô còn dùng thời gian rảnh rỗi đi sâu điều tra hai vụ án "Nàng tiên cá Cốc

Hải" và "Chiếc áo mới của Cách Cách", sau đó phát hiện hai vụ án này tuy bề ngoài có vẻ không liên quan nhưng thực chất lại có mối liên hệ cực kỳ mật thiết với nhau.

Hôm đó, sau khi tán ca, Vương Quỳnh định đến bệnh viện gặp Lư Tiểu Nguyệt nói chuyện hòng tìm ra nhiều điểm nghi vấn khác, song Khương Bằng đã đứng dưới lầu đợi sẵn, lên tiếng ngăn cô lại.

"Có phải em vẫn đang điều tra vụ án của Thôi Cách Cách không?"

Cô gật đầu, đáp: "Vụ án đó vẫn còn rất nhiều điểm nghi vấn."

Anh ta lấy làm khó hiểu, hỏi: "Nhưng vụ án đã kết thúc rồi, em hà tất phải cố chấp như thế?"

Vương Quỳnh nhìn Khương Bằng, đáp đầy ân ý: "Vụ án này không đơn giản, thậm chí cả sếp Chu cũng nhúng tay vào."

Khương Bằng sửng sốt tròn mắt, càng thắc mắc: "Em... nói gì? Chuyện này không thể nói bậy bạ được đâu, em phải biết sếp Chu còn mấy năm nữa là về hưu rồi, em nói thế hậu quả nghiêm trọng lắm đó."

Cô thở dài, giải thích: "Em biết, nhưng em có chứng cứ. Anh còn nhớ chiếc cúc áo mà Lư Tiểu Nguyệt trao cho em không? Nó được giặt xuống từ áo của sếp Chu đấy, điều đó hoàn toàn có thể chứng minh sếp Chu từng đến tìm Lư Tiểu Nguyệt, chỉ là khi đó ý thức của cô ta quá mơ hồ nên không nhớ thôi."

Khương Bằng thoáng ngẫm nghĩ rồi nói:
"Biết đâu sếp Chu đến đó tra án."

Vương Quỳ đáp: "Dù có như thế, nhưng cậu bé khai Lư Tiểu Nguyệt từng đến nhà mình mua cây Benladon cũng là bị mua chuộc nên mới nói như vậy, hơn nữa người mua chuộc cậu ta chính là sếp Chu, cũng chính ông ấy đã gợi ý chúng ta đến đó tìm bằng chứng. Điều này anh giải thích thế nào?"

"Cái này..." Khương Bằng vò đầu bứt tai.
"Không thể nào, sếp Chu không phải loại người như thế, sao ông ấy lại làm chuyện đó cơ chứ? Không thể nào đâu, sếp Chu không phải loại người như thế..."

"Tuy em cũng không cách nào lý giải được nhưng quả thực ông ấy đã làm

những chuyện đó." Nhìn lên tòa nhà Sở Cảnh sát trước mặt, Vương Quỳnh nói tiếp: "Rốt cuộc ai có thể khiến sếp Chu cam tâm tình nguyện làm chuyện như thế chứ? Và lại anh biết không, gần đây em đã bí mật tìm hiểu về Vụ mưu sát Andersen mười năm trước, thậm chí em nghi ngờ năm xưa cũng do chính sếp Chu gây cản trở nên mới khiến vụ án không thể điều tra tiếp."

"Anh không biết nên nói gì nữa rồi, nhưng chắc chắn sếp có nỗi khổ tâm riêng." Khương Bằng quả quyết nói. "Sếp Chu sống rất khổ, vợ chết, còn phải nuôi đứa con trai mới lên chín, nếu không lấy được lương hưu, em bảo ông ấy sống sao đây?"

"Những điều ấy em cũng có nghĩ tới, nhưng nếu không nói, không làm gì cả thì làm sao ăn nói với Lư Tiểu Nguyệt, với những người đã chết oan kia đây?"

Vương Quỳ nghiêm túc đáp.

Khương Bằng thoáng khựng lại vài giây, cuối cùng nghiêm mặt hỏi: "Em định làm thế nào?"

"Em tính tìm sếp Chu nói chuyện trước đã, nếu ông ấy chịu thừa nhận lỗi lầm và nói ra toàn bộ sự thật thì em cũng sẽ không truy cùng đuổi tận." Nói rồi

Vương Quỳ cúi xuống. "Em cũng không muốn sếp Chu vì chuyện này mà mất bát cơm."

Sau khi từ biệt Khương Bằng trở về nhà, cô bày hết tất cả tài liệu của vụ án lên

bàn, sau đó nhìn chăm chăm vào chúng, liệt kê toàn bộ những vụ án có liên quan đến truyện cổ Andersen xảy ra trong vòng một trăm năm qua. Kì thực vụ án này khó điều tra là bởi khoảng cách giữa các vụ quá dài, rất nhiều manh mối đã biến mất theo thời gian, ngoài ra còn một điểm Vương Quỳ vẫn thắc mắc mãi, vụ án bắt đầu từ năm 1962 kéo dài đến năm 2012, một khoảng thời gian dài như vậy, hung thủ há chẳng phải đã trở thành một cụ già tóc bạc rồi hay sao? Còn có thể chạy đi giết người được ư? Phải chăng hung thủ có đến hai người, những vụ án xảy ra gần đây chỉ là bắt chước thôi? Nhưng nếu là vậy, một cảnh sát kinh nghiệm đầy mình như Chu Hạo sao lại dễ

dàng bị lừa đến vậy?

Vương Quỳnh đưa ra rất nhiều phỏng đoán về vụ án, chớp mắt đã khuya, cô thu dọn tài liệu, định lên giường đi ngủ. Bỗng chuông điện thoại vang lên, là Khương Bằng gọi đến, anh ta sốt ruột nói: "Mới nhận được tin từ sếp Chu, có một vụ án mạng xảy ra ở nhà của Hoàng Quý Phi trong khu ổ chuột, anh đang trên đường đến đó, em cũng mau đến đây."

Lại có án mạng ư? Cúp máy, Vương Quỳnh hối hả chạy xuống gọi taxi tới khu ổ chuột. Khi cô tới nơi, đã có vài xe cảnh sát đỗ bên đường, bên ngoài nhà xưởng cũng bị phong tỏa nghiêm ngặt. Sau khi cho dân phòng xem thẻ cảnh sát của mình, cô đi vào trong. Lúc này Trần

Thần và các nhân viên pháp y khác đang tiến hành khám nghiệm tử thi sơ bộ. Cách đó không xa, Chu Hạo đang đứng nhìn chăm chú vào thi thể nạn nhân, lông mày nhíu chặt lại, không biết đang nghĩ gì.

Vương Quỷ tới gần, vừa thấy cái xác cảm thấy lông vũ kia, dạ dày lại quặn thắt từng cơn. Trần Thần nhìn thấy Vương Quỷ, liền đứng dậy, xán tới trêu chọc: "Xem ra em không thích hợp ra hiện trường rồi, nhìn cái mặt kia, sợ đến trắng bệch luôn."

"Hung thủ là một tên biến thái sao? Sao lần nào cũng dựng hiện trường án mạng dẫm máu thế này?" Cô rút trong túi ra một chiếc khẩu trang, đeo lên rồi ghé sát Trần Thần, hỏi: "Sao rồi? Có phát hiện

gì không?"

"Có, anh nghi nạn nhân chích heroin."

Trần Thần giải thích. "Anh phát hiện trên cánh tay nạn nhân có rất nhiều lỗ kim tiêm, nhưng rút cuộc có phải là chích heroin hay không còn phải làm xét nghiệm mới biết được."

"Trừ chuyện đó ra, còn phát hiện nào khác không?" Vương Quý nghiêm túc hỏi.

"Có, anh còn nghi ngờ..." Trần Thần định nói gì đó, chợt im bặt rồi đổi sang ngữ điệu khác, nói: "Thời gian tử vong khoảng một đến hai tiếng trước, nhưng qua khám nghiệm sơ bộ thì thấy nạn nhân bị đóng đinh vào người trước, nói cách khác là khi bị đóng đinh, nạn nhân vẫn

còn sống."

"Trời ơi, hung thủ thật quá tàn nhẫn."

Vương Quỳnh sững sốt thốt lên.

"Được rồi, tạm thời anh mới biết có bấy nhiêu thôi." Dứt lời, Trần Thần quàng một tay lên vai Vương Quỳnh, quay cái mặt háo sắc về phía cô, nói: "Tiếp theo bàn chuyện chính, anh mới cuỗm được hai vé xem phim Bạch Tuyết và thợ săn từ chỗ thằng bạn, tuần sau vé sẽ được gửi đến, có hứng thú đi xem với anh không?"

Vương Quỳnh lắc vai hất tay Trần Thần xuống, đằng hắng rồi nói: "Được thôi, nhưng anh phải giúp tôi làm chút chuyện mới được. Trên đời này không có bữa trưa nào là miễn phí đâu."

"Chuyện gì?" Trần Thần khoanh tay trước

ngực, hỏi.

"Anh quạ đây." Vương Quỳnh nhón chân kê sát tai anh ta, nói: "Là thế này, khi nào có kết quả khám nghiệm tử thi, anh tạm thời đừng cho sếp Chu biết mà hãy báo cho tôi biết trước. Ok?"

"Tại sao?" Trần Thần đưa mắt nhìn Chu Hạo đang đứng cách đó không xa, hỏi.

"Ôi dào, anh đừng hỏi tại sao." Vương Quỳnh đột nhiên chuyển giọng nũng nịu, nói: "Anh cứ giúp em đi mà."

"Đồng ý, hi hi, đồng ý cả hai tay hai chân." Cười hì hì xong, Trần Thần xoay người đi về phía mấy nhân viên pháp y khác để tiếp tục khám nghiệm tử thi. Trần Thần đi rồi, Vương Quỳnh lại tìm Khương Bằng, hỏi: "Đã tra ra thân phận của nạn

nhân chưa?"

"Nạn nhân tên là Cồ Nguyệt, sinh viên Học viện Nghệ thuật, cũng là người tình của Hoàng Quý Phi. Gần đây Hoàng Quý Phi bỗng nhiên mất tích, hôm nay người tình lại chết trong nhà xưởng, có việc để làm rồi đây." Khương Bằng đưa giấy bút cho Vương Quỳnh, xoay xoay cổ, nói: "Em giúp anh lấy khẩu cung nhé, anh ra hút điếu thuốc."

"Sếp Chu đang nhìn đó, anh đi hút thuốc, muốn chết hả?" Vương Quỳnh nhắc nhở.

Anh ta nhíu mày, nhận lại giấy bút, nhỏ giọng hỏi: "Em đã nói chuyện kia với sếp chưa?"

"Chưa." Vương Quỳnh trả lời.

Mọi người bận rộn tới hơn hai giờ đêm.

Chu Hạo đột nhiên bước tới bên cạnh Vương Quỷ, nói: "Lát nữa cô ở lại một chút, chúng ta nói chuyện."

Vương Quỷ dăm chiêu gạt đầu. Lại gần nửa tiếng trôi qua, thi thể của Cổ Nguyệt đã được khiêng đi, xe cảnh sát cũng lần lượt rời khỏi nhà xưởng, chỉ còn lại hai cảnh sát ở lại canh giữ hiện trường... Chu Hạo dẫn Vương Quỷ đến đông phế liệu ngoài nhà xưởng, bốn bề vắng lặng, ông vào thẳng vấn đề. "Tôi nghe Khương Bằng nói cô đang điều tra vụ án mười năm trước?"

"Quý tha ma bắt Khương Bằng đi."
Vương Quỷ chửi thề.

"Không phải tôi đã bảo cô đừng điều tra nữa rồi sao? Nếu tiếp tục, cô sẽ hại chết

nó mất..." Chu Hạo có vẻ kích động, vụt tiến tới túm lấy vai Vương Quỳnh, khẩn cầu: "Cô đừng điều tra nữa, coi như tôi cầu xin cô, chuyện này sắp kết thúc rồi, tôi không muốn thời gian này lại xảy ra sơ sót gì, hung thủ đã nhắm vào nó rồi, cô thật sự sẽ hại chết nó mất."

"Sếp Chu, tuy trước giờ em luôn bất mãn với tác phong của sếp, nhưng từ tận đáy lòng, em vẫn rất kính phục sếp. Giờ sếp khiến em thất vọng quá." Vương Quỳnh nhìn thẳng vào Chu Hạo, nói. "Em không ngờ sếp lại hèn nhát đến thế, cũng không ngờ sếp lại vì tư lợi mà làm chuyện phạm pháp, em càng không ngờ sếp lại nhún nhường cầu xin em thế này. Thực ra chỉ cần sếp nói ra sự thật, chúng ta hợp

sức điều tra chân tướng vụ việc, bắt được hung thủ thì còn có gì đáng sợ kia chứ?"

"Cô không hiểu, cô không thể nào hiểu được đâu." Chu Hạo nói.

Vương Quỳ ngửi thấy mùi rượu trên người Chu Hạo, chắc hẳn tối nay ông cũng đã uống không ít. Trong tình trạng này e rằng chẳng thể nói chuyện cho ra ngô ra khoai được. Vương Quỳ bèn nói: "Sếp Chu, chuyện này để hôm khác chúng ta bàn tiếp vậy."

"Không được, không còn thời gian nữa rồi, tôi không thể để cô tiếp tục điều tra nữa, sẽ xảy ra án mạng mất." Nói đoạn, mắt Chu Hạo trừng lên dữ tợn, ông vụt đưa tay siết cổ Vương Quỳ, nghiêng rằng

nói: "Đừng trách tôi."

Vương Quỳnh ngạt thở, cố hết sức đánh lia lia vào cánh tay ông, nhưng sức lực của cô nào độ được với Chu Hạo kia chứ? Lẽ nào tối nay cô phải chết trong tay ông ư? Cổ họng Vương Quỳnh phát ra tiếng ư ư, mặt cô đỏ bừng, sắp rơi vào trạng thái hôn mê. Đúng lúc ngàn cân treo sợi tóc ấy, có một người lao tới vung tay đâm mạnh vào mũi Chu Hạo. Bất ngờ lãnh trọn một cú đâm, ông vội buông tay, bịt lấy mũi. Người kia bèn thừa cơ tiến tới bồi thêm một cú đá, sau đó xoay người kéo Vương Quỳnh chạy đi.

Hai người chạy rất xa, đến một góc rừng, người kia mới buông tay Vương Quỳnh ra, tựa vào thân cây thở hồng hộc. Cô cũng

mặt rã rời, vừa thở hỏn hên vừa nhìn người đàn ông trước mặt. Dưới ánh trắng, Vương Quỳnh cảm thấy gương mặt đó rất quen thuộc, cô nhanh chóng lục lại trí nhớ, cuối cùng sừng sốt thốt lên: "Đinh Tiểu Tiểu?"

Thấy đôi phương gọi tên mình, người đàn ông đó có chút ngạc nhiên, thoáng ngẩn người rồi cuống cuống chối cãi: "Tiểu Tiểu cái gì, cô nhận lầm người rồi, tôi không hề quen biết cô."

"Nhưng tôi biết anh, tôi là cảnh sát phụ trách điều tra vụ án của Trần Ngôn."

Vương Quỳnh nói rõ thân phận của mình. Vừa nghe thấy cái tên Trần Ngôn, Đinh Tiểu Tiểu càng căng thẳng hơn, định quay người bỏ chạy thì bất chợt bị Vương Quỳnh

túm lại. "Anh yên tâm, tôi sẽ không bắt anh đâu. Có lẽ anh vẫn chưa biết, Lư Tiểu Nguyệt đã thú nhận chuyện mình giết Lữ Tân rồi, vụ ấy anh vô can."

"Nếu thế thì cô thả tôi đi đi." Đinh Tiểu Tiểu nói.

"Anh muốn đi, được, nhưng tôi muốn biết tại sao anh lại sắp đặt vở kịch tai nạn xe để mọi người nghĩ rằng mình đã chết?"

Còn nữa, anh có liên quan gì đến các vụ án khác? Anh biết được bao nhiêu?" Nói rồi, Vương Quỳ lại nhẹ nhàng vỗ về hắn: "Anh không thể cứ chạy trốn như thế, nếu nói ra có thể tôi sẽ giúp được anh."

Đinh Tiểu Tiểu bỗng dodự, quả thật cuộc sống của hắn đang càng lúc càng tồi tệ, nếu cứ tiếp tục thế này e rằng sẽ còn xảy

ra chuyện gì đó. Nếu có cảnh sát tình nguyện giúp đỡ hắn thì có sao không đồng ý chứ? Biết đâu... biết đâu cô ta còn có thể giúp hắn tìm Trần Ngôn. Hắn hỏi: "Cô không bắt tôi thật ư?"

"Ban nãy anh mới cứu mạng tôi, tôi có lý do gì để bắt anh chứ?" Vương Quỳnh hỏi ngược lại.

Đinh Tiểu Tiểu toét miệng cười, sau đó nghiêm túc nói: "Nhưng tôi đã phóng hỏa đốt cái thẩm mỹ viện kia, cô không bắt tôi thật chứ?"

"Không." Vương Quỳnh quả quyết. "Tôi cũng ghét cay ghét đắng mấy cái thẩm mỹ viện chui đó, đốt cho chúng chừa, khỏi đi hại người."

"Được, thế thì tôi sẽ kể cho cô nghe mọi

chuyện mà tôi biết." Nói rồi Đinh Tiểu Tiểu ngồi xuống bãi cỏ, suy tư một hồi, sau đó kể cho Vương Quỳnh nghe đầu đuôi ngọn nguồn, từ chuyện tại sao mình xuất hiện ở nhà Lư Tiểu Nguyệt, rồi tại sao lại phóng hỏa đốt thăm mỹ viện cho đến chuyện mình nhìn thấy khi đứng bên ngoài biệt thự của Thôi Cách Cách, song hẳn không nhắc đến chiếc vòng tay nhật được trong biệt thự lẫn chiếc bông tai nhật được ở nhà xưởng.

Nghe xong, Vương Quỳnh hít sâu một hơi, nói: "Thì ra là vậy, Trần Ngôn đối xử với anh như thế mà anh vẫn một lòng một dạ với cô ấy, ầu cũng là một kẻ si tình, nhưng tại sao anh lại xuất hiện ở đây?"

"Vì Trần Ngôn." Đinh Tiểu Tiểu đáp.

"Cô ấy..." Vương Quỷ càng nghe càng mơ hồ. "Cô ấy không phải đã chết rồi sao?"

"Mới đầu tôi cũng ngỡ rằng cô ấy đã chết rồi, nhưng không lâu sau khi đoạn clip

"Nàng tiên cá Cốc Hải" được đăng lên mạng, có người nói từng gặp cô ấy, hơn

nữa..." Đinh Tiểu Tiểu thở dài thườn

thượt, lại nói: "Hơn nữa tôi còn phát

hiện cô ấy từng về nhà lấy quần áo, tuy...

tuy tôi không dám khẳng định người đó là cô ấy, nhưng..."

"Tôi hiểu." Vương Quỷ đột nhiên ngắt lời Đinh Tiểu Tiểu, xúc động nói. "Tôi cũng

từng yêu một lần, sau đó bạn trai tôi lại

yêu người bạn thân của tôi. Khi phát

hiện, tôi hận đến nỗi chỉ muốn hấn chết

quách đi cho xong, nhưng sau đó trong

lòng vẫn ôm mộng tưởng, mong hắn sẽ quay về bên cạnh mình. Tôi nghĩ anh cũng như thế, trong lòng vẫn ấp ủ một tia hy vọng, thực ra trước khi tìm ra thi thể của Trần Ngôn, thì việc cô ấy còn sống hay đã chết vẫn còn là một câu đố."

"Cảm ơn cô đã nói thế." Đinh Tiểu Tiểu ngửa mặt nhìn bầu trời đêm, khẽ nói.

"Anh có từng nghĩ, nếu gặp lại Trần Ngôn, anh sẽ làm gì không?" Vương Quỳnh hỏi.

Đinh Tiểu Tiểu nói với vẻ đầy mong đợi: "Tôi đã nghĩ rất nhiều, rất nhiều lần, nhưng nếu ngày đó thật sự đến, e rằng tôi sẽ chẳng thốt lên được câu nào. Dẫu sao chỉ cần cô ấy còn sống là tôi đã mãn

nguyên rồi, dù có phải đánh đổi bằng mạng sống của chính mình."

Chương 42 Hồi Cải

Không biết là do câu chuyện của Đinh Tiểu Tiểu và Trần Ngôn đã làm Vương Quỷ cảm động, hay do Đinh Tiểu Tiểu đã ra tay trợ giúp cứu mạng cô, khiến cô nảy sinh thiện cảm, tóm lại cô và Đinh Tiểu Tiểu trò chuyện rất tâm đầu ý hợp, mãi đến khi trời hưng hửng sáng, cô mới rời khỏi cánh rừng, gọi taxi trở về nội thành.

Về đến nhà, Vương Quỷ vẫn tỉnh như sáo, cô lại giờ hồ sơ vụ án ra xem. Gần tám giờ, cô mới nấu bữa sáng gọn nhẹ, ăn

xong liền ra khỏi cửa. Khi tới trước Sở Cảnh sát, Vương Quỳnh bỗng do dự, cô không biết lát nữa sẽ phải đối diện thế nào với Chu Hạo. Nên chủ động tiến tới chào hỏi hay phớt lờ ông ta? Đang nghĩ ngợi, cô chợt thấy Chu Hạo và Khương Bằng đang đi tới. Vừa thấy Vương Quỳnh, Chu Hạo liền cất tiếng hỏi trước: "Sao không lên trên?"

"Em..." Vương Quỳnh không biết nên trả lời thế nào.

Nhìn vẻ mặt của cô, Chu Hạo cười cười, nửa đùa nửa thật nói: "Lẽ nào cô sợ trên đó có sói hay sao?"

Đây hình như là lần đầu tiên Chu Hạo nói đùa, Khương Bằng liền nhìn ông bằng ánh mắt sững sốt, hồi lâu sau mới lắp ba

lấp bắp hỏi: "Sếp... sếp Chu...
sếp... hôm nay... khôngsao chứ?"

"Tôi thì có chuyệngì chứ?" Chu Hạo hỏi
văn lại.

Khương Bằng vội lắc đầu,đáp: "Không
có, tuyệt đối không có, em chỉ cảm thấy
hôm nay sếp Chu... rất đẹp trai."

Nghe xong, Chu Hạo trừngmắt nhìn
Khương Bằng một cái rồi đi vào Sở
Cảnh sát. Ông ta đi rồi, Khương Bằng
mới ghé tới gần Vương Quỳ, nhỏ giọng
hỏi: "Nói rồi à?"

Vương Quỳ gật đầu.

Anh ta lại hỏi tiếp:"Thế nào?"

"Anh còn dám hỏithế nào ư?" Vương
Quỳ sực nhớ đến những lời Chu Hạo nói

tôi qua, liền bước tới thụi một cú vào ngực Khương Bằng. "Uổng công em xem anh là anh em, em đúng là xem thường anh rồi, anh mách với sếp Chu có phải không?"

Nghe thế, Khương Bằng thoáng sững người, sau đó cười hì hì, nói "xin lỗi" rồi đi vào Sở Cảnh sát. Vương Quỳ đứng chôn chân tại chỗ, ngẩng đầu nhìn nóc tòa nhà, cuối cùng siết chặt tay kích lệ bản thân, cũng theo vào trong... Chu Hạo không có trong văn phòng, Vương Quỳ về bàn làm việc của mình, bắt đầu suy nghĩ miên man, có khi nào sếp Chu chơi trò vừa ăn cướp vừa la làng, đi gặp cấp trên nói xấu cô không? Hay ông tìm cách chuyển cô sang tổ khác hoặc khai trừ

khỏi ngành? Đang mải mê suy nghĩ, chợt Chu Hạo đi vào, dừng lại bên cạnh cô, nói: "Đến văn phòng tôi, tôi có chuyện muốn nói với cô."

Vương Quỳnh đứng dậy, đi theo Chu Hạo vào văn phòng.

"Chuyện tối qua..." Sau khi vào phòng làm việc, Chu Hạo ngồi xuống ghế, châm một điếu thuốc, nói. "Xin lỗi."

"Sếp Chu, sếp biết em không để bụng chuyện đó, điều em quan tâm là rốt cuộc tại sao sếp lại làm như thế, có thể cho em một lý do hợp lý không?" Vương Quỳnh hỏi thẳng.

Chu Hạo rút vài hơi thuốc, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, đáp: "Tôi đã nộp đơn từ chức, chiều nay sẽ rời khỏi đây, cô có gì

muốn biết cứ hỏi đi."

"Từ chức? Nghiêm trọng thế sao?"

Vương Quỳnh sững sốt.

"Không liên quan đến chuyện này, chỉ là tôi thấy mệt rồi, không làm nổi nữa." Chu Hạo nói đầy ẩn ý. "Cũng đến lúc tôi phải ở bên cạnh con nhiều hơn, cô biết đấy, nghề cảnh sát này một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, ngày nào cũng bận rộn công việc. Giờ nó cũng chín tuổi rồi, con trẻ trong độ tuổi này nếu không có cha mẹ ở bên cạnh, dễ hư người lắm."

"Dù thế cũng đâu cần phải từ chức, hai năm nữa không phải sắp sẽ nghỉ hưu sao?" Vương Quỳnh vẫn lấy làm khó hiểu.

"Tôi sợ đến lúc đó lấy được lương hưu, nhưng lại mất con trai thì khổ." Chu Hạo

dụi tắt điều thuốc, như đã hạ quyết tâm, đứng dậy đi tới bên cửa sổ, quay lưng về phía Vương Quỳnh, nói. "Cô còn nhớ tôi từng hỏi cô một vấn đề chứ? Giữa người thân và phá án, cái nào quan trọng hơn. Thực ra mười năm trước, tôi cũng giống như cô vậy, cũng chọn phá án. Để tra rõ chân tướng, tôi ngày đêm lao đầu vào công việc, thậm chí khi hung thủ đe dọa tính mạng của người nhà tôi, tôi cũng chẳng coi là thật, nhưng sau đó... vợ tôi bị giết, chính tôi đã hại chết cô ấy."

"Đây chính là nguyên nhân năm xưa sếp giải tán tổ chuyên án?" Vương Quỳnh lại gần Chu Hạo, nói. "Nhưng liệu sếp có từng nghĩ, biết đâu điều tra thêm một thời gian nữa, hung thủ có lẽ sẽ bị trừng phạt

bởi pháp luật, đến lúc đó, sếp không những báo thù được cho vợ mà những chuyện đau đớn sau đó cũng sẽ không xảy ra."

"Năm xưa tôi đâu phải chưa từng nghĩ đến điều đó, nhưng cái giá phải trả quá đắt, lẽ nào cô muốn tôi dùng tính mạng của đứa con trai duy nhất để đổi lấy một sự thật ư? Không đáng, thật sự không đáng." Nói đến đây, nước mắt ông trào ra. Cô không ngờ người đàn ông cứng rắn này lại có lúc rơi lệ. Chu Hạo lau nước mắt, nói tiếp: "Mấy hôm trước tôi lại nhận được bức thư đe dọa của hung thủ, đối phương dùng tính mạng của con trai tôi để uy hiếp tôi, cô bảo tôi phải làm sao đây? Cho nên tôi mới làm bằng

chứng giả, nhưng hôm qua tôi đã nghĩ thông suốt rồi, có lẽ cú đâm kia đã giúp tôi thức tỉnh, thay vì tiếp tục nổi giận cho giặc, chỉ bằng từ chức rồi ở bên con không rời nửa bước còn hơn. Tôi tin có tôi bên cạnh nó, hung thủ cũng chẳng dám làm càn."

"Sếp Chu, nói thế...có phải sếp thừa nhận cái chết của Thôi Cách Cách có liên quan đến Vụ mưu sát Andersen năm xưa?" Thấy Chu Hạo có ý trái lòng, Vương Quỳnh bèn hỏi tiếp. "Nếu thật sự có liên quan, tại sao sau mười năm biến mất, hung thủ lại lần nữa ra tay giết người? Còn nữa, tại sao hung thủ lại giết những người đó? Em đã nghiên cứu vụ án rất kĩ, nếu căn cứ theo thời gian phạm

tội, hung thủ ắt cũng đã gần đến tuổi "thất thập cổ lai hi" rồi, sao còn khả năng giết người chứ?"

"Tôi hiểu ý cô, cô cảm thấy có thể là người khác đang mô phỏng vụ án năm xưa đúng không? Thực ra mới đầu tôi cũng nghĩ như thế, nhưng khi nhìn thấy mẫu giấy nhắn mà hung thủ gửi tới, tôi phát hiện nét chữ hoàn toàn tương đồng, và lại nội dung trong đó người ngoài không thể nào biết được, nên tôi khẳng định người viết giấy nhắn chắc chắn là thủ phạm của những vụ án năm xưa, còn những vụ gần đây thì..." Chu Hạo dừng lại vài giây rồi nói tiếp: "Tôi cũng từng so sánh các vụ án với nhau, sau đó phát hiện các vụ án của mười năm trước và

mười năm sau vẫn có những điểm khác nhau rõ rệt. Mười năm trước, hung thủ chỉ dùng truyện cổ tích để làm bối cảnh cho vụ án, nhưng không hề liên quan đến nội dung câu truyện cổ tích đó. Nhưng mười năm sau thì khác, cứ lấy Thôi Cách Cách làm ví dụ, cô ta tính tình cao ngạo, hơn nữa muốn gió được gió muốn mưa được mưa, có gì khác với ông vua kia chứ? Tôi nghĩ đó cũng chính là nguyên nhân hung thủ dùng Chiếc áo mới của Hoàng đế làm bối cảnh gây án. Còn Trần Ngôn, chuyện tình cảm của cô ta rất phức tạp nhưng nội tâm thì cực kỳ đơn thuần, cô ta mong có được tình yêu của hoàng tử, nhưng cuối cùng hoàng tử của cô ta, chính là Lữ Tân, lại luôn nhung nhớ Thôi

Cách Cách. Đây chẳng phải câu truyện
Người con gái của biển cả hay sao?"

"Tuy tính cách và số phận của nạn nhân
trùng hợp với các nhân vật trong truyện
cổ tích, nhưng nó có liên quan gì đến
hung thủ cơ chứ? Chẳng lẽ động cơ của
hắn không phải vì báo thù ư? Cũng không
phải lựa chọn một nhóm người cố định
để ra tay sao?" Vương Quỷ thở dài, nhú
mày. "Nếu như thế, vụ án càng khó điều
tra hơn."

"Tôi đồng ý với suy luận của cô." Chu
Hạo bước tới bàn làm việc, châm thêm
một điếu thuốc rồi lại đi tới trước cửa
sổ, nói: "Tôi cũng cho rằng hung thủ
chọn những người có tính cách cực đoan,
có thể làm nổi bật nội dung của truyện cổ

tích để tiến hành sát hại. Mục đích có lẽ chỉ là muốn những người đó nhìn rõ sự chênh lệch giữa hiện thực và cổ tích.

Trần Ngôn là giáo viên mầm non, phải thường xuyên kể chuyện cổ tích, hơn nữa bản thân cô ta cũng cực kỳ say mê chuyện cổ tích. Còn Thôi Cách Cách nữa, cô ta cũng giống như Trần Ngôn, thậm chí còn đặt tên cho album mới là Thế giới bên ngoài chuyện cổ tích, và ca khúc chủ đạo là Chiếc áo mới của Cách Cách nữa.

Trùng hợp hơn nữa là, người viết lời cho bài hát ấy chính là Cổ Nguyệt, nạn nhân của vụ án tối qua."

"Đúng là một mê cung khổng lồ, nhìn bề ngoài chẳng mấy may dính dáng đến nhau nhưng lại có liên hệ mật thiết vô cùng."

Vương Quỳnh cảm thấy đầu óc rối bời, chẳng có lấy một đầu mối nào về chuỗi án mạng liên hoàn kia, thậm chí cũng chẳng biết nên bắt đầu điều tra từ đâu. Bỗng cô sực nhớ ra, hỏi: "Đúng rồi, sếp Chu, mười năm trước sếp đã tra ra được hung thủ chưa?"

Chu Hạo lại dụi tắt điếu thuốc rồi ném ra ngoài cửa sổ, lắc đầu đáp: "Nhưng tôi nghĩ hồi đó mình đã điều tra đúng hướng, bằng không sao hung thủ lại chạy tới ngăn cản tôi điều tra tiếp?"

"Sếp có thể tiết lộ năm đó đã tra ra điều gì không?" Vương Quỳnh vội vàng truy hỏi. Chu Hạo liếc Vương Quỳnh một cái, trả lời: "Không biết tôi đang hại cô hay giúp cô nữa, nhưng nếu cô đã muốn biết thì tôi kể

hết mọi chuyện cho cô nghe vậy. Năm đó, thông qua điều tra tôi biết được một ngôi làng có tên "U Linh", cũng nghe ngóng được có một cô gái tên là Lý Mộc Nhất. Năm xưa, cô Lý Mộc Nhất này từng sống trong thôn U Linh, nghe đồn tướng mạo cô ta cực kỳ xấu xí nhưng lại luôn mong muốn có được sắc đẹp, suốt ngày mơ ước vệt con xấu xí sẽ hóa thành thiên nga và có được tình yêu. Có người từng trông thấy Lý Mộc Nhất, nhưng đó là chuyện của cả trăm năm trước rồi. Sau đó thôn U Linh xảy ra hỏa hoạn, đa số dân làng đều đã chết cháy."

"Sau đó thì sao?" Vương Quỷ hỏi.

"Sau đó tôi tra được trước khi xảy ra hỏa hoạn, thôn U Linh này có một tập tục,

mỗi bé gái khi vừa chào đời đều bị dân làng dùng dao rạch nát mặt, vì họ cho rằng sắc đẹp là cội nguồn của mọi dục vọng..." Chu Hạo thở dài, đút hai tay vào túi quần, nói tiếp: "Tôi vốn định tiếp tục điều tra theo hướng đó, nhưng lại nhận được thư đe dọa từ hung thủ, vợ cũng... nên tôi hủy hết tài liệu, giải tán tổ chuyên án."

Nghe xong những lời tạtđáy lòng của Chu Hạo, Vương Quỳnh có thể hiểu được những hành động của ông hồi trước, nhưng không cách nào chấp nhận được. Có lẽ có vài chuyện, chỉ những người đã trải qua thì mới có thể thông cảm chăng? Vương Quỳnh tiến lên trước, định an ủi ông nhưng lại không biết nên mở lời thế nào,

cuối cùng đành thở dài, nói: "Sếp Chu... thực ra sếp không cần từ chức đâu. Nếu sếp tin em, có thể giao con cho em. Bố em đã về hưu, cả ngày đều ở nhà, và lại trước kia ông từng là huấn luyện viên võ thuật, em tin rằng ông có thể bảo đảm an toàn cho Chu Dư Phi."

"Cảm ơn." ChuHạo cười buồn, sau đó ngồi xuống ghế, nói tiếp: "Cuộc sống nhiều lúc thân bất do kỷ vậy đó, nếu tôi còn tiếp tục ngồi ở đây, e rằng sẽ đi vào vết xe đổ của mười năm trước, hơn nữa lần này... tôi sợ cô sẽ lạnh ít dữ nhiều. Huống hồ, đây là quả dotôi trồng, vốn dĩ tôi phải hứng chịu."

"Nhưng..." Vương Quỳ còn định nói gì đó, song không thốt nên lời.

Chu Hạo đứng dậy, vỗ vỗ vai cô, nhắc nhở: "Đúng rồi, cô muốn điều tra, tôi không trách cô, nhưng cô phải hứa với tôi một chuyện."

"Chuyện gì?" Cô hỏi.

"Đừng phô trương quá, vụ này càng ít người biết càng tốt, tốt nhất nên âm thầm điều tra." Chu Hạo cầm lấy khung ảnh đặt trên bàn làm việc, dăm chiêu nói.

"Tên hung thủ này cực kỳ khó đối phó, nhất là hành tung xuất quỷ nhập thần của hắn, tôi không muốn người nhà cô gặp chuyện, càng không mong cô gặp chuyện."

"Sếp Chu, em nghe lời sếp." Vương Quỳnh trịnh trọng đáp.

Phần 4 Thế Giới Bên Ngoài Truyện Cổ Tích

Chương 43 Bức Ảnh Cũ

Đình Tiểu Tiểu trở về nhà Trần Ngôn.

Lúc này hắn đang nghiêng người tựa vào thành giường, chăm chú nhìn tấm gương trên bàn trang điểm. Hắn cứ cảm thấy sau khi những chữ trên tấm gương bị xóa đi, trông nó liền giống như một tấm bản đồ,

chẳng lẽ đây là manh mối mà Trần Ngôn cố tình để lại? Nghĩ thế, Đinh Tiểu Tiểu vội bật máy vi tính của Trần Ngôn, lên mạng tìm bản đồ thành phố Cốc Khê, sau đó đối chiếu với "bản đồ" trên gương... Trên đó có vài nét gợn sóng, tương tự như dòng sông với những sóng nước cuộn trào. Toàn bộ bản đồ lấy con sông làm đường ranh giới, trong khi "dòng sông" duy nhất ở Cốc Khê chính là Cốc Hải. Lẽ nào "dòng sông" trên tấm gương ám chỉ Cốc Hải sao?

"Con sông" trên tấm gương kéo dài về phía tây, khi gần chạm đến mép gương thì đột nhiên rẽ xuống dưới, nhưng Cốc Hải trong bản đồ thì vẫn kéo dài về phía tây. Đinh Tiểu Tiểu nghiên cứu suốt cả buổi

trời cũng chẳng phát hiện Cốc Hải có chỗ rẽ nào. Có lẽ mình đa nghi rồi, cái này chẳng qua chỉ là bôi bura thôi chứ chẳng phải bản đồ gì, hấn nghĩ.

Đinh Tiểu Tiêu hơi hựthăng, hấn bực mình cầm chuột kích bura trên máy tính, tình cờ phát hiện một số ảnh chụp chứa trong một thư mục có tên là "u linh" trong ổ D. Hấn chưa từng thấy những bức ảnh đó bao giờ, tất cả có khoảng ba mươi mấy tấm, trong đó có mười mấy tấm là ảnh chụp Trần Ngôn trước khi phẫu thuật thẩm mỹ, khoảng bốn, năm tấm là sau khi phẫu thuật, trong ảnh không có Đinh Tiểu Tiêu, song lại có Lữ Tân. Trần Ngôn dùng phần mềm photoshop biến Lữ Tân thành chàng hoàng tử phong độ ngời

ngồi, còn mình thì e ấp đứng bên cạnh, hai người thăm thiết vô cùng, kể bên còn có dòng chữ nhỏ: Tình yêu, quan trọng là sự thủy chung.

Đó là câu Đinh Tiểu Tiểu từng nói với Trần Ngôn. Hồi bộ phim Tiênkiếm kì hiệp truyện gây sốt trên truyền hình, nhân vật Lâm Nguyệt Như trong phim từng thốt ra câu đó, Đinh Tiểu Tiểu cảm thấy nó quả là phát ngôn kinh điển bèn chép lại. Sau khi tốt nghiệp, có lần Đinh Tiểu Tiểu và Trần Ngôn cãi nhau, cuối cùng hắn nói câu ấy với cô, lúc đó cô cũng thích lắm, còn vì nó mà xem lại bộ phim này. Trần Ngôn nói: "Lâm Nguyệt Như thật vĩ đại."

Đinh Tiểu Tiểu đáp lại: "Nhưng cô ấy

ngốc quá, ngoài đời thực liệu có người con gái như vậy không?"

Cô nói: "Nếu em mà gặp được người mình yêu thì em cũng sẽ như Lâm Nguyệt Như, không yêu cầu bất kì sự báo đáp nào."

Khi nghe thấy cô nói thế, trong lòng Đinh Tiểu Tiểu đầy chua chát, bởi khi đó giữa hai người đã xác định quan hệ bạn trai bạn gái với nhau rồi. Nếu là mấy tuần trước, phát hiện những tấm ảnh hai người hạnh phúc bên nhau thế này, Đinh Tiểu Tiểu chắc chắn sẽ lòng lộn phát điên, sẽ xóa sạch chúng khỏi máy tính không chút do dự, nhưng giờ hắn đã nguôi giận rồi, thực ra cũng chẳng giận nổi, chỉ là hắn không hiểu, không hiểu sao mình đã làm

rất nhiều việc mà vẫn không thể có được Trần Ngôn.

Có lẽ đây chính là tình yêu, không có lý do, cũng chẳng cần sự đền đáp...

Trong thư mục vẫn còn vài tấm ảnh khác, đều là ảnh chụp cận cảnh Trần Ngôn, nhưng khung cảnh phía sau rất lạ, trông giống như một bãi phế tích, có những ngôi nhà gần như đã đổ nát và một số cây cối khô héo như bị lửa thiêu, trông không giống phong cảnh ở Cốc Khê. Là nơi nào nhỉ? Trần Ngôn đến chỗ này lúc nào?

Đinh Tiểu Tiểu tiếp tục xem ảnh, khi mở tới tấm cuối cùng, tay hắn liền run lên bần bật, vội vàng lấy móng tay và sợi tóc nhặt được trong nhà xưởng ra đối chiếu với bức ảnh. Lúc này hắn mới dám khẳng

định hai thứ ấy thực sự là của Trần Ngôn, còn chiếc bông tai kia cũng từng xuất hiện trong vài bức ảnh trước.

Trong tấm ảnh cuối,phông nền là một cây cổ thụ bị tróc mất một mảng vỏ, trên có ghi ba chữ "Thôn U Linh" bằng sơn đỏ. Trên cây còn treo một tấm gương tròn, Trần Ngôn vừa vịn đứng đằng trước tấm gương, lưng cô phản chiếu trong gương, không những thế, Đinh Tiểu Tiểu còn thấy trong đó in bóng một người khác... Là một bà cụ, chính bà ta đã giúp Trần Ngôn chụp ảnh. Trong gương, máy ảnh đã che mất đôi mắt của bà ta, nhưng hẳn vẫn có thể nhìn rõ mồn một khuôn mặt bà ta, khuôn mặt đó... y như một cái cây chết khô bị tróc vỏ, đáng sợ vô cùng!

Đinh Tiểu Tiểu hít sâu một hơi, cảm thấy sống lưng lạnh toát. Hắn đứng phắt dậy, vội bước tới cửa sổ chiêm một điều thuốc, rít vài hơi, cổ trấn tĩnh lại, sau đó quay lại trước máy tính, xem kỹ tấm ảnh cuối cùng đó. Trong ảnh, Trần Ngôn tươi cười rạng rỡ, nụ cười của cô và hình ảnh bà cụ phản chiếu trong gương đối lập một cách rõ rệt. Bà cụ đó là ai? Tại sao Trần Ngôn không sợ bà ta? Trong ảnh, hai người có vẻ rất thân thiết. Hơn nữa, thôn U Linh ở đâu? Sao lại có cái thôn lấy tên cổ quái thế nhỉ?

Đóng thư mục lại, Đinh Tiểu Tiểu lại tìm thông tin về "thôn U Linh", song những trang web tìm được đa phần đều là chuyện kể, một số ít cũng chỉ nói vớ vẩn

vớ vẩn. Lục lọi thêm vài trang web, vẫn chẳng thấy ai nhắc đến thôn U Linh cả. Điều này không khỏi khiến người ta cảm thấy hoài nghi, thật sự có một nơi gọi là thôn U linh sao? Chắc chắn có, nếu không thì phải giải thích thế nào về mấy bức ảnh kia đây? Nghĩ vậy, Đinh Tiểu Tiểu lại mở bức ảnh ra xem tới xem lui, nhìn thế nào cũng không thấy giống được chỉnh sửa, nếu là chỉnh sửa thì người làm việc đó ắt phải là cao thủ trong hàng cao thủ.

Sau một hồi tìm kiếm trên mạng, Đinh Tiểu Tiểu lại gọi 114 để hỏi, nhưng cũng chẳng tra ra được manh mối gì, cuối cùng hắn đành gọi cho bố mẹ của Trần Ngôn, biết đâu bố mẹ cô từng nghe nói

đến chỗ này.

Điện thoại kết nối, người nghe máy là mẹ của Trần Ngôn, bà hỏi: "A lô, tìm ai đó?"

"Chào bác, cháu là Đinh Tiểu Tiểu." Hắc nói.

"Tiểu Tiểu? Cậu còn gọi đến đây làm gì?" Giọng bà hơi chua ngoa, như thể Đinh Tiểu Tiểu đã làm sai chuyện gì đó.

"Chẳng lẽ cậu hại Ngôn Ngôn ra nông nỗi đó vẫn chưa đủ sao?"

"Bác nghe cháu nói đã, cháu nghi ngờ Trần Ngôn vẫn còn sống..." Đinh Tiểu Tiểu vội an ủi.

"Cậu đừng nói nữa, tôi không muốn nghe cậu ngụy biện." Dứt lời, bà liền cúp máy. Nghe tiếng tút tút vang lên bên tai, Đinh

Tiểu Tiểu bỗng cảm thấy đau khổ...

Thôn U Linh rốt cuộc ở đâu? Hắn tắt máy tính, đi tới đi lui trong phòng, suy nghĩ nên làm thế nào để tra ra chỗ đó. Cuối cùng, hắn chợt nhớ đến một người, người này hắn mới quen tới qua, sáng nay hai người còn trao đổi số điện thoại với nhau, hơn nữa cô ấy là cảnh sát, muốn điều tra nơi đó chắc cũng chẳng mấy khó khăn. Nếu cả cô ấy cũng không tìm ra thì có thể chứng minh thôn U Linh đó thật sự không tồn tại trên đời này.

Định Tiểu Tiểu lấy điện thoại gọi cho Vương Quỳnh, vài giây sau điện thoại kết nối, hắn cất tiếng hỏi: "Xin hỏi có phải Vương Quỳnh không?"

"Phải, Định Tiểu Tiểu đây à?" Đối

phương thoáng ngấp ngừng. "Tìm tôi có chuyện gì không?"

"Ban này tôi vừa phát hiện trong số ảnh chụp của Trần Ngôn có một nơi gọi là "thôn U Linh" nên muốn nhờ cô điều tra giúp. Tôi có linh cảm, Trần Ngôn đang ở đó." Đinh Tiểu Tiểu thành thật đáp.

"Anh nói..." Vương Quỷ thoáng ngừng lại.

"Anh nói thôn U Linh ư?"

"Sao? Cô biết chỗ đó hả?" Hắc vội hỏi.

"Thế này đi, giờ anh có thời gian không? Chúng ta gặp mặt nói chuyện."

Vương Quỷ đề nghị.

Đinh Tiểu Tiểu nhìn đồng hồ, đáp: "Mười hai giờ, gặp nhau ở quán ăn Thực Dương cạnh quảng trường Hằng Thế, thế nào?"

"Ok." VươngQuỳ đáp.

Chương 44 Thuốc Mê

Sau khi cân nhắc cẩn thận, cấp trên không chấp nhận đơn từ chức của Chu Hạo nhưng cho ông nghỉ phép dài hạn để chăm sóc con trai, hơn nữa trong thời gian ông nghỉ phép, chức đội trưởng tạm thời giao cho Khương Bằng đảm nhiệm. Lúc này Khương Bằng đang chấp hai tay sau lưng, ưỡn ngực đi qua đi lại trong phòng làm việc, trông cũng ra dáng cán bộ ra phết. Khi tới bên cạnh Vương Quỳ, đột nhiên anh ta cúi xuống, nhỏ giọng nói: "Nhìn đi, đây chính là lợi ích của việc lấy lòng cấp trên đó."

"Vâng, vâng, vâng. Chúc đội trưởng này anh nhớ phải trân trọng đấy nhé, vài tuần trôi qua nhanh lắm đó." Vương Quỳnh trợn mắt nhìn anh ta, sau đó đặt tài liệu đang đọc dở xuống, vươn vai. Bất chợt chuông điện thoại bàn vang lên, cô nhấc máy, hỏi: "Đây là tổ trọng án, xin hỏi tìm ai?" "Người đẹp, đương nhiên là tìm em rồi." Đối phương đáp.

"Trần Thần?" Dứt lời, Vương Quỳnh hạ thấp giọng xuống, liếc mắt về phía Khương Bằng một cái rồi hỏi: "Có báo cáo khám nghiệm tử thi của Cổ Nguyệt rồi phải không? Sao, mau nói..."

"Đừng gấp." Trần Thần đằng hắng, nói. "Em chắc chắn là người đầu tiên nghe báo cáo, nhưng anh nói rồi, em phải thực

hiện lời hứa đó, chuyện đi xem phim..."

"Được rồi, được rồi, em hứa, mau nói đi." Vương Quỳ thúc giục.

"Còn nhớ lần trước anh có nói phát hiện được rất nhiều lỗ kim chích trên cổ tay Cổ Nguyệt không? Thực ra hung thủ đã tiêm thuốc mê vào người cô ấy, điều đó cũng giải thích tại sao cô ấy không hề có dấu hiệu vùng vẫy dù trên người bị đóng nhiều đinh như thế. Khi đó chắc chắn Cổ Nguyệt đang trong trạng thái tê liệt hoàn toàn." Trần Thần thoáng ngừng lại rồi nói tiếp: "Nếu bị tiêm thuốc mê, con người sẽ có cảm giác nửa hư nửa thật, anh nghi ngờ mấy hôm trước khi chết, Cổ Nguyệt cũng từng bị tiêm thuốc mê với liều lượng nhỏ."

"Hôm nay, người đến trường Cổ Nguyệt điều tra nói rằng, bạn cùng phòng kí túc xá của Cổ Nguyệt kể mấy đêm gần đây cô ấy mắc chứng nói mê, hơn nữa còn kể mình nghe thấy âm thanh gì đó. Đó cũng là hậu quả của việc bị tiêm thuốc mê à?"

"Thế thì không phải, bị tiêm thuốc mê không khiến người ta nảy sinh ảo thanh. Giọng nói mà cô ấy nghe được lúc đó rất có thể là của người thật, nhưng đến khi thuốc mê hết tác dụng, cô ấy tỉnh lại thì người đó đã đi mất rồi, nên cô ấy mới tưởng rằng mình nằm mơ." Trần Thần nhẫn nại giải thích. "Anh tặng thêm cho em một manh mối, những chiếc lông ngỗng cắm trên người Cổ Nguyệt là của một loài ngỗng nhỏ. Nếu anh đoán không

lâm thì đó là ngỗng Thái Hồ. Loài ngỗng này sinh sản ở lưu vực Thái Hồ giữa hai tỉnh Giang Tô và Chiết Giang. Tại Cốc Hải, hiện tại chỉ có hai nơi bán loại ngỗng đó, một là chợ nông sản đường Hoàn Dương, hai là đường Quảng Hàn, chợ đêm và sáng ở chỗ này thỉnh thoảng có bán ngỗng Thái Hồ."

"Em lập tức đi điều tra." Dứt lời, Vương Quỳnh định cúp máy, Trần Thần vội ngăn lại: "Khoan đã, anh còn chưa nói hết. Tuy hai chỗ này có bán ngỗng Thái Hồ nhưng em nghĩ xem, họ làm sao lại dứt lông ngỗng ra bán được chứ? Nên nếu muốn điều tra thì em nên đến trạm thu mua phế liệu gần Học viện Nghệ thuật hỏi, có khi còn có ích hơn."

Sau khi cúp máy, VươngQuỳ hồi hải chạy đến Học viện Nghệ thuật dò hỏi một hồi, cuối cùng hỏi thăm được một trạm thu mua phế liệu chỉ cách học viện hai con phố. Vương Quỳ đến đó hỏi, quả thật có manh mối. Người ở trạm thu mua đó nói: "Đúng là có người từng đến đây mua lông ngỗng, chỗ chúng tôi không bán lẻ lông ngỗng, nhưng cô gái đã trả tiền gấp đôi nên tôi mới bán cho cô ấy một bịch, cũng chỉ khoảng một, hai cân thôi."

"Anh còn nhớ ngoại hình của cô gái ấy không?" Vương Quỳ hỏi.

Người đó ngẫm nghĩ một thời, đáp: "Mặc áo đồng phục, nhìn không đến hai mươi tuổi."

Áo đồng phục? Hai mươi tuổi? Chẳng lẽ

hung thủ là sinh viên ư? Bụng đầy thắc mắc, Vương Quỳnh lục tìm ảnh của Cổ Nguyệt trong di động rồi đưa cho người ở trạm thu mua xem. "Anh giúp tôi xem thử, cô gái đó mặc áo đồng phục giống thế này đúng không?"

Anh ta cầm di động ngó nghiêng một hồi, cuối cùng khẳng định: "Đúng, chính là cô gái này?"

"Anh nói... người đến mua lông ngỗng là cô gái này?" Vương Quỳnh sửng sốt.

"Không sai, chính là cô ấy. Tôi rất có ấn tượng về cô ấy."

Không ngờ số lông ngỗng cầm trên người Cổ Nguyệt lại do chính cô ấy mua.

Kết quả này khiến Vương Quỳnh vô cùng kinh ngạc, chuyện này rốt cuộc là sao?

Cô ấy mua đồng lông ngỗng đó để làm gì? Chẳng lẽ lại thích cắm đồng lông ngỗng đó lên người để biến mình thành thiên nga máu sao? Hoang đường, chuyện ấy quá hoang đường, huống hồ Trần Thần đã xác thực Cổ Nguyệt từng bị tiêm thuốc mê, cũng có nghĩa hung thủ là một người khác. Nhưng nếu như thế thì tất cả chuyện này rốt cuộc là thế nào? Vụ án này có thủ pháp tương tự với những vụ trước, điều đó có chứng minh cái chết của Cổ Nguyệt cũng liên quan đến Vụ mưu sát Andersen không?

Rời khỏi trạm thu mua, Vương Quỳ vừa thần thờ đi bên đường vừa xem xét lại mọi manh mối trong đầu. Bất thành linh điện thoại đổ chuông, trên màn hình hiển

thị cái tên "Đình Tiểu Tiểu". Cô sức nhớ ra tối qua mình đã hứa sẽ giúp anh ta tìm Trần Ngôn. Nhân nút nghe máy, Vương Quỳnh định nói xin lỗi, song Đình Tiểu Tiểu lại nhắc đến một nơi tên là "thôn U Linh". Địa danh đó, cô từng nghe Chu Hạo nhắc tới, sau đó cô còn điều tra về nó thông qua mạng nội bộ của Sở Cảnh sát.

Đình Tiểu Tiểu nói TrầnNgôn đang ở thôn U Linh.

Hai người hẹn gặp nhau. Vừa cúp máy, Vương Quỳnh liền gọi một chiếc taxi, đi thẳng đến quảng trường Hằng Thế. Xe chạy gần hai mươi phút, khi đến nơi đã là mười hai giờ năm phút, Vương Quỳnh vội trả tiền, bước xuống xe rồi đi thẳng

vào quán ăn Thực Dương. Lúc này Đinh Tiểu Tiểu đã ngồi cạnh cửa sổ đợi được một lúc. Gặp nhau, hai người khách sáo chào hỏi vài câu, Vương Quỳnh gọi một đĩa mì xào, sau đó hỏi: "Ban nãy trong điện thoại, anh bảo Trần Ngôn rất có thể đang ở thôn U Linh?"

"Đúng, cụ thể tôi cũng không rõ lắm, nhưng tôi phát hiện trong máy tính của Trần Ngôn có vài tấm ảnh, trước kia cô ấy từng đến đó." Đinh Tiểu Tiểu nhìn thẳng vào Vương Quỳnh, nói. "Hơn nữa tôi cũng đã tìm khắp mọi góc ngách trong thành phố này rồi, vẫn không phát hiện chút tin tức nào của Trần Ngôn.

Điều đó có nghĩa là gì? Có lẽ cô ấy vốn không ở trong thành phố."

"Tôi biết anh nóng lòng muốn tìm Trần Ngôn, nhưng tôi phải nói rằng, thôn U Linh mà anh nói đã không còn tồn tại từ mười mấy năm trước rồi." Vương Quỷ nghiêm túc trả lời.

"Không tồn tại là sao?" Đinh Tiểu Tiểu hỏi.

"Nghĩa là thôn U Linh đó giờ đây đã trở thành một thôn hoang." Vương Quỷ thoáng ngừng lại. "Gần đây chúng tôi đang điều tra một vụ án cũng có dính líu tới thôn U Linh, nên tôi đã đặc biệt đi điều tra..."

"Vụ án? Vụ án gì?" Vừa nghe thấy từ đó, Đinh Tiểu Tiểu liền trở nên căng thẳng, trong đầu bỗng dâng lên vô vàn câu hỏi. Lẽ nào cảnh sát đã tra ra điều gì rồi sao?

Chẳng lẽ bọn họ đã bắt đầu nghi ngờ Trần Ngôn rồi sao? Không thể nào, mình đã dọn dẹp hiện trường sạch sẽ, cảnh sát không thể phát hiện dấu vết của Trần Ngôn ở hiện trường vụ án mạng mới đúng. Không đâu, có lẽ là mình đa nghi thôi.

"Ừm, là một vụ án có liên quan rất rộng, tôi không tiện tiết lộ." Vương Quỷ nói.

Đinh Tiểu Tiểu cúi đầu suy nghĩ một hồi, sau đó ngẩng lên, ánh mắt kiên định, hỏi: "Thế cô có biết vị trí cụ thể của thôn U Linh không?"

"Cách trấn Thiên Thủy không xa, nhưng vị trí cụ thể thì tôi cũng không rõ."

Cô đáp.

Đinh Tiểu Tiểu nhìn dòng người qua lại

bên ngoài cửa sổ, thoáng trầm mặc, cuối cùng như đã hạ quyết tâm, hấn siết chặt hai bàn tay, nói: "Tôi phải đến thôn U Linh tìm Trần Ngôn."

Vương Quỷ kinh ngạc, nói: "Anh có nghĩ rất có thể Trần Ngôn chỉ đi ngang qua, chụp vài tấm ảnh lưu niệm, hoặc cô ấy không hề ở chỗ đó, hoặc... tuy tôi không muốn đả kích anh, nhưng tôi mong anh chấp nhận hiện thực, có lẽ hiện giờ Trần Ngôn đang phiêu dạt ở chỗ nào đó giữa biển Cốc Hải..."

"Không thể nào, cô ấy còn sống, tôi dám khẳng định." Đinh Tiểu Tiểu nói.

"Dựa vào đâu mà anh khẳng định như thế?" Vương Quỷ hỏi ngược lại.

"Dựa vào..." Hấn định nói gì đó, sức nhớ

ra đôi phương là cảnh sát, bèn sửa lại:
"Dựa vào trực giác, tôi và Trần Ngôn đã ở bên nhau nhiều năm, từ lâu đã tâm ý tương thông, nên tôi có thể cảm nhận được cô ấy còn sống. Huống hồ dù chỉ còn mười phần trăm cơ hội, tôi cũng phải đi tìm, tôi sẽ không từ bỏ."

Không gian rơi vào im lặng, phục vụ bưng đĩa mì xào mà Vương Quỷ gọi lên. Cô ăn qua loa vài miếng rồi ngẩng lên nhìn Đinh Tiểu Tiểu, dăm chiêu nói:
"Nếu anh đã quyết tâm đến thôn U Linh, có thể giúp tôi một việc không?"

"Việc gì?" Đinh Tiểu Tiểu hỏi.

"Trước khi thôn ULinh trở thành thôn hoang, từng có một cô gái tên Lý Mộc Nhất sống ở đó. Tôi muốn nhờ anh giúp

tôi dò la về người này." Vương Quỳnh đẩy đĩa mì xào trước mặt ra, lại dăm chiêu nói tiếp: "Còn nữa, sau khi anh đến thôn U Linh, chúng ta phải luôn giữ liên lạc với nhau..."

"Lý Mộc Nhất, có liên quan đến vụ án mà cô đang điều tra à?" Đinh Tiểu Tiểu hỏi.

Vương Quỳnh nhìn chằm chằm vào Đinh Tiểu Tiểu một hồi, cuối cùng nghiêm túc gật đầu. "Người này rất quan trọng, là nhân vật then chốt của toàn bộ vụ án, tìm được cô ta, có lẽ sẽ phá được án."

Chương 45 Đi Tìm Thôn U Linh

Sau khi từ biệt VươngQuỳ, Đinh Tiểu Tiểu về nhà thay quần áo, sau đó vội chạy ra bến xe, bắt chuyến hai giờ đi thẳng đến trấn Thiên Thủy. Thị trấn này nằm ở phía tây thành phố Cốc Khê, cách khoảng hai trăm sáu mươi lăm kilômet, xe khách chạy suốt bốn tiếng đồng hồ, khi đến nơi thì đã gần sáu giờ...

Lúc này sắc trời có phần âm u, mây đen dày đặc. Sau khi xuống xe, Đinh Tiểu Tiểu hỏi thăm người dân quanh bến xe về vị trí cụ thể của thôn U Linh, nhưng đáng thất vọng là ngay đến dân bản địa cũng chưa từng nghe nói đến cái tên thôn U Linh đó.

Lẽ nào thôn U Linh thật sự không tồn tại? Không thể nào, trong bức ảnh kia có viết

rõ ràng, hơn nữa Vương Quỳnh cũng đã điều tra, điều đó chứng minh nơi đó có tồn tại. Nhưng nếu như thế thì tại sao ngay cả dân bản địa cũng không có ai biết? Mang theo một bụng thắc mắc, Đinh Tiểu Tiểu đi vào phòng chờ của bến xe, nhíu mày suy nghĩ, cuối cùng hần chột hiểu ra... Có lẽ thôn U Linh không phải tên là U Linh, đây chỉ là tên riêng mà thôi, rất có thể nó còn có một cái tên khác nữa. Nghĩ thế, Đinh Tiểu Tiểu liền gửi tin nhắn cho Vương Quỳnh, nhờ cô tra giúp xem thôn U Linh có còn tên gọi nào khác không. Mười mấy phút sau, Vương Quỳnh gọi lại, nói: "Tôi tra ra rồi, thôn U Linh trước kia quả thực không phải tên U Linh, mà là thôn Cây."

Sau một hồi hỏi thăm, Đinh Tiểu Tiểu được biết ở cách trấn Thiên Thủy không xa đúng là có một thôn tên là thôn Cây, hơn nữa những miêu tả của người dân bản địa về thôn đó cũng phù hợp với thôn U Linh.

"Thế phải làm sao mới có thể đến được thôn Cây?" Đinh Tiểu Tiểu hỏi một người bản địa.

Người đó đáp: "Chỗ đó xe không chạy thẳng vào được, sau khi xuống xe còn phải cuốc bộ một quãng, hơn nữa khắp nơi đều là cây cối um tùm, ban đêm rất dễ lạc đường. Chàng trai, nếu cậu muốn đi thì chờ đến ngày mai hãy đi."

Đúng vậy, giờ đã gần bảy giờ, trời đã nhá nhem tối, nếu ngồi xe khách đến đó chắc

chấn sẽ rất muộn, nhưng nếu phải đợi thêm một đêm, Đinh Tiểu Tiểu lại phải tiếp tục chịu đựng sự giày vò, huống hồ lòng hẩn giờ đang nóng như lửa đốt, hẩn muốn lập tức đến thôn U Linh để tìm câu trả lời, không thể chậm trễ dù chỉ một giây.

Đinh Tiểu Tiểu có linh cảm, dù Trần Ngôn không có ở thôn U Linh thì hẩn cũng sẽ tìm được tung tích của cô ở nơi đó.

Sau khi suy nghĩ kĩ càng, Đinh Tiểu Tiểu không ngồi xe khách mà gọi một chiếc taxi. Lái xe là một anh chàng trạc tuổi Đinh Tiểu Tiểu, đầu trọc, trông giống như lưu manh. Xe vừa lăn bánh, cậu ta liền hỏi: "Anh bạn, muốn đi đâu?"

"Thôn Cây." Đinh Tiểu Tiểu đáp gọn lỏn. Vừa nghe hai chữ "thôn Cây", cậu ta liền lộ ra vẻ sững sốt. "Chỗ đó đã không còn ai ở rồi, anh đến đó làm gì? Du lịch, giải sầu, hay là có việc?"

"Tìm người." Đinh Tiểu Tiểu giải thích. Anh chàng tài xế không hỏi nữa, chỉ tập trung lái xe. Sau khi ra khỏi trấn Thiên Thủy không xa, anh ta mới lại nói: "Gan anh cũng to phết nhỉ, chẳng ai dám đến thôn Cây hết, chỗ đó... có ma."

"Có ma?" Không hiểu sao, hai chữ ấy đột nhiên khiến Đinh Tiểu Tiểu nhớ đến cái đêm gọi hồn cùng Lâm Lợi Lợi, trước đó hẳn không hề tin vào ma quỷ thánh thần, nhưng sau đó hẳn đã phải thay đổi thái độ.

"Đúng, chỗ đó có ma." Tài xế vừa lái xe vừa nói. "Nghe mẹ tôi kể, thôn Cây trước nay luôn là chốn ma quái, dân làng đó người nào người nấy mặt mũi xấu ma chê quỷ hờn, bình thường cũng chẳng tiếp xúc với bên ngoài, nên đối với người ngoài, ngôi làng đó tràn ngập bí ẩn. Sau đó còn có tin đồn trong thôn có báu vật, không ít kẻ đã mò tới đó truy tìm kho báu, nhưng chẳng một ai sống sót trở về. Sau đó cảnh sát có tới điều tra, song cũng chẳng tra ra được gì. Sau nữa, thôn Cây bị cháy, thiêu chết mười mấy hộ dân, nghe nói linh hồn bọn họ vẫn luôn lẩn khuất trong thôn."

"Quý quái thế sao?" Đinh Tiểu Tiểu chau mày.

"Còn có chuyện quỷ quái hơn kia." Cậu ta càng nói càng hăng. "Tôi có người bạn từng tận mắt chứng kiến, anh ta nói con ma đó khủng khiếp lắm, đặc biệt là khuôn mặt của nó, cực kỳ đáng sợ. Người bạn của tôi về đến nhà thì đổ bệnh suốt mấy tháng trời, suốt ngày mê sảng, sau đó thì qua đời..."

"Tại sao anh ta lại chết vậy?" Đinh Tiểu Tiểu hỏi.

Cậu ta đáp: "Thì bị ma ám chứ còn gì nữa."

Hai người tán gẫu với nhau suốt quãng đường. Gần một tiếng sau, cậu tài xế dừng xe, chỉ cánh rừng bên cạnh, nói: "Tôi chỉ có thể đi đến đây, anh cứ men theo bìa rừng mà đi, cũng chỉ khoảng một

kilômet nữa là đến."

Đinh Tiểu Tiểu móc ví trả tiền, khi sắp xuống xe, chợt anh chàng tài xế gọi giật hấn lại, dặn: "Khu rừng này rất dễ lạc đường, tôi có một cái la bàn thiên hạ vô địch, không bao giờ chỉ sai hướng, tặng anh phòng thân." Dứt lời, cậu ta lục lọi trong xe, cuối cùng đưa cho Đinh Tiểu Tiểu một chiếc la bàn nhỏ cỡ mặt đồng hồ đeo tay, cùng với một tấm danh thiếp. "Quanh đây rất khó gọi xe, khi cần về trấn, cứ gọi cho tôi, tôi sẽ tới đón, nhưng phải trả gấp đôi tiền xe đấy nhé."

Khu rừng quả thật rất lớn, bên trong tối đen như mực. Đinh Tiểu Tiểu tìm xung quanh, chẳng thấy có đường nào dẫn đến thôn U Linh, chỉ có vài chỗ có vết tích bị

đạp lên. Hấn lấy chiếc đèn pin mới mua ở trấn Thiên Thủy trong ba lô ra, bật lên rồi nương theo ánh sáng nhảy xuống đường quốc lộ, dẫm lên đám cỏ dại cao nửa mét, tiến vào rừng. Trong rừng, ngoài ánh sáng loang loáng phát ra từ đèn pin, xung quanh đều tối như hũ nút, thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng gào rú của dã thú, thậm chí có lúc còn nghe thấy tiếng bước chân sột soạt vang lên sau lưng, nhưng mấy lần hấn ngoảnh lại, chiếu đèn pin qua thì chẳng thấy gì cả. Bầu không khí căng thẳng bắt đầu bao trùm quanh người Đinh Tiểu Tiểu, tuy gió lạnh thổi vù vù nhưng người hấn đã đầm đìa mồ hôi. Đi được một lúc, hấn dừng lại, châm một điếu thuốc hồng làm

điều đi nổi hoảng sợ đang lan tỏa trong lòng. Hút xong điều thuốc, hắn lấy chiếc la bàn mà tài xế tặng ra, dựa vào hướng kim chỉ, tiếp tục thẳng tiến. Đi được vài trăm mét, Đinh Tiểu Tiểu liền phát hiện đằng trước có một cây cổ thụ ghi chữ "thôn U Linh" bằng sơn đỏ, trên đó còn treo một tấm gương nhỏ...

Không sai, chính là nơi này.

Đinh Tiểu Tiểu dừng lại nghỉ ngơi, hắn lấy chai nước suối ra tu ừng ực, sau đó đi tới trước cây cổ thụ, đưa tay chạm vào nó. Dường như hắn cảm nhận được hơi ấm của Trần Ngôn lan tỏa trên đó, có lẽ vào một khoảnh khắc nào đó trong quá khứ, Trần Ngôn cũng như hắn bây giờ, đứng trước thân cây, đưa tay chạm vào

nó.

Nghỉ ngơi gần năm phút, Đinh Tiểu Tiêu lại đi tiếp, hẩn men theo gốc cây cổ thụ đi thêm mười mấy mét thì đến thôn Cây. Giữa thôn có một con đường không rộng lắm, hai bên đường có bảy, tám ngôi nhà, những ngôi nhà đó đa phần đều đã đổ nát, còn một số thì bị lửa thiêu rụi.

Trống ngực Đinh Tiểu Tiêu đập dồn dập, hẩn đứng giữa đường hít sâu một hơi, thét lớn: "Trần Ngôn, em có ở đây không? Anh đến tìm em đây..."

Tiếng thét vang vọng giữa đất trời, cuối cùng truyền về một nơi xa xăm nào đó rồi chìm vào tĩnh mịch. Đinh Tiểu Tiêu men theo con đường duy nhất đó, tiếp tục đi, vừa đi vừa cầm đèn pin chiếu hai

bên. Khi tới đầu kia của thôn, hắn phát hiện có một ngôi nhà vẫn còn nguyên vẹn, không hề bị lửa thiêu cũng chẳng bị sập, trong sân ngăn nắp gọn gàng, có vẻ như có người ở.

Làng này không phải đã không còn ai ở rồi sao? Đinh Tiểu Tiểu tò mò đi vào sân, đưa tay gõ vào cửa sổ, sau đó hét vào trong: "Xin hỏi, có ai không?"

Dứt lời, Đinh Tiểu Tiểu kiên nhẫn đứng đợi, thấy không ai trả lời, hắn bèn nắm thủ vào tay nắm cửa, phát hiện cửa không hề khóa. Hắn mở cửa, rọi đèn pin vào trong nhà... Vừa bước vào, đối diện với cửa chính là phòng khách, bên trong bày mấy vật dụng cũ kĩ, những thứ ấy giờ rất hiếm gặp, nhìn kiểu dáng rất giống đồ

vật thịnh hành vào thập niên bảy mươi. Sàn nhà là nền đất, Đinh Tiểu Tiểu đi vào trong, tỉ mỉ quan sát những đồ vật đó, phát hiện chúng không hề bám bụi, đều được lau chùi rất sạch sẽ. Nếu đúng như dân bản địa nói, nơi này từ mười mấy năm trước đã không còn ai ở tại sao ngôi nhà này lại sạch sẽ đến vậy?

Căn nhà khiến Đinh Tiểu Tiểu liên tưởng đến những bức ảnh tìm được trong máy tính của Trần Ngôn, đặc biệt là khuôn mặt của bà lão được phản chiếu trong gương, lẽ nào... người sống ở đây chính là bà lão đã giúp Trần Ngôn chụp ảnh? Đinh Tiểu Tiểu không khỏi phấn khích, xem ra hần càng lúc càng tới gần Trần Ngôn rồi, có lẽ cô ấy đang ở ngay trong

nhà này cũng không chừng.

Bên trái phòng khách còn có một căn buồng, Đinh Tiểu Tiểu băng qua phòng khách, đứng trước buồng nhòm vào trong. Cách bài trí trong buồng khác một trời một vực với phòng khách, phong cách rất hiện đại, trên trần nhà treo rất nhiều hạc giấy, góc buồng đặt một chiếc giường đơn, ga giường màu hồng, chăn gối được gấp ngay ngắn ở đầu giường, bên cạnh là một quyển Truyện cổ Andersen toàn tập, cạnh giường còn có một chiếc bàn, bên trên là đèn bàn và một số mỹ phẩm.

Đây là phòng ngủ của con gái!

Đinh Tiểu Tiểu đi vào, bật đèn bàn, cả căn buồng phút chốc sáng bừng lên.

Hắn tắt đèn pin, nhét vào ba lô, sau đó cầm quyển truyện cổ tích lên xem.

Quyển sách này đã cũ kĩ lắm rồi, song được bảo quản khá tốt, không rách cũng chẳng bị thiếu trang, rõ ràng chủ nhân ngôi nhà rất nâng niu nó. Đinh Tiểu Tiểu giở ra xem, ngay chỗ trống ở trang đầu tiên, hắn phát hiện tên một người.

"Lý Mộc Nhất?" Đinh Tiểu Tiểu nhíu mày, sức nhớ trước khi đến thôn Cây, Vương Quỷ có nhờ hắn tra giúp một người tên Lý Mộc Nhất, chẳng lẽ chủ nhân căn buồng này chính là Lý Mộc Nhất ư? Không, cách bài trí lẫn màu ga giường đều rất nữ tính, Vương Quỷ nói Lý Mộc Nhất từng sống ở thôn Cây trước khi nó trở thành thôn hoang, căn cứ theo

đó mà tính thì bà ta ít nhất đã hơn bảy mươi tuổi, có lẽ còn già hơn, sao lại trang trí căn buồng theo phong cách trẻ trung sành điệu đến thế? Lẽ nào...

Đinh Tiểu Tiểu lẩm bẩm: "Lẽ nào Lý Mộc Nhất chính là bà cụ đã chụp ảnh cho Trần Ngôn?"

Trước đây hẳn chưa từng nghe Trần Ngôn nhắc đến "thôn Cây", cũng chưa bao giờ nghe cô kể mình có quen một bà lão, nhưng nhìn ảnh chụp, hai người có vẻ rất thân thiết, rốt cuộc bà cụ tên Lý Mộc Nhất này có quan hệ gì với Trần Ngôn? Đinh Tiểu Tiểu vừa suy đoán vừa nhìn chiếc tủ áo đặt ở góc kia của căn buồng. Nó không to, là loại tủ vải bán đầy ở các siêu thị lớn. Đinh Tiểu Tiểu vừa đắm

chiêu suy nghĩ vừa đi về phía tủ áo, đưa tay kéo khóa tủ xuống... Bên trong treo một số quần áo, không nhiều lắm, khoảng mười mấy chiếc, đều là trang phục phụ nữ. Đinh Tiểu Tiểu lục lọi bên trong, cuối cùng tìm thấy những bộ quần áo bị mất trong tủ áo nhà Trần Ngôn.

Không sai, chính là TrầnNgôn, cô ấy đang ở đây...

Đinh Tiểu Tiểu càng vui mừng hơn, hần kéo khóa tủ lên, lại lấy đèn pin xông ra khỏi buồng, chạy ra ngoài sân, hướng về phía ngôi làng chìm trong bóng tối, hét to: "Trần Ngôn, em đang ở đâu? Ra đây gặp anh đi!"

Tiếng hét lần nữa bị bóng tối nuốt chửng, song Đinh Tiểu Tiểu vẫn không nản lòng,

vẫn gào thét hết lần này tới lần khác, đến khi mệt lả hẳn mới tựa lưng vào tường, miệng thở hồng hộc. Bất thành linh di động trong túi kêu lên một tiếng "tít", ngắn nhưng rõ ràng. Đinh Tiểu Tiểu móc ra xem, trên màn hình hiển thị một tin nhắn, người gửi là Vương Quý, nội dung là: "Đã tìm được thôn Cây chưa?"

"Tôi đang ở thôn Cây, ngay trong nhà Lý Mộc Nhất."

Đinh Tiểu Tiểu nhắn tin trả lời xong, lại mở cửa đi vào trong nhà. Lần này hẳn không vào căn buồng ban nãy mà rẽ vào một căn phòng khác. So với căn buồng trước, phòng này giản dị hơn nhiều, trong phòng chỉ có độc một chiếc giường, cái chăn trên giường hơi bẩn, trong phòng

nồng nặc mùi hôi thối. Cái mùi ấy khiến Đinh Tiểu Tiểu nôn khan vài cái, sau đó hắn bịt mũi cố đi vào trong. Trong căn phòng còn có một cái cửa nữa ngay cạnh giường, được khóa bằng khóa sắt.

Căn phòng này là sao? Bị thúc giục bởi tính hiếu kỳ, Đinh Tiểu Tiểu nhìn ngó khắp phòng, tìm được một chiếc búa sắt, bèn dùng nó đập vài cái vào ổ khóa. Cuối cùng ổ khóa bật mở, hắn tháo dây xích ra. Vừa định đẩy thì cửa chợt tự động mở ra, một bóng đen từ bên trong lao vút ra, đâm sầm vào Đinh Tiểu Tiểu. Hắn còn chưa kịp phản ứng thì cả người đã lùi lại vài bước, ngã phịch xuống sàn, chiếc đèn pin cũng văng sang một bên. Căn phòng phút chốc tối đen như mực.

Đinh Tiểu Tiểu toan giờ tay nhặt đèn pin, đột nhiên bóng đen kia thét lớn rồi đè lên người hắn, đâm liên tiếp vào mặt hắn. Mặt mũi đau rát, Đinh Tiểu Tiểu lập tức túm lấy bóng đen đó, kéo xuống khỏi người mình, hai người xông vào nhau đánh đấm túi bụi... Mới đầu đối phương ra tay rất mạnh, nhưng sau vài phút thì dường như đuối sức, Đinh Tiểu Tiểu liền thừa cơ không chế đối phương rồi tức tốc giờ tay nhặt đèn pin lên, rọi thẳng vào mặt hắn... Tuy gương mặt đó bê bết máu nhưng Đinh Tiểu Tiểu vẫn lập tức nhận ra, hắn sững sốt thốt lên: "Hoàng Quý Phi?"

Nghe thấy đối phương gọi tên mình, gã thoáng kinh ngạc, cơ bắp căng cứng phút

chốc được thả lỏng, gã giơ tay chặn ánh sáng từ đèn pin, thở hắt hắt, hỏi: "Tiểu Tiểu, sao... mày lại ở đây?"

"Tao đến tìm TrầnNgôn." Nói rồi Đinh Tiểu Tiểu xoay người ngồi xuống cạnh Hoàng Quý Phi, soi đèn pin lên người hắn. Hoàng Quý Phi cười trần, cả người lấm lem bùn đất, có cả vết máu và còn rất nhiều vết thương nhỏ giống như bị dao rạch. Đinh Tiểu Tiểu hỏi: "Quý Phi, mày đến đây làm gì? Mấy vết thương này là sao?"

"Haiz, chuyện dài dòng lắm." Hoàng Quý Phi thở dài, ngay sau đó gã lo lắng ngó nghiêng xung quanh, nói: "Tiểu Tiểu, mày đỡ tao rời khỏi cái chỗ quỷ quái này cái đã, rồi tao sẽ kể cho mày nghe chi tiết."

Đinh Tiểu Tiểu đỡ gã dậy, hai người loạng choạng đi ra khỏi phòng. Đi một mạch đến gốc cây ghi chữ "thôn U Linh", Hoàng Quý Phi mệt đến nỗi thở không ra hơi. Gã ngồi phịch xuống, dựa vào gốc cây, nói: "Hôm đó tao đến Học viện Nghệ thuật tìm Cổ Nguyệt, trên đường về phát hiện có một người cứ thăm thẳm thụt như đang theo dõi cô ấy. Thế là tao không bỏ đi mà âm thầm bám theo tên đó. Sau đó đổi phương lái xe đi, tao cũng một mực bám đuôi hắn, đi rất rất xa, đến gần trấn Thiên Thủy, chiếc xe đó bỗng dừng lại, tao cũng xuống xe "giải quyết nỗi buồn". Mới thế thôi, vậy mà lúc tao quay lại thì đã chẳng thấy chiếc xe đằng trước đâu cả."

"Không thấyư?" Đinh Tiểu Tiểu đưa một chút lương khô cho gã, hỏi.

"Ừm, không thấy." Hoàng Quý Phi vừa nhai nhồm nhoàm vừa nói. "Lúc đó tao tưởng mình đã mất dấu hẳn rồi, định quay về, nhưng đúng lúc đi đến chỗ rẽ, chiếc xe đó lại bất ngờ xuất hiện ở đằng trước, hơn nữa còn lao về phía tao với tốc độ cực nhanh. Tao còn chưa kịp định thần thì nó đã đâm sầm vào xe tao, ngay sau đó tao ngất xỉu, khi tỉnh dậy... thì phát hiện mình đã bị nhốt trong căn phòng nhỏ kia."

"Mày có nhìn thấy Trần Ngôn không?"
Đinh Tiểu Tiểu hỏi.

"Trần Ngôn khôngphải đã chết rồi sao?"
Hoàng Quý Phi hỏi ngược lại.

"Không phải." Đinh Tiểu Tiểu đưa chai nước suối cho gã, nói chắc như đinh đóng cột. "Cô ấy vẫn còn sống."

"Tao không thấy TrầnNgôn, thực tế là tao chẳng gặp ai cả, từ lúc bị nhốt trong đó tao chẳng thấy ai đi vào, nhưng mỗi khi tới giờ cơm thì có người thò tay qua một cái lỗ chuột, ném vào hai cái mìn thầu và một chai nước bần." Hoàng Quý Phi tu ừng ực chai nước suối, cuối cùng nói với vẻ thỏa mãn: "Nhưng tao nghe thấy bọn họ nói chuyện."

"Ai nói chuyện?" Đinh Tiểu Tiểu sốt ruột hỏi.

"Nghe giọng thì là hai người phụ nữ, một giọng hơi khàn yếu, chắc là một bà già, còn một giọng thì khỏe và vang, chắc là

người trẻ tuổi. Hôm đó tao nghe bên ngoài có động tĩnh, bèn áp tai vào tường nghe ngóng, cũng chẳng nghe rõ lắm, hình như là đang cãi nhau, trong đó có một câu do bà già kia nói. "Sắc đẹp của con là do ta ban cho, sinh mạng của con cũng là do ta ban cho". Hoàng Quý Phi đã no nê, lại đòi thêm một điều thuốc của Đinh Tiểu Tiểu. "Lúc nghe thấy câu nói ấy, tao có cảm giác hai người họ là mẹ con, sau đó họ lại nói gì đó, nhưng tao không nghe rõ lắm."

"Cái người trẻ tuổi kia chắc chắn là Trần Ngôn." Đinh Tiểu Tiểu ngắt lời.

"Tao từng nghe thấy giọng của Trần Ngôn, không giống." Hoàng Quý Phi rít vài hơi thuốc, cuối cùng đứng dậy, nói: "Tiểu

Tiểu, chúng ta mau mau rời khỏi chỗ này, nhớ bị bọn họ phát hiện thì tiêu đời."

"Không, chừng nào còn chưa tìm ra Trần Ngôn thì tao kiên quyết không rời khỏi đây." Đinh Tiểu Tiểu xúc ba lô lên vai, đưa đèn pin cho Hoàng Quý Phi, lại móc trong túi ra tờ danh thiếp mà cậu tài xế ban nãy đưa cho hắn, tiếp đó tìm một cái que, viết số điện thoại trên danh thiếp lên nền đất dưới cây cổ thụ, cuối cùng mới đưa tờ danh thiếp cho Hoàng Quý Phi. "Mày cứ đi trước đi, đi thẳng theo con đường này sẽ ra được bên ngoài, ra đường quốc lộ rồi thì gọi số này, cậu ta sẽ đến đón mày."

"Người anh em, vậymày nhớ cẩn thận đấy." Hoàng Quý Phi nói xong liền cầm

đền pin, xoay người đi vào rừng.

Nhìn bóng lưng Hoàng Quý Phi dần dần khuất trong rừng, Đinh Tiểu Tiểu mới lấy di động ra, dựa vào ánh sáng yếu ớt của nó để tiến về phía ngôi nhà ban nãy.

Chưa đi được bao xa, bỗng hần cảm thấy hình như có thứ gì đó đi theo mình, phát ra tiếng sột soạt. Hần hoảng sợ vụt quay đầu lại, đồng thời cầm di động soi... Hần thấy một khuôn mặt, một khuôn mặt cực kỳ kinh dị. Đinh Tiểu Tiểu nhớ rõ môn một, khuôn mặt ấy từng xuất hiện trong máy tính của Trần Ngôn.

Bà ta là Lý Mộc Nhất ư?

Thời gian dường như ngừng trôi, Đinh Tiểu Tiểu thậm chí quên cả hít thở.

Hần nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đó.

Vài giây sau, trong lúc hấn vẫn đang mãi suy nghĩ nên mở lời thế nào, bỗng sau lưng có người siết cổ hấn, đồng thời đập mạnh vào đầu hấn. Hấn tức thì ngất xỉu, người mềm nhũn ngã vật xuống đất.

Thế giới chìm vào màn đêm đen kịt.

Chương 46 Tội Lỗi Và Sắc Đẹp

Đình Tiểu Tiểu không biết mình đã hôn mê bao lâu. Khi hấn mở mắt ra, trời vẫn tối đen như mực, còn hấn thì nằm nghiêng trong căn nhà. Đầu óc xây xẩm, ba lô cũng chẳng thấy đâu, nhưng di động thì vẫn còn, trên đó có một tin nhắn, là

của Vương Quỳnh gửi, nội dung là: "Anh phải cẩn thận, Lý Mộc Nhất rất có thể là một tên ma đầu giết người."

"Cậu tỉnh rồi..." Một giọng nói bất chợt vang lên từ góc nhà, Đinh Tiểu Tiểu vội chống người ngồi dậy, cầm di động chiếu về phía đó. Trong góc nhà có đặt một chiếc ghế, một bà cụ đang ngồi trên đó. Khuôn mặt bà ta nhăn nhúm, méo mó, hoàn toàn không phân biệt được đâu là mắt mũi, đâu là miệng nữa.

"Bà... là Lý Mộc Nhất?" Đầu óc mơ màng, Đinh Tiểu Tiểu cảm thấy chân mình không còn sức chống đỡ cơ thể nữa, bèn đi sang bên cạnh, tựa lưng vào tường, hỏi.

Bà lão châm một ngọn nến, căn phòng

phút chốc sáng bừng lên.

Trong phòng không có bất kì vật dụng nào khác, trên sàn còn lưu lại mấy vệt máu khô, chắc đây chính là căn phòng đã giam giữ Hoàng Quý Phi. Cánh cửa kia đã bị đóng lại, Đinh Tiểu Tiểu không biết cửa có khóa không, cũng không dám khẳng định nếu xô cửa thì nó có mở ra để chạy thoát thân không. Tình thế dường như đã trở nên nguy hiểm bội phần.

"Chàng trai trẻ, có muốn nghe kể chuyện không?" Bà lão hỏi.

Đinh Tiểu Tiểu không dám nhìn thẳng vào bà ta, bởi khuôn mặt đó quá đáng sợ, không những đáng sợ mà còn có chút ghê tởm, mỗi lần liếc thấy đều khiến hắn sớn gai ốc. Hắn hơi cúi đầu, nhìn xuống mặt

đất, nói: "Tôi đến đây không phải để nghe kể chuyện, cho tôi biết Trần Ngôn đang ở đâu, tôi muốn gặp cô ấy..."

"Thôn Cây có một tập tục, các bé gái hễ chào đời là sẽ bị dân làng dùng dao rạch nát khuôn mặt để chúng trở nên cực kỳ xấu xí, vì lũ người cổ hủ kia cho rằng sắc đẹp là cội nguồn của mọi tội ác." Bà lão dường như không nghe thấy lời Đinh Tiểu Tiểu nói, bắt đầu độc thoại. "Cho nên những người sống trong thôn này đều giống như ta, xấu xí muôn phần. Cuộc đời họ trôi qua trong mòn mỏi, vô vọng, không bao giờ dùng mỹ phẩm, cũng không bao giờ soi gương, đến tuổi lấy chồng thì cùng đàn ông trong thôn kết hôn, sinh con. Năm mười tám tuổi, ta

từng cùng bà nội vào thành phố một chuyến, sau khi về làng thì bắt đầu sưu tập những thứ làm đẹp, thế nên ta thường lén lút trốn khỏi thôn, chạy ra thành phố mua mấy thứ son phấn trát lên mặt. À, ta cũng là người duy nhất trong thôn soi gương."

Đinh Tiểu Tiểu âm thầm bấm số gọi cho Vương Quỳ, sau đó siết chặt di động trong tay.

"Mới đầu ta giấu bà nội, nhưng sau đó bị bà phát hiện, tiếp đó cả thôn đều biết, bọn họ trói ta lại, vứt hết mỹ phẩm của ta đi, ngăn cản ta tiếp tục theo đuổi sắc đẹp. Khi đó ta hận dân làng đến thấu xương, không thể nào hiểu nổi những hành động của họ. Ta chỉ muốn mình xinh

đẹp, điều đó có gì sai chứ? Thế là vào một đêm nọ, ta lén cắt đứt dây thừng, một mình trốn khỏi thôn. Ta vào thành phố, đi tìm kiếm sắc đẹp, ta biết gương mặt mình đã bị hủy hoại, người thành phố ai nấy đều tránh xa ta, nhưng ta không quan tâm. Cậu đã từng nghe chuyện vịt con xấu xí chưa? Có một ngày nó sẽ biến thành thiên nga trắng xinh đẹp, ta cũng có thể, chắc chắn có thể. Ta lang thang đầu đường xó chợ vài hôm, sau đó ngất xỉu vì kiệt sức. Khi tỉnh lại, có một chủ quán cơm nhỏ đã thu nhận ta." Bà lão chìm vào hồi ức xa xưa, gương mặt kinh tởm kia đong đầy hạnh phúc. "Ông chủ không để tâm ngoại hình của ta, giữ ta ở lại làm thuê trong quán, nhưng chỉ cho ta ở sau

bếp, cầm ta bước ra quán. Trong bếp có một chàng trai trẻ, anh ta trông rất gọn gàng, sạch sẽ, giỏi nấu nướng, hơn nữa tính cách rất hài hước, thường kể chuyện cho ta nghe. À, chuyện thiên nga trắng cũng là anh ta kể cho ta nghe. Anh ta biết rất nhiều chuyện, ta nghe mãi vẫn không hết, nhưng ta thích nhất vẫn là truyện cổ tích, thế giới trong truyện cổ tích thật khiến người ta mơ ước."

"Câu chuyện của bácó vẻ hơi dài, có thể cho tôi biết Trần Ngôn ở đâu trước không?" Đinh Tiểu Tiểu đã hơi bực mình, song bà ta như không hề nghe thấy, kể tiếp: "Thời gian dần dần trôi đi, ta phát hiện không biết từ lúc nào mình đã đem lòng yêu anh chàng ấy. Lúc đó ta

thường xuyên tưởng tượng cảnh mình cùng anh ta cao chạy xa bay, cả đời nghe anh ta kể chuyện. Anh ta không sống ở quán ăn, hôm đó ta dồn hết dũng khí, định hẹn anh ta đi dạo trong công viên rồi bày tỏ tâm ý của mình. Tối đó ta bôi son phấn lên mặt, đứng trước gương soi tới soi lui, thực ra xét toàn diện, điều kiện của ta cũng không đến nỗi nào, chỉ có gương mặt, gương mặt mà ngay cả ta cũng cảm thấy kinh tởm, quả thật xấu xí vô cùng. Phải làm sao mới có thể thay đổi gương mặt này đây?"

Đinh Tiểu Tiểu biết mộtkhi chưa kể xong chuyện thì bà lão sẽ chẳng chịu nói ra tung tích của Trần Ngôn, hần bèn dần lòng, kiên nhẫn nghe bà ta kể tiếp...

"Ta cũng không phải Tôn Ngộ Không, nào biết bảy mươi hai phép thần thông, việc biến đổi gương mặt là hoàn toàn không thể. Tối đó ông chủ uống rượu say bí tỉ, từ ngoài đi vào. Lão không có vợ con, vừa vào liền tóm lấy ta, cầu xin ta sinh cho lão một đứa con, sau đó cưỡng bức ta. Đêm đó dài như một thế kỉ." Giọng bà lão run rẩy, nét mặt cũng trở nên đáng sợ hơn. "Sau khi tỉnh rượu, lão liền nhốt ta dưới tầng hầm của quán cơm. Chỗ đó tối tăm ngột ngạt vô cùng, mỗi khi đến giờ cơm lão lại mang cơm nước xuống. Ta bị nhốt trong đó suốt một năm trời, cuối cùng đã sinh cho lão một bé gái. Có con, lão vui mừng khôn xiết, thả ta ra ngoài, cho ta một ít tiền rồi bảo ta rời khỏi đó.

Ta rời khỏi quán cơm nhưng không đi khỏi thành phố, mấy hôm sau nhân lúc lão ngủ say, ta lại lén vào trộm đứa bé đi..."

"Đứa bé đó là TrầnNgôn ư?" Vừa nói xong, Đinh Tiểu Tiểu liền lắc đầu, tự phản bác: "Không thể nào, tôi từng gặp bố mẹ Trần Ngôn, và lại tuổi tác cũng không khớp."

"Ta ôm đứa bé rời khỏi quán cơm, sau đó nhân lúc anh chàng kia tan làm về nhà, ta chặn đường anh ta, kể hết mọi chuyện cho anh ta nghe. Ta cứ ngỡ sẽ có một kết cục tốt đẹp, anh ta sẽ ôm ta vào lòng, an ủi ta, hứa sẽ chăm sóc mẹ con ta cả đời, nào ngờ vừa nghe xong, anh ta chỉ nhếch môi cười khẩy rồi xoay lưng bỏ đi." Bà

lão thút thít vài tiếng, lại nói tiếp: "Sau đó ta rời khỏi thành phố lạnh lẽo ấy, trở về thôn Cây. Nhưng người trong thôn bắt đầu tẩy chay ta, bọn họ đuổi ta ra ở nhà hầm ngoài thôn, còn muốn rạch nát mặt con ta. Để bảo vệ con gái, ta đã phóng hỏa đốt trụi cả thôn. Là bọn họ, ta vốn dĩ đang sống vui vẻ, hạnh phúc trong thế giới cô tịch của mình, là bọn họ đã tàn nhẫn kéo ta ra. Ta căm hận bọn họ, khi nhìn bọn họ gào thét trong biển lửa một cách tuyệt vọng, sau đó hóa thành cái xác bị cháy đen, trong lòng ta khoan khoái khôn cùng."

"Là trái tim bà đã méo mó, bà cũng đã hiểu sai hàm ý của cái đẹp, sự xấu đẹp bên ngoài chẳng nói lên gì cả, tâm hồn

đẹp mới quan trọng." Nghe xong, Đinh Tiểu Tiểu thở dài, đáp.

"Đừng nói như mình cao cả lắm. Nếu về ngoài không quan trọng, tại sao người không dám nhìn thẳng vào mặt ta?" Bà lão cười nhạt rồi đứng dậy, run rẩy đi vài bước, lại nói tiếp: "Sau khi thôn bị thiêu rụi, ta luôn say mê với cảm giác giết người đó, thế là ta quay lại thành phố, giết lão chủ và anh chàng đầu bếp kia. Việc đó khiến ta tìm được cảm giác tồn tại. Nên sau đó cứ cách vài năm ta lại chạy ra ngoài giết vài người, rồi trang điểm cho bọn họ thành hình dáng như trong truyện cổ tích, để toàn thế giới đều có thể chiêm ngưỡng kiệt tác của ta."

Đinh Tiểu Tiểu sực nhớ đến bài viết lan

truyền trên mạng, liền sùng sốt hỏi: "Bà chính là hung thủ đã gây ra Vụ mưu sát Andersen?"

"Cuối cùng cậu đã hiểu câu chuyện này rồi." Bà lão lại quay trở lại ghế, cẩn trọng ngồi xuống, sau đó nói: "Ta giết bọn họ, để họ nhận rõ hiện thực, nhưng đáng buồn thay, đến lúc chết bọn họ cũng chẳng biết, mình mãi mãi không thể trở thành nàng Công chúa Bạch Tuyết và Hoàng tử trong truyện cổ tích."

"Nói thế nghĩa là Thôi Cách Cách và Cổ Nguyệt cũng là do bà giết đúng không?" Đinh Tiểu Tiểu cố tình lớn tiếng hỏi, để Vương Quỷ đang ở đầu dây bên kia nghe thấy rõ ràng.

"Người nghĩ ta có khả năng giết bọn họ

sao?" Bà lão hỏi vặn lại.

"Thế thì lài?" Đinh Tiểu Tiểu nhú mày, suy đoán. "Không phải là bé gái kia chứ?"

"Bé gái?" Bà cụ toét miệng cười, nói một cách đầy ẩn ý. "Bé gái ấy giờ đây đã khôn lớn rồi. Nó đã có cả sắc đẹp lẫn trí tuệ, nhưng lại chỉ có thể sống tạm bợ nhờ cái nghề mặt hàng. Nó cũng y như ta, căm hận những kẻ say mê truyện cổ tích và hy vọng có ngày được sống cuộc sống tươi đẹp như hoàng tử và công chúa trong truyện. Đó là tư tưởng mà ta đã gieo vào đầu nó, ta dệt nên một giấc mộng đẹp cho nó, là ta đã gieo vào đầu nó ý nghĩ chỉ cần có sắc đẹp là có được tất cả, sau đó chính tay ta đã bóp nát giấc mơ ấy. Bây

giờ nó còn đáng sợ hơn cả ta, nó là ác quỷ sống lại, là ác quỷ... Nói đi cũng phải nói lại, dù Thôi Cách Cách và Cổ Nguyệt không bị giết thì một ngày nào đó bọn chúng cũng sẽ chọn con đường chết. Còn ta và con gái, chỉ là giúp chúng sớm nhận rõ thế giới này mà thôi. Thế giới này chẳng hề có truyện cổ tích. Thôi Cách Cách suốt ngày chỉ mơ giấc mơ công chúa, thực chất ả còn chẳng bằng một con điếm. Còn Cổ Nguyệt nữa, ả tôn trăm phương ngàn kế để tiếp cận Hoàng Quý Phi, nhưng kết quả thì sao nào? Trong hiện thực không hề tồn tại truyện cổ tích..."

Đinh Tiểu Tiểu chẳng còn hứng thú nghe bà ta lải nhải, hắn tắt điện thoại, sau đó

ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt bà ta, cất giọng như ra lệnh: "Cho tôi biết Trần Ngôn đang ở đâu? Tôi muốn gặp cô ấy."

"Ồ, ta quên nói đến Trần Ngôn rồi. Cô gái đó liều mạng đi tìm chàng hoàng tử thuộc về mình, nhưng hoàng tử của ả lại đem lòng yêu say đắm cô gái đã phản bội ả. Người bảo tình yêu thì có ích gì chứ? Sắc đẹp thì có ích gì chứ?" Bà ta cười ha hả, nói: "Thực ra con gái ta cũng không cần phải làm bẩn tay mình vì máu của mấy kẻ như ả đó. Nó chỉ dùng một chút kĩ xảo, chỉ là kĩ xảo nhỏ mà thôi. Nó chỉ giúp Trần Ngôn biết được tình yêu trong hiện thực là như thế nào, ai ngờ cô ta lại không chấp nhận nổi, nhảy xuống Cốc Hải tự vẫn. Còn về Thôi Cách Cách,

con gái ta chỉ tặng ả một chậu hoa mà thôi, không ngờ vì sắc đẹp, ả đã ăn những quả đó thật. Đứa con gái thông minh của ta, nó là một nghệ sĩ, nó đã giúp Thôi Cách Cách tìm được vẻ đẹp thật sự của mình, cô ta trốn vào trong tủ lạnh, trên người phủ đầy sương giá, trên đời này không còn bất cứ thứ gì có thể sánh với vẻ đẹp của cô ta nữa rồi."

"Trần Ngôn chưa chết." Đinh Tiểu Tiêu lắc đầu quây quây. "Chính cô ấy đã gọi ý tôi đến đây."

"Đến giờ mà người vẫn hy vọng Trần Ngôn còn sống ư? Con ranh đó hoàn toàn không cần người. Nó phản bội người đi tăng tịu với gã đàn ông khác, vì gã đàn ông đó mà không tiếc hủ đi dung mạo

của mình, còn người... người vẫn một lòng mong mỏi có một ngày nó sẽ trở về bên cạnh người ư?" Bà ta đột nhiên sầm mặt, nhìn ra sau lưng Đinh Tiểu Tiêu, lạnh lùng nói: "Con gái ta bắt buộc phải dẫn một người đàn ông về, hai đứa phải kết hôn rồi sinh con. Ta cần phải nuôi dạy cháu ta để nó tiếp tục hoàn thành sứ mệnh mà ta giao cho chúng. Ta đã hứa với con gái, nó có thể chọn người đàn ông mà nó thích. Con gái, mẹ thật sự không hiểu, tại sao con lại chọn loại đàn ông này để tiếp tục kế hoạch vĩ đại của chúng ta?"

Sau lưng có tiếng bước chân rất nhẹ, Đinh Tiểu Tiêu hít sâu một hơi, quay phắt đầu lại. Không biết từ lúc nào, cánh

cửa đã mở ra, có một cô gái đứng sau lưng hắn. Cô ta mặc quần áo của Trần Ngôn, đầu trùm khăn voan đen, không cách nào nhìn rõ được mặt mũi. Trống ngực Đinh Tiểu Tiểu bắt đầu đập loạn xạ, hắn ngơ ngẩn tiến lên trước vài bước, sau đó hỏi với vẻ mặt nghi hoặc: "Trần Ngôn, là em phải không? Anh đã không đoán sai, em vẫn còn sống, vẫn còn sống, em có biết anh tìm em vất vả lắm không? Tại sao em lại lẩn trốn? Tại sao em không đến gặp anh?"

Sau khi tuôn ra một tràng câu hỏi, Đinh Tiểu Tiểu vội vàng tiến tới gần cô gái rồi chậm chậm giơ tay lên kéo tấm khăn voan che mặt xuống. Khi tấm khăn voan từ từ rơi xuống, lộ ra dung mạo của cô

gái, vẻ mặt vốn đầy vui mừng của Đinh Tiểu Tiểu phút chốc chuyển sang sừng sốt. Hắn há hốc mồm, mắt trợn lên, vài giây sau mới ngớ ngàng hỏi: "Sao... sao... sao lại... là... là... em?"

"Ngạc nhiên không?" Cô gái chậm chậm ghé sát vào Đinh Tiểu Tiểu, lạnh lùng cười nhạt.

"Anh..." Đinh Tiểu Tiểu định nói gì đó, đột nhiên cảm thấy cánh tay đau nhói. Hắn chậm chậm cúi xuống, chỉ thấy trong tay cô gái đang cầm một ống tiêm nhỏ, đầu kim tiêm đâm thẳng vào mạch máu trên tay hắn, thuốc trong ống cũng đã được truyền hết vào người hắn. Chỉ vón vện vài giây, Đinh Tiểu Tiểu cảm thấy đầu đau như búa bổ. Hắn khụy xuống, hai

tay ôm đầu, đau đớn gào thét rồi ngã vật xuống đất, toàn thân bắt đầu co giật.

"Dẫn người đàn ông của con đi đi." Giữa cơn mơ màng, Đinh Tiểu Tiểu nghe thấy tiếng bà lão. "Chọn ngày lành, thành hôn."

"Vâng." Cô gái đáp.

Nhân lúc hai người nói chuyện, Đinh Tiểu Tiểu cố gắng kiềm chế bản thân, rút di động lên gọi cho Vương Quỳnh, sau đó thét to: "Thôn Cây, tôi đang ở thôn Cây, mau đến cứu tôi..." Vừa nói xong, di động liền bị cô gái kia giật lấy, sau đó cô ta đi theo bà cụ ra ngoài, khóa chặt cửa lại.

Mọi thứ cứ như một giấc mơ, nhưng lại vô cùng chân thật, Đinh Tiểu Tiểu không biết cô gái đã tiêm thuốc độc gì vào

người mình, lúc này hắn cảm thấy toàn thân bồng bênh lơ lửng, giống như đã uống say, nhưng cũng giống như bị người khác tẩy não, ý thức dần dần tách rời cơ thể. Hắn cảm thấy trong người trống trải, chỉ còn sót lại một cái xác không hồn.

Cuối cùng, trong đầu chỉ còn tiếng kêu ong ong, kí ức hai mươi mấy năm của Đinh Tiểu Tiêu phút chốc bị xóa sạch, ánh mắt hắn trở nên đờ đẫn, não bộ giống như một tờ giấy trắng, chẳng còn nhớ được mình là ai, tại sao lại đến nơi này.

Đương nhiên, hắn cũng đã quên luôn Trần Ngôn, quên luôn Hoàng Quý Phi, Thôi Cách Cách, Cổ Nguyệt, Vương Quỳ, quên hết tất cả thầy người và vật mà hắn từng quen thuộc, song hắn lại nhớ cô gái

ban này, là cô ấy, tại sao lại là cô ấy chứ?

Cô ấy... là ai?

Chương 47 Khởi Đầu Sau Kết Thúc

"Thôn Cây, tôi đang ở thôn Cây, mau đến cứu tôi..." Vào ngày thứ hai sau khi Đinh Tiểu Tiểu lên đường đi tìm thôn Cây, Vương Quỷ đã nhận được điện thoại của hắn. Cuộc gọi thứ nhất, ở đầu dây bên kia có người đang kể về câu chuyện của Lý Mộc Nhất, sau đó điện thoại bị ngắt. Không lâu sau, cuộc thứ hai gọi đến, Vương Quỷ vội vàng bắt máy, nhưng

ngay sau khi Đinh Tiểu Tiểu thét lên câu nói kia, điện thoại lại lần nữa bị ngắt.

Trong điện thoại, giọng anh ta run rẩy và đầy khiếp đảm.

Cô lật đật gọi lại nhưng đầu dây bên kia chỉ vang lên câu: "Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi hiện đã tắt máy."

Vương Quỳ gọi cho Đinh Tiểu Tiểu suốt cả đêm nhưng chỉ nhận được vô số lời thông báo lạnh lẽo, sau đó cô không thể không thừa nhận, Đinh Tiểu Tiểu đã gặp chuyện không hay rồi.

Sáng sớm hôm sau, Vương Quỳ dùng máy tính sao chép lại đoạn ghi âm tối qua rồi gửi vào hộp thư của Chu Hạo, kèm theo tin nhắn với nội dung: "Em sẽ đến thôn U Linh tìm Lý Mộc Nhất, nhờ sắp xếp"

đoạn ghi âm này cho tổ trọng án, đồng thời phái người đến giải cứu."

Đó là đoạn ghi âm hé lộ toàn bộ sự thật về Vụ mưu sát Andersen6713!

Xong xuôi, Vương Quỷ tống nửa tiếng đồng hồ để chuẩn bị quần áo và mua sắm vật dụng cần thiết để đến thôn Cây, sau đó cô ra bến xe, đón chuyến xe sớm nhất. Trước khi xe lăn bánh, Vương Quỷ nhận được tin nhắn của Chu Hạo, nội dung ghi: "Tôi đã yêu cầu cấp trên liên hệ với cảnh sát trấn Thiên Thủy phối hợp hành động, đến nơi nhớ phải liên hệ với đồn cảnh sát trấn Thiên Thủy, mọi việc phải cẩn thận."

Trong chuyến xe đó chỉ có mười mấy người, ngồi cạnh Vương Quỷ là một cô

gái trông rất nhã nhặn, mới lên xe đã có vẻ căng thẳng. Phía trước cô là hai thanh niên trẻ, xe khởi hành chưa được bao lâu, một trong hai cậu thanh niên đó quay đầu lại nói với cô gái: "Đừng lo lắng, cứ coi như chúng ta đang đi du lịch, không có gì nguy hiểm đâu."

"Nhưng mình nghe đồn thôn U Linh có ma." Cô gái lo lắng đáp.

"Ma quỷ gì, mình tra rồi, đó chỉ là một ngôi làng bị bỏ hoang, trông có vẻ quái dị mà thôi." Cậu thanh niên còn lại tiếp lời. "Nhưng mình thật sự mong có chút kì bí nào đó, thế mới không uổng công."

Vương Quỳ quay sang nhìn cô gái, hỏi: "Các em cũng đến thôn U Linh à?"

"Vâng." Cô gái đáp. "Chị cũng vậy à?"

Vương Quỳnh gật đầu, cô gái lại hỏi tiếp:
"Chị cũng đi thám hiểm ư?"

"Thám hiểm?" Vương Quỳnh hỏi lại.

Cô gái ngó nghiêng xung quanh rồi ra về bí ẩn, nói: "Có một người đăng bài viết trên mạng, nói rất nhiều người khi đi ngang qua thôn Cây đã chính mắt nhìn thấy hồn ma lang thang trong đó, mấy đứa bọn em là thành viên hội Cú Đêm, tự tổ chức đi thám hiểm."

"Suyt!" Cậu thanh niên vừa nói lập tức ngăn cô gái lại. "Đừng nói nữa."

Vừa nghe cậu ta nói thế, cô gái liền im lặng cúi gằm mặt xuống, bất luận Vương Quỳnh có hỏi gì cô cũng không hé răng nửa lời, chỉ một mực lắc đầu một cách bất lực. Lúc này xe đã chạy ra khỏi thành

phố Cốc Khê, lăn bánh trên con đường quốc lộ dài dằng dặc. Phía trước là một tương lai không rõ ràng. Vương Quỳnh không biết lần hành động này có thuận lợi không, càng không biết Đinh Tiểu Tiểu một mình tới đó có còn sống hay không, nhưng xem tình hình này, ngoài việc giải cứu Đinh Tiểu Tiểu, cô còn phải bảo vệ ba người bạn đồng hành cũng định tới thôn U Linh thám hiểm này. Xe nặng nề bò về phía trước.

Hiện còn cách trấn Thiên Thủy hai trăm cây số, câu chuyện vẫn còn tiếp tục!

END.